

Кралете на трилъра®

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ПРЕСТЪН
& ЧАЙЛД
БЕЛИЯТ ОГЪН

**ДЪГЛАС ПРЕСТЪН, ЛИНКЪЛН
ЧАЙЛД
БЕЛИЯТ ОГЪН**

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Специалният агент Пендъргаст отива в скъп ски курорт в Колорадо, за да спаси своето протеже Кори Суонсън от сериозен сблъсък със закона.

Появата му съвпада с първото смъртоносно нападение на подпалвач, който унищожават къщи за милиони заедно с хората вътре. След като измъква Кори от затвора, Пендъргаст научава, че тя е открила нещо, докато е изследвала костите на неколцина миньори, убити преди сто и петдесет години от — както мислят всички — мечка стръвница.

Откритието е толкова удивително, че заплашва съществуването на курорта много повече от атаките на подпалвача. Въвлечен в разследването, Пендъргаст открива тайнствена връзка между мъртвите миньори и легендарен, отдавна изгубен разказ за Шерлок Холмс. В него може би се крие ключът за разкриването на подпалвача.

Местността е затрупана със сняг, а Кори е изложена на смъртна опасност. Агентът трябва да разреши случая, защото не може да допусне градът да изгори до основи.

„Белият огън“ е подходящо въведение за всеки читател, който още не познава специалния агент на ФБР Алойшъс Шингу Л. Пендъргаст — един от най-забележителните детективи в съвременното царство на трилърите.

Стив Бери

Като почитател на Оскар Уайлд и Артър Конан Дойл, зачетох книгата с големи очаквания. В своя неповторим стил Престън и Чайлд вземат миналото и го вкарват с лекота в съвременността... Седнете удобно, разтворете книгата и се пригответе за най-голямото приключение в живота си.

Дейвид Балдаци

Линкълн Чайлд посвещава тази книга на своята дъщеря Вероника.

Дъглас Престън я посвещава на Дейвид Морел.

Благодарим на „Наследството на Конан Дойл“ ООД за разрешението да използваме Шерлок Холмс и останалите герои, създадени от покойния сър Артър Конан Дойл.

ПРОЛОГ

ЕДНА ДЕЙСТВИТЕЛНА ИСТОРИЯ

30 август 1889

Младият лекар се сбогува с жена си на перона на Саутсий, качи се на експреса в 4:15 за Лондон и пристигна три часа по-късно на гара „Виктория“. Пробивайки си път през шумотевицата и суматохата, той излезе от гарата и махна на един кабриолет.

— Хотел „Лангъм“, моля — нареди той на файтонджията, преди да се пъкне в кабината, изпълнен с очакване.

Отпусна се на износената кожена седалка, докато файтонджията пое надолу по ул. „Гроувнър Плейс“. Беше хубава вечер в края на лятото — нещо много рядко за Лондон, умиращата дневна светлина се спускаше върху задръстените с файтони улици и покрити със сажди сгради и ги разкрасяваше със златистото си сияние. Макар вече да минаваше седем и половина, едва сега бяха започнали да палят лампите.

Лекарят нямаше възможност да идва често в Лондон, затова сега гледаше с интерес през прозорчето на кабриолета. Когато файтонджията зави надясно по „Пикадили“, младият доктор видя двореца „Сейнт Джеймс“ и Кралската академия, окъпани от заревото на залеза. Тълпите, шумотевицата, вонята на града толкова различни от родната му провинция, го изпълваха с енергия. Безброй подкови удряха по паважа, а тротоарите гъмжаха от хора с различни поприща: чиновници, адвокати и богаташи се разминаваха с коминочистачи, продавачи и търговци на котешко месо.

На площад „Пикадили“ кабриолетът направи остър ляв завой и излезе на улица „Риджънт“, мина край „Карнаби“ и площад „Оксфорд“, преди да спре под портика на „Лангъм“. Това беше първият грандхотел, построен в „Лондон“, и досега си оставаше най-стилният. Докато плащаше на файтонджията, докторът плъзна поглед по богато украсената фасада от варовик с нейните френски прозорци и балкони с парапети от ковано желязо, с високите фронтони и

балюстради. Той не се интересуваше много от архитектура и предположи, че фасадата е смесица от стил боз-ар и северногермански ренесанс.

Когато мина през големия портал, до него стигнаха звуците на музика: скрит зад параван от парникови лилии, струнен квартет свиреше Шуберт. Той се спря, за да попие гледката на величественото фоайе, изпълнено с мъже, които седяха на столове с високи облегалки и четяха прясно изгладените^[1] броеве на „Таймс“, отпивайки портвайн или шери. Във въздуха се виеше дим от скъпи пури, който се смесваше с аромата на цветя и женски парфюми.

На входа на ресторанта беше посрещнат от нисък, твърде пълен мъж в сукнен редингот и сиво-кафяви панталони, който го доближи с енергични крачки.

— Вие трябва да сте Дойл — каза мъжът, поемайки ръката му. Усмивката му беше широка, а акцентът — американски. — Аз съм Джо Стодарт. Толкова се радвам, че успяхте да дойдете. Заповядайте вътре — останалите току-що пристигнаха.

Лекарят последва Стодарт, който си пробиваше път между застланите с ленени покривки маси към далечния край на помещението. Ресторантът беше дори по-пищен от фоайето — с дъбови ламперии, лъснати с дървено масло, с кремав фриз и богато украсен таван с релефни гипсови орнаменти. Стодарт се спря до разточителна маса, на която вече бяха седнали двама души.

— Господин Уилям Гил, господин Оскар Уайлд — запозна ги Стодарт. — Позволете да ви представя доктор Конан Дойл.

Гил, в когото Дойл разпозна много известен ирландски депутат, се изправи и поклони с добродушна сериозност. На обширната му жилетка се люшна верижката на джобен часовник. Уайлд, който точно беше отпил от чашата с вино, попи доста пълните си устни с ленена салфетка и покани с жест Конан Дойл на празния стол до себе си.

— Господин Уайлд току-що ни позабавлява с разказ за едно чаено парти, на което е бил днес следобед — обясни Стодарт, докато се настаняваха на местата си.

У лейди Федърстоун — поясни Уайлд. — Тя наскоро овдовя. Милата — косата ѝ е станала твърде златиста от скръб.^[2]

— Оскар — засмя се Гил, — ти наистина си зъл. Да говориш така за една дама!

Уайлд махна презрително с ръка.

— Моята лейди би ми благодарила. Има само едно по-ужасно нещо от това да говорят за теб — да не го правят. — Той го каза бързо с нисък, превзет глас.

Дойл скрито огледа Уайлд. Мъжът беше впечатляващ. Почти великан на ръст, с неизискано дълга коса, сресана на път по средата, и грубовати черти на лицето. Изборът му на дрехи беше толкова ексцентричен, че граничеше с лудост. Носеше костюм от черно кадифе, който плътно обгръщаше едрото му тяло. На буфан ръкавите му бяха бродирани цветни мотиви. Около врата си беше увил тясно триредно жабо от същия брокат като този по ръкавите. Имаше модната дързост да носи бричове до коленете, също тясно прилепващи, с черни копринени чорапи и пантофки с рипсени носове. От бутониерата на светлобежовата му жилетка се беше провесила огромна бяла орхидея, която имаше такъв вид, сякаш от нея ей сега щеше да покапе нектар. По пръстите на отпуснатите му ръце проблясваха тежки златни пръстени. Въпреки необичайното облекло изражението на лицето му беше кротко като баланс на пронизващите му кафяви очи. Въпреки всичко, изредено дотук, човекът показваше забележителна деликатност в чувствата и постъпките. Изявленията му се отличаваха с любопитна точност и забележителен набор от малки жестове, които ги онагледяваха.

— Стодарт, много сте мил — такава почерпка — каза Уайлд. — И не къде да е, а в „Лангъм“. Иначе трябваше сам да се оправям. Разбира се, въпросът не е в липсата на пари за вечеря. Няма пари само хората, които си плащат сметките. А аз никога не плащам моите.

— Скоро ще откриете, боя се, че мотивите ми са напълно користни — отговори Стодарт. — Може би знаете, че съм тук, за да създам британско издание на „Липинкотс Мънтли“^[3].

— Нима Филадельфия вече ви отесня? — попита Гил.

Стодарт се изсмя, погледна към Уайлд и после към Дойл.

— Възнамерявам още преди да свърши вечерята, да осигуря по един роман от двама ви.

Щом чу това, Дойл беше обхванат от вълнение. В телеграмата си Стодарт беше неясен за причината да го моли да дойде на вечеря в Лондон. Но той беше добре известен американски издател и Дойл се беше надявал да чуе точно това. Медицинската му практика се

развиваше по-бавно, отколкото се беше надявал. За да си запълва времето, докато чака пациенти, бе започнал да пише романи. Последните му произведения се радваха на известен успех. Стодарт беше човекът, от когото имаше нужда, за да подпомогне развитието му. На Дойл, Стодарт се стори приятен, за американец дори обаятелен.

Очертаваше се вечерята да бъде възхитителна.

Гил беше забавен човек, но Уайлд бе направо забележителен. Дойл беше пленен от грациозния начин, по който размахваше ръце. Апатичното му изражение се оживяваше доста, докато разказваше странните си анекдоти и пускаше остроумни коментари. Граничеше направо с магия, помисли си Дойл, че благодарение на модерната технология беше превозен за няколко кратки часа от заспалото градче на южното крайбрежие до това елегантно място в компанията на изтъкнат издател, член на парламента и един прочут защитник на атеизма.

Бързо им сервираха изобилни блюда: канапе от кафяви скариди с индийско орехче, желирано пиле, панирано шкембе, гъста супа от омари. Още в началото на вечерята бяха поднесени червени и бели вина, щедрият им поток не спря. Беше удивително колко пари имаха тези американци — Стодарт харчеше цяло състояние.

Моментът беше много подходящ. Дойл точно беше започнал нов роман, който със сигурност щеше да се хареса на издателя. Предпоследната му история — „Мика Кларк“, бе получила благосклонни критики, но последният му роман за един детектив — за прототип отчасти беше послужил някогашният му професор Джоузеф Бел, се прие доста хладно след появата си в Коледния годишник на Бийтън... Направи усилие да се върне в настоящето и разговора. Гил, ирландският депутат, поставяше под въпрос верността на максимата, че късметът на приятелите буди недоволство у нас.

Когато чу това, очите на Уайлд проблеснаха.

— Дяволът — започна да разказва той — веднъж пресичал пустинята и стигнал до място, където група приятели измъчвали един свят отшелник. Мъжът с лекота отблъсквал техните дяволски внушения. Дяволът наблюдавал техния неуспех, след това пристъпил, за да им даде урок.

— Действате прекалено грубо — казал той. — Позволете аз да опитам. — След като казал това, прошепнал на светия човек:

„Направиха брат ти владика на Александрия.“. Изведнъж на спокойното отшелническо лице легнал облак от злостна завист. „Това бих препоръчал“, обърна се дяволът към последователите си.

Стодарт и Гил се засмяха от сърце, после захванаха спор за политиката. Уайлд се обърна към Дойл:

— Трябва да ми кажеш — попита той — ще напишеш ли книга за Стодарт?

— Мисля, че по-скоро да. Всъщност вече започнах работа върху нов роман. Мислех да го нарека „Оплетени конци“ или може би „Знакът на четиримата“.

Уайлд сплете ръце от удоволствие.

— Скъпи приятелю, това е чудесна новина. Искрено се надявам да бъде друга история с Холмс.

Дойл го изгледа изненадан.

— Нима искаш да кажеш, че си чел „Етюд в червено“?

— Скъпо момче, не съм го чел — *погълнах* го. — След зова бръкна в джоба на жилетката си и извади изданието на „Уорд Лок и Сие“, толкова модно с леко ориенталския си шрифт. — Дори я прегледах наново, когато чух, че ще вечеряш с нас тази вечер.

— Много си мил — каза Конан Дойл, защото не можа да измисли по-добър отговор. Беше изненадан и благодарен, че принцът на английското декадентство се е забавлявал със скромнен криминален роман.

— Смятам, че с Холмс си на път да изградиш велик герой. Обаче... — И тук Уайлд замълча.

— Да? — попита Дойл.

— Онова, което смятам за най-забележителното, е правдоподобността на цялата история. Подробностите за полицейската работа и проучванията на Холмс бяха особено поучителни. В това отношение има много да се уча от теб. Нали разбираш, между мен и живота винаги има една мъгла от думи. В името на ефектната фраза изхвърлям правдоподобността през прозореца, а възможността да направя епиграма ме кара да изоставя истината. Ти нямаш този недостатък. Въпреки това... въпреки това смятам, че би могъл да направиш много повече от този твой Холмс.

— Ще ти бъда много задължен, ако обясниш — каза Дойл.

Уайлд отпи глътка вино.

— Ако иска да бъде наистина велик детектив, велика личност, трябва да бъде по-ексцентричен. Светът няма нужда от друг сержант Къф^[4] или инспектор Дюпен^[5]. Не — направи така, че човешката му същност да се издигне до величието на неговото изкуство. — Той замълча за момент замислен, докато безцелно докосваше увисналата от бутониерата му орхидея. — В етюда наричаш доктор Уотсън „крайно мързелив“. По мое мнение трябва да позволиш с добродетелите на разсеяността и мързела да бъде награден твоят герой, а не неговото момче за поръчки. Също така ми се струва, че трябва да направиш Холмс по-сдържан. Не го карай „лицето му да сияе от удоволствие“, нито да „реве от смях“.

Дойл се изчерви, защото разпозна неподходящия избор на фрази.

— Трябва да го удостоиш и с някакъв порок — продължи Уайлд. Добродетелните хора са толкова банални — направо не мога да ги понасям. — Той отново се замисли. — Дойл, не просто порок, а и някаква *слабост*. Нека помисля — а, да! Спомних си. — Той отвори своя екземпляр от „Етюд в червено“, прелисти бързо няколко страници, намери пасажа и започна да цитира доктор Уотсън: „... погледът му ставаше толкова унесен и празен, че ако умереният и порядъчен живот, който водеше, не свидетелстваше за обратното, бих го заподозрял в пристрастяване към някакъв наркотик“^[6].

— Той прибра книгата в джоба на жилетката си. — Ето — имал си съвършената слабост на разположение, но си я изпуснал. Извади я отново наяве! Предай Холмс в лапите на някаква пристрастеност. Да речем опиум. Не, не — опиумът е толкова ужасно обичаен днес, че и низшите класи са нагазили в него. — Изведнъж Уайлд щракна с пръсти. — Сетих се! Кокаин хидрохлорид. Ето ти нов и елегантен порок — като по поръчка за теб!

— Кокаин? — повтори донякъде неуверено Дойл. Като лекар понякога предписваше на пациенти, страдащи от изтощение или депресия, седемпроцентен разтвор, но самата идея да направи Холмс наркоман му се струваше доста абсурдна. Макар да беше попитал Уайлд за мнението му, се почувства леко раздражен, защото всъщност той го беше разкритикувал. От другата страна на масата добродушният спор между Стодарт и Гил продължаваше.

Естетът отпи още вино и тръсна косата си назад.

— А ти? — полюбопитства Дойл. — Ще напишеш ли книга за Стодарт?

— Да. И ще пристъпя към работа под твое влияние или по-скоро под влиянието на Холмс. Знаеш ли, винаги съм смятал, че няма морална или неморална книга. Книгите са написани добре или зле и това е всичко. Обаче съм завладян от идеята да напиша книга за изкуството и морала. Планирам да я нарека „Портретът на Дориан Грей“. Мисля, че ще бъде твърде призрачна история. Не точно история за призраци, а роман, в който главния герой го очаква отвратителен край. От онези истории, които хората предпочитат да четат през деня, а не вечер.

— Подобен разказ сякаш не е съвсем в твоята област?

Уайлд изгледа Дойл с нещо подобно на веселие.

— Така ли? Нима мислиш, че като човек, готов с радост да се пожертва върху кладата на естетизма, не мога да разпозная ужаса, когато се озова лице в лице с него? Потръпването от страх е също толкова чувствено, колкото потръпването от удоволствие, ако не и в по-голяма степен. Той подчерта казаното с още едно махване с ръка. — Между другото, веднъж ми разказаха история, толкова ужасна и печална в подробностите и в продължителността на злото, че вече наистина не вярвам нещо чуто да може да ме уплаши.

— Колко интересно — отговори малко разсеяно Дойл, който все още предъвкваше критиката срещу Холмс.

Уайлд го изгледа, а на едрото му бяло лице започна да се изписва лека усмивка.

— Искаш ли да я чуеш? Не е за хора със слабо сърце.

Така, както се изрази Уайлд, въпросът прозвуча като предизвикателство.

— На всяка цена.

— Разказаха ми я преди няколко години по време на моята обиколка из Америка, където изнасях лекции. По време на пътуването си за Сан Франциско спрях в един твърде окаян, но живописен миньорски лагер на име Роринг Форк. Изнесох лекцията си на дъното на мината и тя беше безобразно добре приета от джентълмените в лагера. След лекцията един от миньорите се приближи към мен, възрастен тип — за зло или добро пиян — дръпна ме настрана и каза,

че моята история му е доставила такова удоволствие, че ще сподели една своя с мен.

Уайлд замълча, намокри дебелиите си червени устни с малка глътка вино.

— Такааа. Приблужи се, историята наистина си я бива и аз ще ти я предам точно така, както ми беше разказана...

Десет минути по-късно вечерящият в ресторанта на хотел „Лангъм“ с удивление щеше да види как сред шумоленето от благовъзпитаните разговори и лекия звън на приборите един млад мъж, облечен като провинциален лекар, рязко скочи от масата със силно преbledняло лице. След като в своето вълнение бутна стола, мъжът залитна навън от помещението с една ръка на челото, като пътъом едва не събори келнер с поднос деликатеси. Докато се отдалечаваше по посока на мъжките тоалетни, но лицето му ясно се бяха изписали погнуса и ужас.

---

[1] В изисканите заведения е било прието вестниците да се гладят. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от пиесата на Уайлд „Колко е важно да бъдеш сериозен“. — Б.пр. ↑

[3] Американско литературно списание, излизало от 1865 до 1915 г. първоначално във Филадельфия, а по-късно в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[4] Герой от романа на Уилки Колинс „Лунният камък“. — Б.пр. ↑

[5] Огюст Дюпен герой от разказа на Едгар Алън По „Убийството на ул. «Морг»“ и др. Дюпен се смята за първия детектив в литературата, а разказът — за първия в криминалния жанр. — Б.пр. ↑

[6] А. К. Дойл. „Етюд в червено“. Прев. Огняна Иванова. — Б.пр. ↑

1. ДНЕС

Кори Суонсън за трети път влезе в женската тоалетна, за да провери как изглежда. Много неща се бяха променили у нея, след като се бе прехвърлила в колежа по криминално право „Джон Джей“ като второкурсничка. „Джон Джей“ беше консервативно място. Беше се съпротивлявала известно време, но накрая осъзна, че трябва да порасне и да се включи в играта на живот, вместо завинаги да се държи като бунтовник. Нямаше ги вече лилавите коси, пиърсинга, черното кожено яке, черните сенки под очите и други готик атрибути. Нищо не можеше да направи срещу татуираната на тила ѝ лента на Мьобиус, като изключим сресването на косата назад и носенето на високи яки. Обаче знаеше, че някой ден ще трябва да се отърве и от нея.

Ако ще играе играта, ще го прави добре.

За съжаление нейното лично преобразяване се беше случило твърде късно за ментора ѝ, бивше нюйоркско ченге, върнало се в университета и станало професор. Имаше чувството, че първото му впечатление от нея беше на нарушителка. Нищо от онова, което беше направила, откакто се бяха запознали, не го бе изтрило. Ясно беше, че е недоволен от нея. Вече беше отхвърлил първото ѝ предложение за Роузвеловата теза, което включваше пътуване до Чили за посмъртен анализ на костни останки, открити в масов гроб на селяни комунисти, убити от режима на Пиночет през 70-те години на ХХ век. Твърде далече, каза той, прекалено скъпо за изследователски проект и като оставим това настрана, вече е стара история. Когато Кори отговори, че точно в това е смисълът — гробовете са стари и изискват специални съдебни техники — той смотолевя нещо за набъркване в чужди политически спорове, пък и комунистически.

Сега тя имаше нова идея за теза, дори по-добра, и беше готова да направи почти всичко, за да я види осъществена.

Докато се оглеждаше, подреди няколко кичура коса, освежи консервативното си червило, понамести сивото камгарно сако на костюма и набързо си напудри носа. Сама едва се разпознаваше. Боже, направо можеше да бъде сбъркана с млада републиканка — толкова по-добре!

Кори излезе от женската тоалетна и закрачи енергично надолу по коридора. Консервативните ѝ обувки с високи токчета тракаха професионално по твърдия балатум. Както обикновено вратата на нейния научен ръководител беше затворена. Тя почука енергично и уверено. Отвътре се чу глас:

— Влез.

Кори влезе. Както винаги кабинетът блестеше от чистота. Книгите и списанията бяха изравнени с ръбовете на лавиците, удобните кожени мебели излъчваха уют. Професор Грег Карбоне седеше зад голямото си бюро. Повърхността му от полиран махагон беше свободна от книги, листове, семейни снимки или разни дреболии.

— Добро утро, Кори — поздрави Грег, докато ставаше и закопчаваше синьото си сако от шевиот. — Моля, седни.

— Благодаря, професоре. — Знаеше, че обича да го наричат така. Горко на студента, който се обърне към него с „господине“ или още по-лошо с Грег.

Карбоне беше впечатляващо привлекателен мъж с прошарена коса, прекрасни зъби, стегнат и в отлична форма. Обличаше се добре, беше красноречив, интелигентен, имаше успех и приятен глас. Всичко, което правеше, нравеше добре и в резултат на това беше наистина пълен задник.

— Е, Кори — започна Карбоне, — днес изглеждаш добре.

— Благодаря, доктор Карбоне.

— Нямам търпение да чуя новата ти идея.

— Благодаря. — Кори отвори чантата си (никакви раници в „Джон Джей“) и извади от нея папка, която остави в скута си. — Сигурна съм, че сте чели за археологическите проучвания в парка пред градския съвет. До мястото, където е бил старият затвор, известно като Гробниците.

— Разкажи ми.

— Управата на парка започнала да разкопава малко гробище на екзекутирани престъпници, за да освободи място за входа на нова

метростанция.

— А, да. Четох за това — кимна Карбоне.

— Гробището е използвано от 1858 до 1865 година. След 1865 всички погребения на екзекутирани се извършвали на остров Харт и си остават недостъпни.

Карбоне кимна бавно. Изглеждаше заинтересуван и тя се почувства окуражена.

— Мисля, че това ще бъде чудесна възможност да се проучат остеоложки тези скелети, за да проверим дали тежкото детско недохранване, което, както знаете, оставя остеоложки маркери, може да се съпостави с криминалното поведение.

Карбоне кимна отново.

— Ето, тук съм изложила всичко. Тя остави предложението на плота. — Хипотези, методология, контролна група, наблюдения и анализ.

Карбоне постави ръка върху папката, придърпа я към себе си и започна да я прелиства.

— Има няколко причини, заради които това е голяма възможност — продължи младата жена. — Първо, градът има добре запазени документи за екзекутираните престъпници — имена, криминални досиета и документите от съдебните процеси. Онези, които са били сираци, са отгледани в Дома на трудолюбието в прословутия нюйоркски район Файв Пойнтс — горе-долу на половин дузина са запазени и детските досиета. Всички били екзекутирани по един и същ начин — чрез бесене, затова и причината за смъртта е една и съща. Освен това гробището е използвано само седем години, така че всички останки са в общи линии от едно и също време.

Тя направи пауза. Карбоне бавно прелистваше страниците една по една — очевидно четеше. Нямахме начин да разбере какво мисли — лицето му беше безизразно.

— Поразпитах и изглежда отдел „Паркове и градски градини“ ще се съгласи студент от „Джон Джей“ да изследва останките.

Бавното прелистване на страниците бе преустановено.

— Свърза ли се вече с тях?

— Да, просто опипване на почвата...

— Опипване на почвата... Свързала си се с общинска служба, без предварително да поискаш разрешение?

Опааа!

— Не исках да ви поднеса проект, който по-късно би могъл да бъде спрян от външни институции. Това грешка ли е?

Настъпи дълго мълчание, последвано от:

— Не си ли чела студентския справочник?

Кори беше обхваната от мрачно предчувствие. Беше го чела, разбира се, но когато я приеха. А това беше преди повече от година.

— Скоро не съм.

— В справочника е казано недвусмислено — недипломираните студенти не могат да ангажират други общински организации, освен официално чрез университета. Причината е, че ние сме общинска образователна институция, както знаеш. Висш колеж на Нюйоркския градски университет. Каза това меко, почти мило.

— Аз... Съжалявам. Не си спомням, че го е имало в справочника.
— Тя преглътна, усещайки нарастваща паника. И гняв. Това беше такава невероятна малоумщина. Обаче се насили да запази спокойствие.

— Става дума само за няколко телефонни разговора. Напълно неофициално.

Той кимна.

— Сигурен съм, че не си нарушила университетските наредби *нарочно*. — Започна отново бавно да прелиства страниците, без да я поглежда. — Обаче така или иначе откривам други проблеми в твоето предложение за теза.

— Така ли? — На Кори й призля.

Тази идея, че недохранването води до престъпления... Идеята е стара и при това неубедителна.

— Е, на мен ми се струва, че заслужава да се провери.

— По онова време почти всички са били недохранени, но не всички са станали престъпници. Освен това идеята напомня за една... как да кажа... определена философия, която смята, че по принцип криминалното поведение се дължи на нещастни обстоятелства в детството на човека.

— Обаче недохранването... тежкото недохранване може да предизвика неврологични промени и с това конкретни увреждания. Това не е философска, а научна идея.

Карбоне вдигна папката с предложената тема.

— Още сега мога да предскажа резултата: ще откриеш, че тези екзекутирани престъпници са *били* недохранвани в детството си. Всъщност *истинският* въпрос е защо толкова малък процент от тези гладни деца започват да вършат углавни престъпления. А твоят изследователски план не го взима под внимание. Съжалявам, но така няма да се получи.

С тези думи Грег Карбоне отвори пръсти и папката леко се приземи на неговото бюро.

2.

Известният — някои биха казали прословутият — Червен музей в Колежа по криминално право „Джон Джей“ беше започнал като проста сбирка от досиета на стари разследвания, веществени доказателства, вещи на затворници и други експонати, които преди почти сто години били поставени във витрина в зала на старата полицейска академия. От тогава насам се беше развил в най-голямата и представителна колекция от криминални експонати. Най-добрите от тях бяха изложени в нова, лъскава изложбена зала в сградата на колежа, дело на „Скидмор, Оуингс и Мерил“ на Десето авеню. Останалата част от сбирката — огромни гниещи архиви и разлагащи се доказателства от някогашни престъпления, бяха скрити в грозното мазе на старата полицейска академия на Източна двадесета улица.

Още в началото на следването си в „Джон Джей“ Кори беше попаднала на този архив. Оказа се истинско съкровище, след като се сприятели с архиваря и започна да се ориентира сред неподредените шкафове и преливащи от документи лавици.

Беше посещавала много пъти архивите в Червения музей в търсене на теми за доклади и проекти. Наскоро беше търсила там тема за своята Роузуелова теза. Беше прекарала много време сред старите нерешени случаи — тези толкова студени досиета, че всички замесени (включително възможните извършители) бяха непременно и със сигурност вече мъртви.

Един ден след срещата със своя ментор Кори Суонсън се озова в скърцащия асансьор, който се спускаше в мазето. Беше се впуснала в отчаяна акция да намери нова тема за тезата, преди да е станало твърде късно. Вече беше средата на ноември и тя се надяваше да прекара зимната ваканция в проучване и писане. Беше получила половин стипендия, а агент Пендъргаст плащаше останалата половина от учебните такси и тя бе напълно решена да не взима от него и цент повече от нужното. Ако тезата ѝ спечелеше наградата „Роузуел“ с нейния грант от двайсет хиляди долара, това нямаше да се наложи.

Вратите на асансьора се отвориха за позната миризма: смесица от прах и окисляваща се хартия плюс лъха на гризаческа урина. Тя прекоси коридора до чифт метални врати с вдлъбнатини, украсени с табелка, която гласеше: „Архив на Червения музей“, и натисна звънеца. От стария високоговорител на домофона се чу неразбираемо стържене. Тя каза името си и се чу бръмченето на отварящата се електрическа ключалка.

— Кори Суонсън? Радвам се да те видя! — чу се дрезгавият глас на архиваря Уилърд Блум, докато ставаше от бюрото си, обляно от светлина. То преграждаше продължението на склада, който се простираше в черната празнота зад него. Архиварят имаше някак мъртвешка фигура — тънък като пръчка, с дълга сивкава коса. Въпреки това беше очарователен и се държеше бащински. Кори нямаше нищо против, че очите му често се плъзгаха по различни части от нейното тяло, когато смяташе, че е заета с нещо друго.

Блум излезе иззад бюрото с протегната ръка с изпъкнали вени, която тя стисна. Ръката му беше изненадващо гореща и това ѝ подейства като стимул.

— Ела, седни. Пийни чай.

Пред бюрото му бяха подредени няколко стола с ниска масичка за кафе между тях. Встрани от тях стоеше очукан шкаф, а върху него имаше котлон, чайник и кана за чай — неформално място за сядане посред прахоляка и мрака. Кори се тръшна на един от столовете и стовари чантата с глух шум до него.

— Уф — въздъхна тя.

Блум вдигна вежди в безмълвен въпрос.

— Карбоне. Отново отхвърли идеята ми за теза. Сега трябва да започна всичко отначало.

— Карбоне — обяви Блум с пискливия си глас — е известен задник!

Това привлече вниманието ѝ.

— Познаваш ли го?

— Познавам всички, които слизат тук долу. Карбоне! Непрекъснато мърмори, че ще си направи марковия „Ралф Лорън“, затова иска да играем на донеси-отнеси. В резултат никога не мога да открия нещо за него... Горкият човечец. Нали знаеш истинската причина да отхвърля непрекъснато идеите ти за теза?

— Предполагам, защото още съм второкурсничка.

Блум пипна с пръст носа си и кимна с разбиране.

— Точно така. Карбоне е от старата школа и винаги се придържа към традицията.

Кори се страхуваше точно от тона. Наградата „Роузуел“ за най-добрата теза през годината беше силно желана в „Джон Джей“. Победителите често бяха отличници от горните курсове, които след това правеха много успешна кариера в правозащитната сфера. Доколкото знаеше, наградата никога не беше печелена от второкурсник. Всъщност второкурсниците бяха негласно обезкуражавани да участват. Обаче нямаше писмена забрана и Кори отказваше да бъде уплашена от подобни бюрократични глупости.

Блум вдигна каната с усмивка, разкриваща жълтите му зъби.

— Чай?

Тя погледна към гадната кана, която имаше вид на немита от десетилетия.

— На това кана за чай ли му викаш? Помислих си, че е оръдие за убийство. Заредено с арсеник и готово за действие.

— Винаги готова с бърз отговор. Сигурно знаеш, че повечето отровители са жени? Ако бях убиец, щях да поискам да видя кръвта на жертвата си. — Той наля чая. — Значи Карбоне е отхвърлил идеята ти? Изненада! Изненада! И какъв е план Б?

— Това *беше* моят план Б. Надявах се, че ще можеш да ми подскажеш нови идеи.

Блум си седна на мястото и започна шумно да отива.

— Да видим. Доколкото си спомням, ти специализираш съдебна остеология, нали? Какво точно търсиш?

— Трябва да изследвам човешки скелети, които показват предсмъртни или околосмъртни увреждания. Има ли досиета, които сочат нещо подобно?

— Хм — очуканото лице на Блум се изкриви от усилието да се съсредоточи.

— Проблемът е, че трудно се попада на достъпни човешки останки. Освен ако не се върна в праисторията. Обаче това отваря съвсем друго гърне със змии — индианската чувствителност. Искан останки, за които има добри писмени документи. *Исторически* останки.

Блум изсърба друга голяма глътка чай, докато изражението на лицето му си оставаше замислено.

— Кости. Предсмъртни и околосмъртни увреждания. Исторически. Добри документи. Достъпни. — Затвори очи с толкова тъмни и изпъстрени с вени клепачи, че приличаше на пребит. Кори зачака, заслушана в пукането на дюшемето в архива, далечния шум на климатици и някакво топуркане. Страхуваше се, че това вероятно са плъхове.

Очите му отново се отвориха.

— Току-що се сетих нещо. Чувала ли си за „Доброволците от Бейкър стрийт“^[1]?

— Не.

— Това е много затворен клуб от почитатели на Шерлок Холмс. Всяка година се събират за вечеря в Ню Йорк. Освен това публикуват различни изследвания, като през цялото време се преструват, че Холмс е бил действителна личност. И така, преди няколко години един от тези приятели умира и вдовицата му, като не знае какво да прави, ни изпрати цялата му сбирка Шерлокиана. Може би не е знаела, че детективът Холмс е *измислен*, а ние тук се занимаваме само с действителността. Както и да е, от време на време ровя из нея. Повечето неща са боклуци. Обаче имаше копие от дневника на Дойл — за съжаление копие, не оригинала — забавно четиво за стар човек с неблагоприятна работа в прашен архив.

— И какво точно откри?

— Вътре има нещо за мечка стръвница.

— Мечка човекоядец? — Кори се смръщи. — Не съм сигурна...

— Ела с мен.

Блум отиде при таблото с шалтери и с един замах на дланта си ги вдигна, превръщайки архива в премигващо море от луминесцентна светлина. Кори си представи как плъховете с писъци се разбягват, докато тръбите по таваните премигваха и осветяваха пътека след пътека.

Тя последва архиваря, докато той крачеше надолу по дългите пътеки между прашните лавици и дървените шкафове с пожълтели изписани на ръка етикети. Най-накрая стигнаха в задната част, където читателските маси бяха отрупани с картонени кутии. Три по-големи стояха една до друга. На тях имаше етикети ДБС. Блум отиде до една

от кутиите, зарови вътре, извади картонена папка с връзки, издуха прахта и зарови из документите.

— Ето — вдигна той едно старо фотокопие. — Дневникът на Дойл. Разбира се, правилно би било да го наричаме Конан Дойл, но е име, с което ще си изкълчиш езика, нали? — На мъждивата светлина той запрелиства страниците и след миг започна да чете: — „Бях в Лондон по литературни въпроси. Онзи американец Стодарт се оказа отличен човек и беше поканил още двама души на вечеря: Гил, много забавен ирландски депутат, и Оскар Уайлд...“.

Направи пауза, гласът му заглъхна за минута, докато прескачаше разни пасажии, след това отново зазвуча, когато Блум намери частта, която смяташе за важна:

— „... Кулминацията на вечерта, ако мога да я нарека така, беше разказът на Уайлд за лекционната му обиколка из Америка. Макар да е трудно за вярване, прочутият защитник на естетизма е събудил голям интерес там, особено на Запад, където група недодялани миньори му устроили овация...“

Кори започна да се върти на стола. Разполагаше с твърде малко време, за да го пилее.

— Не съм сигурна, че Оскар Уайлд и Шерлок Холмс са онова, което търся — обясни учтиво тя. Обаче Блум продължи да чете, вдигнал пръст, за да привлече вниманието ѝ, а пискливият му глас заглуши възраженията ѝ.

— „... Към края на вечерта Уайлд, който беше погълнал голямо количество от чудесния кларет на Стодарт, ми разказа шепнешком една толкова неповторима по своя ужас и отвратителна уродливост история, че се наложи да стана от масата. В историята стана дума за убийството и изяждането на единайсет миньори преди няколко години в миньорски лагер на име Роринг Форк. Както се предполага, от мечка стръвница. Подробностите са толкова гнусни, че не мога да се насиля да ги изложа на хартия по това време, но впечатлението, което разказът остави в съзнанието ми, е неизгладимо и за съжаление ще го влача до гроба“.

Той спря, за да си поеме дъх.

— Ето ти историята. Единайсет трупа на изядени от гризли. И не другаде, а в Роринг Форк.

— Роринг Форк? Имаш предвид лъскавия ски курорт в Колорадо?

— Точно него. Възниква като град на сребърната треска.

— Кога е станало?

— Уайлд е бил там през 1881 г. Значи тази история с изядените хора се е случила някъде през 70-те години на XIX век.

Момичето поклати глава.

— Как мога да превърна това в теза?

— Почти дузина скелети на изядени от мечка? Със сигурност по тях ще има отлични предсмъртни увреждания: следи от нокти и зъби, гложгане, хрускане, хапане, остъргване, разкъсване.

— Аз следвам съдебни експертизи, а не съдебна мечкология!

Тогава трябва да знаеш от наученото, че много, ако не и всички скелетни останки от жертви на убийство показват увреждания от животни. Прегледай досиетата по този въпрос, с които разполагаме. Много е трудно да се различат оставените от животни следи от тези на убиеца. Доколкото си спомням, никой не е правил изследване на подобни предсмъртни увреждания на костите. Това би било най-оригиналният принос към науката за съдебната експертиза.

Наистина — помисли си Кори, смаяна от проникателността на Блум. — *А и като си помислим — каква оригинална тема за теза.*

Блум заговори отново:

— Не се съмнявам, че поне неколцина от горките миньори са били погребани в историческото гробище на Роринг Форк.

— Е, това вече е проблем. Не мога да разкопая историческо гробище, за да търся жертвите на мечката.

На устата на Блум цъфна жълта усмивка.

— Скъпа Кори, единствената причина, за да спомена тази история, е обаятелната малка статия в „Таймс“ тази сутрин. Не си ли я чела?

— Не.

— Оригиналният Ботушен хълм^[2] на Роринг Форк в момента е купчина ковчези в склад за скиорско оборудване. Местят гробището заради строителни работи. — Той я погледна и ѝ намигна, а усмивката му стана още по-широка.

[1] Герои на А. К. Дойл: улични деца, които Холмс ползва като разузнавачи. — Б.пр. ↑

[2] Много гробища в Дивия запад се наричат така. Наименованието идва от погребенията на стрелци, които умират внезапно „с ботуши на крака“. Най-известното е вероятно онова в Тумбстоун. — Б.пр. ↑

3.

В южната част на Франция до Кот д'Азур върху отвесна скала в Кап Фера мъж в черен костюм, заобиколен от бугенвиллии, почиваше на каменен балкон под следобедното слънце. Беше топло за това време на годината и слънчевата светлина позлатяваше лимоновите дървета, които заобикаляха балкона и се спускаха по стръмния хълм към Средиземно море, стигайки до бяла и пуста плажна ивица. Отвъд нея се виждаше море от яhti и скалистият край на носа, върху който се издигаше древен замък. Зад него се простираше синият хоризонт.

Мъжът беше полегнал на шезлонг, тапициран със синя дамаска, до малка маса, върху която лежеше поднос. Очите му бяха затворени. Върху подноса имаше четири предмета: екземпляр на Спенсървата^[1] „Кралицата на феите“, малка чашка пастис, стъкленница с вода и неотворено писмо. Подносът беше донесен преди два часа от слуга, който сега стоеше в сянката на портика и очакваше заповеди. Мъжът, наел вилата, рядко получаваше поща. Подател на малкото писма беше госпожица Констънс Грийн от Ню Йорк. Останалите идваха от място, което сигурно беше скъп пансион в Швейцария.

След известно време прислужникът се запита дали болnavият господин, който го беше наел срещу прекалено висока заплата, не е получил сърдечен удар — толкова неподвижно лежеше през последните няколко часа. Но не — една мудна ръка сега се протегна към стъкленницата с вода. Наля малко в чашката с пастис, превръщайки жълтата течност в жълто-зелена. После мъжът вдигна чашата и отпи бавно голяма глътка, преди да я върне обратно на подноса.

Той остана неподвижен, а следобедните сенки се удължиха. Мина още време. Ръката се раздвижи отново, поднесе кристалната чаша до бледите устни, които отпиха втора дълга, бавна глътка от алкохола. След това взе книгата с поезия. Още тишина, докато мъжът изглежда четеше, обръщайки страниците една след друга на дълги интервали. Следобедното слънце пламна с последни сили върху фасадата на вилата. Отдолу долитаха филтрирани звуците на живота:

далечен сблъсък на спореци гласове, боботенето на яхта, докато пресичаше залива, крясъкът на птиците по дърветата, далечният звук на пиано, на което някой свиреше Ханон^[2]. Накрая мъжът в черния костюм затвори книгата с поезия, сложи я на подноса и насочи вниманието си към писмото. Продължавайки да се движи като под вода, взе писмото и с дългия си полиран нокът разряза плика, разгъна листа и започна да чете.

27 ноември

Скъпи Алойшъс,

Пращам ти това писмо чрез Проктър, надявайки се, че той ще ти го предаде. Зная, че си все още на път и не искаш да те безпокоят, но те няма вече почти година и реших, че може би си готов да се прибереш у дома. Не те ли сърби да прекъснеш отпуската си от ФБР и да започнеш отново да разкриваш убийства? Както и да е — исках само да ти разкажа проекта за тезата ми. Ако искаш вярвай — ще ходя в Роринг Форк, Колорадо!

Хрумна ми най-удивителната идея за теза. Ще се опитам да бъда кратка, защото знам колко си нетърпелив. Обаче, за да ти обясня, трябва да навляза малко в историята. През 1873 г. е открито сребро в планините над Континенталния вододел при Лийдвил, Колорадо. В долината изниква миньорски лагер, наречен Роринг Форк в чест на реката, която минавала през него, а околните планини били шпикувани с участъците на сребротърсачите. През май 1876 г. една свирепа гризли убила и изяла един от миньорите в отдалечен участък в планините. През останалата част от лятото мечката тероризирала целия район. От градчето изпращат няколко ловни групи да я намерят и убият, но безрезултатно, тъй като планините са крайно назъбени и отдалечени. Докато мечката престане да вилнее, единайсет миньори били разкъсани и ужасяващо наядени. По онова време случилото се вдига голям шум, появяват се множество статии в местната преса (така научих тези подробности), шерифски доклади и подобни.

Обаче Роринг Форк е далече и скоро след като убийствата спират, историята заглъхва.

Миньорите били погребани в гробището на Роринг Форк и съдбата им е забравена. Мините били затворени, населението там намаляло и с времето Роринг Форк става почти призрачен град. През 1946 г. е изкупен от инвеститори и превърнат в ски курорт и сега, разбира се, е един от най-модните в света. Средната цена на жилище е над четири милиона!

Ето това е историята. Тази есен историческото гробище на Роринг Форк беше изровено заради предстоящото строителство. Всички останки сега се съхраняват в стар хангар за оборудване високо горе до пистите за ски, докато всички спорят какво да се прави с тях. Сто и петдесет ковчега, осем от тях принадлежат на миньорите, убити от мечката. (Останалите три или са изгубени, или не са изкопани.)

Това ми подсказва заглавието на тезата:

ОБСТОЕН АНАЛИЗ НА ПРЕДСМЪРТНИТЕ ТРАВМИ ПО СКЕЛЕТИТЕ НА ОСЕМ МИНЬОРИ ОТ ИСТОРИЧЕСКО ГРОБИЩЕ В КОЛОРАДО, УБИТИ ОТ ГРИЗЛИ.

Никога не е провеждано изследване на предсмъртните травми по човешки кости, причинени от голям хищник. Никога! Нали разбираш, не се случва често хора да бъдат изядени от животно. Моето изследване ще бъде първото!

Моят научен ръководител, проф. Грег Карбоне, отхвърли първите ми две предложения за теми. Радвам се, че копелето го направи — извини ме за грубия език. Щеше да отхвърли и тази тема поради причини, с които не искам да ти досаждам, но аз реших да постъпя като теб. Докопах с потните си ръце личното досие на Карбоне. Знаех си, че е прекалено съвършен, за да е истински. Преди няколко години се е чукал с второкурсничка от една от неговите групи и бил достатъчно глупав да я скъса, след като тя го отсвирила. Затова тя се оплакала, но не заради секса, а от лошата оценка. Никакъв закон не бил нарушен (момичето

било на двайсет), обаче лайнарят ѝ написал тройка вместо шестицата, която заслужавала. Нещата били сметени под килима: момичето си получило шестицата и му „възстановили“ годишната такса — без съмнение, за да му платят, без да го нарекат така.

В днешно време можеш да намериш всеки, така че я открих и ѝ се обадох. Казва се Моли Дентън и сега е полицай в Уорчестър, Масачузетс. Награждаван лейтенант в отдел „Убийства“ — направо да не повярваш. Боже, с какъв кеф ми даде информация за удар под пояса срещу моя научен ръководител! И така отидох на срещата с Карбоне въоръжена с атомна бомба — просто за всеки случай.

Ще ми се да беше ни видял. Беше направо прекрасно. Преди изобщо да започна да излагам новата си идея за теза, му споменах любезно и учтиво, че имаме обща позната — Моли Дентън. И му се усмигнах мазно и широко, за да съм сигурна, че ме е разбрал правилно. Той пребледня. Нямах търпение да смени темата, да се върнем отново на моята теза, искаше да чуе всичко за нея. Изслуша ме внимателно, веднага даде съгласието си — това било най-удивителното предложение за теза, което бил чувал от години. Обеща, че лично ще се заеме да я прокара през факултетския съвет. После — и това е най-хубавото — предложи да замина „колкото може по-скоро за Роринг Форк“. Направо щеше да се разтопи.

Току-що започна зимната ваканция и след два дни заминавам за Роринг Форк! Пожелай ми успех. Ако имаш желание, можеш да ми пишеш чрез твоя приятел Проктър, на когото ще пратя адреса си веднага, щом го науча.

С обич, Кори

П. П. Едва не забравих да ти кажа едно от най-хубавите неща в идеята ми за теза. Невероятно, но за пръв път научих за мечката и убитите миньори от дневника на Артър Конан Дойл! Дойл е чул историята не от кого да е, а от Оскар Уайлд по време на вечеря в Лондон през 1889 г.

Изглежда Уайлд е колекционирал истории на ужасите — тази научил по време на лекционна обиколка из Америка.

Прислужникът, застанал в сенките, наблюдаваше как неговият странен работодател прочете писмото. Дългите бели пръсти изведнъж провиснаха и писмото се плъзна на масата като захвърлено. Когато ръката се протегна да вдигне чашата с пастис, вечерният бриз нежно подхвана листата, прехвърли ги през перилата на балкона и ги понесе над короните на лимоновите дървета. След това полетяха в синьото небе, помахваха и се въртяха безцелно, докато изчезнаха от поглед — незабелязани, невидени и напълно пренебрегнати от бледия човек в черен костюм, седнал на самотния балкон високо над морето.

---

[1] Едмънд Спенсър — английски поет, чиято поема „Кралицата на феите“, посветена на Елизабет I, остава недовършена. — Б.пр. ↑

[2] Шарл-Луи Ханон — френски композитор и педагог. Автор на прочута книга с упражнения за пиано. — Б.пр. ↑

4.

Полицейското управление на Роринг Форк се намираше в стара сграда от червени тухли в класическия за Дивия запад викториански стил и беше изключително живописна. Издигаше се сред зелен парк на фона на величествените снежни върхове. Пред нея се извисяваше високата три метра и половина статуя на богинята на правосъдието Юстиция. Беше покрита със сняг и странното бе, че не носеше традиционната превръзка на очите.

Кори Суонсън се беше натоварила с книги за Роринг Форк и вече знаеше всичко за тази съдебна палата, известна заради неколцината прочути обвиняеми, които бяха минали през вратите ѝ: от Хънтър С. Томсън^[1] до серийния убиец Тед Бънди. Знаеше, че Роринг Форк е страхотен курорт, тук се намираха най-скъпите недвижими имоти в страната. Това се оказа крайно неприятно, защото се оказа принудена да отседне в градче, наречено Базалт, на осемнайсет мили надолу по криволичещото шосе 82 и да се настани в скапания мотел „Клауд Найн“ с картонени стени и легло с дървеници. И всичко това за смайващата цена от 109 долара на вечер! Беше първият ден от декември и ски сезонът се готвеше да започне истински. От почасовата работа в „Джон Джей“ и останалите пари от пачката, която агент Пендъргаст я принуди да приеме миналата година, когато я отпрати да живее при баща си в един лош период, Кори беше спестила почти четири хиляди долара. Обаче стоте и девет долара на вечер, плюс храната и смешните трийсет и девет долара на лен за кола под наем от фирма с показателното име „Наеми вехтория“ щяха твърде бързо да излапат спестяванията ѝ.

С една дума, нямаше никакво време за губене.

Проблемът беше, че в нетърпението си тезата ѝ да получи одобрение, използва една малка лъжа. А може би не беше толкова малка? Каза на Карбоне и факултетския съвет, че е получила разрешение да изследва останките — един вид картбланш. Истината обаче беше, че няколкото ѝ имейла до началника на полицията в

Роринг Форк, който според нея имаше властта да разреши подобен достъп, останаха без отговор, а никой не ѝ върна телефонните обаждания. Не че някой се беше държал грубо с нея — просто я бяха пренебрегнали.

Предния ден отиде лично в полицията и си уреди среща с началник Стенли Морис. Сега влезе в сградата и се упъти към рецепцията. За нейна изненада там не седеше някое плещесто ченге, а момиче, което ѝ се стори по-младо и от нея. Беше доста хубаво, с кремав тен, черни очи и руса коса до раменете.

Кори тръгна към него и момичето се усмихна.

— Полицай ли си?

Момичето се засмя.

— Още не.

— Тогава си рецепционистка?

Момичето отново поклати глава.

— Карам си стажа в управлението през зимната ваканция. Днес по случайност съм на рецепцията. — Тя замълча. — Някой ден се надявам да работя в полицията.

— Аз също. Следвам в „Джон Джей“.

Момичето се усмихна.

— Наистина ли?

Кори протегна ръка:

— Казвам се Кори Суонсън.

Момичето я пое.

— Джени Бейкър.

— Имам среща с началник Морис.

— О, да. — Джени погледна в тетрадката за срещи. Очаква те. Направо влез.

— Благодаря. — Началото беше добро. Кори се опита да преодолее своята нервност и да не мисли какво би се случило, ако началникът ѝ откаже достъп до останките. Най-малкото тезата ѝ зависеше от това. Освен това вече беше похарчила цяло състояние, докато дойде тук. Самолетни билети, които никой нямаше да ѝ възстанови, и всичко останало.

Вратата на началническия кабинет беше отворена и щом влезе, мъжът се изправи зад бюрото си, заобиколи го и я посрещна с протегнатата ръка. Тя беше смаяна от външния му вид: нисък, закръглен

и весел наглед човек със сияещо лице, плешиво теме и смачкана униформа. Кабинетът му отразяваше това впечатление за липса на официалност със старите си удобни кожени мебели и писалище, върху което в красив хаос бяха натрупани документи, книги и семейни снимки.

Началникът я поведе към единия ъгъл, където бяха подредени столове за гости и масичка. Възрастна секретарка внесе поднос с кафе в картонени чашки, захар и сметана. Кори, която още страдаше от часовата разлика, си взе кафе, но пропусна обичайните четири лъжички захар. Видя обаче, че началникът Морис май си сложи не по-малко от пет.

— Е — започна Морис, облягайки се удобно, — изглежда имате много интересен проект, свързан с това място.

— Благодаря — отговори Кори. — Благодаря, че ме приехте веднага.

— Винаги съм се интересувал от миналото на Роринг Форк. Изядените от мечката неизменно са били част от местните знания или поне за онези, които познават историята. Днес, за съжаление, те са малцинство.

— Изследователският проект представлява страхотна възможност — започна Кори да излага грижливо запомнените си опорни точки. — Истинска възможност да се постигне напредък в съдебните експертизи. — Почувства, че ѝ израстват криле, защото началник Морис слушаше внимателно, отпуснал замислено брадичка върху меката си ръка. Кори спомена всички по-важни точки: как нейният проект със сигурност ще привлече вниманието на пресата в страната и това ще рефлектира върху полицейското управление в Роринг Форк; колко високо ще оцени „Джон Джей“ — водещият правоохранителен колеж в страната — неговото съдействие; как тя, естествено, ще работи в близко сътрудничество с него и ще спазва напълно установения ред. След това се впусна да излага преработена разновидност на своя живот: как цял живот е искала да стане полицай; как спечелила стипендия в „Джон Джей“; колко здраво е работила. И завърши ентузиазирано колко много се възхищава от неговото положение, колко хубаво е да имаш възможността да работиш в толкова интересна и красива община. Тя разду здраво нещата и със

задоволство виждаше, че той реагира с кимания, усмивки и различни шумове, изразяващи одобрение.

Когато свърши, се изсмя колкото беше възможно по-естествено, после обяви, че се е разприказвала доста и сега би желала да чуе какво мисли той.

Щом чу това, началник Морис отпи глътка кафе, прочисти гърлото си, похвали я за упоритата ѝ работа и предприемчивост, каза колко високо цени посещението ѝ и отново колко интересен му се струва нейният проект. Наистина. Разбира се, ще трябва да го обмисли и да се посъветва с местната служба по съдебна медицина, с историческото дружество и неколцина други, за да ги попита за тяхното мнение. Сигурно трябва да включи и градския прокурор... Той допи кафето си и положи ръце на подлакътниците на стола, все едно се готви да стане и да сложи край на срещата.

Катастрофа. Кори си пое дълбоко дъх.

— Мога ли да бъда напълно откровена?

— Да, защо?

— Отне ми цяла вечност да събера парите за този проект. Освен следването трябваше да работя на две места. Роринг Форк е един от най-скъпите градове в страната и пребиваването ми тук струва цяло състояние. Ще фалирам, докато чакам разрешение.

Тя направи пауза, за да си поеме дъх.

— Честно казано, началник Морис, ако се съветвате с всички тези хора, това ще отнеме много време, най-малко седмици. Всеки ще има различно мнение. И накрая каквото и решение да вземете, все някой ще се почувства пренебрегнат. Така проектът може да стане спорен.

— Спорен — повтори началникът с нотки на тревога и отвращение в гласа.

— Мога ли да направя алтернативно предложение?

Началникът изглеждаше леко изненадан, но не и раздражен от това.

— Разбира се.

— Както предполагам, вие разполагате с нужната власт да ми дадете разрешение. Така че... — Тя направи пауза, после реши да го изложи напълно откровено. — Ще ви бъда безкрайно благодарна, ако ми разрешите още сега, за да мога да почна колкото може по-скоро

проучването си. Нужни са ми само няколко дни с останките, както и възможността да взема с мен няколко кости за по-нататъшен анализ. Това е всичко. Колкото по-бързо стане, толкова по-добре за всички. Костите си лежат там. Мога да си свърша работата, без някой да забележи каквото и да било. Не давайте време на хората да повдигнат възражения. Моля, началник Морис, *толкова* е важно за мен!

Този апел прозвуча по-отчаяно, отколкото възнамеряваше, въпреки това видя, че отново му беше направила впечатление.

— Така — започна началникът след още прочиствания на гърлото, хъмкания и паузи. — Разбирам. Хм. Не искаме разпавии.

Той се наклони встрани над стола и се провикна към вратата:

— Шърли? Моля, още кафе!

Секретарката се върна с още две картонени чаши. Началникът отново изсипа удивително количество захар в чашата си, заигра се с лъжицата, сметаната и накрая започна безкрайно да я разбърква, докато челото му си оставаше смръщено. Най-накрая остави пластмасовата лъжичка и отпи голяма глътка.

— Клоня към вашето предложение — обяви той. — Много. Ето какво. Още е сутрин. Сега ще ви заведе там, ще ви покажа ковчезите. Разбира се, няма да можете да боравите с останките сега, но ще добиете представа за какво става дума. И ще ви дам отговор утре сутринта. Това устройва ли ви?

— Напълно. Благодаря!

Началник Морис засия.

— Да си остане между нас, но можете да разчитате на положителния ми отговор.

Когато станаха. Кори трябваше да положи усилия да не се хвърли на врата на полицая.

---

[1] Известен американски журналист. Създател на течението „гонзо журналистика“. — Б.пр. ↑

5.

Кори се настани на пътническата седалка в патрулката до началника, който очевидно нямаше шофьор, затова подкара сам. Вместо обичайния „Форд Краун“ колата беше „Джип Чероки“, боядисана в обичайните за полицейска патрулка два цвята. На вратите се виждаше градският символ на Роринг Форк — листо от трепетлика — а около нея шестовърхата шерифска значка.

Кори осъзна, че е извадила голям късмет. Началникът изглеждаше свестен, добронамерен човек и макар да излезе донякъде безгръбначен, беше разумен и интелигентен.

— Идвали ли сте и преди в Роринг Форк? — попита Морис, когато завъртя ключа и двигателят се събуди с рев.

— Никога. Дори не карам ски.

— Боже милостиви. Трябва да се научите. Сега сезонът е в своя пик идва Коледа и така нататък ще видите всичко най-хубаво.

Колата пое по Ийст Мейн стрийт и началникът започна да ѝ показва някои от историческите сгради — общината, историческия хотел „Себастиан“, различни известни викториански господарски къщи. Всички сгради бяха окичени с празнични лампички и елхови гирлянди, покривите им бяха заснежени, прозорците заскрежени, а дебелите клони на дърветата — покрити със сняг. Пейзажът беше като от гравюра на „Къриър и Айвс“. Минаха през търговския район, където улиците бяха по-пълни със скъпи бутици от златната миля на Пето авеню. Беше наистина удивително: тротоарите гъмжаха от купувачи, изтупани с кожи и диаманти или прилепнали скиорски екипи, и всички влачеха пазарски чанти. Редиците коли се движеха със скоростта на глетчер и те пълзяха надолу по улицата, притиснати като в сандвич между удължени хамъри, всъдеходи „Мерцедес“, „Рейндж Роувър“ и „Порше Кайен“. Разбира се, и моторни шейни.

— Съжалявам за това задръстване — извини се началникът.

— Няма за какво. Направо е смайващо — отговори Кори, едва ли не надвесена от прозореца, докато гледаше парада на магазините, край

които минаваха: „Ралф Лорън“, „Тифани“, „Диор“, „Луи Вюитон“, „Прада“, „Гучи“, „Ролекс“, „Фенди“, „Булгари“, „Бърбери“, „Бриони“, чиито витрини бяха претъпкани със скъпи вещи. Сякаш нямаха край.

— Количествата пари в този град са невероятни — обясни началникът. — Честно казано, от гледна точка на полицейската работа това може да е проблем. Много от тези хора си мислят, че за тях правилата не важат. Обаче в полицията на Роринг Форк ние се отнасяме към всички еднакво. Подчертавам — *към всички*.

— Добра политика.

— Това е единствената възможна политика в град като този обясни той не без доза помпозност, — където почти всеки е някаква звезда, милиардер или и двете заедно.

— Сигурно е магнит за крадците — отбеляза Кори, все още вторачена в скъпите магазини.

— О, не. Престъпността тук е почти нулева. Както видяхте, доста сме откъснати. Има само един път — шосе 82, което през зимата може да стане път с препятствия и често е затворено заради снега. А летището ни се използва само от частни самолети. Към това трябва да се добавят и разходите, за да отседнеш тук — доста над възможностите на някой дребен крадец. Тук е прекалено скъпо за крадците! — Той се засмя сърдечно.

Не само за тях, помисли си Кори.

Сега минаваха край няколко сгради, които приличаха на възстановка от времето на сребърната треска: барове с летящи врати, кантори за определяне на металната проба, смесени магазини, включително няколко бардака с весело изрисувани прозорци. Всичко беше безукорно спретнато и чисто — от лъснатите плювалници по издигнатите над земята дървени тротоари до високите фалшиви фасади на сградите.

— Какво е това? — попита Кори, докато сочеше семейство, което се снимаше пред фасадата на „Идеалната кръчма“.

— Това е старият град — обясни началникът. — Онова, което е останало от най-ранната част на Роринг Форк. През годините тези сгради просто си стърчаха и се разпадаха. Когато туризмът започна да се разраства, се чуха гласове да бъдат съборени. Обаче на някого му хрумна идеята да реставрира стария призрачен град, да го превърне в нещо като музей на миналото в Роринг Форк.

Дисниленд и ски курорт, помисли си Кори, докато се възхищаваше на анахронизма да разхвърляш подобни древни останки сред този разсадник на натрапчиво потребление.

Докато разглеждаше добре поддържаните постройки, профучаха две моторни шейни, вдигайки облаци бяла пудра.

— Защо толкова много моторни шейни? — любопитства Кори.

— В Роринг Форк има култура на ненаситна жажда за снегомобили — каза ѝ началникът. — Градът е известен не само със ски състезанията, но и с многото черни пътища за моторни шейни. Има десетки километри — цял лабиринт от старите миньорски пътища, които още съществуват в планините над града.

Най-накрая излязоха от търговската част и след няколко завоя минаха покрай малък парк, пълен със заснежени каменни блокове.

— Щатският парк на столетието — обясни полицаят. — Тези скали са част от светилището на Джон Денвър.

— Джон Денвър? — Кори потрепери.

— Всяка година неговите фенове се събират тук на годишнината от смъртта му. Наистина трогателно преживяване. Какъв гений беше той и каква загуба е неговата смърт.

— Точно така — побърза да потвърди Кори. — Обичам песните му. „Селски пътища, заведете ме у дома...“ — това е любимата ми песен.

— Още ме кара да се просълзявам.

— Да, и мен.

Излязоха из стегнатата мрежа от улици в градския център и продължиха нагоре между застаналите мирно красиви огромни ели с клони целите в сняг.

— Защо изкопаха гробището? — попита Кори. Естествено, знаеше отговора, но реши да провери дали началникът има да добави нещо ново.

— Готви се много луксозен строителен проект, наречен „Хайтс“. Жилища за по десет милиона долара, големи зелени площи, частен достъп до планината, затворен клуб. Това е най-луксозното строителство в града и носи със себе си много престиж. Стара аристокрация и така нататък. В края на 70-те години на миналия век, когато започва строителството, „Хайтс“ купуват Ботушения хълм — хълма, на който е първото градско гробище — и получават съгласие да

го преместят. Било по времето, когато още е можело да се правят такива неща. Както и да е, преди няколко години се възползваха от това право, за да построят СПА и клуб на хълма. Разбира се, това предизвика шумотевица и градът заведе дело. Но те бяха наели неколцина много хлъзгави адвокати, а и договорът от 1978-а бе подписан и подпечатан, с желязно обезпечаване на вечното ползване. Затова спечелиха, гробището накрая беше изкопано и толкоз. Засега останките са подслонени в склад горе в планината. Нищо не е останало, освен копчета, ботуши и кости.

— Къде ще ги преместят?

— Веднага щом пукне пролетта, компанията възнамерява да ги препогребе наблизко.

— Има ли още спорове?

Началникът махна с ръка.

— Щом го разкопаха, гневът стихна. Всъщност не ставаше дума за останките, а за запазване на историческото гробище. След като него вече го няма, хората изгубиха интерес.

Елите отстъпиха място на красива долина, блеснала под обедното слънце. В близкия край стоеше обикновена издялана на ръка табела с удивително скромни размери, на която пишеше:

хайтс

Само за членове.

Моля, регистрирайте се в поста на охраната.

Зад нея се издигаше дебела стена от речни камъни, а между двата ѝ края — врати от ковано желязо. До тях имаше караулно помещение, излязло сякаш от приказките със своя заострен покрив, покрит с кедрови плочки. Стените също бяха изолирани с тях. Долината беше осеяна с огромни резиденции, скрити сред дърветата, а склоновете ѝ се издигаха зад тях. Линията на покривите се извисяваше над елите. На много от тях имаше каменни комини, от които се виеше пушек. Зад всичко това се виждаше районът на пистите плитка от пътища, които се изкачваха до върховете на няколко планини. Натам имаше още един

висок хребет, осеян с още резиденции, стърчащи на фона на блестящото синьо небе над Скалистите планини с разхвърляни тук-там бели облаци.

— Трябва ли да влизаме?

— Складът е от другата страна на парцела в подножието на пистите.

Пазачът махна на началника да минава и те поеха по виещ се павиран път, добре изринат и почистен. Не, не почистен. Странно, но по пътя нямаше лед и беше напълно сух, докато в канавките не се виждаха следи от изринат и струпан сняг.

— Отоплен път? — попита Кори, докато минаваха край постройка, която, изглежда, беше клубът.

— Това не е необичайно по тези места. Върхът в снегочистването: снежинките се изпаряват в мига, в който докоснат платното.

Пътят започна да се изкачва, прекосиха каменен мост, прекриващ замръзнала река. Началникът каза, че се наричала Силвър Куин Крийк. След това минаха през служебна врата. Отвъд нея, оградени от висока ограда, опираща в ски писта, се виждаха няколко големи складови хангара, построени от метални сандвич панели на заравнена площадка. Трийсетсантиметрови ледени висулки висяха от покривните панели и проблясваха на светлината.

Началникът спря на разчистено от снега място пред най-големия хангар, паркира и слезе. Кори го последва. Беше студен ден, но не прекалено. Вероятно три-четири градуса, без вятър. В голямата складова врата имаше по-малка, вградена в единия ъ край. Нея отключи началник Морис. Кори го последва в тъмното пространство и миризмата се стовари върху ъ. Не беше неприятна. Не миришеше на гнило, а силно на пръст.

Началникът натисна с дланта си няколко ключа за осветление и всичко беше залято в жълтеникава светлина. В склада беше по-студено, отколкото навън, и Кори се загърна по-стегнато, защото започна да трепери. В предната част на хангара, на практика в сянката на голямата врата, бяха подредени в една линия шест моторни шейни. Почти всички бяха от една и съща марка. Зад тях се виждаха няколко верижни машини за обработка на пистите. Някои от тях изглеждаха наистина като антики с широките вериги и заоблените си кабинни.

Корпусите им препречваха погледа към задната част на постройката. Полицаят и Кори започнаха да се провират между планинските машини и стигнаха до отворено пространство. Тук беше временното гробище, простряно върху брезенти: спретнати редове пластмасови ковчези в бебешко синьо, като онези, които използваша патолозите, за да отнасят останки от местопрестъплението.

Отидоха до най-близкия ред и Кори видя първата кутия. С тиксо на капака беше залепено голямо картонче с разпечатана информация. Кори клекна, за да я прочете. Посочваше се къде са намерени останките в гробището, добавена бе снимка на гроба; беше оставено място да се отбележи дали е имало надгробен камък, или не; и ако има — място за информацията на него, заедно с друга снимка. Всичко беше номерирано, каталогизирано и подредено. Кори изпита облекчение: тук нямаше да има проблеми с документирането.

— Надгробните камъни са ей там — каза началник Морис. Той посочи към една далечна стена, край която беше подредена разнообразна сбирка от надгробни камъни няколко луксозни от шисти или мрамор. Обаче повечето бяха каменни блокове или скали с изсечени по тях букви. Те също бяха каталогизирани и паспортирани.

— Имаме около сто и трийсет тела — продължи началникът. — И близо сто надгробни паметници. Останалите — не знаем кои са тези хора. Може да са имали дървени кръстове, а може някои надгробни паметници да са се загубили или да са били откраднати.

— Посочва ли някой от тях жертвите на мечката?

— Не. Те са традиционни: имена, дати, понякога някоя мисъл от Библията или обикновена религиозна епитафия. Обикновено причината за смъртта не се слага на надгробния камък. А да те изяде мечка не е нещо, с което би искал да те запомнят.

Кори кимна. Всъщност това нямаше значение, защото докато четеше местните вестници, вече беше съставила списък с жертвите.

— Може ли да отворим една от кутиите? — попита тя.

— Не виждам защо не. — Морис сграбчи дръжката на най-близката.

— Чакайте, имам списък. — Кори зарови из чантата и извади папката. — Хайде да потърсим някоя от жертвите.

— Добре.

Прекараха пет минути в обикаляне между ковчезите, докато Кори не откри един, който отговаряше на име в списъка. Емет Баудри.

— Ето този, моля — каза тя.

Морис хвана дръжката и вдигна капака.

Вътре лежаха останките от чамов ковчег, в който лежеше скелет. Капакът се беше разпаднал на парчета върху скелета и около него. Кори нетърпеливо се втренчи в него. Костите от две те ръце и единият крак лежаха от едната страна, черепът беше смазан, гръдният кош — разкъсан, а двете бедрени кости бяха натрошени на парчета, схрускани от мощни челюсти, без съмнение, за да стигнат до костния мозък. По време на следването си в „Джон Джей“ Кори беше проучила множество скелети, разкриващи предсмъртно насилие, но нямаше нищо подобно. *Нищо*.

— Боже, тази мечка не се е шегувала.

— Прав сте.

Докато оглеждаше костите, Кори забеляза нещо — бледи следи по гръдния кош. Тя коленичи, за да ги види отблизо, опитвайки се да ги различи. Сега имаше нужда от лупа. Очите ѝ се плъзнаха настрани и върху бедрената кост забеляза същите следи. Протегна се да вземе костта.

— Ало, без пипане!

— Само да я погледна отблизо.

— Не — забрани началникът. — Хайде, стига толкова.

— Само минутка — помоли се Кори.

— Съжалявам. — Той сложи капака на кутията на мястото му. — По-късно ще имате достатъчно време.

Кори се изправи. Беше объркана, несигурна какво е видяла. Може би бе плод на въображението ѝ. Както и да е, белезите със сигурност трябваше да са отпреди смъртта. В това нямаше нищо тайнствено. По онова време Роринг Форк е бил брутално място. Може би мъжът беше оживял след бой с ножове. Тя поклати глава.

— Трябва да тръгваме — каза началникът.

Излязоха в ярката светлина, блясъкът на снежната покривка беше направо ослепяващ. Обаче колкото и да се опитваше, Кори не можа да се отърве от известно чувство на безпокойство.

6.

На следващата сутрин я потърсиха по телефона. Кори седеше в библиотеката на Роринг Форк и свършваше с прочита на градската история. Библиотеката беше отлична — настанена в модерна сграда, издигната в модернизирани викториански стил. Вътрешността беше красива — декари полиран дъб, сводести прозорци, дебели мокети и непряко осветление, което заливаше всичко с топъл блясък.

Историческият отдел на библиотеката беше произведение на изкуството. Завеждащият отдела, Тед Роман, излезе много любезен. Оказа се сладко момче на двайсетина и нещо години, жилаво и в добра форма, наскоро завършило Университет на Юта, след което бе взело няколко години почивка, за да поработи тук в замяна на евтини ски карти. Тя му разказа за изследователския си проект и за срещата си с началник Морис. Тед слушаше внимателно, задаваше умни въпроси и ѝ показва как да използва историческите архиви. И като капак я беше поканил на бира вдругиден вечерта и тя беше приела!

Библиотечните албуми със стари вестници, плакати и публични известия от времето на сребърната треска бяха добре дигитализирани под формата на пидиефи, в които можеше да се търси. За няколко часа Кори успя да намери десетки статии за историята на Роринг Форк и убийствата на мечката, некролози и всякаква друга съпътстваща информация. Много повече, отколкото беше открила в Ню Йорк.

Историята на града беше обаятелна. През лятото на 1873 година група юначни сребротърсачи от Лийдвил се изправили срещу опасността да бъдат нападнати от племето юта, пресекли Континенталния вододел и проникнали в неизследваната територия в западна посока. Там те и другите, които ги последвали, открили едно от най-големите находища на сребро в историята на Щатите. Последвала сребърната треска, тълпи сребротърсачи си запазили участъци из планините, издигащи се по протежението на река Роринг Форк. Възникнал град с чукови мелници за натрошаване на рудата и набързо построена топилна пещ за извличане на сребро и златото от

рудата. Скоро хълмовете гъмжали от сребротърсачи, от мини и далечни миньорски лагери, а градът се изпълнил с минни инженери, златари, въглищари, дърводелци, ковачи, кръчмари, търговци, каруцари, курви, работници, пианисти, картоиграчи, мошеници и крадци.

Първото убийство станало през пролетта на 1876 година. Самотен миньор бил убит и изяден в отдалечен участък високо в планината Смъглърс. Минали седмици, преди да се забележи липсата му. В резултат на това трупът му не бил намерен веднага, а високопланинският въздух го запазил достатъчно, за да разкаже своята ужасяваща история. Тялото било разпрано — очевидно от мечка, след това изкормено, а крайниците — откъснати. Изглежда в течение на седмица мечката се била връщала да пирува. Повечето от костите били оглозгани, езикът и черният дроб изядени, вътрешностите и другите органи разпръснати наоколо и повече или по-малко нахапани.

Това бил моделът, който щял да се повтори още десет пъти през лятото.

Още от самото начало Роринг Форк и голяма част от територията на Колорадо били измъчвани от агресивни гризли, които настаняващите се в по-ниските долини заселници прогонили по високите части на планините. Гризли, и това беше раздувано с наслада в почти всяка вестникарска статия, беше едно от малкото животни, за които се знае, че ловува хора за храна.

През онова дълго лято в различни отдалечени участъци свирепата мечка убила и изяла единайсет миньори и сребротърсачи. Животното обитавало голяма територия, която, за съжаление, обхващала повечето високи части на среброносния район. Убийствата предизвиквали всеобща паника, но федералният закон изисквал миньорите да работят на участъците си, ако искат да запазят своите права върху тях. Затова дори в пика на ужаса повечето от тях отказвали да напуснат своите участъци.

Няколко пъти били организирани ловни хайки да убият мечката, но било трудно да я проследят във високите планински части над дървесната граница в този безснежен сезон. Въпреки това според Кори действителният проблем бил, че ловната хайка не е била твърде ревностна в желанието си да намери мечката. Изглежда мъжете бяха

прекарвали повече време по кръчмите и в речи, отколкото навън в търсене на следи от животното.

През есента на 1876 г., точно преди падането на първия сняг, убийствата спрели. С течение на времето хората започнали да си мислят, че мечката е отишла на друго място, умряла или може би заспала зимен сън. Следващата пролет имало известни страхове, но когато убийствата не се подновили...

Кори почувства вибрациите на телефона си, извади го от ръчната си чанта и видя, че я търсят от полицейското управление. Тя се огледа и щом откри, че библиотеката е празна, като се изключи библиотекарят, любител на ските и снегомобилите, седнал на мястото си зад заемното гише и забил нос в Джак Керуак, реши, че може да отговори на обаждането.

Но не я търсеше началникът, а неговата секретарка. Преди Кори да успее да избълва обичайните любезности, жената заговори бързо и задъхано:

— Началникът много съжалява, но стана така, че не може да ви даде разрешение да изследвате останките.

На Кори ѝ пресъхна устата.

— Какво? — успя да изграчи. — Чакайте малко...

— Днес през целия ден има срещи, затова ме помоли да ви се обадя. Нали разбирате...

— Но той ми каза...

— Няма да е възможно. Много съжалява, че не може да ви помогне...

— Но *защо*? — успя да изплаче Кори.

— Съжалявам, но не знам подробности.

— Мога ли да говоря с него?

— Цял ден има срещи и така ще бъде... въъ... до края на седмицата.

— До края на *седмицата*? Но вчера ми каза...

— Съжалявам. Нали ви казах, че не съм запозната с неговите основания.

— Вижте започна Кори, опитвайки се да овладее гласа си, но не постигна голям успех, — вчера той лично ми каза, че няма да има никакви трудности. Че ще ми разреши. А сега си променя мнението и

отказва да каже защо и... а след това възлага на вас да ми биете шута! Не е честно!

В отговор чу едно последно ледено „ще ми се да можем да ви помогна, но решението е окончателно“, последвано от решително щракване. Линията прекъсна.

Кори седна и заблъска с длан по масата:

— Мамка му, мамка му, *майка му!*

После вдигна поглед. Тед я гледаше ококорен.

— По дяволите — възкликна Кори и закри уста с длан, — обезпокоих цялата библиотека.

С усмивка той вдигна ръка, за да я успокои.

— Както и сама можеш да видиш, в момента няма никого тук. — Поколеба се, но после излезе иззад бюрото си и се приближи. Заговори отново, но сега гласът му беше преминал в шепот. — Мисля, че знам какво става тук.

— Знаеш? Тогава те моля да ми обясниш.

Макар да нямаше никого наоколо, той сниши още глас.

— *Госпожа Кърмоуд.*

— Кой?

— Госпожа Бети Браун Кърмоуд влезе под кожата му.

— Коя е Бети Браун Кърмоуд?

Той завъртя очи и плахо се огледа.

— Откъде да започна? Първо, притежава агенцията за недвижими имоти „Таун & Маунт“, която е *най-яката* в града. Председател е на асоциацията на „Съседите от «Хайтс»“ и беше силата зад преместването на гробището. По принцип е една от онези самодоволни жени, които управляват всичко и всеки и не търпят никакво несъгласие. Факт е, че тази жена е истинската власт в града.

— И подобна жена притежава влияние върху полицейския началник?

Тед се засмя.

— Нали се запозна с Морис? Мил човек. Всички му влияят. Но най-вече тя. Казвам ти — направо е страховита. Дори повече от онзи неин зет Монтебело. Сигурен съм, че Морис наистина е възнамерявал да ти даде разрешение. Докато не се е обадил на Кърмоуд.

— Но защо ѝ е да ме спира? Какво ще ѝ навреди?

— Ето това е — каза Тед, — което трябва да разбереш.

7.

На следващата сутрин в девет Кори паркира наетата кола пред „Хайтс“. След това пазачът, който не беше дори наполовина толкова любезен, както предишния ден, когато беше минаха оттук с началника, нахално дълго проверява личната ѝ карта. После се обади да провери наистина ли има среща, като през цялото време стрелкаше презрителни погледи към колата под наем.

Кори внимаваше да се държи учтиво и най-накрая подкара към клуба и офисите на строителната компания. Скоро пред погледа ѝ се показаха грозд сгради долу в долината: живописна група със снежни гугли и висулки по улуците и димящи каменни комини. Отвъд тях, доста нагоре по далечния склон на долината, се виждаше огромен мръсен белег в снега от вървящото строителство — без съмнение новите клуб и СПА. Виждаха се работещи багери и пълзящи самосвали, заети с изкопни работи за основите. Тя не можа да не се попита защо им е нужен нов клуб, след като старият изглеждаше твърде добре.

Остави колата на паркинга за гости и влезе в клуба, където секретарката я насочи към офисите на агенцията за недвижими имоти „Таун & Маунт“.

Приемната на „Таун & Маунт“ беше разточителна. Цялата в мрамор и дърво, с килими на племето навахо по стените, впечатляващ полилей, направен от еленови рога, кожени мебели в каубойски стил и каменна камина, в която гореше истински огън. Кори седна и се приготви да чака.

Най-накрая, час по-късно, беше заведена в кабинета на госпожа Кърмоуд, президент на „Таун & Маунт“ и директор на асоциацията „Хайтс“. Кори се беше облякла възможно най-консервативно — сив костюм, бяла блуза и обувки с ниско токче. Беше решена на всяка цена да запази спокойствие и да спечели госпожа Кърмоуд с ласкателства, обаяние и убеждаване.

Предния следобед беше направила всичко възможно да изрови кирливите ризи на Кърмоуд, вслушвайки се в мнението на Пендъргаст, че ако искаш нещо от някого, трябва да разполагаш с нещо „грозно“ за размяна. Обаче Кърмоуд изглеждаше жена, недостижима за всякакви укори: щедър дарител на местни благотворителни организации, старши пастор в презвитерианската църква, доброволка в местната кухня за бедни (Кори се изненада, че в град като Роринг Форк изобщо има такава). И делова жена, чиято честност се признаваше от всички. Макар да не беше обичана, а от някои дори откровено мразена, хората я уважаваха и се страхуваха от нея. Всички.

Госпожа Кърмоуд изненада Кори. Съвсем не беше лошо облечената жена, която името Бети Браун Кърмоуд внушаваше. Беше изключително добре сложена, в началото на шейсетте, слаба и във форма, с красиво фризирана платинена коса и ненатрапчив грим. Беше облечена изцяло в каубойски стил: индианска жилетка с ресни, бяла риза, тесни джинси и каубойски ботуши. Ансамбълът се допълваше от огърлица навахо със зърна във формата на цветчета от тиква. Стените на кабинета ѝ бяха покрити с нейни снимки, яхнала удивителен шарен кон в планините, на хиподрума, галопираща през стадо крави. В единия ъгъл на кабинета ѝ стоеше апарат за вода. В другия ъгъл властваше великолепно западно седло с орнаментирана кожа и сребърни инкрустации.

Непринудено и любезно тя се приближи и се здрависа с Кори, после я покани да седне. Раздразнението на Кори, че я беше накарала да чака цял час, постепенно започна да се разпръсва от това дружелюбно посрещане.

— Е, Кори — каза Кърмоуд с подчертан тексаски акцент, — искам да ти благодаря, че дойде. Това ще ми позволи лично да ти обясня, защо, за съжаление, началник Морис и аз не можем да изпълним молбата ти.

— Надявах се да обясня...

Обаче Кърмоуд бързаше и отрязва опита на Кори да изложи своите опорни точки.

— Ще бъда откровена. По наше мнение научното изследване на тези останки за една... студентска теза е проява на неуважение към мъртвите.

Кори не беше очаквала това.

— В какъв смисъл?

Кърмоуд се изсмя кратко, но отровно.

— Скъпа, госпожице Суонсън, как можете да задавате подобен въпрос? Нима вие бихте искали някой студент да се рови из останките на дядо ви?

— Ами не бих имала нищо против.

— Хайде, стига. Разбира се, че няма да ви е приятно. Поне там, откъдето произхождам, се отнасяме с уважение към мъртвите. Това са *свещени* човешки останки.

Кори направи отчаян опит да се върне към опорните си точки.

— Това е изключителна възможност за науката за съдебните експертизи и ще помогне в полицейската работа...

— Колежанска теза? Ще бъде принос за криминологията? Госпожице Суонсън, не преувеличавате ли съвсем мъъничко важноста на този проект?

Кори си пое дълбоко дъх.

— Ни най-малко. Това би могло да бъде много важно изследване и събиране на данни за предсмъртни травми, причинени от голямо месоядно. Когато бъде открит скелет на някоя жертва на убийство, съдебните патолози трябва да различат белезите от животинските зъби и други следсмъртни увреждания от белезите, оставени по костите от извършителя. Това е сериозен проблем и това проучване...

— Всичко това е латински за мен! — Госпожа Кърмоуд се засмя и махна с ръка, все едно нищо не разбира.

Кори реши да смени гледната точка.

— Госпожо Кърмоуд, изследването е важно лично за мен, но би могло да бъде важно и за Роринг Форк. То ще постигне нещо положително, нещо конструктивно с помощта на тези човешки останки. Това би се отразило добре на общността и начал...

— Това е неуважително — твърдо каза Кърмоуд. — Не е *християнско*. В града мнозина ще го сметнат за много обидно. Ние сме пазители на тези останки и приемаме нашата отговорност много сериозно. Не мога при никакви обстоятелства да разреша подобно нещо.

— Но... — Кори почувства как започва да се ядосва въпреки усилията, които полагаше да се сдържа. — Но... вие самите ги изкопахте?

Настана мълчание. После Кърмоуд заговори тихо:

— Това решение беше взето много отдавна. По-точно през 1978 година. Градът се подписа под него. Тук, в „Хайтс“, ние планирахме този нов клуб и СПА в продължение на почти цяло десетилетие.

— Защо ви е нов клуб, когато вече си имате, и то прекрасен?

— Трябва ни по-голям, който ще обслужва третия етап, когато открием Уест Маунтин за строителството на определен брой домове по поръчка. Нека повторя, както вече ви казах, че това се планира от години. Ние носим отговорност пред нашите собственици и инвеститори.

Нашите собственици и инвеститори.

— Единственото, което искам, е с възможно най-голям респект да проуча костите с действителни и важни научни намерения. В това няма и капчица неуважение, нали?

Госпожа Кърмоуд се изправи с широка фалшива усмивка, лепната на лицето ѝ.

— Госпожице Суонсън, решението, което беше взето, е окончателно. А аз съм много зает човек и сега е време да си вървите.

Кори стана. Усецаше в себе си онова старо, кипващо кръвта чувство.

— Вие сте изкопали цялото гробище, за да спечелите пари от строителство, захвърляте останките в пластмасови кутии в някакъв склад за скиорско оборудване и идвате да ми кажете, че аз ще се отнеса неуважително, като изследвам костите? Вие сте чисто и просто един лицемер!

Лицето на Кърмоуд преbledня. Кори видя, как една вена на напудрената ѝ шия започна да пулсира. Гласът ѝ се сниши и стана почти мъжки.

— Ах, ти, малка кучко. Давам ти пет минути да напуснеш сградата. Ако някога посмееш да дойдеш отново, ще накарам да те арестуват за нахлуване в чужда собственост. А сега изчезвай.

Кори изведнъж се успокои напълно. Това беше краят. Всичко свърши. Но нямаше да позволи на никого да я нарича кучка. Тя се вторачи в госпожа Кърмоуд с присвити очи.

— Наричаш се старши пастор в църквата? Та ти не си християнка. Ти си някакъв шибан фалшификат. Измамен, алчен, лъжлив.

По пътя на Кори обратно към Базалт започна да вали сняг. Докато пълзеше с двайсет километра в час, а чистачките пляскаха наляво-надясно без особен резултат, ѝ хрумна една идея. Онези аномални следи, които беше забелязала по костите... с проблясъка на внезапно озарение, тя разбра, че е възможно да имат и друго обяснение.

8.

Докато лежеше в леглото си в мотел „Клауд Найн“ в Базалт, Колорадо, Кори взе решение. Ако белезите по костите бяха онова, което тя смяташе, че са, проблемите ѝ щяха да бъдат решени. Нямаше да има друг избор: останките трябваше да бъдат проучени. Дори Кърмоуд нямаше да може да попречи. Това щеше да бъде нейният коз. Но само ако успее да го докаже.

И за да го направи, отново се нуждаеше от достъп до костите. Пет минути щяха да са достатъчни, за да ги заснеме с мощната макролеца на своя фотоапарат. Но как да стане?

Още преди да си зададе въпроса, вече знаеше отговора — налагаше се да влезе с взлом.

Пред нея се изправиха всички доводи против подобно действие: взломът с углавно престъпление; освен това подобна постъпка е неетична; ако я хванат, цялата ѝ кариера в правоохранителните служби щеше да цопне в нужника. От друга страна, нямаше да бъде чак толкова трудно. По време на посещението им преди два дни началникът не изключи никаква алармена система или друга апаратура за охрана. Просто отключи катинара на вратата и влязоха. Хангарът беше отделен от строителната площадка, заобиколен от висока дървена ограда и скрит от дърветата. Отчасти беше открит към една от ски пистите, но през нощта нямаше кой да кара ски. Складът беше отбелязан на пътните карти за района. Там беше посочен черен път, който водеше от склада за ски екипировка към района на пистите до хангара, заобикаляйки напълно „Хайтс“.

Докато претегляше за и против, Кори си зададе въпроса: какво би направил Пендъргаст? Той никога не оставяше правните условности да стоят на пътя към истината и справедливостта. Със сигурност щеше да проникне вътре, за да получи информацията, която му трябва. Макар да беше твърде късно да постигне справедливост за Емет Баудри, за истината никога не беше късно.

В полунощ беше спряло да вали и небето остана напълно чисто, блестящо от лунния сърп. Беше много студено. Според приложението за синоптичната прогноза на айпада на Кори беше минус петнайсет градуса. Разбира се, навън усещането беше като за минус двайсет и пет. Черният път се оказа проходим само за моторни шейни. Беше покрит с отъпкан на камък сняг, но по него можеше да се върви.

Тя остави колата в подножието на пътя под група високи дървета, за да е колкото може по-незабележима. Започна да се катери нагоре с усилие, защото раницата ѝ беше пълна с апаратура: фотоапаратът с тринога и макрообектив, преносима лампа и акумулатор за нея, лупи, фенерче, ножица за болтове, найлонови пликосе с цип и айпада със свалени на него учебници и монографии на тема остеологически анализ на нараняванията. Бедният на кислород планински въздух я караше да се задъхва, парата от учестеното ѝ дишане блестеше на лунната светлина. Докато се катереше, падналият пресен сняг скриптеше под стъпките ѝ, притиснат в отъпкания слой отдолу. Под нея светлините на града се бяха разпрострели като магически килим. Горе се виждаше складът, осветен от лампи на високи стълбове, които сияеха жълтеникаво през дърветата. Беше два през нощта и навсякъде беше спокойно. Чифт фарове бяха единственото движение високо в планината, където работеха машините, поддържащи пистите.

Беше си повтаряла отново и отново последователността на действията, които трябва да предприеме. После ги преподреждаше и усъвършенстваше, за да прекара колкото може по-малко време в хангара. Пет минути, най-много десет, и дим да я няма.

Когато наближи склада, се спря и внимателно проучи околността, за да се увери, че е сама. След това се приближи до вратата в оградата и надникна над нея. Вляво беше лошо осветената странична врата, която двамата с началника бяха използвали. Пред прага имаше навят сняг. Вратата беше заключена с катинар, но Кори по навик носеше комплект шперцове. В гимназията беше научила почти наизуст справочника, известен като „Ръководство по отключване с шперцове на Масачузетския институт по технологиите“ с автор Тед Инструмента, и много се гордееше с уменията си. Катинарът беше от най-обикновените, които в железарските магазини вървяха по десет

долара парчето, така че не представляваше някаква трудност. Проблемът беше, че трябваше да прекоси осветения район, за да стигне до вратата. После трябваше да остане в осветения участък, докато отключва катинара. Това беше едната от двете неизбежни опасности в нейния план.

Тя чакаше и се ослушваше, но всичко си оставаше спокойно. Верижните отъпкващи машини бяха високо в планината и както изглеждаше, скоро нямаше да минат оттук.

След като си пое дълбоко дъх, се прехвърли през оградата и се втурна през осветения участък. Вече беше извадила комплекта шперцове и го държеше в ръка. Самият катинар бе замръзнал и пръстите ѝ станаха безчувствени от студа. Въпреки това ѝ трябваша само двайсет секунди, за да го отключи. Отвори вратата, вмъкна се вътре и тихо я затвори след себе си.

В хангара беше ужасно студено. След като изрови малко светодиодно фенерче от раницата си, Кори го включи и бързо закрачи покрай редиците моторни шейни и древни верижни машини за обработка на пистите към задния край на постройката. Ковчезите, подредени в спретнати редици, блестяха матово на светлината от фенерчето. Отне ѝ само миг, за да открие ковчега на Емет Баудри. Внимателно свали капака, опитвайки се да вдига колкото може по-малко шум. После коленичи и плъзна светлинния лъч по костите. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, а ръцете трепереха. Отново глас в нея посочи, че това е едно от най-глупавите неща, които някога е правила, и друг глас възрази, че е единственото, което може да направи.

Стегни се — прошепна си тя. — Съсредоточи се.

Започна да следва съставения наум план и свали отново ръкавиците си. След това остави раницата на земята и я отвори. Бързо сложи лупата на окото, отново надяна ръкавиците, извади счупената бедрена кост, която бе забелязала по-рано, и се вторачи в нея под светлината на фенерчето. По кортикалния слой на костта се виждаха няколко дълги успоредни драскотини. Кори ги огледа внимателно за някакви признаци на оздравяване, изменение на костта или периостално израстване, но такива нямаше. Дългите белези бяха чисти, свежи и не показваха признаци за костна реакция. Това означаваше, че одраскването се е случило предсмъртно — в момента на смъртта.

Никаква мечка не би могла да остави такива белези. Те бяха направени с груб инструмент, може би острието на тъп нож, очевидно, с цел да се свали месото от костта.

Можеше ли обаче да бъде сигурна? Нейният практически опит беше толкова ограничен. Свали ръкавиците, извади айпада и отвори един от електронните си учебници — „Анализиране на травми“. Прегледа илюстрациите на предсмъртни, посмъртни и следсмъртни наранявания, включително няколко с одрасквания, подобни на тези, и сравни илюстрациите с костта в ръката си. Те потвърдиха нейното първоначално впечатление. Опитва се да стопли измръзналите си пръсти, като издиша върху им, но това не помогна, затова си сложи отново ръкавиците и започна да пляска с ръце, внимавайки да не вдига шум. Това възстанови кръвообращението им.

Сега трябваше да снима повредената кост. Отново се наложи да свали ръкавиците. Измъкна преносимата лампа, акумулатора и малката тринога от раницата. Последваха цифровият фотоапарат и големият макрообектив, който ѝ струваше цяло състояние. Завинти апарата върху триногата и я подготви. Сложи костта на пода, настрои всичко в мрака, колкото можа, и светна лампата.

Това беше вторият опасен момент — отвън светлината щеше да се вижда. Обаче тя беше задължителна. Кори бе нагласила нещата така, че да ѝ отнеме възможно най-малко време и после да си събере багажа и да изчезва.

Боже, колко ярка беше светлината, заливаше всичко с блясъка си. Кори бързо насочи фотоапарата и фокусира. Направи дузина снимки с най-голяма бързина, като всеки път преместваше костта малко и нагласяваше светлината, за да снима под различни наклони. Докато го правеше, под силната светлина забеляза нещо друго по костта: ясно видими белези от зъби. Спря само за миг, за да ги разгледа с лупата. Това наистина бяха следи от зъби, но не от тези на гризли: бяха прекалено слаби, твърде близко един друг, с твърде плоска захвапка. Снима ги под няколко различни ъгъла.

Бързо върна костта в ковчега и се прехвърли на следващия аномален белег, който бе забелязала при първото си идване — строшения череп. Краниумът показваше масивна травма — лицето и черепът бяха буквално смазани. Най-силният и като че ли първи удар се беше стоварил отдясно върху париеталната кост, бе разбил черепа в

звездна шарка и го бе разделил по протежение на шевове. Това също бяха очевидно предсмъртни наранявания по една много проста причина: оцеляването след подобен удар беше просто невъзможно. Зеленикавожълтият цвят на костта при фрактурите показваше, че са станали, когато човекът е бил жив.

Тук аномалията беше в точката на удара. Тя огледа мястото на фрактурата. Мечката със сигурност може да строши човешки череп с един удар на лапата или да го смаже с лапи и зъби. Обаче този белег не приличаше на причинен от зъби или лапи. Беше неравномерен, с множество вдлъбнатини.

Подозрението ѝ се потвърди, след като го разгледа с лупа. Беше причинен от груб и тежък предмет — най-вероятно парче скала.

Кори направи поредица снимки на фрагментите от черепа с макрообектива, като сега работеше дори по-бързо. Това доказателство беше достатъчно. Наистина ли? Тя се поколеба за миг, след това извади два найлонови плика с цип, пъкна в единия парчето от бедрена кост, а в другия парчето от разбития череп. *Това* вече беше доказателство.

Край. Загаси лампата. Сега разполагаше с необорими доказателства, че Емет Баудри не е бил убит и изяден от гризли. Бил е убит и изяден от човек. Фактически, ако се съди по природата на тежките наранявания, може би в убийствата са участвали двама или трима, а може и повече хора. Първо го бяха извадили от строя с удар по главата, бяха смазали черепа, костите му и буквално го бяха разкъсали с голи ръце. След това бяха свалили месото от костите с груб нож или парче метал. И накрая го бяха изяли суров, за което свидетелстваха белезите от зъби и отсъствието на изгаряния по костите и други следи от готвене.

Ужасно. Направо невероятно. Беше открила едно сто и петдесет годишно убийство. Това пораждаше следващия въпрос: *другите десет миньори също ли бяха убити по този начин от човешки същества?*

Тя погледна часовника си. Единайсет минути. Изведнъж потръпна от страх. Време беше да се маха оттук. Хвърли се да събира нещата си, готвейки се да излезе от склада.

Тогава ѝ се стори, че чу някакъв шум. Загаси фенерчето и се послуша. Тишина. И после отново го чу: леко хрущене в снега пред вратата.

Боже мили, някой идваше. Парализирана от страх, с блъскащо в гърдите сърце. Кори продължи да се ослушва. Съвсем определено хрус, хрус, хрус. И тогава от другата страна на склада видя как по стъклото на един от прозорците, високо почти под стряхата, бързо минава лъч светлина. Отново тишина. След това приглушен говор и пукането на радиостанция.

Отвън имаше хора. С радиостанция.

Охраната на „Хайтс“? Ченгетата?

Безкрайно внимателно затвори ципа на раницата си. Капакът на ковчега беше още свален. Дали да го сложи обратно на мястото му? Започна да го вдига, но издаде толкова силно стържене, че спря. Но се налагаше да го върне на мястото му и тя го направи с едно бързо движение.

Отвън се чу още хрущене и шепот. Там имаше няколко човека, които се опитваха да не вдигат шум, но нямаха голям успех в това.

Кори праметна раницата през раменете си и се отдалечи от ковчезите. Дали нямаше врата и отзад? Не можеше да каже, беше прекалено тъмно, но не си спомняше да е видяла. Ето какво трябваше да направи: да си намери добро скривалище и да изчака шумотевницата да утихне.

Стъпвайки на пръсти, се насочи към задната част на хангара, където бяха складирани огромните части от стар ски лифт: пилони, седалки и колела. Още докато крачеше натам, чу вратата да се отваря и се наложи да мине последните метри тичешком. Сега приглушените гласове се чуваха в хангара заедно с пукота на радиостанциите.

Когато стигна струпаните части на стария лифт, се отпусна на крака и ръце, промъквайки се колкото може по-навътре, като се извиваше насам-натам около огромните метални късове.

Неочаквано нещо изщрака и флуоресцентните тръби се събудиха с премигване и звън, окъпвайки склада в ослепителна светлина. Кори запълзя по-бързо и се хвърли зад огромна кула от навито стоманено въже, сви се на топка, притисна раницата към гърдите си, скривайки се колкото може по-добре. Чакаше, като едва дишаше. Възможно беше да си помислят, че катинарът по случайност е останал отключен. Може би не са забелязали колата й. Можеше и да не я намерят...

Стъпки прекосиха циментовия под. Тогава Кори чу възбуден шепот. Сега можеше да различава гласовете и да чува отделни думи и

части от изречения. С тръпки от ужас чу как се произнася нейното име с тексаския диалект на Кърмоуд — недоволно и подстрекателски.

Тя скри лице в ръцете си с ръкавици, олюлявайки се от кошмара. Имаше усещането, че сърцето ѝ ще се пръсне от тревога и страх. Защо ѝ трябваше да прави това? *Защо?*

Един глас заговори високо и ясно:

— Кори Суонсън?

Проехтя ужасяващо в хангара.

— Кори Суонсън, знаем, че си тук. Знаем го. Забъркала си се в големи неприятности. Най-умното, което можеш да направиш, е да излезеш и се предадеш сега. Ако принудиш тези полицаи да те търсят — това няма да е много умно. Разбираш ли?

Кори се задавяше от страх. Още шумове. Идваха още хора. Тя не можеше да помръдне.

— Добре — чу тя началникът да казва тъжно. — Джо, ти започваш в задната част. Фред, ти оставаш при вратата. Стърлинг, потърси около тези моторни шейни и верижните машини за обработка на пистите.

Кори не можеше да помръдне. Играта беше свършила. Трябваше да излезе. Обаче някаква луда и отчаяна надежда я караше да се крие.

Скри лицето си още по-дълбоко в ръкавиците като дете, което се крие под завивките, и зачака. Чу шума от стъпки, звъна и стърженето на оборудването, което преместваха, съскането и пукота на радиостанциите. Минаха няколко минути. И в този момент точно над главата си чу високото:

— Ето я! — След това предназначено за нея: — Говори полицията. Стани бавно и дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Тя просто не можеше да помръдне.

— Стани бавно и ръцете ти да се виждат. *Веднага!*

Тя успя да вдигне глава и видя ченгето застанало само на няколко крачки с изваден револвер, насочен към нея. В този момент дойдоха двама други полицаи.

Кори се изправи непохватно и вдигна ръце. Ченгето дойде при нея, сграбчи я за китката, завъртя я цялата, дръпна ръцете ѝ зад гърба и докато ѝ щракваше белезниците, каза:

— Можеш да запазиш мълчание. — Гласът му сякаш идваше отнякъде далеч. — Всичко, което кажеш, може да бъде използвано в

съда срещу теб...

Не можеше да повярва, че това ѝ се случва.

— ... Имаш право да говориш с адвокат и той да присъства на разпитите ти. Ако не разполагаш със средства, ще ти бъде осигурен служебен адвокат. Разбра ли?

Не можеше да продума.

— Разбра ли? Моля, отговори или кимни в отговор.

Тя успя да кимне.

— Заловената потвърди, че е запозната със своите права — каза високо полицаят.

После я изведе извън струпаното оборудване на открито, като я държеше за ръката. Тя примигна от ярката светлина. Друг от полицаите прегледа съдържанието на раницата и скоро намери двата плика с цип, в които лежаха костните фрагменти.

Началник Морис го наблюдаваше с крайно нещастен вид. До него стоеше, заобиколена от неколцина охранители на „Хайтс“, госпожа Кърмоуд с победоносно и зло изражение, облечена в тесен зимен раиран като зебра костюм, подплатен с кожа.

— Я гледай ти — каза тя, издишвайки пара като дракон. — Момичето, което учи право, всъщност е престъпник. В мига, в който те видях, разбрах каква си. Знаех си, че ще опиташ нещо такова — и ето те тук, предсказуема като изгрева. Проникване с взлом, вандализъм, кражба, съпротива при арестуване. — Тя се протегна и взе едното от пликчетата, които полицаят държеше. — *И кражба от гроб.*

— Достатъчно — каза началникът на Кърмоуд. — Моля, върнете доказателството на полицая. — После хвана Кори нежно за ръката. — А ти, млада госпожице... страхувам се, че си арестувана.

9.

Пет дълги дни по-късно Кори все още оставаше затворена в областния затвор на Роринг Форк. Гаранцията, която ѝ определиха, беше петдесет хиляди долара, които тя нямаше. Не разполагаше дори с пет хиляди долара за поръчителство, а местният поръчител отказа да я приеме за клиент, защото беше от друг щат, без имоти за залагане или роднини, които да гарантират за нея. Срамуваше се твърде много, за да се обади на баща си. Но той така или иначе нямаше толкова пари. Нямаше друг човек в живота ѝ, като се изключи Пендъргаст. Но дори и да можеше да се свърже с него, предпочиташе по-скоро да умре, отколкото да му иска пари. Особено пари за гаранция.

Въпреки това трябваше да му напише писмо. Нямаше представа къде е или какво прави. Не беше го виждала повече от година, но той или някой от негово име продължаваше да плаща семестриалните ѝ такси. В деня след ареста ѝ, когато случилото се, се появи на първата страница на „Роринг Форк Таймс“, тя осъзна, че трябва да му пише. Защото ако не го направи и той чуе за станалото отнякъде другаде или види тези заглавия... Дължеше му да чуе за станалото от първа ръка.

Написа писмото и го изпрати до неговия адрес в Дакота чрез Проктър. В него му разказваше цялата история без никакви украси. Единственото, което пропусна, беше положението с гаранцията. След като изложи всичко на хартия, видя какво безмозъчно, самоуверено и саморазрушително нещо бе направила. Реши, че след като му каже, неговият ангажимент към нея ще приключи, и не очакваше, нито искаше той да ѝ отговаря. Няма защо повече да го е грижа за нея. От сега нататък тя сама ще се грижи за себе си. Разбира се, някой ден, когато има възможност, ще му върне парите за семестриалните такси, които бе пропилял, изпращайки я в „Джон Джей“.

Написването на писмото беше най-трудното нещо, преживяно от нея досега. Пендъргаст ѝ беше спасил живота: беше я измъкнал от Медисин Крик, Канзас, освободи я от пияната ѝ и склонна към

насилие майка; плати, за да може да постъпи в пансион. След това финансира образованието ѝ в „Джон Джей“. И за какво?

Сега беше дошъл краят на всичко това.

Фактът, че затворът беше относително луксозен, я караше да се чувства още по-зле. Килията беше голяма, огрените ѝ от слънце прозорци гледаха към планините. Подът беше покрит с мокет, мебелите — хубави. Беше ѝ позволено да напуска килията от осем сутринта до 10:30, когато заключваха вратите. През свободното им време на затворниците беше разрешено да висят в общото помещение и да четат, да гледат телевизия и разговарят с другите затворници. До него имаше дори фитнес зала с елиптичен тренажор, щанги и бягащи пътеки.

В този момент Кори седеше в общото помещение, вторачила поглед в бяло-черната шарка на мокета. Без да прави каквото и да било. През последните пет дни беше толкова потисната, че не можеше нищо да върши. Нито да яде, нито да чете, дори не можеше да спи. Просто си седеше там по цял ден, всеки ден, вторачена в нищото. След това прекарваше нощта в килията си, легнала по гръб в затворническото легло с поглед, вперен в тавана.

— Корин Суонсън?

Тя се стегна и вдигна очи. Един от униформените пазачи стоеше на вратата с лист в ръка.

— Аз съм.

— Адвокатът ти е тук за уговорената среща.

Напълно беше забравила. Изправи се на крака и последва пазача в отделно помещение. Имаше усещането, че въздухът около нея е сгъстен и зърнест. Очите ѝ бяха непрекъснато влажни, но всъщност не плачеше. Изглежда беше някакъв вид психологическа реакция.

Влезе в малката заседателна зала, където я чакаше служебният защитник. Вече седеше на масата с отворена до него чанта, пръснал в спретнато ветрило няколко папки. Казваше се Джордж Смит и вече се беше срещала няколко пъти с него. На средна възраст, слаб, с пясъчноруса коса, но вече оплешивяващ. Изражението му вечно беше извинително. Беше наистина мил, мислеше ѝ доброто, но разбира се, не беше Пери Мейсън^[1].

— Здравсти, Кори — поздравя я той.

Тя седна на стола, без да отговори.

— Имах няколко срещи с областния прокурор — започна Смит — и мога да кажа, че постигнах известен напредък в признанието.

Кори кимна апатично.

— Ето за какво става дума: ще признаеш влизане с взлом, нарушение на границите на чужд имот и оскверняване на труп, а те ще се откажат от обвинението в дребна кражба. Можеш да очакваш десет години.

— Десет години? — възкликна Кори.

— При добро поведение ще излезеш след осем.

— А ако стигнем до процес?

Лицето на адвоката се смръщи.

— И дума не може да става. Доказателствата срещу теб са съкрушителни. Имаме цяла верига углавни престъпления с Б и В точки под всяко чак до оскверняването на труп. Само това престъпление носи присъда до трийсет години затвор.

— Ти се шегуваш — трийсет години?

— В Колорадо този закон е особено строг заради дългата тукашна история в ограбването на гробове. — Той направи пауза. — Виж, ако не се признаеш за виновна, областният прокурор може да се ядоса и да пледира за максимална присъда. Вече ме заплаши в този смисъл.

Кори се вторачи в издраскания плот на масата.

— Кори, трябва да се признаеш за виновна. Това е единствената ти възможност.

— Но... Не мога да повярвам. Десет години за това, което направих? Че това е повече, отколкото получават някои убийци.

Настъпи дълго мълчание.

— Винаги мога да ида при областния прокурор. Проблемът е, че те пипнаха на място. Няма какво да изтъргуваш.

— Но аз не съм осквернила човешки труп!

— Да, но според начина, по който са написани тези закони, си го направила. Отворила си ковчег, работила си с костите, фотографирала си ги и накрая си взела две от тях. Това твърдят и аз трудно ще го оборя. Не си заслужава риска. Тук съдебните заседатели се избират от цялата област, а не само от Роринг Форк. Има много консервативни фермери, вярващи хора, които няма да погледнат леко на онова, което си направила.

— Само исках да докажа, че белезите по костите... — Кори не успя да завърши.

Адвокатът разпери ръце и на лицето му се появи виновно изражение.

— Това е единственото, което мога да направя.

— Колко време имам, за да го обмисля?

— Не много. Всеки момент могат да оттеглят предложението си. Би било най-добре, ако още сега вземеш решение.

— *Трябва* да го обмисля.

— Имаш телефона ми.

Кори стана и стисна отпуснатата му потна ръка, след това си тръгна. Пазачът, който я чакаше отвън, я поведе към общото помещение. Тя седна и се вторачи отново в черно-белия мокет и се замисли какъв ли ще бъде животът ѝ след десет години, когато излезе от затвора. Очите ѝ отново се навлажниха и тя ги избърса яростно, но без полза.

---

[1] Адвокат детектив, герой от романите на Търл Стенли Гардиър.
— Б.пр. ↑

10.

Джени Бейкър стигна до градския съвет на Роринг Форк, прегърнала втората чанта на началник Морис с две ръце. Началникът носеше две издути чанти на всяка среща, в която участваше, изглежда, за да бъде готов да отговори на всеки въпрос, който би възникнал. Джени се бе опитала да го убеди да си купи таблет, но той беше заклет лудит и дори в службата отказваше да използва настолен компютър.

Въпреки неудобството да разнасяш две чанти, на Джени това по-скоро ѝ харесваше. Досега началникът се беше показал като приятен работодател, рядко имаше някакви искания и беше винаги сговорчив. През двете седмици стаж в полицейското управление го беше виждала развълнуван или разтревожен, но никога ядосан. Сега, докато крачеше до нея, говореше за градските дела, после влязоха в заседателната зала. Понякога градските събрания се провеждаха в операта, но това — на тринайсети декември, по-малко от две седмици преди Коледа — не се очакваше да бъде масово посетено.

Тя седна зад началника на редовете, запазени зад официалните лица от кметството. Бяха подралици — началникът винаги подраняваше — и видя как влизат кметът, следван от Съвета по планиране, градският юрисконсулт и други официални лица, чиито имена не знаеше. Веднага след тях се появи групата от „Хайтс“, предвождана от госпожа Кърмоуд с фризирана и свършено сресана руса коса, която седеше като каска на главата ѝ. Следваха я нейният девер Хенри Монтебело и неколцина анонимни на вид мъже в костюми.

Основният предмет на срещата — дневният ред редовно се публикуваше във вестника — се отнасяше до предложение на „Хайтс“ относно мястото, където да бъдат препогребани останките от Ботушения хълм. Когато срещата започна с обичайното вричане във флага и републиката^[1] и прочит на протоколите, мислите на Джени се отнесоха към жената, която бе срещнала — Кори — и онова, което ѝ се беше случило. То я разстрои. Беше ѝ се сторила толкова мила, толкова

делова. И накрая да те хванат, че си влязла с взлом в склад, осквернила си ковчег и си откраднала кости. Никога не можеш да кажеш на какво са способни хората. И на всичко отгоре студентка в „Джон Джей“. Такова нещо не се беше случвало в „Хайтс“ и околността още беше настръхнала. Сутрин на закуска родителите ѝ говореха само за това. Дори сега — десет дни след случката.

Докато течаха предисловията, Джени се изненада, когато видя колко хора прииждат да заемат местата за публиката. Скоро те свършиха и новодошлите започнаха да изпълват отделеното за правостоящи място. Може би въпросът за гробището отново щеше да избухне в противоречия. Надяваше се, че събранието няма да се проточи заради това, защото по-късно имаше среща за вечеря.

Събранието мина към първата точка от дневния ред. Юрисконсултът на „Хайтс“ стана и започна да представя предложението с монотонен носов глас. „Хайтс“, обясни той, предлагат да погребат изровените останки на поле, закупено за тази цел, на склон около осем километра надолу по шосе 82. Това изненада Джени — винаги беше предполагала, че останките ще бъдат погребани някъде в границите на града. Сега ѝ светна защо бяха дошли толкова хора.

Юрисконсултът избълва няколко изречения на помпозен правен жаргон: колко всичко това е напълно законно, разумно, подобаващо, за предпочитане и наистина неизбежно поради няколко причини, които тя не разбра. Докато той продължаваше, Джени чу откъм зрителите бавно да се надигат неодобрителни шумове, мърморене — дори няколко подсвирквания. Тя погледна по посока на шума. Изглежда предложението не беше посрещнато благосклонно.

Точно когато се готвеше да насочи вниманието си отново към сцената, забеляза една впечатляваща фигура в черен костюм да се появява в самия край на зрителската част от залата. В мъжа имаше нещо, което я накара да застине. Дали не беше скулптираното му алабастрово лице? Или косата му — толкова руса, че беше почти бяла? А сиво-сините му очи бяха толкова светли, че дори чак от другия край на помещението той изглеждаше като извънземен? Дали не бе някоя звезда? Ако не беше, Джени реши, че заслужава да бъде.

Сега се беше изправил един ландшафтен архитект и сладкодумно поднасяше своята история в комплект с показване на диапозитиви.

Върху преносимия екран се видя скица на предлаганото място, а после триизмерни изображения на бъдещото гробище с каменни стени и огромна сводеста порта от ковано желязо, която водеше вътре, навирани алеи между гробовете. Последваха диапозитиви от истинското място: хубава зелена ливада по средата на пътя до върха на планината. Беше красиво, но не се намираше в Роринг Форк.

Докато човекът говореше, неодобрителното мърморене, неспокойствието на събраната публика нарастваше с потискана мощ. Джени разпозна един от репортерите на „Роринг Форк Таймс“ седнал на първия ред на зрителските места. Лицето му сияеше, предвкусвайки очакваните фойерверки.

В този момент самата госпожа Бети Браун Кърмоуд се изправи, за да говори. Настъпи тишина. Тя имаше властно присъствие в града — дори бащата на Джени сякаш се страхуваше от нея. Хората, които се бяха събрали, за да си кажат мнението, също замълчаха за малко.

Тя започна, като спомена за ужасно неприятното влизане с взлом преди десет дни, шокиращото оскверняване на труп и как това е показало, че тези човешки останки трябва да бъдат върнати в земята колкото може по-бързо. Мимоходом спомена колко е сериозно това престъпление — толкова сериозно, че извършителят е приел да се признае за виновен, което щеше да му донесе десет години затвор.

„Хайтс“, продължи тя, са се грижили за тези останки с възможно най-голямото внимание, защото съзнават с цялото си сърце своя свещен дълг да осигурят подходящо място на тези груби миньори, тези пионери на Роринг Форк, отговарящо на тяхната саможертва, на техния дух, на техния принос за колонизирането на Американския запад. Намерили са, обяви тя, съвършеното вечно жилище: по склоновете на Катамаунт, със спираща дъха гледка към Континенталния вододел. Около гробището били закупени още сто акра отворено пространство, които завинаги щели да останат в диво състояние. Точно това заслужавали тези пионери на Колорадо — а не да бъдат стеснени в някой градски парцел, заобиколени от шумотевницата на деловия живот, трафика, шопинга и спорта.

Това беше едно резултатно представяне. Дори Джени усети, че е съгласна с госпожа Кърмоуд. Когато тя се върна на мястото си, мърморенето вече не се чуваше.

Следващият по ред беше Хенри Монтебело, който беше станал зет на семейство Кърмоуд и в резултат веднага се бе сдобил с власт и уважение в града. Беше не много млад човек, мършав, сдържан и с обветрено лице. Джени не го харесваше и фактически се страхуваше от него. Той говореше с лаконичен трансатлантически акцент^[2], който придаваше на всичко казано от него цинично звучене. Макар че преди години беше плавен архитект на „Хайтс“, за разлика от Кърмоуд не живееше в курорта, а имаше жилище и офис в голяма къща в другия край на града.

Монтебело прочисти гърлото си. При проектирането и строителството на „Хайтс“ не са правени никакви икономии, каза той на събраните хора, по не само това, а са положени усилия да отговаря на естетиката и духа на Роринг Форк, но и на местната екология и околната среда. Може да каже това, продължи Монтебело, защото той лично бил контролирал подготовката на строителната площадка, конструирането на жилищата и клуба и строителството на курорта. Също така щял да контролира създаването на новото гробище, обяви той, със същото внимание и отблизо, както при строителството на „Хайтс“. Внушението, изглежда, беше, че отдавна мъртвите обитатели на Ботушения хълм трябва да са му благодарни за личните му усилия в тяхно име. Монтебело говореше тихо и с достойнство, с аристократична тържественост. Обаче в думите му се долавяха и железни нотки, едва доловими, но очевидни, които сякаш отправяха предизвикателство срещу всеки, който би се усъмнил и в една-единствена дума от казаното. Никой не го направи и той си седна.

Сега кметът стана от мястото си, благодари на госпожа Кърмоуд и господин Монтебело и поиска да чуе мнението на събралите се граждани. Десетина ръце се вдигнаха и кметът посочи някого. Обаче, когато човекът се изправи, за да си каже мнението, мъжът в черния костюм, който някак се беше промъкнал до първите редове, вдигна ръка за тишина.

— Господине, не е ваш ред — каза сериозно кметът, почуквайки с чукчето си.

— Това ще се разбере беше отговорът. Гласът беше гладък като мед, необичайно дълбок, с южняшки акцент, чийто произход Джени не можа да определи. Нещо в него накара кмета да му позволи да продължи.

— Госпожо Кърмоуд — обърна се мъжът към нея, — както добре знаете, за ексхумацията на човешки останки е нужно разрешението на наследник по право. Когато става дума за исторически погребения, федералният и щатският закон на Колорадо изискват да бъде направено „добросъвестно усилие“ да бъдат открити подобни наследници, преди да бъдат ексхумирани останките. Предполагам, че „Хайтс“ са направили подобно усилие?

Кметът чукна с чукчето си.

— Господине, повтарям, че не сте на ред.

— С радост ще отговоря на въпроса — плавно каза госпожа Кърмоуд. — Ние наистина положихме добросъвестни усилия да открием наследници. Но не успяхме да намерим. Повечето от тези миньори са били приходящи без семейства. Починали са преди век и половина, без да оставят потомство. Всичко това го има в документите, предоставени на обществеността.

— Чудесно — обади се кметът. — Благодаря ви, господине, за вашето мнение. Има още много хора, които биха искали да се изкажат. Господин Джексън?

Обаче непознатият продължи.

— Странно каза той, — защото аз само за петнайсет минути свободно време, въъ, докато *сърфирах* в интернет, успях да намеря пряк наследник на един от миньорите.

Настъпи мълчание. После кметът попита:

— Господине, кой сте вие?

— И дотам ще стигнем. — Мъжът вдигна лист хартия. — Имам писмо от капитан Стейси Баудри от военновъздушните сили на САЩ, която току-що се е върнала от командировка в Афганистан. Когато капитан Баудри чу, че вие сте изровили нейния прапрапрадядо Емет Баудри, натъпкали сте останките му в кутия и сте я хвърлили в мръсен склад за оборудване на някаква ски писта, силно се разстрои. Всъщност тя се готви да заведе дело.

Тези думи бяха посрещнати с мълчание.

Мъжът вдигна нагоре лист хартия.

— Законът в Колорадо за оскверняване на гробища и човешки останки е много строг: Позволете ми да прочета от параграф деветдесет и седем от Наказателния кодекс на Колорадо „Оскверняване на гробище“. После зачете на глас:

— Член 2 а. Всяко лице, което съзнателно и преднамерено изрови, освен ако не е постановено по друг начин от закона или с разрешението на законен наследник, труп или останките на човешко същество или чрез думи, постъпки или дела предизвика това да се случи, трябва да бъде осъден за углавно престъпление от първа степен и трябва да прекара в затвора не повече от трийсет години или да бъде глобен не повече от петдесет хиляди долара или и двете според преценката на съда.

В този миг кметът скочи гневно и започна да блъска с чукчето си.

— Това не е съд. — *Бум!* — Не приемам този начин на действие. Ако вие, господине, имате правни въпроси, обсъдете ги с юрисконсулта на града, вместо да ни губите времето на нашата публична среща.

Обаче мъжът в черно не позволи да му запушат устата.

— Кмете, мога ли да привлека вниманието ви към формулировката „... чрез думи, постъпки или дела предизвика това да се случи...“? Това сякаш се отнася точно за вас, както и за госпожа Кърмоуд и началника на полицията. Вие тримата сте отговорни „... чрез думи, постъпки или дела...“ за незаконното изравяне на Емет Баудри. Да или не?

— Достатъчно. Охрана, изведете този човек от помещението.

Докато двама полицаи се опитваха да си пробият път до човека, той отново заговори, а гласът му проряза въздуха като бръснач:

— *И не се ли готвите да осъдите човек на десет години затвор за нарушение на този закон, който вие сами сте нарушили?*

Сега присъстващите се развълнуваха, разделяйки се на „за“ и „против“. Чу се мърморене и отделни подвиквания: „Вярно ли е?“ и „Какво става?“ заедно с „Разкарайте го!“ и „Кой, по дяволите, е този тип?“.

Двамата полицаи най-сетне си пробиха път през тълпата, която сега беше скочила на крака. Единият го хвана за ръката.

— Господине, не ни създавайте трудности.

Мъжът се освободи от хватката на ченгето.

— Съветвам ви да не ме докосвате.

— Арестувайте го за нарушаване на обществения ред! — изрева кметът.

— Оставете го да говори! — извика някой от тълпата.

— Господине — чу Джени да казва полицаят, — ако не ни сътрудничите, ще се наложи да ви арестуваме.

Отговорът на мъжа бе заглушен от вдигналата се шумотевица. Кметът заблъска с чукчето и призова хората към порядък.

— Арестуван сте — обяви единият от полицаите. — Моля, сложете си ръцете на гърба.

Джени видя как, вместо да се подчини на заповедта, мъжът извади портфейла си с плавно движение на ръката и го тръсна да се отвори. Проблесна нещо златно и двете ченгета замръзнаха на място.

Шумотевицата започна да заглъхва.

— В отговор на по-раншния ви въпрос — каза мъжът с южняшкия си акцент на кмета — аз съм специален агент Пендъргаст от Федералното бюро за разследване.

В помещението настъпи мъртвешка тишина. Джени никога досега не беше виждала това изражение върху лицето на госпожа Кърмоуд: шок и ярост. Лицето на Хенри Монтебело не изразяваше каквото и да било. Началникът Морис имаше вид на парализиран. Всъщност думата „парализиран“ не беше точна — имаше вид на увехнал. Направо се спаружи. Все едно искаше да се просмуче в стола си и да изчезне. Кметът изглеждаше просто опустошен.

— Тялото на Емет Баудри — продължи мъжът на име Пендъргаст — е само едно от сто и трийсетте, за чисто оскверняване според закона в Колорадо сте виновни, госпожо Кърмоуд, кмете, господин Монтебело и вие, началник — вие сте подписали въпросната заповед. Гражданската и углавната отговорност са смайващи.

Госпожа Кърмоуд първа се съвзе.

— Така ли работи ФБР? Идвате тук, прекъсвате нашата среща с обществеността и отправяте заплахи? Дали наистина сте агент? Елате тук и покажете на кмета документите си както трябва!

— С удоволствие. — Бледият се промъкна през вратичката, която отделяше района за обществеността от този за официалните лица, и тръгна надолу по пътеката с нахално нехайство. Стигна пред кмета и сложи значката на масата. Той започна да я оглежда и на лицето му се изписа нарастващо смайване.

С неочаквано гъвкаво движение агент Пендъргаст извади микрофона на кмета от стойката. Едва тогава на Джени ѝ хрумна, че тази покана към непознатия да дойде отпред май не е много добра

идея. Видя как журналистът от „Роринг Форк Таймс“ драска като луд в бележника си. Лицето му беше озарено от истинска радост.

Кметът заговори, но му се наложи да вика, защото вече нямаше микрофон.

— Агент Пендъргаст, служебно ли сте тук?

— Още не — беше отговорът.

— Тогава предлагам да отложим срещата, така че нашите адвокати, адвокатите на „Хайтс“ и вие може да обсъдите този въпрос лично. Последва удар с чукчето.

Покритата с черно ръка на агент Пендъргаст се протегна и премести чукчето извън обсега на кмета.

— Стига с това дивашко блъскане.

Това предизвика смях сред публиката.

— Още не съм свършил. — Сега гласът на Пендъргаст, който беше усилен от микрофона, изпълни залата. — Капитан Баудри ми написа, че след като останките на нейния прапрапрадядо са били толкова грубо изровени и така или иначе вече нищо не може да измие тази обида на неговата памет, тя смята, че те поне трябва бъдат изследвани, за да се установи причината за неговата смърт. Разбира се, само с историческа цел. Заради това тя дава разрешение на госпожица Корин Суонсън да проучи тези останки, преди да бъдат отново погребани. Между другото, на тяхното старо място.

— Какво? — скочи в ярост Кърмоуд. — Момичето ви изпраща? То ли стои зад това?

— Тя няма представа, че съм тук — плавно отговори мъжът. — Обаче сега излиза, че най-сериозното обвинение срещу нея е съмнително. Вместо това то е рикоширало във вас четиримата. Сега вие сте изправени срещу вероятността да прекарате трийсет години в затвора — не заради едно обвинение в оскверняване, а за сто и трийсет. — Той направи пауза. — Представете си, че трябва да излежите присъдите си последователно.

— Това обвинение е възмутително! — изрева кметът. — Закривам събранието. Охрана, моля освободете залата.

Настъпи хаос. Обаче Пендъргаст не направи нищо, за да попречи, и най-накрая залата беше опразнена. Така той се озова насаме с бащите на града. Адвокатите на „Хайтс“, Кърмоуд, Монтебело, началникът Морис и неколцина други официални лица. Затаила дъх,

Джени остана на мястото си до началника. Какво ли щеше да се случи сега? За първи път Кърмоуд изглеждаше победена — посърнала, с разчорлена платинена коса. Началникът беше мокър от пот, а кметът пребледнял.

— Изглежда в утрешния „Роринг Форк Таймс“ ще има прелюбопитно четиво — отбеляза Пендъргаст.

Всички видимо потрепериха при тази мисъл. Кметът избърса потното си чело.

— В добавка към тази история искам да видя публикувана и една друга — продължи Пендъргаст.

Настъпи продължително мълчание. Монтебело първи се престаши да заговори:

— И каква е тя?

— В която — Пендъргаст се обърна към началник Морис — се казва, че сте снели всички обвинения срещу Корин Суонсън и сте я освободили от затвора.

Той замълча, за да им остави време да осмислят казаното.

— Както казах и преди малко, сега най-сериозното обвинение е под въпрос. Госпожица Суонсън има разрешение да проучи останките на Емет Баудри. Другите обвинения — проникване в чужд имот и влизане с взлом — са по-малко сериозни и може с лекота да бъдат снети. Всъщност всичко би могло да бъде сведено до просто недоразумение между началник Морис и госпожица Суонсън.

— Това е изнудване — обади се Кърмоуд.

Пендъргаст се обърна към нея.

— Бих казал, че всъщност не може да става дума за недоразумение, защото началник Морис ѝ е обещал, че ще получи достъп до останките. Той оттегля това обещание заради вашата груба намеса. Това не беше честно. Затова сега просто възстановявам справедливостта.

Настъпи мълчание, докато местните обмисляха чутото.

— Какво ще получим в замяна? — попита Кърмоуд. — Разбира се, ако началникът освободи вашата приятелка.

— Ще убедя капитан Баудри да не подава *официално* оплакване във ФБР — спокойно отговори Пендъргаст.

— Разбирам — подхвърли Кърмоуд. — Всичко зависи от тази капитан Баудри. Разбира се, ако изобщо съществува.

— Лош късмет за вас, че Баудри е доста необичайно име. Това значително улесни задачата ми. Обаждането по телефона установи, че много добре знае за своите корени от Колорадо и всъщност доста се гордее с тях. Госпожо Кърмоуд, твърдите, че в „Хайтс“ сте положили добросъвестно усилия да намерите наследници. Това очевидно не е вярно. Разбира се, това е въпрос, който ФБР ще трябва да изясни.

Джени забеляза, че под грима лицето на госпожа Кърмоуд беше доста преbledняло.

— Да изясним нещо. Тази Суонсън гадже ли ви е? Или роднина?

— Не ми е роднина и нямам връзка с нея. — Агент Пендъргаст присви сребристите си очи и изглежда Кърмоуд презрително. — Обаче ще остана в Роринг Форк, за да почувствам началото на Коледа и да се уверя, че няма отново да ѝ попречите.

Докато Джени гледаше всичко това, Пендъргаст се обърна към началника:

— Предлагам да се обадите във вестника, защото скоро ще затворят броя. Вече наех стая за госпожица Суонсън в хотел „Себастиан“ и се надявам, за ваше добро, че тя няма да прекара още една нощ в затвора ви.

---

[1] Вричане във флага и републиката в САЩ е израз на преданост към знамето и държавата, композирано от Френсис Белами през 1892 и формално прието от Конгреса като „вричането“ през 1942 г. — Б.пр. ↑

[2] Смесица от произношението на британския и американския английски, която се преподава като стандарт в американските актьорски училища и не отдава предпочитание на нито едното от двете произношения. — Б.пр. ↑

11.

Няколко минути преди полунощ пред елегантната входна врата на „Куюейкинг Аспен Драйв“ № 3 намали „Порше 911 Турбо С Кабриолет“, но не спря пред нея, а продължи до сенките на четириместен гараж, който се издигаше малко по-нататък.

Младият мъж зад волана премести лоста на скоростите на „паркиране“.

— Вкъщи — каза той. — Точно както поиска. — Наведе се над лоста, за да се притисне в момичето на пътническата седалка.

— Престани — каза тя и го отблъсна.

Младият мъж се престори на обиден.

— Аз съм приятел, нали?

— Да.

— Тогава ми дай дивидентите. — Още един опит за близост.

— Какъв глупак! — Момичето слезе със смях от колата. —
Благодаря за вечерята.

— И филма.

— И филма. — Джени Бейкър затвори вратата и се загледа в колата, която пое по дългата виеща се автомобилна алея, докато не стигна пътя, който водеше към пропуската на „Хайтс“ долу в долината на около километър разстояние. За голяма част от приятелките ѝ от „Холивуд Хай“ загубата на девствеността се смяташе за почетен медал, затова колкото по-скоро, толкова по-добре. Обаче Джени не го чувстваше така. Не още при първата среща и със сигурност не с безхарактерен човек като Кевин Трахърн. Като много млади мъже в Роринг Форк и той мислеше, че парите на баща му са единственото извинение да ти сваля гащите.

Тя се приближи да най-близката гаражна врата, въведе кода в панела и зачака да започне да се вдига. След това мина покрай шпалера от скъпи автомобили, натисна бутона за затваряне на вратата и едва тогава отвори тази към къщата. Алармата както обикновено беше изключена — в Роринг Форк кражбите с взлом бяха малко, а в

„Хайтс“ такова нещо не се беше случвало. Освен ако влизането на Кори Суонсън в склада не се приеме за нахлуване с взлом. Мислите ѝ се върнаха към срещата с обществеността в общинския съвет тази сутрин и плашещия агент на ФБР в черен костюм, който сякаш се спусна от небето като ангел на отмъщението. Тя съжаляваше началника — беше свестен човек, обаче имаше проблем: позволяваше на всички и особено на онази вещица Кърмоуд да го командват. Въпреки това беше доволна, че агентът — запомни, че се казваше Пендъргаст — измъкна Кори от затвора. Може би отново ще се срещнат и ще я попита за „Джон Джей“. Разбира се, стига началникът да не е някъде наоколо.

Джени мина по коридора, после през килера и влезе в просторната кухня на ваканционната къща. През стъклените врати се виждаше коледната елха, украсена и с премигващи светлилки. Родителите и по-малката ѝ сестра Сара сигурно спяха на горния етаж.

Тя щракна лампите. Светлината заля дългите блестящи кухненски плотове, печката, хладилната камера и хладилника, както и трите врати, които водеха към пералното помещение, втората кухня и трапезарията.

Изведнъж осъзна, че не се чува потропване на нокти по пода, че рошавото дружелюбно куче не маха с обезобразената си опашка за поздрав.

— Рекс? — повика го тя.

Нищо.

С вдигане на раменете си взе чаша от един от кухненските шкафове, отиде при хладилника, украсен както обикновено е тъпите Сарини снимки на Ники Минаж, наля си чаша мляко, после седна в къта, където закусваха. На стола до прозореца имаше купчина книги и списания. Тя отмести няколко и докато го правеше, забеляза, че Сара най-сетне бе послушала нейния съвет и беше започнала да чете „Хълмът Уотършип“^[1], и измъкна своето „Криминалното право днес“ от Шмоледжър. Докато го правеше, забеляза, че един от кухненските столове е обърнат.

Немарлива работа.

Тя намери страницата, докдето беше стигнала, и започна да чете, отпивайки от време на време от млякото. Нейният баща — известен адвокат в Холивуд — направо полудяваше при мисълта, че тя

иска да работи в правоохранителните органи. Той беше склонен да гледа отвисоко на ченгетата и прокурорите като на по-низши форми на живот. Обаче, в интерес на истината, донякъде той сам беше виновен за този неин интерес. Заради премиери на полицейски екшъни, режисирани или продуцирани от негови клиенти, на които беше присъствала, Джени бе почувствала отрано влечение към тази професия. От началото на следващата есен щеше да започне да изучава този предмет като редовен студент, първокурсничка в Североизточния университет.

След като изпи млякото си, тя затвори книгата, остави чашата в мивката и излезе от кухнята на път за стълбището към стаята си. Баща ѝ разполагаше с нужните връзки да ѝ пречи да си намира работа през ваканциите в Калифорнийската полиция, но не можеше да направи нищо срещу стажа ѝ през зимната ваканция в Роринг Форк. Самата идея ужасно го дразнеше.

Което, разбира се, беше част от удоволствието.

Огромната къща с лъкатушещи коридори беше много тиха. Джени тръгна да се качва по извитата стълба към втория етаж. Площадката горе беше тъмна и тиха. Докато се качваше, отново се замисли за тайнствения агент на ФБР. *ФБР — помисли си. — Може би следващото лято трябва да потърся в Куонтико възможност за стаж...*

Когато стигна в горния край на стълбището, се закова на място. Нещо не беше както трябва. За миг не беше сигурна какво точно. После обаче осъзна: вратата на Сара беше широко отворена и сумрачната светлина от стаята ѝ осветяваше коридора.

На шестнайсет Сара бе достигнала възрастта, когато младежкото уединение се превръща в свръхценност. Вратата ѝ беше затворена през цялото време. Джени подуши въздуха, но не миришеше на трева. Тя се усмихна: сигурно сестра ѝ беше заспала над някое списание или нещо подобно. Щеше да се възползва от възможността да се вмъкне и да пренареди нещата ѝ. Това сигурно щеше да я ядоса.

Тя тихо тръгна на пръсти надолу по коридора към стаята на Сара. Стигна до вратата, сложи ръка на рамката и бавно надникна.

В първия момент не можа да осъзнае онова, което видя. Сара лежеше в леглото си, омотана в кабел, а в устата ѝ имаше билиардна топка, вързана с мръсен парцал. Джени забеляза номера, издълбан на

жълтеникавобялата ѝ повърхност — 7. Пристягаше я ластично въже. На слабата синя светлина Джени забеляза, че коленете на сестра ѝ кървят изобилно, оцветявайки чаршафите в черно. Докато ахваше от ужас и шок, забеляза как очите на Сара се стрелнаха към нея: ококорени, ужасени и пълни с молба.

В този момент Джени забеляза нещо с периферното си зрение. Тя се обърна наред зяпането и видя едно страховито привидение в коридора до себе си: носеше черни джинси и тясно яке от черна кожа. Фигурата беше тиха и напълно неподвижна. На ръцете, стискащи бейзболна бухалка, имаше черни ръкавици, най-ужасното беше клоунската маска — бяло лице, дебели червени бърни, усмихнати налудничаво, големи червени кръгове на всяка буза. През дупките от двете страни на дългия топчест червен нос се виждаха две черни очи, ужасяващи със своята безизразност — чудовищен контрапункт на ухилената маска.

Джени отвори уста да изпищи, но фигурата изведнъж се хвърли рязко и мощно напред, протегна ръка и ловко покри устата и носа и с парче ужасно мирислив плат. Докато сетивата ѝ потъваха в мрак и тялото ѝ рухваше на пода, тя успя да чуе за миг тънкия пронизителен писък от запушената уста на Сара.

Бавно, бавно започна да изплува от безсъзнанието. Всичко беше неясно и смътно. За миг не знаеше къде се намира. Лежеше на нещо твърдо и гладко, което сякаш я обгръщаше. След като се огледа в мрака, разбра къде е: лежеше във ваната в личната си баня. Какво правеше там? Имаше чувството, че е спала с часове. Но не, не беше така, защото часовникът над мивката показваше един без десет. Била е в безсъзнание само няколко минути. Опита да се размърда, но откри, че ръцете и краката ѝ са вързани. В този момент споменът за случилото се връхлетя и се стовари върху ѝ като огромна тежест.

Сърцето ѝ веднага започна да бие силно в гърдите. Парцалът още беше в устата ѝ. Опита се да го изплюе, но откри, че не може. Стегнато въже се беше впило в китките и глезените ѝ. Снимки от местопрестъпления, които беше виждала, започнаха бързо да се сменят в съзнанието ѝ.

Ще ме изнасили, помисли си тя и потрепери при спомена за ухилената клоунска маска. Не — ако искаше да я изнасилва, нямаше да я върже така. Това беше нахлуване в дома^[2] и тя беше попаднала точно в центъра на събитията.

Нахлуване в дома.

Може би иска само пари — помисли си Джени. Или бижута. Ще вземе каквото намери и после ще си тръгне, а тогава...

Обаче всичко беше толкова ужасно потайно — толкова дяволски пресметливо. Първо Сара, сега нея...

А мама и татко?

Когато ѝ хрумна тази мисъл, започна да я обзема силна паника.

Запита се с все сили, челюстите ѝ заработиха, езикът заблъска срещу плата, напъхан в устата ѝ. Опита се да се изправи, но я прониза мъчителна болка в краката, толкова силна, че едва не припадна. Видя, че капачките на колената ѝ бяха удряни като тези на сестра ѝ. Парчета бели строшени кости стърчаха от разкъсаната кървава плът. Спомни си бейзболната бухалка, стисната от ръката в черна ръкавица, и изстена от нов пристъп на паника, заблъска се в дъното на ваната въпреки ужасната болка в коленете.

Изведнъж от коридора се чува звуци на борба: баща ѝ крещеше, майка ѝ изпищя от страх. Джени слушаше с неописуем ужас. Чу се трясък на обърнати мебели, звън на счупено стъкло. Писъците на майка ѝ се усилиха. Тежко тупване. Гневните и тревожни викове на баща ѝ се смениха със стенания от болка. Чу се смразяващ пукот на кост или дърво и стенанията бяха отрязани като с нож.

Джени се вслушваше в ужасяващата тишина, хленчеше със запушена уста, а сърцето ѝ блъскаше все по-силно. Миг по-късно се чу друг звук, хълцания и тропот от тичащи крака. Беше майка ѝ, която тичаше надолу по коридора, докато се опитваше да избяга. Джени чу как майка ѝ влетя в стаята на Сара. Чу ужасения ѝ писък. Сега надолу по коридора се разнесоха по-тежки стъпки, които не бяха на баща ѝ.

Майка ѝ изкрещя от страх. Джени чу как краката ѝ зашляпаха надолу по стълбите. *Сега ще успее да се измъкне — помисли си тя.* Изведнъж у нея се появи надежда, която се усилваше с всеки изминал миг. *Ще натисне алармата, ще излезе навън и ще повика съседите, ще звъннат на ченгетата...*

Сега непознатите стъпки заблъскаха бързо надолу по стълбите.

Задавена от сълзи, Джени се вслушваше в отдалечаващите се шумове. Чуваше стъпките на майка си, която тичаше към кухнята и главното табло на алармата. Чу се вик, когато очевидно ѝ отрязаха пътя. Трясък на обърнат стол, звън на чупеща се по пода посуда. Джени, която се бореше срещу въжетата, чуваше всичко, можеше да следи гонитбата с всички ужасяващи подробности. Чу стъпките на майка си, когато пребяга през килера, през хола, библиотеката. Настъпи миг тишина. После се чу звукът на нещо, което тихо се плъзгаше. Майка ѝ отваряше вратата към вътрешния басейн. *Ще излезе отзад* — помисли си Джени. — *Отзад, за да може да стигне до къщата на Макартърови...*

Изведнъж се чу поредица от брутални трясъци — майка ѝ изпищя силно веднъж и после настъпи тишина.

Не... не съвсем. Докато Джени се ослушваше с широко отворени очи и хленчейки, чу непознатите стъпки. Сега те бяха преднамерено бавни. Приближаваха. Започнаха да пресичат коридора отпред. После се върнаха нагоре по стълбата. Чу скърцането на стъпалото, което баща ѝ все се заричаше да оправи.

Близо. Още по-близо. Стъпките се движеха надолу по коридора. Сега бяха в стаята ѝ. Черната фигура се появи на прага на нейната баня. Ръката вече не стискаше бейзболна бухалка. Тя беше заменена с пластмасово шише, което блестеше в бледозлатисто на слабата светлина.

Маскираният влезе.

Докато той се приближаваше, Джени се мятеше във ваната, без да обръща внимание на болките в коленете. Сега нападателят се извисяваше над нея. Ръката, стиснала пластмасовото шише, се насочи към нея. Човекът безмълвно стисна бутилката и от тънката гърловина се стрелна дъговидна струя. От нея се понесе силна воня: бензин.

Джени се замята трескаво.

Клоунът методично я поливаше с дъговидни струи, без да пропуска нищо. Напои дрехите ѝ, косата, поля порцелана около нея. Когато мятането ѝ стана още по-силно, нападателят остави бутилката и отстъпи крачка назад. Едната ръка бръкна в джоба на якето и извади кутийка универсален кибрит. Стиснал кибритената клечка в края, той я плъзна рязко по грапавата повърхност на стената. Главичката на клечката пламна в жълто. Увисна над нея за дълга мъчителна секунда.

После с разтварянето на палеца и показалеца полетя надолу към нея.

... И светът на Джени се превърна в море от ревящи пламъци.

---

[1] Роман от Ричард Адамс. — Б.пр. ↑

[2] Подобно правно понятие съществува в някои щати, в други не е дефинирано по този начин, но се повдигат обвинения за съпътстващите нахлуването събития. — Б.пр. ↑

12.

Кори Суонсън влезе в ресторанта на хотел „Себастиан“ и се озова в смайваща със своята елегантност обстановка. Беше издържана в стила на деветдесетте години^[1], известни като „веселите“. Тапетите бяха от червено кадифе, лъснатите бронзови полилеи с чашки от кристално стъкло, махагонови маси от викторианската епоха и столове с тапицирани с коприна и инкрустирани със злато. Витрина от кристално стъкло гледаше към коледното осветление на Мейн стрийт и покритите със смърчове склонове на планината, ски пистите и планинските върхове зад тях.

Макар да беше почти полунощ, ресторантът беше пълен, навсякъде се носеше шумоленето на гласовете, смесено със звъна на посуда и лекия тропот от стъпките на забързаните келнери. Светлината беше приглушена и ѝ отне известно време, за да открие самотната фигура на Пендъргаст, седнал на една ненабиваща се на очи маса до витрината.

Тя махна с ръка на предложението на метрдотела да ѝ помогне — все още носеше дрехите си от затвора, и се отправи към масата на Пендъргаст. Той се изправи да я посрещне и протегна ръка. Тя се удиви от външния му вид: изглеждаше още по-блед, слаб и аскетичен. Някак си думата *пречистен* му подходеше най-много.

— Радвам се да те видя, Кори. — Той улови ръката ѝ в своята, хладна като мрамор, след това издърпа стол за нея да седне. Тя се отпусна на него.

Беше се упражнявала какво да каже, но сега всичко се изля в объркан поток:

— Не мога да повярвам, че съм свободна. Как бих могла някога да ти се отблагодаря? Бях смазана, искам да кажа, затънала до гуша в лайна, нали разбираш, вече ме бяха насилили да приема десет години — наистина смятах, че с живота ми е свършено — благодаря ти, *благодаря* за всичко. Благодаря, че ми отърва задника, че ме спаси от

моята невероятна, неправдоподобна *глупост*. Толкова съжалявам, *честна дума*, много съжалявам...

Вдигната му ръка прекъсна нейните словоизлияния.

— Нещо за пиене? Може би вино?

— Ама аз съм само на дваайсет.

— О. Значи ще поръчам бутилка за мен. — Той взе подвързаното с кожа меню с вината, което беше толкова дебело, че би могло да послужи за оръдие на убийство.

— Тук със сигурност е по-хубаво, отколкото в затвора — отбеляза Кори, докато се оглеждаше, попивайки обстановката, аромата на храна. Беше трудно за вярване, че само допреди няколко часа още беше зад решетките, а животът ѝ — напълно съсипан. Обаче агент Пендъргаст отново се бе появил подобно на ангел хранител и промени всичко.

— Отне им повече време да попълнят документите, отколкото смятах — отбеляза той, докато прелистваше менюто. — За щастие ресторантът „Себастиан“ е отворен до късно. Бутилка „Шато Пишон Лонгвил“ от 2000 година ще свърши работа, нали?

— Не разбирам нищичко от вина. Съжалявам.

— Трябва да се научиш. Това е едно от истинските и древни забавления, които правят човешкото съществуване поносимо.

— Хм, зная, че може би сега не е моментът... но трябва да попитам... — Кори почувства, че се изчервява. — *Защо* ме спаси по този начин? И защо си създаваш всички тези неприятности заради мен? Искам да кажа, измъкна ме от Медисин Крийк, плати пансиона ми, помагаш ми за семестриалните такси в „Джон Джей“... защо? Аз съм просто един неудачник.

Той я погледна със загадъчен поглед.

— Агнешко за двама по колорадски много ще отива на виното. Научих, че тук го готвят чудесно.

Тя хвърли поглед на менюто. Честно казано, умираше от глад.

— Звучи добре.

Пендъргаст махна на келнера и поръча.

— Както и да е, ако се върнем на онова, което казах преди малко... искам веднъж завинаги да науча защо ми помагаш през всички тези години? Особено след като не спирам с издънките.

Отново този неразгадаем поглед.

— *Издънки?* Виждам, че увлечението ти по прелестни евфемизми още не е свършило.

— Знаеш какво искам да кажа.

Той отново се вторачи в нея. Стори ѝ се цяла вечност, преди да каже:

— Може би някой ден от теб ще стане добър полицай или съдебен експерт. Заради това. Няма друга причина.

Тя почувства, че отново се изчервява. Не беше сигурна дали този отговор ѝ харесва. Доця ѝ се да не беше задавала този въпрос.

Пендъргаст отново се зае с менюто за вината.

— Не е за вярване колко френски вина от забележителни реколти са стигнали до този малък град по средата на планините. Искрено се надявам, че скоро ще бъдат изпити. Тази надморска височина е твърде нездравословна за бордото. — След това остави менюто на масата. — А сега, Кори, разкажи ми подробно какво забеляза по костите на господин Емет Баудри.

Тя преглътна. Пендъргаст беше толкова шибано... *затворен*.

— Разполагах само с няколко минути да проуча костите. Обаче съм сигурна, че човекът не е бил убит от гризли.

— Доказателства?

— Направих няколко снимки, но конфискувах чипа. Мога да ти кажа какво видях или поне смятам, че видях.

— Отлично.

— Първо, по черепа имаше следи като от удар с камък. А по дясната бедрена кост — следи, сякаш оставени от тъп инструмент. Доколкото можах да видя, нямаше следи от костна реакция или инфекциозен процес.

Бавно кимване.

Тя продължи с нарастваща увереност:

— Стори ми се, че има бледи следи от човешки зъби по някои от порестите кости. Те бяха доста слаби и тъпи, а не остри като от мечка. Мисля, че трупът е бил канибализиран.

В увлечението си беше повишила глас и изведнъж осъзна, че се е чуло много по-далеч, отколкото беше възнамерявала. Хората от близките маси я зяпаха.

— Опа. — Тя сведе поглед към подредената пред нея посуда.

— Казала ли си на някого? — попита Пендъргаст.

— Още не.

— Добре. Мълчи си, защото това само ще предизвика неприятности.

— Но аз имам нужда от достъп и до други останки.

— Работя по въпроса. Надявам се, че ще намерим наследници и на останалите миньори. Разбира се, след това трябва да получим разрешение.

— О. Благодаря, но мисля, че мога и сама да се справя с тези неща. — Тя направи пауза. — Тъъ... колко време смяташ да останеш? Няколко дни?

— Толкова хубав, малък, егоистичен и *богат* град. Не мисля, че съм виждал нещо подобно. Толкова е очарователен сега, в навечерието на Коледа.

— Значи ще останеш... дълго?

— А, ето го и виното.

Беше донесено с две големи чаши. Кори гледаше, докато Пендъргаст мина през целия церемониал: завъртя виното в чашата, подуши го, опита го, после още веднъж.

— Съжалявам, но мирише на тапа — обяви той на келнера. — Моля, донесете друга бутилка. Но за по-сигурно нека е от реколта две хиляди и първа.

След многословни извинения, келнерът бързо отнесе бутилката и чашата.

— Мирише на тапа? — попита Кори. — Какво значи това?

— Замърсител на виното. Придава му вкус, който напомня, да речем, мокро куче.

Пристигна новата бутилка и Пендъргаст мина през същата рутина, само че този път кимна одобрително. Келнерът напълни чашата му, после се обърна към нея, тя вдигна рамене и той напълни и нейната чаша.

Кори отпи. Имаше вкус на вино. Нито повече, нито по-малко.

— Почти толкова добро е, колкото онова „Матеус“, което пиехме в Медисин Крийк.

— Виждам, че все още обичаш да ме дразниш.

Тя отпи още една глътка. Беше удивително колко бързо избледняваше споменът за затвора.

— Като стана дума за освобождаването ми — как успя да го направиш?

— Случайно се връщах в Ню Йорк, когато получих второто ти писмо.

— Умори ли се най-сетне да обикаляш света?

— Донякъде твоето първо писмо ме накара да се върна.

— И защо?

Вместо да й отговори, Пендъргаст се вторачи в рубинената течност в чашата си.

— Извадих късмет да открия толкова бързо капитан Баудри. Обясних й всичко откровено: как нейният прародител грубо е изровен от историческия му гроб, за да се освободи място за СПА. Обясних й коя си, какъв е произходът ти, как началникът ти е обещал разрешение, после се е отметнал. Разказах й за глупавото ти проникване в склада и как са те хванали. След това споменах, че те очаква десетгодишна присъда.

Той отпи от виното си.

— Капитанът веднага схвана положението. Тя не искаше ти да бъдеш, както тя се изрази, „пребана по този начин“. Повтори израза няколко пъти, като го подчертаваше, което ме наведе на мисълта, че има опит в това отношение. Може би от армията. Както и да е, двамата съчинихме едно много въздействащо писмо, в което, от една страна, заплашваше да се оплаче във ФБР, а от друга, ти разрешаваше да проучиш останките на нейния прапрапрадядо.

— О — възкликна Кори, — значи така си ме измъкнал?

— Този следобед имаше доста бурна среща на гражданите и общината, на която им представих писмото на капитана. — Пендъргаст си позволи съвсем лека усмивка. — Моята презентация излезе много резултатна. В утрешния вестник можеш да прочетеш всичко за станалото.

— Добре, ти ми спаси задника, за което никога не мога да ти се реванширам. И моля, благодари на капитан Баудри от мое име.

— Ще го направя.

В ресторанта се понесе силен шепот, настъпи раздвижване, неколцина клиенти се бяха обърнали към витрините, други бяха станали от местата си и сочеха. Кори проследи посоката, в която гледаха, и видя малко жълто трепкане на склона на един от близките

хребети. Докато гледаше, то бързо порасна и стана по-ярко. Сега още от посетителите на ресторанта бяха станали от местата си, някои се шурнаха към прозорците. Врявата се усили.

— Мили боже, това е пожар! — каза Кори, която също се изправи, за да вижда по-добре.

— Така изглежда.

Огънят се разрасна със стряскаща бързина. Изглежда къщата беше голяма, защото пламъците я обгръщаха с нарастваща сила. Люшкаха се в нощния въздух и бълваха стълбове искри и пушек към небето. Някъде в града започна да вие сирената на пожарна, последвана скоро от още една. Сега всички в ресторанта стояха прави и очите им бяха залепени за обгърнатата от пламъци къща на склона. Ужас обзе хората и настъпи тишина, нарушена от самотен глас, който се провикна:

— Това е къщата на Бейкър горе в „Хайтс“!

---

[1] Американски носталгичен термин за десетилетието на 90-те години на XIX век, макар то да се характеризира с икономически трудности. — Б.пр. ↑

13.

През кариерата си на инспектор по пожари Лари Чивърс беше виждал много сцени на разрушение, обаче не беше попадал на нещо толкова. Къщата беше огромна: хиляда триста деветдесет и три квадратни метра, а може би и повече. Беше построена от масивни греди, мертеци, имаше стени от трупи, покриви, покрити с дървени керемиди. Пожарът е бил толкова яростен, че там, където е имало прозорци, се виждаха малки езерца от стъкло и дори стоманените подпорни греди се бяха изкривили. В радиус от петстотин метра снегът беше напълно стопен. Руините още излъчваха топлина и облаци вонята пара.

Чивърс, който управляваше консултантска фирма за разследване на пожари в Гранд Джънкшън, беше повикан в седем сутринта. По-голямата част от работата му беше за застрахователните компании, които искаха да се докаже палеж, за да не плащат обезщетение. От време на време и полицията го викаше, за да определи дали даден пожар е произшествие или престъпление. Днес беше един от тези случаи.

Пътят от Гранд Джънкшън дотук беше два часа, но той настъпи здраво своя пикап „Додж“. Чивърс обичаше да пътува с включена сирена и сигнални светлини, които пропъждаха настрана горките мишоци, вързани от ограничението на скоростта по междушатската магистрала. Привлекателността на този случай се увеличаваше от факта, че полицейското управление в Роринг Форк плащаше добре и не го тормозеше с дребнави сметки до стотинката като някои от другите управления, за които беше работил.

Оживлението му се разсея, когато се изправи пред ужасната сцена. Дори Морис, началникът на полицията, изглеждаше смазан от нея: заекваше нечленоразделно и беше неспособен да поеме нещата в свои ръце. Чивърс направи всичко възможно, за да превъзмогне тежкото чувство. Всъщност това бяха богати типове от Холивуд, които използваша тази огромна къща като „втори дом“ — втори дом! — само

за няколко седмици на годината. Трудно беше да изпиташ съчувствие към подобни хора. Без съмнение собственикът на ваканционната къща би могъл да вдигне още пет такива, без това да изпразни много-много портфейла му. Мъжът, който притежаваше къщата, се казваше Джордан Бейкър, но никой не го беше виждал, нито успя да се свърже с него, за да му каже за пожара. Вероятно беше заминал със семейството си за някой луксозен курорт. А може би притежаваха *трети* дом. Това въобще нямаше да изненада Чивърс.

Започна да се приготвя за обиколката из руините, да проверява и организира оборудването си. Провери цифровата си камера, сложи латексови ръкавици. Един от хубавите резултати от парализата на местния полицейски началник беше, че сцената на пожара не беше изгазена от всички съдебни експерти, които се събираха наоколо, чакайки да дойде техният ред. Морис не беше пуснал никого да влезе, очаквайки неговото идване, и той му беше благодарен за това. Макар че както обикновено пожарникарите значително бяха въздействали върху мястото — разсечени стени и подове, обърнати с лопата отломки. Освен това всичко беше напоено с вода. Пожарникарите бяха провели оглед за структурната здравина на полуразрушената къща и някои от районите бяха обявени за неустойчиви и заградени с пожарникарска лента.

Чивърс нарами чантата си и кимна на Морис:

— Готов съм.

— Добре — отговори началникът разсеяно. — Чудесно. Руди ще те води.

Пожарникарят на име Руди вдигна лентата за Чивърс, който го последва надолу по тухлената пътека и през мястото, където е бил входът. Мястото на пожара вонеше силно на изгоряла и влажна пластмаса, дърво и полиуретан. Все още се усещаше остатъчна топлина. Въпреки отрицателната температура къщата продължаваше да изригва облаци пара към студеното синьо небе. Макар да беше длъжен да носи каска, Чивърс не си сложи дихателния апарат: гледаше на себе си като на старомоден пожарен инспектор, достатъчно сериозен, разчиташ повече на интуицията и оставяш науката на лабораторните плъхове. Беше свикнал с вонята, освен това носът му беше нужен, за да подуши останките на възможен катализатор.

След вратата, в онова, което някога е било коридор, той се спря. Вторият етаж беше рухнал върху първия, предизвиквайки пълна бъркотия. Едно стълбище свършваше в небето. Локвички стъкло и метал се бяха оттекли в ниските части заедно с купчини строшени от горещината порцеланови съдове.

Той мина от коридора в помещение, което очевидно е било кухня, преценявайки характера на горенето. Първата задача в неговата работа беше да реши дали става дума за палеж и дали е извършено престъпление. И Чивърс вече беше сигурен, че е било извършено. Само катализатор би могъл да накара огъня да гори толкова бързо и с толкова висока температура. Това се потвърди, когато огледа кухнята и откри бледи следи от заливане върху останките от шистовия под. Той коленичи, извади апарат за установяване на въглеродород и взе няколко проби от въздуха, като го местеше насам-натам. Средна работа.

Все още на колене, заби нож в изгорелия, лющещ се под, след това използва пинсета, пускайки доказателството в найлонов плик. Кухнята беше хаос: всичко разтопено, изгоряло, разтворено. В нея беше паднала една от тоалетните на втория етаж с останките от емайлирана вана с лъвски крака и отломки от мивка, тоалетна чиния и подови плочки и стени. Всичко беше скупчено и разпръснато наоколо.

Използвайки уреда, Чивърс удари джакпота сред останките на банята от втория етаж. Лазейки на четири крака и местейки уреда насам-натам, той се опитваше да открие източника. Въглеродородният подпис сякаш се увеличаваше с приближаването му към ваната. Той стана и надниква вътре. В нея имаше доста неща — на дъното лежеше дебел слой черна кал, в която бяха паднали отломки.

Чивърс взе проба от калта с пръст и стрелката удари края на скалата. В този миг той се закова на място: от калта стърчаха парчета кости, а там, където беше бръкнал с пръст, се виждаха зъби. Човешки. Чивърс внимателно започна да рови с пръст и скоро откри малко парче от череп, част от челюст и късче от очна ябълка.

Исправи се, протегна ръката с уреда надолу и стрелката отново подскочи до края на скалата.

Чивърс извади електронния си диктофон и започна да говори в микрофончето. Излезе, че къщата не е била празна. Ясно беше, че във ваната е било сложено и изгорено с помощта на катализатор тяло. Той остави настрана диктофона, извади друг плик за доказателства, взе

проби от отломките, калта и няколко малки парчета кост. Докато ровеше из черната кал, нещо проблесна — парче злато — без съмнение някакво бижу. Остави го, но взе проби от пясъка и калта около него. Включително овъглена става на пръст.

Изправи се и задиша тежко, защото почувства лек пристъп на гадене. Инцидентът беше по-тежък, отколкото обикновено му се падаше. Също така беше ясно, че ще излезе голям случай. Много голям. *Съсредоточи се върху това*, каза си Чивърс, докато си поемаше дълбоко дъх.

Кимна на Руди и последва пожарникаря през останалата част от къщата. Работеше с уреда за въгледород, взимаше проби и записваше впечатленията си с цифровия диктофон. Овъгленият труп на куче бе залепен за каменния под пред задната врата на къщата. До него лежаха две издължени разбъркани купчини пясъчлива пепел, които Чивърс разпозна като напълно изгорелите останки на още две жертви. Съдейки по дължината на купчинките, и двамата бяха възрастни, проснати един до друг. Сред пепелта имаше още локвички от злато и сребро.

Божичко! Той провери с уреда, но не отчете особен резултат. Мили боже — никой не му беше казал, а и вероятно не знаеха, че пожарът е взел човешки жертви.

Отново си пое няколко пъти дълбоко дъх и пак тръгна. И тогава в онова, което някога трябва да е било всекидневната, се натъкна на нещо друго. Отломките от срутилия се втори етаж лежаха на просмукани с вода купчини, а в средата стърчаха полустопени пружини от матрак. Докато се приближаваше към тях, забеляза клупове от кабели, закрепени към тях, сякаш нещо е било вързано за леглото. Четири клупа приблизително на местата, където би трябвало да са китките и глезените. В един от клуповете забеляза малко парче от юношески пищял.

О, майчице божия! Чивърс доближи уреда за подушване до него и отново стрелката се удари в края на скалата. Беше пределно ясно какво се беше случило. Детето е било вързано за леглото, полято с катализатор и запалено!

— Имам нужда от въздух! — извика той и се изправи рязко. — Въздух!

Пожарникарят го хвана под ръка.

— Господине, нека ви помогна.

Когато Чивърс излезе от сцената на пожара и се затътри надолу по алеята, забеляза с крайчеца на очите си блед мъж в черно, стоящ настрана от тълпата — вероятно местният съдебен лекар, който се беше вторачил в него.

— Добре съм, благодаря — обърна се той към пожарникаря и измъкна ръката си от неловката хватка. Огледа се, забеляза началника Морис в импровизирания команден център, заобиколен от насъбралите се екипи от съдебни експерти: фотографи, балистици, експерти по коса и влакна, по характерни черти и развитие на личността, по ДНК. Обличаха си гащеризоните и се готвеха да влязат в къщата.

Не се притеснявай, каза си Чивърс. Но не можеше да не се притеснява. Краката му бяха като гумени и му беше трудно да върви.

Приблужи се до началника. Морис се потеше въпреки студа.

— Какво откри? — попита той тихо.

— Това е местопрестъпление — отговори Чивърс, докато се опитваше да контролира треперещия си глас. Пред очите му започнаха да играят далечни светлинки. — Четири жертви. Най-малко четири засега.

— Четири? Мили боже! Значи са си били вкъщи. Цялото семейство...

Началникът избърса челото си с трепереща ръка.

Чивърс преглътна.

— Останките на непълнолетен или непълнолетна... вързан или вързана за леглото... и полят или полята с катализатор... подпален или подпалена... Друга е била... изгорена... в... в...

Докато Чивърс се опитваше да изтръгне думите от устата си, лицето на началника се издължи, но пожарният инспектор не забеляза. Неговият собствен свят започна да потъмнява, докато не падна пълен мрак.

И тогава, докато все още се опитваше да завърши изречението си, Чивърс рухна на земята и потъна в дълбоко безсъзнание.

14.

Кори стана още преди съмване, събра оборудването си и потегли към Роринг Форк. Сега, когато вече приближаваше обяд, тя се намираше в склада на „Хайтс“, потънала в работа. Останките на Емет Баудри бяха грижливо подредени на пластмасова сгъваема масичка, която Кори беше купила в „Уолмарт“, и осветени от комплект силни студийни лампи. Беше свързала микроскопа с лаптопа и сега на екрана се виждаше картината от микроскопа. Никонът ѝ стоеше на триногата. Беше направо удоволствие да можеш да работиш внимателно и грижливо, без да те е страх до смърт, че всеки момент ще те открият.

Единственият проблем беше, че мръзнеше. Беше под нулата, когато пое по дългия път от Базалт — след като отказа безплатната стая в „Себастиан“, предложена ѝ от Пендъргаст. Прескочила беше закуската, за да спести малко пари, и сега умираше не само от студ, но и от глад. Пуснала беше евтина вентилаторна печка в краката си, която тракаше и фучеше, а топлият въздух сякаш свършваше още преди да беше излязъл от решетката. Вършеше добра работа, като отопляваше глезените ѝ, но само толкова.

Обаче нито студът, нито гладът можеха да намалят голямата ѝ възбуда от онова, което откриваше. Почти всички кости показваха травми под формата на белези от драскотини, от тъпо острие и дълбане. Нито един от белезите не показваше признаци на костна реакция, възпаление или грануляция. Това означаваше, че уврежданията са били нанесени в момента на смъртта. Меката шуплеста и поръозна костна тъкан показваше ясни следи от зъби — не мечешки, а човешки, като се изхожда от радиуса на ухапката и профила им. Фактически нямаше никакви следи от мечи зъби или нокти по тях.

В счупената бедрена кост и смазания череп беше открила допълнителни следи от драскане и дълбане, което означаваше, че костният мозък и мозъкът са били изчегъртани с някакъв метален инструмент. Под микроскопа тези следи от сваляне на плътта

разкриваха фини успоредни линии близо една до друга и нещо, което приличаше на отлагания от железен окис, което подсказваше, че инструментът е бил железен и е твърде възможно да става дума за изхабена пила.

Първият удар по черепа определено е бил нанесен с камък. С помощта на микроскопа беше успяла да определи и извади малки парченца от него, които след повърхностен оглед се оказаха кварц.

Гръдният кош е бил разцепен също с камък, за да се отвори и да се стигне до сърцето. Костите не показваха белези от травма, причинена от остър ръб — брадва или нож — нито пък отговаряха на травмите, получени в резултат на стрелба. Това я озадачи, тъй като повечето миньори са били въоръжени с револвер или нож.

Статията от онова време за откриването на трупа на Емет Баудри намекуваше, че костите са намерени разхвърляни по земята в радиус десетина метра от вратата на колибата му. Бил почти „напълно изяден“ от така наречената мечка. Статията не даваше много подробности, може би от деликатност, за това какво точно е било изядено и как е бил разкъсан, като се изключи бележката, че „парчета от сърцето и другите вътрешности“ са открити на известно разстояние от трупа наполовина изядени. В статията не се споменаваха нищо за огън или готвене, а и нейният оглед на останките не показваше следи от топлинна обработка.

Емет Баудри е бил изяден суров.

Докато работеше, в съзнанието си започна да вижда поредността на нараняванията, които бяха нанесени по тялото на Баудри. Бил е нападат от група хора сам човек не би могъл да разкъса човешко тяло с подобна брутална сила. Ударили са го по тила с камък, предизвиквайки дълбока и тежка фрактура. Може би този удар не го беше убил веднага, но със сигурност е изгубил съзнание. Дръпнали са му един дивашки бой, чупейки почти всички кости, след това са продължили да секат и блъскат крайниците му — имаше следи от безразборно и опасно сечене със строшени камъни, последвано от изтръгване чрез латерални сили. След като са му строшили ставите, са откъснали ръцете и краката от торса, разделили са краката при коленете, отворили са черепа, извадили са мозъка и са отделили месото от костите, натрошили са по-големите кости, за да извадят костния мозък, както и повечето от вътрешните органи. Убийците, изглежда, са

разполагали само с един инструмент — изхабена пила, и са си помагали с парчета остра кварцова скала, с ръце и със зъби.

Кори предположи, че убийството е било плод на ярост и гняв и е прераснало в канибалски празник. В един момент отстъпи назад от останките, за да помисли. Кой бяха тези хора, тази банда, която е извършила това? Защо? Обаче също толкова странно беше, че банда убийци е шетала из планините през 70-те години на XIX век без револвери или ножове. И защо не са сготвили месото? Като че ли са били племе убийци от каменния век — безмилостни и свирепи.

Безмилостни и свирепи. Все едно сама се предупреждаваше пред духалката, докато потриваше ръце. Съзнанието на Кори отново се отнесе към ужасния пожар снощи и смъртта на онова момиче, Джени Бейкър. Беше прекалено ужасно — цялото семейство да загине по този начин. Преди час един от работниците по поддръжката се беше отбил до склада и ѝ бе съобщил тази новина. Не беше за чудене, че сутринта беше минала през портала на „Хайтс“ само с едно кимване и я оставиха да се оправя, без да пратят някой да я надзирава.

Ужасът от случилото се и лицето на Джени Бейкър — толкова сериозно и красиво — я преследваха. *Съсредоточи се върху работата си*, каза си тя, стегна се и се приготви да постави друга кост върху предметната масичка.

Това, от което имаше нужда, бяха други останки за сравнение. Пендъргаст беше казал, че ще ѝ помогне да открие още наследници. За миг спря работа, за да обмисли какво я дразнеше в това. Силата на личността му беше такава, че властваше над всяка ситуация, в която попадне. Това обаче беше неин проект и тя искаше да го осъществи по свой начин. Не желаше хората в „Джон Джей“ и особено нейният научен ръководител да отрекат работата ѝ заради подкрепата на важен агент от ФБР. Дори най-малката помощ от него можеше да замърси нейното постижение и така да им предостави възможност да отрекат цялото.

После Кори прогони и тази мисъл. Този човек току-що беше спасил възможността ѝ за кариера, а може би и живота ѝ. Впрочем да проявява такива собственически инстинкт беше егоистично. Между другото Пендъргаст винаги избягваше лаврите и публичността.

Тя свали ръкавиците си, за да сложи един голям пищял на предметната масичка, и започна да я намества, докато светлината не

падне на нея под нужния ъгъл. По него личаха същите следи като по другите кости: фрактура без следи от оздравяване, белези от драскане и най-ясната следа от зъби досега. Хората, които са направили това, трябва да са били ненормални. А може да са били много, ама много ядосани?

Ръцете ѝ бяха на път да замръзнат, но тя успя да направи още снимки, преди да се наложи да спре, за да ги стопли на вентилаторната печка.

Разбира се, беше възможно това да е изолиран случай. Другите хора може би наистина бяха убити от мечка. В статиите се цитираха свидетели, които били видели животното, а в един случай открили миньор, когото мечката изяде в момента. Или най-малкото, гложгала костите му. Кори се почувства силно изкушена да провери в някой от другите ковчези, но устоя на подтика. От сега нататък щеше да прави всичко изцяло по правилата.

Когато почувства ръцете си отново, се изправи. Ако другите останки докажат, че това е работа на банда убийци, нейната теза трябваше да бъде променена. Щеше да се окаже изправена пред необходимостта да документира серийно убийство отпреди сто и петдесет години. Това щеше да е страхотно и да даде голям тласък на развиващата ѝ се кариера. Ако, разбира се, успееше да разреши случая.

15.

Лари Чивърс стоеше до пикапа си, докато запечатваше найлоновите пликосе с проби с помощта на импулсна лепачка и довършваше диктовката на бележките и наблюденията си. Беше се съвзел от припадъка, но не и от усещането за яростно неудобство пред хората. Нещо подобно не му се беше случвало досега. Никога. Имаше чувството, че всички го гледат и си шепнат по негов адрес.

С гримаса на лицето свърши с работата по последния плик за доказателства и грижливо го запечата. Беше завършил диктовката на впечатленията си пред цифровия диктофон, докато още бяха пресни. Трябваше да внимава да направи всичко по правилата. Това щеше да е огромен случай, може би дори щеше да добие национални измерения.

Чу шум зад себе си, обърна се и видя началник Морисън да идва към него. Човекът имаше вид на напълно съсипан.

— Извини ме за реакцията ми преди малко — измърмори Чивърс.

— Познавах семейството — каза му началникът. — Едно от момичетата работеше като стажантка в моя офис.

Чивърс поклати глава.

— Съжалявам.

— Бих искал да чуя твоята реконструкция на пожара.

— Мога да ти кажа първите си впечатления. За лабораторните резултати ще се нужни няколко дни.

— Продължавай.

Чивърс си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че мястото, откъдето огънят е започнал, е или банята на втория етаж, или спалнята над всекидневната. И двете помещения бяха залети обилно с катализатор. Толкова много, че извършителят е трябвало бързо да се махне от къщата. И в двете помещения има човешки останки.

— Искаш да кажеш, че Бейкърви... жертвите... са изгорени с катализатор?

— Да, две от тях.

— Живи?

Боже, какъв въпрос.

— Този въпрос трябва да почака отговор от патолога. Съмнявам се, че са били живи.

— Слава богу!

— Още две жертви намерих при задната врата — вероятно извършителят се е измъкнал оттам. Имаше и труп на куче.

— Рекс промълви началникът на себе си и избърса челото си с трепереща ръка.

Чивърс забеляза същия мъж в черно, когото бе видял преди малко, вперил очи в тях. Той се смръщи. Защо бяха пуснали представителя на погребалната агенция зад кордона?

— Мотив? — попита началникът.

— Само предполагам — продължи Чивърс, — но от трийсетгодишния си опит в занаята, мога да кажа, че имаме нахлуване в дома, грабеж и вероятно сексуални престъпления. Фактът, че цялото семейство е било подчинено и контролирано, ми навява мисълта, че може би става дума за няколко престъпници.

— Не е било грабеж — чу се мек провлачен говор.

Чивърс завъртя рязко глава и видя, че мъжът в черен костюм някак бе успял да се промъкне до тях, без да го забележат, и сега стоеше отзад.

Чивърс се смръщи още повече.

— Сега говоря с началника. Нали нямате нищо против?

— Разбира се. Обаче, ако ми позволите, бих искал да споделя няколко наблюдения за доброто на разследването. Един обикновен крадец не би си направил труда да върже жертвите си и да ги изгори живи.

— *Живи?* — извика началникът. — Откъде знаете?

— Садизмът и яростта, които се четат в кулминацията на това престъпление, са почти осезаеми. Садистът желае да види как жертвата му страда. От това черпи своето удовлетворение. Да върже някого за леглото, да го полее с бензин и да го запали — как може да има удовлетворение в това, ако човекът вече е мъртъв?

Лицето на началника беше посивяло като маджун. Той раздвижи уста, но не се чу никакъв звук.

— Глупости — изригна Чивърс яростно. — Това е нахлуване в дома и грабеж. И преди съм виждал подобно нещо. Престъпниците нахлуват, намират две хубави момичета, забавляват се с тях, натоварват се със скъпоценности и изгарят къщата до основи, защото си мислят, че така ще унищожат доказателствата. Особено ДНК-то вътре в момичетата.

— Да, но не са взели скъпоценностите, както сам отбелязахте в диктовката си преди малко, когато споменахте няколкото бучки злато, които сте открили.

— Чакайте малко! Вие сте ме *подслушвали*? Кой сте вие, а? — Чивърс се обърна към началника. — Този човек служебно лице ли е?

Началникът прокара подгизналата си носна кърпа по челото. Изглеждаше нерешителен и уплашен.

— Моля, стига толкова.

Мъжът в черно го изгледа продължително със сребристите си очи, после вдигна безгрижно рамене.

— Не съм тук по служба. Аз съм просто свидетел, който изказва своите впечатления. Затова, господа, ще ви оставя да си вършите работата.

След тези думи се обърна и си тръгна. Но след няколко крачки се спря, за да каже през рамо:

— Обаче искам да добавя, че може да има... *още*.

След това си тръгна, промъкна се под полицейската лента и изчезна сред тълпата любопитни.

16.

Хорас П. Файн Трети се завъртя на пета и изгледа Кори от горе до долу, сякаш сега се беше сетил нещо.

— А имаш ли опит с пазене на къща? — попита той.

— Разбира се — отговори бързо Кори. Това беше донякъде вярно, защото беше пазила караваната им, когато майка ѝ излизаше за целonoщен гуляй. А и преди това бе прекарала шест месеца в апартамента на баща си, когато той беше отишъл на онзи панаир в Питсбърг.

— Обаче никога не съм пазила толкова голям дом — добави тя, докато се оглеждаше.

Файн я гледаше подозрително, но може би просто така си гледаше. Струваше ѝ се, че всяка сричка, която произнася, се посреща с недоверие.

— Хубаво, нямам време да проверявам препоръките ти — отговори той. — Човекът, с когото се бях разбрал да заеме мястото, се отказа в последния момент, а аз закъснявам за Ню Йорк. — Очите му леко се присвиха. — Обаче ще те държа под око. Следвай ме, ще те заведа в твоята стая.

Кори последва мъжа надолу по дългия ечащ от стъпките им коридор на първия етаж, докато се чудеше как Хорас П. Файн планира да я държи под око от разстояние повече от хиляда и шестстотин километра.

В началото ѝ се беше сторило истинско чудо. Научи за работата съвсем случайно от неволно подслушан разговор в едно от кафенетата за къща, която се нуждае от пазач. След няколко телефонни обаждания стигна и до собственика на голямата къща. Щеше да е идеално, защото се намираще в Роринг Форк. Вече нямаше да се налага да кара по двайсет километра в едната посока, за да се върне във възлюбената си мотел ска стая. Освен това можеше да се нанесе още днес. А и щеше да печели пари, вместо да харчи, и щеше да го прави стилно.

Но когато се озова пред къщата, за да се срещне със собственика, ентузиазмът ѝ се изпари. Макар къщата технически да беше в Роринг Форк, тя се издигаше далеч в подножието на планината, напълно изолирана в края на километър и половина извиващ се към нея частен път. Беше огромна, но с онзи мрачен постмодерен дизайн от стъкло, стомана и шисти и приличаше повече на скъпа зъболекарска клиника, отколкото на дом. За разлика от повечето големи къщи, които беше видяла да стърчат по хълмовете и от които се откриваше фантастична гледка, тази беше построена на склон, на практика във вдлъбнатина в планината, заобиколена от три страни с високи ели, които сякаш потапяха сградата във вечен мрак. Откъм четвъртата страна имаше дълбока заледена клисура, която завършваше в река от заснежени скални блокове. По ирония повечето от прозорците със слоести стъкла гледаха към тях. Обстановката беше толкова агресивно съвременна, че наподобяваше затвор по своята аскетичност: много хром, стъкло и мрамор. Никъде не се виждаше прав ъгъл, освен при вратите. Стените бяха покрити с ухилени маски, космати тъкани и други страховити на вид произведения на африканското изкуство. Освен това сградата беше студена — почти толкова, колкото склада, където работеше. Кори не свали палтото си по време на цялата обиколка.

— Тази води към второто мазе обясни Файн, спря и посочи една затворена врата. — Долу е по-старата печка. Тя отоплява източната четвърт от къщата.

Отоплява. Да, бе, дръжки отоплява.

— Второто мазе? — попита Кори на глас.

— Това е единствената запазена част от оригиналната къща. Когато съборили колибата, строителят запазил мазето, за да го включи в новата къща.

— Тук е имало колиба?

Файн се изсмя.

— Наричала се Рейвънс Ръвин Лудж, но всъщност била съвсем обикновена колиба. Един фотограф я ползвал като база, когато излизал в планината да снима. Казвал се Адамс. Чух, че бил известен.

Адамс. Ансъл Адамс? Кори си го представи. Някога тук е имало уютна, проста малка колиба, сгушена между боровете, докато не са я съборили заради тази чудовищна постройка. Не се изненада, че Файн

не знаеше кой е Адамс — само някой еснаф или бъдещата му бивша съпруга можеха да закупят тези шантави произведения на изкуството.

Самият Хорас Файн беше студен като къщата. В Манхатън управляваше някакъв хедж фонд. Или американският клон на чуждестранна инвестиционна банка? Кори не беше слушала внимателно, когато ѝ каза. Хедж фондове, банкови клонове — всичко това беше мъгла за нея. За щастие, изглежда, не беше чувал за нея и за скорошното ѝ пребиваване в местния затвор. Беше изяснил недвусмислено, че ненавижда Роринг Форк, мрази къщата и му се повдига от жената, която го бе накарала да я купи и сега правеше всичко възможно да затрудни колкото може повече неговите опити да се отърве от нея. През последните двацет минути три пъти я нарече „мъжкараната“ пред Кори. Единственото, което искаше, беше да настани някого да пази къщата, а той да се върне обратно в Ню Йорк. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Водеше я надолу по коридора. Къщата имаше толкова странно вътрешно разпределение, колкото беше грозна. Сякаш се състоеше от един-единствен безкраен коридор, който завиваше от време на време, за да бъде в съзвучие с топографията. Всички важни помещения бяха от лявата страна и гледаха към клисурата. Останалите: баните, килерите, работните помещения — от дясната страна. Подобно на слепи циреи върху крайник. Доколкото можеше да предполага, вторият етаж сигурно имаше същото разпределение.

— Какво има тук? — попита Кори, спирайки пред една полуотворена врата отдясно. Вътре нямаше лампа на тавана, но въпреки това помещението беше осветено от призрачното сияние на дузина червени, зелени и кехлибарени точки.

Фани се спря.

— Това е техническото пространство. Трябва да видиш и него.

Той отвори вратата и запали лампата. Кори се озова пред смайващо изобилие от пултове, екрани и инструменти.

— Разбира се, тази къща е от „умните“ — обясни Файн. — Всичко е автоматизирано и можеш да го наблюдаваш оттук: състоянието на генераторите, електрическата мрежа, охранителната система, системата за наблюдение. Струва цяло състояние, но ми спести много пари от застраховките. Освен това е свързано и достъпно

през интернет. Мога да управлявам всичко от компютъра си в Ню Йорк.

А, значи това искаше да каже с „ще те държа под око“, помисли си Кори.

— Как работи системата за наблюдение?

Файн посочи голям плосък панел, до него малък компютър, а под него устройство, което приличаше на дивиди плейър, прекарал диета от стероиди.

Камерите са общо двацет и четири. Той натисна едно копче и плоският панел заработи, показвайки картина от всекидневната. В левия долен край на картината имаше номер, а под него течеше лента с датата и часа. — Тези двацет и четири копчета тук са за всяка от камерите. — Файн натисна бутон с надпис „автомобилна алея“ и изображението се смени. На екрана се появи картина от — разбира се, какво друго би могло да бъде — автомобилната алея, с нейната кола под наем в главната роля.

— Можете ли да управлявате камерите? — попита Кори.

— Не. Обаче всяко движение, уловено от сензорите, задейства камерата и записът се съхранява на твърдия диск. Ето, виж сама. — Файн посочи екрана, където в момента елен пресичаше автомобилната алея. Докато се движеше, фигурата му беше заобиколена от облак черни квадратчета — подобни на прозореца на дигитален фотоапарат — които последваха животното. В същия момент голямо червено „Д“ се появи на екрана.

— „Д“ за движение — обясни Файн.

Еленът беше изчезнал от екрана, но червената буква остана.

— Защо още се вижда „Д“? — попита Кори.

— Защото, когато една от камерите улови движение, записът се съхранява на твърдия диск. Записът започва от мига на регистриране на движението и продължава минута след неговото спиране. След това, ако няма повторно движение, „Д“ изчезва.

Движение.

— И всичко това може да се следи чрез интернет? — поиска да се увери Кори. Не й се нравеше идеята да бъде предмет на наблюдение от далечен воайор.

— Не. Тази част от умната система не беше свързана с интернет. Спряхме работата по системата за безопасност, когато решихме да

продадем къщата. Нека новият собственик поеме разходите. Обаче и така работи добре. — Файн посочи друг бутон. — Можеш и да разделиш екрана, ако натиснеш няколко пъти това копче. — За първи път той изглеждаше до известна степен заинтересуван. Показа ѝ как става и картината се раздели на две. На лявата половина от екрана се виждаше оригиналното изображение на автомобилната алея, а дясната показваше изглед към клисурата. Повторното неколккратно натискане на бутона раздели екрана на четири, после на девет, на шестнайсет все по-малки изображения, всяко от различна камера.

Любопитството на Кори бързо намаля.

— А как се действа с алармата? — попита тя.

— Така и не беше инсталирана. Затова ми трябва някой, който да пази къщата.

Файн загаси лампата, излезе от помещението и я поведе отново надолу по коридора и накрая през вратата в неговия край. Изведнъж къщата стана различна. Вече не се виждаха скъпи произведения на изкуството, свръхмодерни мебели, светещи почти професионални уреди. Пред тях лежеше къс коридор с по две врати от всяка страна. Той свършваше при друга врата, която водеше към малка баня с евтино обзавеждане. Подът беше покрит с балатум, а по картонените стени нямаше картини. Всички повърхности бяха боядисани в крещящо бяло.

— Това са жилищата за прислугата — обяви Файн гордо. — Тук ще се настаниш.

Кори се приближи и надникна през вратите. Двете отляво се отваряха към две спални почти с големината и аскетизма на манастирски килии. Една от вратите от дясната страна водеше към кухня с хладилник и евтина готварска печка. Другата врата водеше към нещо, което приличаше на малък килер. Беше едва няколко пръста поширока от стаята ѝ в Базалт.

— Както казах, тръгвам след малко — продължи Файн. — Да се върнем в хола и ще ти дам ключа. — Някакви въпроси?

— Къде е термостатът? — Кори се прегърна с две ръце, за да престане да трепери.

— Ето тук. — Файн излезе от помещенията за прислугата, тръгна надолу по коридора и зави към всекидневната. Да, на стената имаше термостат, обаче покрит с пластмасов капак с ключалка.

— Десет градуса — обяви Файн.

Кори го изгледа.

— Моля?

— Десет градуса. За толкова съм го нагласил и ще остане така. Няма да харча повече пари за къщата, отколкото е нужно. Ако мъжкараната иска да плаща режийните. И още нещо — използвай колкото може по-малко електричество. Няколко лампи, само най-нужното. — В този миг сякаш го осени някаква мисъл. — Между другото, показанията на електромера и термостата са качени в интернет, така че мога да ги следя от айфона.

Кори погледна към заключения термостат с тъга. *Страхотно. Значи сега ще мръзна не само през деня, но и през нощта.* Сега започна да разбира защо първият кандидат се беше отказал от работата.

Файн я гледаше с поглед, който казваше, че интервюто е свършило. Оставаше само още един въпрос.

— Каква е заплатата? — попита тя.

Очите на Файн се разшириха от изненада.

— Заплата? Ще живееш без пари в голяма, красива къща почти в средата на Роринг Форк и очакваш да ти *плащам*? Имаш късмет, че не ти искам наем.

След това я поведе обратно към вратата.

17.

Арназ Джонсън, фризьор на звездите, беше виждал много странни хора навремето, докато висеше в известната Биг Пайн Лодж на върха на планината Роринг Форк — филмови старлетки, изтупани сякаш за Оскарите; милиардери, придружаващи своите любовници — трофеи, увити в норки и самури; псевдоиндианци в дизайнерски еленови кожи за десетки хиляди долари; фалшиви каубои с шапки „Стетсън“ и ботуши с шпори. Арназ наричаше това Парад на нарцисистите. Малцина от тях можеха да карат ски. Парадът беше причината Арназ да си купи сезонна карта и да взима лифта до хижата един или два пъти седмично. Това и атмосферата на тази най-известна скиорска хижа в Запада с нейните стени от греди, украсени с антични килими на навахо, масивните полилеи от ковано желязо и ревящата камина — толкова голяма, че вътре можеш и вол да опечеш. Да не говорим за стъклените стени, от които се откриваше триста и шейсет градусова гледка към океана от планински върхове, които в момента бяха сиви и мрачни под смрачаващото се небе.

Обаче Арназ никога не беше виждал подобен на господина, седнал сам на малка маса пред огромния прозорец, със сребърна плоска манерчица с неизвестна напитка пред себе си, втренчил поглед в заснежения С്മъгълърс Сърк с неговия комплекс от древни, отдавна изоставени миньорски постройки, струпани около голямата разхлопана дървена сграда, която подслоняваше известната ирландска помпа — великолепен пример на инженерното изкуство от ХІХ век. Някога най-голямата помпа в света сега се беше превърнала в ръждясала коруба.

Арназ наблюдаваше този призрачен човек с увлечение вече над половин час, през който мъжът не беше помръднал и с кутре. Фризьорът беше познавач на модата и оценяваше дрехите на непознатия. Мъжът беше с черно палто от най-висококачествена вълна на викуня, със стилна кройка, но Арназ не можа да познае марката. Палтото беше разкопчано и под него мъжът носеше ушит по поръчка

черен костюм с английска кройка, вратовръзка от „Дзень“ и разкошен кремав копринен шал, небрежно увит около врата. Този ансамбъл завършваше, и то буквално, с нелепа черна мека шапка от 60-те години на ХХ век върху бледата, подобна на череп глава на мъжа. Макар в голямата зала на хижата да беше топло, той изглеждаше студен като лед.

Не беше актьор. Арназ беше любител на киното и знаеше, че никога не го е виждал на големия екран дори и в епизодична роля. Със сигурност не беше банкер, мениджър на хедж фонд, изпълнителен директор, адвокат или някакъв друг финансов или бизнес магьосник. В тези среди подобен стил на обличане би бил напълно неприемлив. Обаче не беше и позьор, защото носеше дрехите си небрежно и равнодушно, все едно се беше родил с тях. Беше твърде елегантен, за да е в интернет търговията. Какъв беше този човек?

Гангстер?

В това имаше смисъл. Беше престъпник. Много, много успял криминален тип. Може би руснак. Имаше леко чуждестранно излъчване с тези светли очи и високи скули. Или руски олигарх. Не... къде са жените му? Руските милиардери, които идваха в Роринг Форк, а те не бяха никак малко, винаги се движеха с тълпа напети курви.

Арназ беше озадачен.

Пендъргаст чу, че някой го заговори, и бавно се обърна, за да види началник Стенли Морис, който се приближаваше към него през голямото помещение.

— Може ли?

Пендъргаст разтвори ръка в бавна покана да седне.

— Благодаря. Чух, че сте тук горе.

— И как го чухте?

— Ами... агент Пендъргаст, не може да се каже, че сте незабележим.

Мълчание. След това Пендъргаст извади малка сребърна чашка от палтото си и я сложи на масата.

— Шери? Това е едно твърде посредствено „Амонтиладо“ но въпреки това е пивко.

— О, не, благодаря — Началникът изглеждаше неспокоен и на два пъти смени позата си. — Вижте, разбирам, че сгафих с... ъъ... вашето протеже госпожица Суонсън, и се извинявам. На общото събрание си го заслужих. Нямате представа какво е да си началник на полицията в град като този — всеки те тегли към себе си.

— Съжалявам, че го казвам, но дребният ви проблем не ме интересува — Пендъргаст си сипа малка глътка шери, след това го гаврътна с едно грубо движение.

— Чуйте — началникът отново се размърда на стола, — дойдох да ви помоля за помощ. Стовари ни се това ужасно четворно убийство и местопрестъпление от един акър с невероятна сложност. Всички мои съдебни експерти спорят помежду си и с инспектора от пожарната. Парализирани са, никога не са виждали подобно нещо... — Гласът му се пречупи. — Вижте, момичето Джени, беше моя стажантка. Беше добро дете... — Той успя да се стегне. — Имам нужда от помощ. Неформално. Съвети — това е всичко, за което моля. Нищо официално. Проверих служебното ви досие — много впечатляващо.

Бледата ръка отново се промъкна към плоската, сипа глътка, която беше гаврътната по същия груб начин. После настъпи мълчание. Най-накрая Пендъргаст заговори:

— Дойдох да спася своето протеже — както го нарекохте — от вашата некомпетентност. Целта ми — моята *единствена* цел — е да помогна на госпожица Суонсън да си свърши работата, без госпожа Кърмоуд или някой друг да ѝ се бърка. След това ще напусна този перверзен град и ще се кача на самолета за Ню Йорк с най-голяма готовност.

— Сутринта бяхте на мястото на пожара. Показали сте значката си, за да минете зад полицейската лента.

Пендъргаст махна с ръка да отхвърли тези думи, все едно гонеше муха.

— Бяхте там. Защо?

— Видях огъня и изпитах леко любопитство.

— Казахте, че ще има още. Защо го казахте?

Друго махване с ръка.

— По дяволите! *Защо го казахте?*

Нямаше отговор.

Началникът стана.

— Казахте, че ще има още убийства. Хвърлих око на биографията ви и осъзнах, че вие единствен сред всички нас може да знаете. Казвам ви, ако има още, а вие отказвате да помогнете, тези убийства ще легнат на вашия гръб. Кълна се!

Този път отговорът беше вдигане на рамене.

— Не ми вдигай рамене, кучи сине! — кресна началникът, който най-накрая изгуби търпение. — Видя какво сториха на това семейство. Как можеш да седиш спокойно и да си пиеш шерито? Пендъргаст, имам да ти кажа само още едно нещо. Да ти го начукам и благодаря за помощта!

След тези думи намек за усмивка се появи на тънките устни.

— Е, това по ти прилича.

— В какъв смисъл? — изрева Морис.

— Мой стар приятел от полицейското управление в Ню Йорк имаше за подобни случаи цветист израз. Как беше? А, да. — Пендъргаст стрелна поглед към началника. — Ще ти помогна, но при условие, както би се изразил той, че най-сетне ти *поникнат топки*.

18.

Началник Морис гледаше разрушената къща. Остатъчната горещина от пожара предишния ден беше изчезнала. През миналата вечер беше навалял малко сняг, покривайки сцената на ужаса с бяло одеяло. Върху районите с основните доказателства бяха прострени брезенти и сега неговите хора внимателно ги махаха, изтръсквайки първо снега, за да подготвят мястото за обиколката. Беше осем сутринта, слънчево, около девет градуса, и слава богу, нямаше вятър.

На Морис никога не се беше случвало нещо подобно — нито в личен, нито в професионален план — и той се каляваше за изпитанията, които го очакваха. Снощи почти не бе мигнал, а когато най-сетне заспа, се събуди веднага от някакъв ужасен кошмар. Чувстваше се ужасно и още не бе осъзнал напълно извратеността и страховитостта на престъплението.

Пое си дълбоко дъх и се огледа. От лявата му страна стоеше Чивърс, специалистът по пожарите, вдясно Пендъргаст в своето палто от вълна на викуня, надяното върху несъвместимо с него електриковосиньо пухено яке. Пухкави ръкавици без пръсти и грозна вълнена шапка допълваха тоалета му. Той беше толкова блед, че имаше вид на вече поразен от хипотермия. Обаче очите му бяха особено живи и неспокойно се плъзгаха по сцената на пожара.

Морис прочисти гърлото си и положи усилие да изглежда като началник на полицията, който държи всичко здраво под контрол.

— Господа, готови ли сте?

— Можеш да се обзаложиш за това — отговори Чивърс с набиваща се на очи липса на въодушевление. Очевидно присъствието на агента на ФБР не го радваше. *Кофти работа*, помисли си Морис. Беше започнало да му писва от несъгласията, караниците и вътрешноведомствените борби, които този случай предизвикваше.

Пендъргаст наклони глава.

Началникът се промъкна под лентата и останалите го последваха. Пресният сняг покриваше всичко, като се изключат

местата, върху които досега бяха лежали парчетата брезент. Сега тези райони представляваха големи черни квадрати в иначе белия пейзаж. Патологът още не беше отнесъл човешките останки. Криминологични знаменца с най-различни цветове стърчаха от руините, придавайки на местопрестъплението неподходящ празничен вид. Вонята на дим, изгорели кабели, гума и пластмаса все още висеше във въздуха — тежка и противна.

Пендъргаст пое водачеството, като се придвижваше леко въпреки тежкото си облекло. Впусна се напред, коленичи и с малка четка разбръска снежно петно, за да огледа изгорелия шистов под. Направи го на още няколко, както изглеждаше, случайни места, докато останалите продължаваха огледа. На едно от тях извади изпод палтото епруветка, в която с пинсети пусна някаква микроскопична проба.

Чивърс изостана. Мълчеше, а едрото му лице беше смръщено от неудоволствие.

Най-накрая стигнаха до ужасяващата вана. Морис не можеше да я гледа спокойно. Обаче Пендъргаст отиде право при нея, клекна и се наведе над отвора, все едно се молеше. Свали ръкавицата и с дългите си бели пръсти, въоръжени с тънки пинсети, зарови наоколо и още проби се озоваха в епруветки. Най-накрая се изправи и групата продължи обиколката си из разрушената къща.

Стигнаха до изгорелия матрак с клуповете от кабели и парчетата кост. Тук Пендъргаст отново се спря и прекара най-много време вторачен в гледката. Морис започна да трепери, когато бездействието, студът и неприятното усещане за нещо лепкаво и гадно се съюзиха срещу него. Агентът извади от джоба си някакъв документ, разгъна го и той се оказа подробен план на къщата — откъде го беше взел? Пендъргаст го разглежда дълго време, после го сгъна и отново го прибра. Тогава клекна и започна да проучва овъглените останки от скелета, вързан за матрака, с лупа. От него наистина бяха останали само парченца кост и разни други неща. Морис почувства как студът пълзи все по-навътре в дрехите му. Чивърс беше започнал да става неспокоен. Крачеше напред-назад и от време на време пляскаше с ръцете си в ръкавици в опит да ги стопли. Езикът на тялото му подсказваше, че смята това за загуба на време.

Пендъргаст най-накрая се изправи.

— Ще вървим ли?

— Чудесна идея — бързо се отзова Чивърс.

Групата продължи из изгорелите руини: странно стърчащите колони, покрити със скреж, изгорелите стени, купчините замръзнала кал, блестящите на слънцето езерца от разтопено стъкло и метал. Сега от едната страна се виждаше трупът на кучето и двете разпаднали се успоредни купчини пепел, които представляваха майката и бащата на Джени Бейкър.

Морис трябваше да извърне глава — беше прекалено мъчително.

Пендъргаст коленичи и проучи всичко най-грижливо, взе още проби, без да продумва. Изглеждаше особено заинтересуван от овъглените останки на кучето, внимателно промушвайки ги с дългите пинсети и инструмент, който приличаше на зъболекарска сонда. Преместиха се в изгорелия гараж, където бяха изгорелите и разтопени каросерии на три автомобила. Агентът на ФБР им хвърли бегъл поглед.

Това беше — свършиха. Отвъд полицейската лента Пендъргаст се обърна. Очите му смаяха Морис — рязко проблясваха в яркото зимно слънце.

— Всичко е точно така, както се страхувах, че ще е — започна той.

Морис зачака да чуе още, но агентът потъна в мълчание.

— Добре тогава — каза Чивърс високо. — Стенли, искам още веднъж да потвърдя онова, което ти казах по-рано. Всички доказателства сочат осуетен грабеж с поне двама извършители, а може би и повече. Възможно е и сексуално престъпление.

— Агент Пендъргаст? — най-накрая попита Морис.

— Съжалявам да го кажа, но вероятно точна възстановка на последователността на извършеното престъпление може да се окаже невъзможна. Пожарът е унищожил твърде много информация. Обаче аз мога да спася няколко очебийни подробности, ако искаш да ги чуеш.

— Искам. Моля, продължавай.

— Извършителят е един. Влязъл е през незаключената задна врата. Трина членове на семейството са били у дома, всички на втория етаж и вероятно заспали. Извършителят веднага е убил кучето, което е дошло да провери какво става. След това той или тя се качва на втория етаж, изненадва малолетното момиче в спалнята му, обездвижва го и му запушва устата, преди да успее да вдигне много шум. След това, все

още живо, го връзва с кабели за леглото. Може да е бил на път за спалнята на родителите, когато втората млада жена се прибира.

Той се обърна към Морис:

— Това е била твоята стажантка Джени. Влязла е през гаража и се е качила на втория етаж. Там е била нападната от засада от извършителя, обездвижена и сложена във ваната със запушена уста. Извършено е много резултатно, но въпреки това второто нападение, изглежда, е събудило родителите. Имало е кратка борба, — започнала на втория етаж и завършила долу. Подозирам, че един от родителите е бил убит там на място, а другият завлечен долу по-късно. Може и да са били бити.

— Как може да знаете всички тези подробности? — възкликна Чивърс. — Това е чисто предположение.

Пендъргаст продължи, без да обръща внимание на избухването.

— Извършителят се върнал горе, полял двете момичета с бензин и ги запалил. След това бил принуден от обстоятелствата бързо да напусне мястото. На слизане смъкнал по стълбите трупа на другия родител, като пътьом е пръскал още бензин. Тръгнал си е пеша, а не с кола. Жалко, че заснежените терени около къщата са били отъпкани от съседите и пожарникарите.

— Няма начин — заклати глава Чивърс, — няма начин да извлечете всички тези заключения от информацията, с която разполагаме. А заключенията ви, с цялото ми уважение, са погрешни до едно.

— Трябва да кажа, че споделям... въъ... скептицизма на господин Чивърс. Как е възможно да научиш всички тези подробности от един-единствен оглед? — заяви Морис.

Пендъргаст им отговори с тона на възрастен, който обяснява на дете:

— Това е единствената логическа последователност, която подхожда на фактите. А фактите са следните: когато Джени Бейкър се прибира вкъщи, извършителят вече е бил там. Тя е минала през гаража — приятелят ѝ е потвърдил това — и ако родителите ѝ са били вече убити, е щяла да види труповете им при задния вход. Не е видяла трупа на кучето, защото е бил зад барплота, който някога е съществувал. Ето. — Той извади скицата.

— Но откъде знаеш, че убиецът е бил вече горе, когато Джени се е прибрала у дома?

— Защото е била нападната горе. Ако е била първата жертва и е нападната в гаража, кучето щеше да е живо и щеше да се разлае и събуди родителите. Не, първата жертва е било кучето, убито при задната врата вероятно с удар по главата с нещо като бейзболна бухалка.

— Бухалка? — невярващо попита Чивърс. — Откъде знаете, че не е използвал нож или пистолет?

— Съседите не са чули изстрели. Опитвали ли сте се да убиете немска овчарка с нож? Освен това по изгорелия кучешки череп се виждат следи от счупване тип „зелена клонка“^[1]. — Той направи пауза. — Господин Чивърс, не е нужно човек да бъде Шерлок Холмс, за да анализира няколко прости факта като тези.

Чивърс замълча.

— Затова, когато Джени се прибира вкъщи, извършителят вече е на горния стаж и е обездвижил сестра ѝ, защото не би могъл да подчини и двете наведнъж.

— Освен ако извършителите не са били двама — вметна Чивърс.

— Продължавай — каза Морис на Пендъргаст.

— С помощта на бухалката или по друг начин той веднага е подчинил Джени.

— Точно това е причината извършителите да са били двама! — настоя отново Чивърс. — Това е провален обир. Влезли са в къщата, но нещата са излезли от контрол, преди да успеят да извършат грабежа. Случва се много често.

— Не. Всичко е било точно планирано и извършителят е контролирал положението през цялото време. Психологическите признаци на престъплението — неговата диващина — подсказват самотен извършител с мотив, различен от грабежа.

Чивърс погледна Морис и завъртя очи.

— А що се отнася до вашата теория за провален грабеж — обърна се Пендъргаст към него, — извършителят е знаел много добре, че в къщата има поне трима души. Нормален професионален крадец не влиза с взлом в къща с хора.

— Освен ако няма двойка момичета, които иска да... — Чивърс преглътна и погледна началника.

— Не е блудствал с момичетата. Ако е възнамерявал да ги изнасили, щеше първо да премахне заплахата от родителите, като убие най-напред тях. Освен това изнасилването не се вписва нито във времевата линия, нито в последователността. Нека посоча, че минават десетина минути или по-малко от момента, когато гаджето докарва Джени, до избухването на пожара.

— Откъде знаете, че единият от родителите е бил убит на първия етаж, а другият долу?

— Признавам, че това е предположение. Но е единственото, което отговаря на доказателствата. Имаме работа със самотен убиец и ми изглежда невероятно да се бие едновременно срещу двамата родители долу. Това подреждане на родителите е друг режисиран елемент от нападението — ужасяваща подробност, предназначена да посее допълнителен страх и безпокойство.

Чивърс поклати глава с отвращение и недоверие.

— И така — на началника му беше трудно да зададе въпроса, който трябваше да зададе, — кое те кара да мислиш, че може да има още подобни убийства?

— Това е убийство от омраза, садизъм и наглост, извършено от човек, вероятно луд, но все още запазил умствените си способности. Огънят често с предпочитаното от лудите оръжие.

— Убийство за отмъщение?

— Съмнявам се. Семейство Бейкър не е било твърде известно в Роринг Форк. Ти сам ми каза, че изглежда не са имали врагове в града и са прекарвали тук само няколко седмици през годината. Така че, ако не става дума за отмъщение, какъв е мотивът? Трудно е да се каже, но нападението може и да не е било насочено специално срещу това семейство — по-скоро срещу онова, *което това семейство олицетворява*.

Настъпи мълчание.

Наруши го Морис:

— И какво олицетворява това семейство?

— Може би онова, което олицетворява целият град?

— И какво е то?

Пендъргаст направи пауза, после каза:

— Пари.

[1] Костта е млада и се огъва, преди да се счупи. Среца се и като „зелена пръчка“. — Б.пр. ↑

19.

Кори влезе в историческия отдел на библиотеката в Роринг Форк. Красивото, облицовано с ламперия помещение отново беше празно, като се изключи Тед Роман, който четеше книга на гишето. Той вдигна глава, когато Кори влезе, а слабото му лице засия.

— Брей, брей — възкликна той, докато ставаше, — най-известното момиче в Роринг Форк се завръща триумфално.

— Стига бе, що за посрещане е това?

— Искрено. Точно това си мисля. Ти и агентът на ФБР направо разбихте Кърмоуд. Боже, това беше едно от най-хубавите неща, които са се случвали в този град.

— Бил си на срещата с обществеността?

— Разбира се. Беше крайно време някой да даде на тази... ще използвам точната дума и се надявам да не се обидиш — кучка, да се разбере.

— Няма нищо обидно.

— Мъжът в черно не само отрязва до кръста главата на Кърмоуд, но и на *сладкия* триумвират: тя, началника на полицията и кмета. Твоят приятел накара тримцата да напълнят гащите. А и Монтебело! — Тед почти квичеше от радост, а смехът му беше толкова заразителен, че Кори нямаше как да не се присъедини.

— Трябва да призная, че беше много удовлетворително да чуя тази история, особено след като прекарах десет дни в затвора заради тези хора.

— Веднага щом прочетох за твоя арест, ми стана ясно, че всичко това са глупости... — Тед се опита да приглади лизнатото, което стърчеше от челото му. — И така, върху какво ще работиш днес?

— Искам да намеря всичко за живота на Емет Баудри и за... неговата смърт.

— Миньорът, когото проучваш? Да видим какво може да се намери.

— Библиотеката винаги ли е толкова празна? — попита Кори, докато отиваха към залата, където бяха компютрите.

— Да. Направо лудост, нали? Най-хубавата библиотека тук, в Запада, и никой не я посещава. Причината е в хората от този град — прекалено заети са да се разхождат по главната улица, за да се фукат с норките и диамантите си. — Той започна да имитира филмова звезда и се зафръцка, сякаш беше на червения килим, като придружаваше представлението с подходящи физиономии.

Кори се засмя. У Тед имаше нещо забавно.

Той седна на едно от компютризираните работни места и влезе в търсачката, започвайки няколко търсения едновременно, като същевременно ѝ обясняваше какво прави, докато тя надничаше през рамото му.

— Добре каза Тед, — имаме няколко добри попадения за твоя господин Баудри. — Тя чу как принтерът зад тях се включва. — Прегледай списъка и ми кажи какво искаш да видиш.

Той донесе принтираните листа и Кори бързо прегледа списъка. Беше доволна, всъщност дори уплашена от големия брой препратки. Изглежда имаше доста информация за Емет Баудри: споменавания във вестникарски статии, трудово досие, досие на взетите проби от намереното злато, документи за концесии на участъци и шахти, както и различни друга документи, които можеха да бъдат отнесени към „разни“.

— Кажи... — започна Тед, но после замълча.

— Какво?

— Ами като се има предвид, че ми върза тенекия за онази бира...

— Съжалявам, но работех по ареста си.

Той се засмя.

— Въпреки това ми дължиш една. Какво ще кажеш за довечера?

Кори го погледна и изведнъж се изчерви от неудобство и надежда.

— С най-голямо удоволствие — чу се тя да казва.

20.

Началникът беше давал пресконференции и преди. Обикновено, когато някоя звезда се забърка в неприятности. Сега обаче беше различно и много, много по-лошо. Когато огледа публиката от сцената, изпита нарастващо безпокойство. Тези хора кипяха, искаха отговори. Тъй като в старата сграда на полицейското управление имаше само една малка заседателна зала, отново се бяха събрали в залата за срещи с обществеността на градския съвет — мястото на скорошното му унижение. Споменът не беше приятен.

От друга страна, до него щеше да бъде Пендъргаст. Мъжът, който се появи като негова Немезида, сега беше — не можеше да не го признае — негова опора. Чивърс беше гневен, половината от полицейското управление се бе разбунтувало, но на Морис не му пукаше. Агентът беше блестящ, макар и малко странен, и той беше наистина благодарен да го има на своя страна. Обаче Пендъргаст нямаше да може да му помогне срещу тази тълпа. Това беше нещо, което сам трябваше да свърши. Трябваше да влезе там и да изглежда като човек, който държи всичко под контрол.

Погледна часовника си. До два оставаха пет минути. Врявата от гласовете приличаше на заплашително ръмжене. *Да ти поникнат топки.* Справедливо беше и Морис щеше да направи всичко възможно.

След като прегледа бележките си за последен път, излезе на сцената и закрачи енергично към подиума. Шумът от гласовете намаля и той отдели още един миг, за да огледа публиката. Залата беше претъпкана, места за правостоящи също нямаше. Галерията за представителите на пресата също беше наблъскана докрай. Очите му с лекота откриха черното петно — дрехите на Пендъргаст, който седеше на първия ред в блока за официални лица. Там видя и други важни персони: кмета, началника на пожарната, старши офицери от неговото управление, патолога, Чивърс и юрисконсулта на общината. Отсъствието на госпожа Кърмоуд се набиваше на очи. Слава богу!

Морис се наведе леко и почука по микрофона.

— Дами и господа.

В залата настъпи тишина.

— За хората, които не ме познават — започна той, — аз съм началник Стенли Морис от полицейското управление на Роринг Форк. Ще прочета едно изявление, а след това ще отговарям на въпроси от страна на медиите и обществеността.

Той разгъна листовите и започна да чете, опитвайки се тонът му да е сериозен и безстрастен. Изявлението беше кратко и се придържаше към неоспоримите факти: часа на пожара, броя и самоличността на жертвите, определението, че става дума за убийство, състояние на следствието. Никакви предположения. Завърши с апел всеки, който разполага с някаква информация, независимо колко незначителна е, да я сподели с полицията. Разбира се, не спомена и дума за предположението на Пендъргаст, че може да има още подобни събития — това щеше да е твърде голямо подстрекателство. А и нямаше доказателства за подобно нещо и както бе отбелязал Чивърс, това си беше чисто предположение.

Той вдигна поглед от листа.

— Въпроси?

От галерията за пресата се понесе шумотевица. Морис вече беше решил на кого ще даде думата и в каква последователност. Сега посочи своя любим журналист, негов стар приятел от „Роринг Форк Таймс“.

— Началник Морис, благодаря ви за изявлението. Имате ли заподозрени?

— Разполагаме с няколко важни следи, които проверяваме — отговори Морис. — Не мога да кажа повече по този въпрос. — *Защото имаме дръжки*, помисли си той мрачно.

— Имате ли представа дали извършителят е местен?

— Не знаем — отговори Морис. Получихме списъците с гостите на всички хотели и квартири под наем. Получихме данните от продажбите на билети, осигурихме си помощта на Националния център за анализи на тежки престъпления, където в момента претърсват базите си данни за подобни престъпления в миналото.

— Нещо за мотива?

— Нищо конкретно. Разглеждаме различни възможности.

— Например?

— Взлом, отмъщение, перверзна тръпка.

— Една от жертвите не работеше ли във вашия офис?

Мили боже, беше се надявал да избегне подобни въпроси.

— Джени Бейкър беше стажант в моя офис. Работеше там през зимната ваканция. — Преглътна и се опита да продължи въпреки лекото потреперване на гласа си. — Беше прекрасно момиче, което мечтаеше за кариера в правоохранителните органи. Загубата... е ужасна.

— Носят се слухове, че една от жертвите била вързана за леглото и залята с бензин.

Кучи син. Чивърс ли е подхвърлил това?

— Вярно е — отговори началникът след известно колебание.

Това предизвика сензация.

— А друга жертва е била изгорена във ваната?

— Да — отговори началникът, без много да му мисли.

Още шумотевица. Нещата щяха да загубеят.

— Момичета били ли са изнасилени?

Пресата би попитала всичко — нямаха капка срам.

— Патологът още не е свършил с изследванията си. Възможно е това да не може да бъде установено заради състоянието на останките.

— Липсва ли нещо?

— Нямаме представа.

— Живи ли са били изгорени?

Още шумотевица и викове.

— Ще мине поне седмица, преди по-голямата част от доказателствата да бъдат анализирани. Добре, моля да няма повече въпроси от страна на медиите. Сега ще дадем възможност на обществеността.

Публиката скочи на крака и всички размахваха ръце. Това не беше добър знак. Морис посочи една възрастна жена със смирен вид, която не познаваше, но тази пред нея го разбра неправилно — дали нарочно или не — и заговори с боботещ глас. Божичко, това беше Соня Мари Дютоа — наполовина пенсионирана актриса, известна с противното си поведение в магазини и ресторанти и с лицето си, което беше опъвано и пълнено с ботокс толкова пъти, че сега беше непрекъснато усмихната.

— Благодаря, че ме посочи — започна тя с дрезгав глас. — Сигурна съм, че говоря от името на всички, като казвам колко съм

шокирана и ужасена от това престъпление.

— Сигурно — отговори Морис. — Какъв е въпросът ти?

— Минаха трийсет и шест часа от този ужасен, страшен, плашещ пожар. Всички го видяхме. И като се съди по казаното от теб, не сте отбелязали голям напредък, ако изобщо сте мръднали напред.

Началник Морис попита спокойно:

— Госпожо Дютоа, имаш ли въпрос?

— Разбира се. Защо още не сте заловили убиеца? Това не е Ню Йорк Сити. В този град имаме едва две хиляди души. Само един път води тук и само по него можеш да си заминеш. Какъв тогава е проблемът?

— Както вече казах, ангажирали сме огромни ресурси, доведохме специалисти чак от Гранд Джънкшън, осигурихме си и участието на Националната лаборатория. Сигурен съм, че и други хора имат въпроси.

— Не съм свършила — продължи Дютоа. — Кога ще бъде подпалена следващата къща?

Това предизвика нова суматоха. Някои хора се почукваха по слепоочията, гледайки към Дютоа, а други се разтревожиха.

— Няма и едно доказателство, че става дума за сериен подпалвач — каза скорострелно началникът, който бързаше да прекъсне тази линия на предположения.

Обаче Дютоа, изглежда, още не се беше отказала.

— Кой от нас ще се събуди в леглото си сред пламъци тази нощ?
И какво, за бога, ще предприемеш срещу това?

21.

Беше трудно да се повярва, че „Майншафт Таверн“ е част от Роринг Форк с прахоляка от дървените стърготини на пода, каменните стени на мазето, в което се намираще, миризмата на бира и тексаско барбекю, мърлявата клиентела от работническата класа. И най-вече бездарният наркоман пред микрофона, който подрънкваше мелодия, съчинена от него, докато лицето му беше изкривено от излишен патос.

Когато влезе в кръчмата, Кори беше приятно изненадана. По-скоро това беше заведение по нейния вкус, а не ресторантът на хотел „Себастан“.

Тя намери Тед на „неговата“ маса в задната част, където ѝ беше казал, че ще бъде, а пред него халба бира. Той се изправи, щом я видя — това ѝ хареса — и ѝ държа стола, за да може да седне, преди да се върне на мястото си.

— Какво би желана?

— Ти какво пиеш?

— Тъмна бира, която се произвежда малко по-надолу по пътя. Страхотна е.

Дойде келнерът и тя си поръча халба, като се надяваше, че мъжът няма да ѝ поиска личната карта. Щеше да бъде страшно неловко. Но нямаше проблеми.

— Не предполагам, че подобно място може да съществува в Роринг Форк — каза Кори.

— В този град има достатъчно обикновени хора — служители по пистите, келнери, миячи на чинии, общи работници... *библиотекари*. — Той намигна. — Ние имаме нужда от евтини, неизискани места, където да се забавляваме.

Донесоха бирата ѝ и двамата чукнаха халби. Кори отпи.

— Уха, страхотна е...

— По-хубава е от „Гинес“ и много по-евтина.

— Кой е този тип на сцената? — попита Кори с неутрален тон, в случай че излезе приятел на Тед.

Той се изкиска.

— Днес е вечер на „микрофон за всички“. Не го познавам. Да се надяваме, че не е напуснал другата си работа. — Той вдигна менюто. — Гладна ли си?

Тя се замисли за миг — дали да не спести парите? Обаче менюто се оказа сравнително евтино, а и ако не хапне, щеше да се напие и можеше да направи някоя глупост. Затова се усмихна и кимна.

— Е — попита Тед, — как вървят нещата в склада горе на пистата?

— Добре. — Кори се замисли дали да му каже за своето откритие, но после реши да не го прави. Не познаваше достатъчно добре Тед. — Останките на Емет Баудри разказват много неща. Надявам се скоро да получа разрешение да поработя върху още няколко скелета.

— Радвам се, че нещата за теб се наредиха. Доставя ми удоволствие да си мисля как се ядосва Кърмоуд, докато си вършиш работата там горе.

— Не знам — замислено отговори Кори, — но мисля, че има да се тревожи за по-сериозни неща. Нали се сещаш — пожарът.

— Да, сигурно. Ужасно нещо — той направи пауза. — Знаеш ли, аз съм израснал тук, в „Хайтс“.

— Наистина? — Кори не можа да скрие своята изненада. — Никога не бих предположила.

— Благодаря. Ще приема това за комплимент. Баща ми беше телевизионен продуцент — ситкоми и така нататък. Беше близък с много хора от Холивуд. Майка ми преспа с повечето от тях. Той поклати глава, после отпи от бирата си. — Може да се каже, че имах донякъде объркано детство.

— Много съжалявам. — Кори обаче въобще не беше готова да говори с Тед за своето детство.

— Няма за какво. Разведоха се и татко ме отгледа. С всички хонорари от ситкомите не му се налагаше повече да работи. Когато се върнах от колежа, изнесох задника си от „Хайтс“ и си намерих апартамент в града долу, в Ийст Каупър. Малък е, но там се чувствам по-добре.

— Баща ти още ли живее горе в „Хайтс“?

— Не. Продаде къщата преди няколко години, миналата година почина от рак. Беше само на шейсет.

— О, искрено съжалявам.

Тед махна с ръка.

— Знам. Но аз бях доволен да скъсам връзката с „Хайтс“. Наистина ме разочароваха с това как се отнесоха към въпроса с гробището на Ботушения хълм. Да вземеш да разкопаеш едно от най-историческите гробища в Колорадо. И за какво? Да построиш СПА за някакви богати задници.

— Да, наистина грозна работа.

Тогава Тед вдигна рамене и леко се засмя.

— Такива неща стават. И какво можеш да направиш? Ако мразех толкова това място, нямаше още да живея тук, нали?

Кори кимна.

— Каква ти беше основната специалност в Университета на Юта?

— Устойчивото развитие. Обаче не бях кой знае какъв студент — пилеех твърде много време със ски и снегомобили. Обичам да карам снегомобил почти толкова, колкото да карам ски. А, да не забравяме катеренето — него също обичам.

— Планинско?

— Аха. Изкачил съм четиресет и един четирихилядника.

— Какво е четирихилядник?

Тед се изкиска.

— Боже, личи си, че си от изтока. В Колорадо има петдесет и пет планини с височина над четири хиляди метра. Наричаме ги четирихилядници. Да ги изкачиш всичките — това е свещеният граал в американското планинарство. Или поне по-ниските четиресет и осем от тях.

— Впечатляващо.

Донесоха храната. Овчарски пай за Кори, а за Тед — бургер и още една халба. Кори отказа още една бира, защото се сети за плашещия планински път до къщата на финансиста горе на хълма.

— А ти с какво друго се занимаваш? — попита Тед. — Любопитно ми е откъде познаваш мъжа в черно?

— Пендъргаст? Той е моят... Боже, как да го нарека? Той е един вид мой опекун.

— Така ли? Нещо подобно на кръстник?

— Да. Преди няколко години му помогнах в един случай и оттогава той проявява интерес към мен.

— Много готин тип. Наистина. Вярно ли е, че е агент на ФБР?

— Един от най-добрите.

На сцената се качи нов певец, който беше много по-добър от предишния. Те послушаха, разговаряха и свършиха вечерята си. Тед се опита да плати, но Кори беше готова и настоя да си поделят сметката.

Когато станаха от масата, Тед попита тихо:

— Искаш ли да видиш апартамента ми?

Кори се поколеба. Изкушаваше се — и то много. Той изглеждаше изтъкан от жили и мускули, слаб и корав, въпреки това очарователен и малко шантав, с най-хубавите кафяви очи на света. Но тя никога не беше смятала, че е добре за връзката, ако преспи с момчето още на първата среща.

— Благодаря, но не тази вечер. Трябва да се прибера, за да се наспя — каза Кори, но добави усмивка, за да разбере той, че това не е краят.

— Няма нищо. Трябва пак да излезем, и то скоро.

— С удоволствие.

Докато се отдалечаваше от ресторанта на път за тъмните гори, се сети, че трябва да се промъкне в студеното легло, и започна да съжалява, че не отиде да „види“ малкия апартамент на Тед.

22.

В своя апартамент на последния етаж на хотел „Себастиан“ агент Пендъргаст остави настрана книгата, която четеше, допи малката чаша еспресо, която стоеше на масичката за кафе, а след това стана и тръгна към панорамния прозорец в другия край на всекидневната. В апартамента цареше пълна тишина. Пендъргаст ненавиждаше врявата на непознати съседи и бе запазил стаите от двете страни на своя апартамент, за да е сигурен, че никой няма да го безпокои. Стоеше пред прозореца напълно неподвижен и гледаше надолу към Ийст Мейн стрийт и лекия сняг, който се сипеше по тротоарите, сградите и минувачите, омекотяваше вечерната картина и даряваше на хилядите коледни светлинки, които се простираха в протежение на много преки, приглушеността на сън. Той остана там може би десетина минути, загледан в нощта. После се обърна и отиде при бюрото, на което лежеше неотворен плик от „Федекс“. Беше препратен до хотел „Себастиан“ от неговото момче за всичко в Ню Йорк, Проктър.

Пендъргаст взе плика, срязва го с плавно движение и остави съдържанието му да се плъзне на бюрото. От него паднаха няколко запечатани плика с различни размери заедно с една свръхголяма картичка, изработена в релеф и гравирана. Плюс кратка бележка с почерка на Проктър. В нея пишеше само, че повереничката на Пендъргаст, Констънс Грийн е заминала за Дарамсала, Индия, където планира да прекара четири седмици, за да посети деветнайсетия ринпоче. Луксозната картичка беше покана за сватбата на лейтенант Винсънт д'Агоста и капитан Лора Хайуърд, която щеше да се състои на двайсет и девет май догодина.

Погледът на Пендъргаст се прехвърли на запечатаните пликове. Известно време ги оглежда, без да докосне, който и да било. След това взе един плик въздушна поща и замислено започна да го върти из ръцете си. Върна се обратно при креслото в хола, оставяйки останалите пликове на бюрото, седна и го отвори. Вътре лежеше единичен лист от тънка хартия, писмо, написано от детска ръка със

старомодния германски шрифт, известен като зютерлин^[1]. Започна да чете.

6 декември
Училище „Мер Еглиз“
Сен Мориц, Швейцария

Скъпи татко,

Мина много време от последното ти посещение. Аз броя дните. Вече са сто и дванайсет. Надявам се, че скоро ще дойдеш пак.

Отнасят се добре с мен. Тук храната е много добра. На вечерите в неделя за десерт получаваме торта „Линц“. Ял си торта „Линц“? Хубава е.

Тук много от учителите говорят немски, но аз се опитвам да упражнявам своя английски. Казват, че става все по-добър. Учителите, с изключение на госпожа Монтен, която винаги мирише на розова вода, са много мили. Обичам историята и естествознанието, но мразя математиката. Не съм добър по математика.

След часовете през есента се разхождах по хълмовете, но сега има твърде много сняг. Казаха ми, че през коледната ваканция ще ме научат как да карам ски. Мисля, че ще ми хареса.

Благодаря за писмото. Моля, пиши ми пак. Надявам се, че скоро ще се срещнем отново.

Обичам те,
твоят син Тристан.

Пендъргаст прочете писмото още веднъж. След това много бавно го сгъна отново и го пхна обратно в плика. Загаси настолната лампа и остана в тъмното потънал в мисли. Книгата беше отдавна забравена, а минутите отлитаха. Най-накрая се размърда отново, извади мобилен телефон от джоба на самото си и набра номер с кода на Северна Вирджиния.

Централно наблюдение обяви един свеж глас без акцент.

— Обажда се специален агент Пендъргаст. Моля, прехвърлете ме на Южноамерикански операции. Бюро 14-В.

— Разбира се. — Настъпи кратко мълчание, чу се щракане, след това от другата страна се чу различен глас:

— Агент Уилкинс.

— Обажда се Пендъргаст.

Гласът леко се стегна.

— Да, сър.

— Какво е състоянието на „Горски ножар“?

— Стабилно, но отрицателно. Няма попадения.

— Вашите усилия за наблюдение?

— Всички подслушвателни постове работят. Наблюдаваме националните и местни полицейски доклади и медиите по двацет и четири часа дневно седем дни в седмицата. Също така прочесваме ежедневните доклади на Националната агенция по безопасност. В добавка поддържахме връзка с оперативни агенти на ЦРУ в Бразилия и околните страни в търсене на всяка... тъъ... аномална дейност.

— Имате ли новото ми местоположение?

— В Колорадо? Да.

— Много добре, агент Уилкинс. Както винаги, моля веднага да ме уведомите, ако състоянието на „Горски пожар“ се промени.

— Ще го направим, сър.

Пендъргаст прекъсна линията. Взе слушалката на вътрешния телефон и си поръча още едно еспресо от обслужването по стаите. После отново използва мобилния си телефон, този път, за да се обади в едно предградие на Кливланд, известно като Ривър Пойнт.

От другата страна вдигнаха на второто позвъняване. Не се чу глас, а само шумът от установяването на връзка.

— Майм? — попита Пендъргаст в тишината.

Известно време нищо не се случи. След това един висок тънък глас изхриптя:

— Това моят главен ли е? Главният ми таен агент?

— Майм, моля те, нуждая се от актуализация.

— На Западния фронт нищо ново.

— Нищо?

— Дори звук.

— Един момент. — Пендъргаст замълча, докато келнерът от румсървиса му сервираше кафето. Даде бакшиш на човека и изчака, докато остана сам. — Сигурна си, че си хвърлила мрежата си нашироко и достатъчно точно, за да забележиш... мишената, ако изплува на повърхността?

— Таен агенте, разполагам със серия от алгоритми на изкуствен интелект и евристични модели на търсене, които биха те накарали да оцапаш правителствените си гащи. Наблюдавам целия официален и голяма част от неофициалния интернет трафик за и от целевата зона. Не можеш да си представиш широчината на лентата, която покривам. Трябваше да източвам ферми от сървъри от поне половин дузина...

— Нито мога да си представя, нито искам.

— Както и да е. Обектът е напълно офлайн, няма и обновяване във фейсбук за този тип. Но ако човекът е болен, както казваш, в момента, когато се появи — щрак! — Изведнъж настъпи мълчание. — Опа. Все забравям, че Албан ти е син.

— Майм, моля те, просто продължавай наблюдението. И ми се обади на мига, щом забележиш нещо.

— Добре. — Линията прекъсна.

Пендъргаст остана дълго време седнал в тъмното помещение, без да помръдва.

---

[1] Наречен на Лудвиг Зютерлин, който го изобретява. — Б.пр. ↑

23.

Кори паркира наетия „Форд Фокус“ на прострялата се нашироко автомобилна алея на Рейвънс Ръвин Роуд №1 — с други думи, къщата на Файн — и слезе. Беше почти полунощ и ниско на небето висеше бледа луна, която оцветяваше боровете в синьо на фона на кремавото легло от бял сняг, прорязано от сенки. Снежеше слабо и тук, в тази прилична на купа долина на ръба на клисурата, Кори имаше чувството, че се намира в обърнато обратно детско преспание със снежинки. Пред нея шестте гаражни врати изпъкваха на фона на циментовата автомобилна алея като големи сиви зъби. Изгаси двигателя — заради някаква приумица Файн не искаше тя да използва гаража — и слезе от колата. Закрачи към най-близката врата, свали ръкавицата и набра кода. Когато вратата започна да се издига на металните си релси, Кори се обърна изведнъж и рязко си пое дъх.

Отстрани в сянката на гаража се забелязваше някаква форма. В първия момент Кори не можа да разбере какво е това, но когато лампата на двигателя на гаражната врата осигури слаба светлина, тя различи малко куче, което трепереше в мрака.

— Хубава работа — каза Кори и клекна до него. — Какво правиш тук навън?

Кучето се приближи със скимтене и облиза ръката ѝ. Беше помияр, вероятно смесица между дребно ловно куче и кокер, с увиснали уши, големи тъжни кафяви очи и козина на бели и кафяви петна. На врата му нямаше каишка. — Не можеш да останеш навън. Влизай — покани го тя.

Кучето я последва с готовност в гаража. Кори се приближи до пулта за управление с множество бутони и натисна този за клетката, в която беше влязла. Гаражът беше празен — нелепа бетонна шир. Отвън се чуваше стенанието на вятъра, докато разклащаше дърветата. Защо, по дяволите, да не може да паркира вътре?

Тя погледна кучето, което гледаше нагоре към нея и махаше с опашка. В очите му се четеше отчаяна надежда. Майната му на

господин Файн — кученцето ще остане.

Кори изчака вратата на гаража напълно да се затвори, преди да отключи вратата на къщата и да влезе. Вътре беше почти толкова студено, колкото навън. Мина през пералното помещение с толкова големи машини, че биха могли да обслужват цял батальон, покрай килер, който беше по-голям от апартамента на нейния баща, после излезе в коридора, който се простираше пред цялата къща. Тръгна по него с кучето по петите си, докато изви веднъж, след това втори път, следвайки контурите на клисурата, покрай голямо помещение след голямо помещение, пълни с неудобни наглед авангардистки мебели. Самият коридор бе претрупан с африкански статуи с големи шкембета и дълги гневни лица, с издълбани очи, които сякаш я следваха, докато минаваше край тях. Високите панорамни прозорци в различните помещения от лявата ѝ страна нямаха пердета и ярката луна хвърляше раирани сенки по бледите стени.

Снощи — първата ѝ нощ в къщата — Кори бе изучила втория стаж и мазето, за да се запознае с разположението. Горният етаж се състоеше от огромна главна спалня с две бани, стаи за дрехи, още шест необзаведени спални и множество бани за гости. В основното мазе имаше фитнес зала, боулинг с две алеи, машинно помещение, плувен басейн (празен) и няколко складови помещения. Беше направо вулгарно, къщата да бъде толкова голяма и толкова празна.

Най-накрая стигна до края на коридора, при вратата, която водеше в малката ѝ стая. Влезе, затвори и пусна малката електрическа печка в помещението, което беше избрала за себе си. Извади няколко купи от шкафа и приготви импровизирана вечеря от бисквити и зърнена закуска за кучето. Утре, ако не успее да намери собственика, ще купи малко суха храна.

Наблюдаваше малкото животинче на кафяви и бели петна как се храни лакомо. Горкото същество беше умряло от глад. Макар и помияр, беше мило животинче с голям рошав перчем, който падаше върху очите му. Напомни ѝ Джек Корбет, съученик от седми клас някога в Медисин Крийк. Косата падаше върху лицето му по същия начин.

— Ще се казваш Джек — обяви тя на кучето, което вдигна очи към нея и замаха с опашка.

За миг се замисли дали да не си направи чаша билков чай, но се почувства твърде уморена да положи толкова усилия. Вместо това се

изми, бързо си сложи пижамата и се пъхна между ледените завивки. Чу потракването на нокти, защото кучето дойде и се настани пред долния край на леглото.

Постепенно телесната ѝ топлина и усилията на печката, пусната на максимум, притъпиха студа. Кори реши да не чете, защото предпочиташе да използва електричеството за отопление, вместо за четене. Постепенно щеше да увеличава количеството ток, от което имаше нужда, докато Файн не се оплаче.

Мислите ѝ се върнаха на срещата ѝ с Тед. Беше сериозен, забавен, мил и малко глупав. Обаче нали от ски феновете се очаква да бъдат малко тъпи? Красив, глупав и безгрижен. Но не беше някой въздухар — имаше си принципи. При това идеалистични. Тя се възхищаваше на неговия стремеж към независимост — да напусне голямата къща на родителите си и да заживее в малък апартамент в центъра.

Обърна се и започна бавно да ѝ се доспива. Тед беше секси, а на всичко отгоре и мило момче, но ѝ се искаше да го опознае малко по-добре, преди...

Някъде от далечните простори на къщата над главата ѝ се чу силен удар.

Тя седна в леглото напълно разсънена. Мамка му, какво беше това?

Остана неподвижна. Единствената светлина в помещението беше заревото от реотаните на електрическата печка. Докато седеше внимателно заслушана, чу тъжния писък на вятъра, който вилнееше из тясната долина.

Нищо повече не се чу. Сигурно е бил някой изсъхнал клон — отчупен от вятъра, се е стоварил върху покрива.

Бавно се намести отново в леглото. Сега, когато беше осъзнала присъствието на вятъра, се заслуша в далечното му мърморене и стенания в мрака. След минути сънливостта се върна. Мислите ѝ се отнесоха по плановите за следващия ден. Анализът ѝ на скелета на Баудри беше почти готов, но ако искаше да напредне в теорията си, трябваше да получи разрешение да проучи някои от другите останки. Разбира се, Пендъргаст бе предложил да свърши точно това, но тя знаеше достатъчно добре как обича да се бърка, за да повярва, че би...

Бърка. Защо беше употребила тази дума?

И като се замисли, защо самата мисъл за Пендъргаст — за първи път, откакто го познаваше — предизвика надигане на раздразнение? В края на краищата, човекът я беше спасил от десетгодишна присъда. Беше спасил и нейната кариера. Беше платил за образованието ѝ и всъщност върна живота ѝ отново в правилното русло.

Ако беше честна пред себе си, трябваше да признае, че това няма нищо общо с Пендъргаст, а единствено с нея самата. Това скривалище със скелети беше голям проект и невероятна възможност. Страхуваше се да не се присламчи някой друг и да ѝ открадне част от славата. А Пендъргаст — разбира се, неволно, — беше способен да направи точно това. Ако се разчуе, че ѝ е помогнал дори с малко, всички ще предположат, че всъщност той е свършил истинската работа, и ще обезценят нейния собствен принос.

Майка ѝ с голямо удоволствие беше подчертавала отново и отново какъв неудачник е. Съучениците ѝ в Медисин Крийк ѝ викаха ненормална и откачалка. Никога досега не беше осъзнавала колко важно е за нея да постигне нещо голямо...

Ето пак: друг шум. Обаче това не беше удар от дървесен клон в покрива. Беше тихо драскане, идващо от място не много далече от нейната спалня: тихо, дори потайно.

Кори се вслуша. Може би отново беше вятърът, триещ боров клон напред-назад в къщата. Ала за вятър звученето му беше твърде равномерно.

Тя отметна завивките, стана от леглото и без да обръща внимание на студа, застана в тъмната спалня и се заслуша.

Драс. Драс. Драс. Драс. Драс.

В краката ѝ Джек изскимтя.

Кори излезе в малкия коридор, запали лампата и отвори вратата към същинската къща. Спря на място и отново се вслуша. Звукът сякаш беше спрял. Не — ето го отново. Сякаш идваше откъм страната на къщата, която гледаше към клисурата — може би откъм всекидневната.

Кори закрачи бързо надолу по коридора, насечен със сенки и ехтящ от стъпките ѝ, и се вмъкна в помещението с охранителната система. Различните уреди работеха, бръмчаха и щракаха, но централният екран беше изключен. Тя го пусна. На екрана се появи

изображението от първа камера, на което се виждаше автомобилната алея отпред, която в момента беше празна.

Тя натисна бутона и превърна екрана в шахматна дъска от по-малки изображения, за да вижда записите от различните камери. Две, четири, девет, шестнайсет... и ето, видя го в прозореца на девета камера: червеното „Д“ с кръг около него.

„Д“ за движение.

Бързо натисна бутона за девета камера. Сега изображението от нея изпълни екрана. Гледната точка беше откъм задната врата, през която се излизаше от кухнята на огромната тераса, извисяваща се над клисурата. Сега Д-то беше по-голямо. Но нямаше движение, Кори не можеше да види нищо. Присви очи към растерното изображение, обаче нямаше нищо.

Какво беше казал Файн? Когато някоя от камерите регистрира движение, тя го записва на твърдия диск: една минута преди да открие движението, до минута, след като то престане.

И така, какво движение беше задействало девета камера?

Не би могъл да бъде вятърът, клатещ клоните на дърветата, защото от тази страна не се виждаха никакви дървета. Докато Кори гледаше, Д-то изчезна от екрана. Сега се виждаше само задната страна на къщата, а датата и времето бяха изписани в долния край на картината.

Тя върна изображението обратно до шахматната подредба на картините от камерите и се зае с компютъра, надявайки се да възпроизведе записаното от девета камера. Обаче се отвори прозорец, който поиска парола.

Мамка му. Сега се наруга защо не беше задавала повече въпроси.

Нещо червено проблесна в периферното ѝ зрение. Тя бързо се завъртя към екрана. Ето го в осма камера — нещо голямо и черно се промъкваше покрай къщата. Черни квадратчета се рееха около фигурата, докато следяха нейния напредък. На екрана отново се появи Д-то.

Може би трябва да се обади на 911? Обаче беше забравила телефона си в колата, а стиснатото копеле Файн, разбира се, беше изключило стационарния телефон.

Кори се вторачи напрегнато, а сърцето ѝ започна да блъска. Тази част от задната тераса беше в сянка, къщата запушваше лунната

светлина и тя не можеше да определи точно какво вижда. Животно ли беше? Може би койот? Не: прекалено голямо беше за койот. Нещо в прикрития и преднамерен начин, по който се движеше, я накара да потръпне от страх.

Сега то се оказа извън обсега на камерата. В другите изображения не се появиха съобщения за тревога, но Кори не се успокои. Каквото и да беше видяла, бе дошло от другата страна на къщата. Нейната страна.

Изведнъж се обърна. Какъв беше този шум? Писукането на мишка? Или — може би, само може би — тихото възражение на прозорец, който някой внимателно проверява дали не е отворен?

Със сърце в гърлото тя изтича навън от помещението със системата за безопасност, пресече коридора и влезе в работната стая. Високите прозорци се извисяваха пред нея черни.

— Махай се оттук! — изкрещя Кори към тях. — Имам пистолет и не се боя да го използвам! Ако още се приближиш, ще повикам ченгетата!

Нищо. Пълна тишина.

Кори стоеше там в мрака и дишате тежко. Нищо не нарушаваше тишината.

Най-накрая се върна в помещението при системата. Екраните бяха спокойни. На нито един от тях нямаше регистрирано движение.

Остана пред големия монитор с очи, залепени върху различните екрани, в продължение на петнайсет минути. Най-накрая се върна в спалнята си, легна в тъмното и се зави, но не можа да заспи.

24.

Следващата сутрин се оказа, ако изобщо беше възможно, дори още по-студена от вчера. Обаче докато работеше в скиорския склад, Кори дори не забелязваше това. След закуската, която прекара в самовнушение, че си е въобразила всичко, станало предната вечер, се бе опаковала и излязла навън. Оказа се обаче, че там, в снега около къщата, има много истински и съвсем човешки следи. Очевидно някой беше обикалял навън дълго време — може би с часове.

Това ѝ изкара акъла, но тя не можа да проследи бъркотията от стъпки или да определи откъде бяха дошли.

Качи се в колата и провери мобилния си телефон. Възпроизведе съобщението от Пендъргаст, в което се казваше, че е уредил нужните разрешения да проучи още три скелета от онези в хангара. Подкара надолу към хотел „Себастиан“, за да вземе съответните документи и да благодари на агента. Оказа се, че е излязъл, но е оставил всичко на рецепцията.

Тя почти забрави студа, докато издирваше първия от трите скелета — Ейса Коб. Внимателно извади останките от грубия ковчег и ги сложи на масата за изследвания. След като подреди инструментите си, си пое дълбоко дъх и започна методично да анализира костите.

Беше точно както подозираше. По всички кости имаше белези от инструмент: драскане, дълбане, порязване. И отново следи от зъби: очевидно човешки, а не мечи. Пак нямаше следи от варене, изгаряне или каквато и да е топлинна обработка — този човек също е бил изяден суров. Също така нямаше следи от огнестрелни рани или от хладно оръжие — смъртта беше причинена от силен удар по главата с камък, последвана от същия брутален побой и разчленяване, както свидетелстваха костите на Баудри. Старите кафяви кокали разказваха нагледно жестоката история на човек, който е бил нападнат, разкъсан на парчета и изяден суров.

Тя се изправи. Вече нямаше никакво съмнение: тези миньори бяха станали жертва на банда серийни убийци.

— Излезе ли както очакваше? — чу се меден провлечен глас зад нея.

Кори рязко се обърна, а сърцето ѝ изведнъж заблъска като лудо в гърдите. Там стоеше Пендъргаст в черно палто и копринен шал около врата. Лицето и косата му бяха почти толкова бели, колкото снегът, полепнал по обувките му. Този тип притежаваше проклетата способност да се промъкна зад гърба на човека.

— Виждам, че си получила моето съобщение отбеляза Пендъргаст. — Снощи се опитах да ти се обадя, но ти не вдигна.

— Съжалявам. — Докато сърцето ѝ си възвръщаше нормалния ритъм, Кори почувства как се изчервява. — Бях на среща.

Една от веждите се повдигна.

— Наистина? И с кого, ако мога да знам?

— Тед Роман. Градският библиотекар. Симпатично момче, бивш ски маниак, пристрастен към снегомобилите. Освен това добър изследовател — доста ми помогна в справките.

Пендъргаст кимна, после се обърна многозначително към масата за изследвания.

— Успях да проуча само единия от скелетите — побърза да каже тя, — обаче изглежда притежава същите характеристики като този на Баудри.

— Значи работим с твоето мнение, как да го наречем — група, заета със серийни убийства?

— Точно така. Мисля, че е най-малко от три или четири, а може би и повече души.

— Интересно. — Пендъргаст вдигна една от костите, повъртя я в ръцете си и я огледа повърхностно. Двама убийци да работят заедно е необичайно, но се е случвало. Обаче трима или повече действащи задружно е нещо наистина *rara avis*^[1]. — Той остави костта на масата. — Технически са нужни три отделни убийства, за да има основание да се говори за сериен убиец.

— Умрели са единайсет миньори. Това не е ли достатъчно, за да се квалифицират като серийни убийци?

— Съвсем сигурно. Очаквам с нетърпение да получа подробните ти доклади и за другите двама миньори.

Кори кимна.

С ръце в джобовете Пендъргаст огледа хангара за оборудване и накрая спря бледите си очи върху нея.

— Кога за последен път си чела „Баскервилското куче“?

Въпросът беше толкова неочакван, че ѝ се стори, че не е чула правилно.

— Моля?

— „Баскервилското куче“. Кога за последен път си го чела?

— Историята за Шерлок Холмс? В девети клас или може би осми. Защо?

— Спомняш ли си първото писмо, което ми изпрати относно тезата ти? В послеписа споменавах за среща между Артър Конан Дойл и Оскар Уайлд. По време на тази среща Уайлд разказва на Дойл твърде ужасяваща история, която научил по време на лекционната си обиколка из Америка.

— Точно така. — Кори стрелна поглед към масата. Беше нетърпелива да се върне към работата си.

— Сигурно ще те заинтересува да научиш, че едно от местата, където Уайлд е спирал по време на обиколката си, е точно тук, в Роринг Форк.

— Зная това. Имаше го в дневника на Дойл. Един от миньорите разказал на Уайлд за мечката стръвница, а Уайлд преразказал историята на Дойл. Точно това ми подсказа идеята за моята теза.

— Прекрасно. Имам следния въпрос към теб: мислиш ли, че историята на Уайлд е вдъхновила Дойл да напише „Баскервилското куче“?

Кори потропваше ту с единия, ту с другия си измръзнал крак.

— Възможно е. Дори вероятно. Но не съм сигурна, че виждам връзката.

— Ето каква е: ако хвърлиш едно око на „Кучето“, може да попаднеш на някои указания за онова, което в действителност се е случило.

— В действителност се е случило? Но... Сигурна съм, че Уайлд е чул погрешна история и я е разказал на Дойл. Никой не е могъл да знае истината, че тези миньори не са били убити от мечка.

— Сигурна ли си?

— Дойл пише за мечката стръвница в дневника си. Не споменава и дума за банда канибали.

— Помисли малко: ами ако Уайлд е чул действителната история и я е разказал на Дойл? А Дойл я е сметнал за твърде смущаваща, за да я включи в дневника си? Ами ако вместо това е скрил част от информацията в „Баскервилското куче“?

Кори трябваше да си наложи да не избухне в подигравки. Възможно ли е Пендъргаст да говори сериозно?

— Съжалявам, но това е твърде пресилено. Наистина ли искаш да кажеш, че тази история за Шерлок Холмс може да хвърли светлина върху моя проект?

Пендъргаст не ѝ отговори. Просто стоеше там в черното си палто, втренчен в нея.

Тя потрепери.

— Виж, надявам се да ме извиниш, но искам да продължа проучването си.

Пендъргаст отново не отговори, а продължи да я гледа с тези свои светли очи. По някаква причина Кори съвсем определено изпита усещането, че току-що се е провалила в някакъв тест. Но нищо не можеше да направи: отговорът не се криеше в измислени истории, а в самите кости.

След доста продължително мълчание Пендъргаст леко се поклони:

— Разбира се, госпожице Суонсън — каза той хладно. След това се обърна и излезе от хангара също толкова тихо, колкото беше влязъл.

Кори го гледа, докато не чу тихия звън на затварящата се врата. След това със смесица от нетърпение и облекчение се зае отново с тленните останки на Ейса Коб.

---

[1] Рядко (лат.). — Б.пр. ↑

25.

Началник Стенли Морис беше затворил вратата на кабинета си и бе наредил на секретарката си никой да не го безпокои, по каквито и да е причини, докато обновява данните за развитието на случая върху корковата дъска. Така началникът управляваше сложните случаи: свеждаше всичко до цветни картончета седемдесет и шест на сто дваисет и седем милиметра. На всяко от тях беше отбелязан единичен факт, някое доказателство, снимка или свидетел. Те бяха подредени хронологически, закачени с пинчета за корковата дъска. След това с връвчица свързваше картончетата, търсейки схеми, следи и връзки.

Това беше стандартен подход и в миналото бе работил добре с него. Но когато оглеждаше бъркотията върху писалището и преливащата от картончета с цветовете на дъгата коркова дъска, започна да се пита дали няма нужда от различна система. Осъзна как с всеки изминал миг се чувства все по-разочарован.

Телефонът започна да звъни. Той вдигна слушалката.

— За бога, Шърли, нали ти казах, че не искам да бъда безпокоен.

— Съжалявам, шефе — отговори жената, — но тук има някой, който трябва спешно да се види с теб...

По дяволите, ако ще да е папата, зает съм!

— Тук при мен е капитан Стейси Баудри.

Трябваше му минута, за да включи за кого става дума. И тогава почувства как изстива. Само това му липсваше!

— О, боже... Добре, нека дойде.

Преди да успее да се стегне, вратата се отвори и в кабинета влезе впечатляваща жена. Капитан Баудри имаше къса кестенява коса, красиво лице и чифт дълбоки тъмнокафяви очи. Вероятно беше на трийсетина и нещо години, с ръст около метър и осемдесет.

Той скочи на крака и протегна ръка.

— Началник Стенли Морис. Това е истинска изненада.

— Стейси Баудри. — Тя стисна здраво ръката му. Макар да беше с ежедневни дрехи: джинси, бяла риза и кожена жилетка, военната ѝ

стойка личеше безпогрешно. Той я покани да седне и тя прие.

— Първо — започна началникът, — искам да се извиня заради проблемите с ексхумацията на вашия... ъъ... прародител. Зная колко смущаващо трябва да е било. Ние тук в Роринг Форк вярвахме, че предприемачите са провели задълбочено проучване, и аз бях смаян, *наистина* смаян, когато се запознах с писмото ви.

Баудри стрелна усмивка към началника и махна с ръка.

— Не се безпокойте за това. Не съм смутена или разстроена. Наистина.

— Ами... благодаря за разбирането. Аз... ще оправим нещата. Обещавам. — Началникът осъзна, че е на път да се разбърбори.

— Това не е проблем. Ето за какво съм дошла. Реших, след като изследването свърши, да взема останките и да ги препогребем в нашия стар семеен гроб в Кентъки. Защото нали разбирате, като се имат предвид обстоятелствата, няма никаква причина Емет да бъде погребан в оригиналния гроб, както бях поискала.

— О, ще излъжа, ако кажа, че не изпитвам облекчение. Това улеснява нещата.

— На кафе ли мирише?

— Искате ли?

— Благодаря, да. Черно, без захар.

Шефът повика Шърли и се разпореди, като поръча и едно за себе си. Настана кратко, неловко мълчание.

— Е — започна той, — откога сте тук?

— Отскоро. Исках, така да се каже, да се запозная с околността, преди да съобщя за идването си. Предполагам, че писмото ми е предизвикало голямо вълнение, и не исках да подлудя, когато и да било, като пристигна с гръм и трясък като Самотния рейнджър. Всъщност вие сте първият човек, с когото се виждам.

— Тогава ми позволете да ви поздравя най-сърдечно с „добре дошла“ в Роринг Форк. — Началникът изпита огромно облекчение заради всичко, което тя каза, както и заради приятелското и сговорчиво държане. — Радваме се, че сте дошли. Къде сте отседнали?

— Бях отседнала в Уди Крик, но си търся място в града. Обаче изпитвам затруднение да намеря нещо, което мога да си позволя.

— Боя се, че сме в разгара на сезона. Ще ми се да можех да ви помогна, но градът е пълен. — Сега си спомни бурната

пресконференция и се запита дали нещата ще останат такива.

Когато кафето пристигна, Баудри нетърпеливо взе чашата, отпи и отбеляза:

— О, това съвсем не е обичайното полицейско кафе.

— Аз съм голям фен на тази напитка. Тук в града имаме пекар на кафе и той ми прави кафе второ пукане по френски.

Тя отпи втора голяма глътка, после още една.

— Не искам да ви задържам — виждам, че сте зает. Просто се отбих, за да се представя и да ви съобщя плановете си за останките. — Остави чашката на масичката. — Освен това се питах дали можете да ми помогнете? Къде точно се намират останките сега и как мога да стигна до там? Искам да ги видя и да се запозная с жената, която провежда изследването.

Началникът ѝ обясни, докато ѝ чертаеше малка карта на „Хайтс“.

— Ще се обадя на охраната на „Хайтс“ — каза той, — за да им кажа, че ще отидете.

— Благодаря. — Капитан Баудри се изправи и отново впечатли началника с ръста си. Беше жена с чудесен външен вид, гъвкава и силна. — Много ми помогнахте.

Морис скочи бързо на крака и стисна ръката ѝ.

— Ако мога с нещо да помогна, каквото и да е, моля, обадете ми се.

Гледаше я как излиза от кабинета и си помисли, че адската седмица може би ще завърши с положителна нотка. В този миг обаче погледът му попадна на корковата дъска и хаоса от картончета и връвчици на бюрото му и той отново изпита стария ужас. Осъзна, че адската седмица далеч не е свършила.

26.

Кори чу металическия звук на вратата на хангара и спря работата, питайки се дали Пендъргаст не се е върнал. Но вместо фигурата в черно палто в полезрението ѝ се появи висока жена, която крачеше към нея, облечена в грейка и с голяма плетена шапка с помпон на главата.

— Кори Суонсън? — попита тя, когато се приближи.

— Аз съм.

— Стейси Баудри. Бих ви стиснала ръката, но кафетата ми пречат. — Тя подаде на Кори чашка от „Старбъкс“. — Кафе с мляко, двойна сметана и двойна захар. Трябваше да гадая.

— Уха, правилно сте отгатнали. — Кори прие чашата с благодарност. — Нямах представа, че ще дойдете в Роринг Форк. Това е истинска изненада.

— Е, вече съм тук.

— Божичко, Стейси — нали мога да те наричам така — *страшно* съм ти задължена. Отърва ми задника с това писмо. Бях на косъм от десет години затвор, затова не мога да ти се отблагодаря, както...

— Не ме карай да се чувствам неудобно! — Баудри се засмя, свали капачката на своята чашка и отпи щедра глътка. — Ако искаш да благодариш някому, благодари на своя приятел Пендъргаст. Той ми обясни положението и какво са ти сторили. На мен ми оставаше само да помогна, което направих с удоволствие. — Тя се огледа. — Колко ковчези! Кой е на прапрапрадядо Емет?

— Ето този. Кори я отведе до останките, разпръснати на съседната маса. Ако знаеше, че жената ще дойде, щеше да се опита да ги сложи в някакво подобие на порядък. Надяваше се, че наследничката на Емет няма да разбере.

Кори отпи от кафето си леко нервно, докато Баудри се доближи до масата, протегна ръка и внимателно вдигна парче от черепа.

— Брей, тази мечка наистина му е разказала играта.

Кори отвори уста да каже нещо, но после я затвори. Пендъргаст съвършено разумно я бе посъветвал да не казва никому нищо за истинската причина за смъртта, докато не завърши напълно изследването си.

— Мисля, че вършиш отлична работа — каза Баудри. — Значи наистина искаш да станеш полицай?

Кори се засмя. Баудри веднага ѝ беше харесала.

— Да, но всъщност бих искала да стана агент на ФБР със специалност съдебна антропология. Не лабораторен плъх, а оперативен агент със специални умения и познания.

— Страхотно! Често аз самата съм мислила за полицията... имам предвид, че след кариера в армията това е напълно логично.

— Значи вече не си капитан?

Баудри се усмихна.

— Винаги ще си остана капитан, но да — уволних се. — Тя замълча. — Е, май е време да се размърдам, защото трябва да си намеря по-евтино място за спане, ако трябва да остана тук още малко. Хотелът, в който съм отседнала, ще ме докара до фалит.

Кори се усмихна.

— Познато усещане.

— Искан да се запознаем и да ти кажа, че според мен онова, което правиш тук, е чудесно. — Баудри се обърна да си върви.

— Чакай малко.

Баудри се обърна.

— Искан ли по-късно да прием по кафе в „Старбъкс“? — Кори замахна с чашата си. — Бих искала да те почерпя и аз, ако нямаш нищо против това да стане малко по-късно. Възнамерявам да поработя по-дълго, стига да не замръзна преди това.

По лицето на Баудри се разля усмивка.

— Това би било чудесно. Какво ще кажеш за девет часа?

— Добре, тогава ще се видим.

27.

Госпожа Бети Б. Кърмоуд отпиваше от чашата чай „Ърл Грей“ и гледаше през панорамния прозорец на всекидневната си надолу към долината Силвър Куин. От нейната къща на върха на хребета — най-добрия парцел в целия комплекс „Хайтс“ — имаше великолепен изглед. Наоколо се издигаха планините и се простираха към Континенталния вододел и извисяващите се над него върхове Елбърт и Масив — най-високият и вторият по височина в Колорадо, които по това време на деня се виждаха само като сенки. Самата къща беше твърде скромна — въпреки хорското мнение Кърмоуд не обичаше да се излага на показ — и фактически една от най-малките в комплекса. Беше по-традиционна от останалите, построена от камък и кедри, със сравнително човешки измерения. Онзи ултрасъвременен и постмодерен стил не беше за нея.

От прозореца се откриваше и чудесен изглед към ски хангара. От същия този прозорец преди по-малко от две седмици госпожа Кърмоуд беше видяла късно през нощта издайническата светлина в него. Веднага разбра кой е вътре и взе нужните мерки.

Чашата изтрака върху чинийката, когато я сложи на масата и си сипа още една. Беше различно, човек да си направи хубава чаша чай на височина две хиляди и петстотин метра, където водата завира при деветдесет и един градуса по Целзий. Тя не можа да свикне с блудкавия аромат, независимо каква минерална вода използваше, колко дълго време го оставяше да дръпне или от броя на пликчетата чай, които слагаше в каната. Стисна здраво устни, добави мляко и една идея мед и започна да го бърка. Госпожа Кърмоуд цял живот беше трезвеничка — не по религиозни причини, а защото баща ѝ беше агресивен алкохолик и тя свързваше пиенето с грозотата в живота и дори по-лошо — с липсата на контрол. Госпожа Кърмоуд беше поставила контрола в центъра на своя живот.

Сега беше гневна — безмълвно, но яростно гневна заради унижителното отхвърляне на нейния контрол от страна на онова

момиче и нейния приятел от ФБР. Нищо подобно не ѝ се беше случвало досега и нямаше никога да го забрави, да не говорим да прости.

Отпи още една глътка чай. „Хайтс“ беше най-търсеният комплекс в Роринг Форк. В град, пълен с нови пари, това беше най-старото строителство. То представляваше вкуса, брахманската стабилност и дъх на аристократично превъзходство. Тя ѝ нейните родители никога не бяха допускали да бъде занемарен, както се случи с други ски курорти от 70-те години. Новият СПА център и клубът щяха да се превърнат в жизненоважни елементи за поддържането на комплекса модерен. А откриването на третата фаза от строителството — трийсет и пет парцела от два акра, на цена по 7,3 милиона и повече долара, обещавахе да донесе отлична печалба на първоначалните инвеститори. Стига да се разреши работата с гробището. Статията в „Ню Йорк Таймс“ беше неприятност, но нищо в сравнение с държането на Кори Суонсън като слон в стъкларски магазин.

Тази кучка. Вината беше нейна и тя щеше да си плати.

Кърмоуд допи чашата, сложи я на масата, пое си дълбоко дъх, после взе телефона. В Ню Йорк Сити беше късно, но Дениъл Стафърд беше бухал и обикновено това бе най-доброто време да го откриеш.

Той вдигна на второто извънмяване и по линията се чу мекият му патрициански глас:

— Ало, Бети, как е по пистите?

Вълна от раздразнение. Той знаеше много добре, че тя не кара ски.

— Казват, че е страхотно, Дениъл. Обаче не съм се обадила, за да водим салонни разговори.

— Жалко.

— Имаме проблем.

— Пожарът? Ще бъде проблем само ако не пипнат този тип — а те ще го хванат. Вярвай ми, че преди фаза три да бъде завършена, той ще поеме към електрическия стол.

— Не се обаждам заради пожара, а заради момичето. И бъркацията се агент на ФБР. Чух, че е успял да намери още трима потомци, които дали разрешение костите на техните предци да бъдат проучени.

— Какъв е проблемът?

— Какво искаш да кажеш? Достатъчно лошо е, че тази капитан Баудри се появи тук лично, но поне иска да погребее костите на своя предшественик някъде другаде. Дениъл, какво ще стане, ако и другите трима потомци поискат останките на праотците им да бъдат погребани на старото място? Вече сме налели пет милиона долара в строителството!

— Хайде, хайде, Бети, успокой се. Моля те. Това никога няма да стане. Ако така наречените потомци заведат дела, което не са направили досега, нашите адвокати ще се съдят с тях години наред. Имаме достатъчно средства и правни възможности да продължаваме да водим дела до края на света.

— Не е само това. Тревожа се и докъде може да доведе това — нали разбираш какво имам предвиди.

— Това момиче проучва костите и щом свърши — точка по въпроса. Няма да доведе до това, от което се страхуваш. А и как би могло? Дори и да стане така, повярвай ми, ще се оправим. Бети, твоят проблем е, че си като майка си: твърде много се ядосваш и цениш своя гняв. Направи си едно мартини и се отпусни.

— Ти си отвратителен.

— Благодаря. — Кискане. — Ще ти кажа едно: за да те поуспокоя, ще накарам хората си да се поровят в миналото им, да намерят някоя мръсотийка. Момичето, агентът на ФБР... някой друг?

— Капитан Баудри. За всеки случай.

— Добре. И не забравяй, аз само ще поддържам нашата бойна готовност. Вероятно няма да се наложи да използваме наученото.

— Дениъл, благодаря ти!

— За теб всичко, скъпа Бети, братовчедке моя.

28.

Седяха на удобните столове в полупразното кафене „Старбъкс“.

Кори беше обхванала чашата си с две ръце, благодарна за топлината. От другата страна на малката маса Стейси Баудри бе вторачила поглед в чашата си. Сега изглеждаше по-тиха, не толкова излиятелна, колкото сутринта.

— Защо напусна военната авиация?

— В началото исках да направя кариера в авиацията. След 11 септември бях в колежа, двамата ми родители бяха мъртви и търсех посока. Така се прехвърлих в академията. Бях наистина ентузиазизирана и пълна идеалистка. Обаче двете командировки в Ирак и още две в Афганистан ме излекуваха. Осъзнах, че не съм създадена за кариеристка. Това все още е мъжка игра, независимо какво говорят. Особено във военновъздушните сили.

— Четири командировки? Уха.

Баудри вдигна рамене.

— Не е нещо необичайно. Имат нужда от много хора на място.

— И какво правеше?

— По време на последната командировка бях командир на 328-и експедиционен бункер за унищожаване на муниции. Бяхме базирани в изнесената напред операционна база „Гардез“, провинция Пактия.

— Обезвреждаха си бомби?

— Понякога. През повечето време трябваше да разчистваме райони около базата и да отнасяме муниции на полигона за унищожаване. На практика всеки път, когато искаха да копаят с лопата, трябваше първо да разчистим района. От време на време се налагаше да унищожаваме и импровизирани взривни устройства.

— В онези огромни сапърски скафандри?

— Да, точно като във филма „Войната е опиат“. Макар че най-вече използвахме работи. Както и да е, всичко това е минало. Уволних се преди няколко месеца. Оттогава се нося ей така — чудя се какво да

правя с живота си. Точно в този момент се появи Пендъргаст със своята новина.

— И ето те в Роринг Форк.

— Да, и ти вероятно се чудиш защо.

— Да. Малко. — Кори се засмя, все още леко нервна. Беше се страхувала да зададе този въпрос.

— Когато свършиш с него, ще върна прапрапрадядо обратно в Кентъки и ще го погребя в семейния гроб.

Кори кимна.

— Страхотно.

— Родителите ми са мъртви, нямам братя и сестри. Това ме подтикна да се заинтересувам от миналото на семейството си. Баудри са стара фамилия. Имаме пионери в Колорадо като Емет, офицери, които са участвали в революцията. Сред тях е и моят любимец капитан Томас Баудри Хикс, който се е сражавал за Юга в армията на Северна Вирджиния — истински герой и капитан като мен. — Лицето ѝ пламна от гордост.

— Мисля, че това е страхотно.

— Радвам се, че мислиш така. Не съм дошла да те припирам да претупаш работата си. Нямам никакви спешни дела. Просто искам да възстановя връзката с миналото, с моите корени, един вид лично пътуване. И накрая ще върна моя прароднина обратно в Кентъки. Може би дотогава ще съм си изяснила какво искам да правя от тук насетне.

Кори кимна.

Баудри си изпи кафето.

— Колко странно нещо — да те изяде мечка.

Кори се поколеба. Беше мислила за това целия следобед и реши, че не може добросъвестно да скрие истината.

— Мисля, че има нещо, което трябва да знаеш за своя прапрапрадядо.

Коудри я погледна.

— Обаче трябва да си остане между нас поне докато свърша с проучванията си.

— Ще остане.

— Емет Баудри не е бил убит и изяден от мечка.

— Така ли?

— Нито останалите или поне този, който сега проучвах.
Тя си пое дълбоко дъх.
— Били са убити. Изглежда от банда серийни убийци. Убити и...
— тя не можа да довърши.
— Убити и...?
— Изядени.
— Ти сигурно се шегуваш?
Кори поклати глава.
— И никой не знае?
— Само Пендъргаст.
— И какво смяташ да правиш?
Кори замълча за малко.
— Бих искала да остана тук и да реша случая.
Бaudри подсвирна.
— Боже мили! Някаква представа кой го е направил? И защо?
— Още не.
Настъпи дълго мълчание.
— Имаш ли нужда от помощ?
— Не. Всъщност, да. Трябва да прегледам купчини стари вестници — мисля, че ще имам нужда от помощ за това. Обаче трябва да свърша сама съдебния анализ. Това е първата ми теза и... ами искам да бъде мое собствено дело. Пендъргаст ме мисли за луда. Искан да свършвам и да се върна в Ню Йорк с материала, който съм събрала, обаче аз още не съм готова да го направя.
Бaudри се усмихна широко.
— Разбирам те. Ти си като мен. Аз също обичам сама да си върша работата.
Кори отпи от чашата си.
— Намери ли друго място, където да отседнеш?
— Не. Не бях попадала в толкова скъп град.
— Защо не отседнеш при мен? Пазя една празна къща на Рейвънс Ръвин Роуд. Там сме само аз и едно бездомно куче. Честно казано, това място ме плаши. Ще се радвам, ако има кой да ми прави компания. — Особено човек, който е бил в армията. Цял следобед беше мислила за стъпките и си повтаряше колко по-добре щеше да се чувства, ако има съквартирант. Единственото, което трябва да правиш,

е да избягваш няколко камери за видеонаблюдение. Собственикът обича да си вре носа в чужди работи. Но ще се радвам, ако дойдеш.

— Сериозно ли говориш? — Усмивката на Баудри стана още по-широка. Това би било чудесно. Много благодаря.

Кори си допи кафето и стана.

— Ако си готова, можеш да дойдеш с мен още сега.

— Винаги съм готова. — С тези думи Баудри стана, взе багажа си и я последва в ледената нощ.

29.

В четири без пет сутринта лондонско време Роджър Клийфиш влезе в голямата всекидневна на своята голяма градска къща на Мерилбоун Хай стрийт и огледа сумрачната обстановка със задоволство. Всичко беше на точното място; кадифените кресла от двете страни на огнището; мечата кожа на пода между тях; дългата редица справочници на полираната полица над камината, писмо, заковано за дървото с острието на сгъваем нож точно под тях; научните таблици на стената; тезгяхът с химикали с множество следи от киселина по него; буквите V. R.^[1], татуирани на далечната стена с дупки от куршуми — разбира се, фалшиви. Имаше дори една износена цигулка, облежната в ъгъла. Клийфиш се беше опитал да се научи да свири, но разбира се, щеше да бъде достатъчно и нехармоничното скрибуцане. Докато се оглеждаше, на лицето му се оформи усмивка. Направо свършено — толкова близо, колкото беше възможно, до описанията в самите истории. Единственото, което беше пропуснал, бяха разтворът на кокаин хидрохлорид и спринцовката за подкожната инжекция.

Натисна бутончето до вратата и лампите светнаха — разбира се, газови, специално инсталирани с цената на големи разноси. Той тръгна замислен към големия махагонов шкаф за книги и надникна през стъклената врата. Всичко вътре беше посветено на една-единствена тема — *темата*. Трите най-горни лавици бяха заети с различни екземпляри на „Канонът“ за Шерлок Холмс^[2] — разбира се, дори със своята адвокатска заплата не можа да купи първите издания, но въпреки това разполагаше с някои изключително добре подбрани копия, особено изданието на Джордж Бел от 1917 г. на „Преди да падне завесата“ с напълно запазена обложка; както и изданието от 1894 на Джордж Нюнс на „Спомените на Шерлок Холмс“. Гръбчето ѝ още беше доста ярко и показваше съвсем малко износване и петна. Долните рафтове на шкафа бяха заети с различни научни изследвания и стари броеве на „Бейкър стрийт Джърнъл“. Това беше списание, издавано от

„Доброволците от Бейкър стрийт“ — група, посветила се на изучаването и обезсмъртяването на Шерлокианата. Клийфиш беше публикувал няколко статии в списанието, една, от които — много подробно изследване, посветено на проучванията на Шерлок на отровите — накара Доброволците да му предложат членство в организацията и да му поднесат Доброволческия шилинг. Човек не кандидатстваше за членство в „Доброволците от Бейкър стрийт“ — трябваше да бъде поканен. Приемането му в групата без съмнение беше постижението, с което Клийфиш се гордееше най-много в живота.

След като отвори вратите на шкафа, той започна да търси по долните лавици едно списание, което искаше да препрочете, намери го, затвори вратите отново, след това отиде до най-близкото кресло и се отпусна на него с въздишка на задоволство. Газовите лампи хвърляха топла, мека светлина върху всичко. Дори беше избрал градската си къща в района Лисън Гроув заради близостта до Бейкър стрийт. Ако не беше непостоянният шум на движението отвъд еркерния прозорец, Клийфиш можеше да си представи, че се намира в 80-те години на XIX век.

Звънна телефонът, антикварен модел „Кофин“ от 1879 г. от дърво и твърд каучук, със слушалка, която имаше формата на свръхголяма дръжка на чекмедже. Усмивката избледня на лицето му, когато погледна към часовника и вдигна слушалката.

— Ало?

— Роджър Клийфиш? — Гласът беше на американец от Юга, осъзна Клийфиш, и изглежда идваше от много далече. Той едва успя да го разпознае.

— Обажда се Пендъргаст. Алойшъс Пендъргаст.

— Пендъргаст — повтори Клийфиш, сякаш опитваше името на вкус.

— Помниш ли ме?

— Да, разбира се. — Бяха се запознали с Пендъргаст в Оксфорд, когато той следваше право, а Алойшъс четеше философия в Центъра за следдипломна квалификация на Балиъл Колидж. Пендъргаст беше твърде странен тип — сдържан и крайно затворен. Въпреки това между тях се бе създала един вид интелектуална връзка, която Клийфиш още си спомняше с привързаност. Пендъргаст, спомни си

той, сякаш лекуваше някаква лична скръб, а тактичните опити на Клийфиш да измъкне нещо за това не се увенчаха с успех.

— Извинявам се за късното обаждане. Обаче си спомних, че ти често си лягаш в — да речем — необичайно време, и се надявам, че не си изгубил този навик.

Клийфиш се засмя.

— Вярно е. Рядко си лягам преди пет сутринта. Когато не съм в съда, предпочитам да спя, докато папачта е будна и пъпли насам-натам. На какво дължа честта за това обаждане?

— Разбрах, че си член на „Доброволците от Бейкър стрийт“.

— Да, имам тази привилегия.

— В такъв случай вероятно ще можеш да ми помогнеш.

Клийфиш се облегна удобно в креслото.

— Защо? Да не би да пишеш по някой университетски проект, свързан с Шерлок Холмс?

— Не. Аз съм специален агент на ФБР и разследвам серийни убийства.

Настъпи мълчание, докато Клийфиш смилаше тази информация.

— В такъв случай не мога да си представя каква услуга бих могъл да ти направя.

— Нека обобщя колкото може по-сбито. Подпалвач изгори къща и нейните обитатели в ски курорта Роринг Форк, Колорадо. Чувал ли си за Роринг Форк?

Разбира се, Клийфиш беше чувал за курорта.

— В края на деветнайсети век Роринг Форк е миньорско градче. Интересното е, че е едно от местата, където Оскар Уайлд се е отбил по време на лекционната си обиколка на Америка. Докато бил там, един от миньорите му разказал много цветиста история. Тя се въртяла около мечка стръвница.

— Моля, продължавай — каза Клийфиш, докато се чудеше къде ли щеше да го отведе тази странна история.

— От своя страна Уайлд разказва тази история на Конан Дойл по време на съвместната им вечеря през 1889 г. в хотел „Лангъм“. Изглежда тя е имала силно въздействие върху Дойл — силно, неприятно и трайно.

Клийфиш нищо не каза. Разбира се, знаеше за легендарната вечеря. Ще трябва да препрочете записа на Конан Дойл в дневника му

по този повод.

— Смятам, че онова, което Дойл е чул, така му въздейства, че го вплита, разбира се, подходящо преправено, в творчеството си като опит за катарзис. Имам предвид „Баскервилското куче“.

— Интересно — отбеляза Клийфиш. Доколкото знаеше, това беше съвсем нова гледна точка. Ако се окажеше обещаваща, можеше дори да се стигне до научна монография за „Доброволците“. Разбира се, написана от него: напоследък търсеше нова тема, върху която да се съсредоточи. — Трябва обаче да ти призная, че все още не виждам с какво мога да ти помогна. И съвсем не мога да видя връзката между това и палежа, който разследваш.

— По втория въпрос предпочитам да запазя мълчание. А що се отнася до първия: все по-сигурен съм, че Конан Дойл е знаел много повече, отколкото е изпуснал.

— Искаш да кажеш повече, отколкото с намекнал в „Баскервилското куче“?

— Точно така.

Клийфиш се поизправи в креслото. Това беше повече от интересно — не, беше направо вълнуващо. Мислите му се заблъскаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Че Конан Дойл може някъде другаде да е написал повече за тази мечка стръвница — например в своите писма или непубликувани произведения. Затова ти се обаждам.

— Знаеш ли, Пендъргаст, в твоите предположения може да има нещо.

— Моля, обясни ми.

— Предполага се, че към края на живота си Конан Дойл написал последен разказ за Холмс. Нищо не се знае за него — нито темата, нито дори неговото заглавие. Легендата твърди, че го дал за отпечатване, но му го върнали, защото темата била твърде тежка за четящата публика. Не се знае какво е станало с него по-късно. Мнозина подозират, че е бил унищожен. Оттогава този изгубен разказ на Дойл се е превърнал в легенда и членовете на „Доброволците“ водят безкрайни спорове на тази тема.

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Пендъргаст, честно казано, според мен това е просто поредната легенда, свързана с Холмс. Такива има милион. Като онези

дълги истории, обезсмъртени от Елъри Куин. Обаче, ако се вземе предвид казаното от теб, човек започва да се пита дали, в края на краищата, историята не е била истинска. И ако е така, това означава... — Гласът му заглъхна.

— Че може би в него е ставало дума за останалата част от историята, която винаги е преследвала Конан Дойл — довърши изречението Пендъргаст.

— Точно така.

Имаш ли представа как човек може да потърси подобна история?

— Не ми идва веднага на ум. Обаче като член на „Доброволците“ и изследовател на Холмс имам на разположение различни източници. Това може да се окаже необикновена и нова посока на изследване. — Сега мозъкът на Клийфиш започна да щрака още по-бързо. След толкова години да открие изгубен разказ за Шерлок Холмс...

— Какъв е лондонският ти адрес? — попита Пендъргаст.

— Мерилбоун Хай стрийт седемдесет и пет.

— Надявам се, че нямаш нищо против, в близко бъдеще пак да те потърся?

— Колко близко?

— Може би след два дни. Веднага щом успея да се откъсна от разследването на палежа. Ще отседна в хотел „Конот“.

— Чудесно. За мен ще бъде удоволствие да те видя отново. Междувременно аз ще проведа някои предварителни проучвания и ще можем да...

— Прекрасно — прекъсна го Пендъргаст. Гласът му се беше променил напълно и в него се долавяха нотки на неотложност. — Благодаря ти. Ще направя всичко, за да се видим, но сега, Клийфиш, трябва да затворя. Моля да ме извиниш.

— Нещо не е наред ли?

— Изглежда гори още една къща. — След като каза това, Пендъргаст рязко затвори.

---

[1] В „Ритуалът на рода Мъсгрейв“ Холмс с револвера си, т.е. с куршуми, изписва на стената Victoria Regina. — Б.пр. ↑

[2] Колекцията от произведения за Ш. Холмс се нарича „Канонът“, за да се прави разлика между оригиналните произведения

на А. К. Дойл и произведенията на други автори, използващи същите герои. — Б.пр. [↑](#)

30.

Дори с включена сирена и викайки през външния мегафон на патрулката, началник Морис не можа да стигне по-близо от една пряка до управлението — толкова гъста бе блъсканицата от коли на медии и просто любопитни. А още нямаше дори осем сутринта. С този втори палеж историята вече се беше превърнала в национална и криминалните репортери заедно с новинарските канали като Си Ен Ен, „Фокс“ и бог знае кои други вече бяха на пост. Началникът съжали, че беше шофирал лично — сега нямаше кой да му пробива път и единствената възможност беше да слезе от колата и да се промъкне между тези смешници. Бяха заобиколили патрулката му, камерите работеха, а микрофоните се размахваха срещу него като тояги. Беше прекарал цялата нощ на мястото на пожара, който беше избухнал в осем вечерта. Сега беше мръсен, вонеше на пушек, изтощението го бе смазало, кашлицата го разтърсваше и мислеше със затруднение. И в това състояние се изправи пред камерите. Буйната тълпа от репортери блъскаше и клатеше колата на началника. Крещяха въпроси, викаха срещу него и не преставаха да се блъскат, за да заемат по-добра позиция. Той осъзна, че няма да е зле да измисли какво да каже.

Пое си дълбоко дъх, съсредоточи се и отвори вратата, разбутвайки хората. Реагираха веднага, тълпата се люшна напред, микрофоните и камерите опасно се размахваха, един дори успя да му бутне фуражката. Той се изправи, изтупа фуражката, сложи я на място и вдигна ръце:

— Моля, за внимание. Моля. Не мога да направя изявление, ако продължавате така. Моля, отстъпете малко назад, за да мога да дишам. *Моля!*

Тълпата отстъпи малко. Началникът се огледа, осъзнавайки бавно, че образът му ще бъде излъчен по всички новини тази вечер в страната.

— Ще направя кратко изявление. След това няма да отговарям на въпроси. — Пое си дъх. — Току-що се връщам от

местопрестъплението. Мога да ви уверя, че правим всичко възможно да открием извършителите на тези злостни престъпления и да ги изправим пред съда. По случая работят най-добрите съдебни експерти и следователи в нашия щат. Всички наши ресурси, както и тези на околните общини са на тяхно разположение. Освен това доведохме като консултант един от най-добрите агенти на ФБР, специалист по серийни убийства и психически отклонения, защото, както изглежда, си имаме работа със сериен подпалвач.

Той прочисти гърлото си.

— А сега за самото престъпление. Разбира се, продължава проучването на местопрестъплението. Бяха намерени два трупа. Предполагаме, че става дума за актрисата Соня Дютоа и нейното дете. Нашите мисли и молитви са за жертвите и техните семейства, както и всички, засегнати от това ужасно събитие. За нашия град това е наистина огромна трагедия и аз не мога да намеря думи, за да опиша своя дълбок шок и тъга... — За миг усети, че не може да продължи, но бързо се справи, като стегна гърло и се приготви да каже заключителните си думи. По-късно през деня ще има пресконференция, на която ще получите още сведения. Засега това е всичко, което мога да кажа. Благодаря.

Той се впусна напред, без да обръща внимание на подвикваните след него въпроси и гората микрофони, и след пет минути залитна в кабинета си. Там в приемната седеше Пендъргаст, облечен както винаги безупречно, и пиеше чай. Телевизорът работеше.

Пендъргаст се изправи, за да го посрещне.

— Позволи ми да ти честитя изключително ефектната поява по телевизията.

— Какво? — Морис се обърна към Шърли. — Вече са ме давали по телевизията?

— И то на живо, шефе — обясни тя. — Справи се много добре. Имаше вид на герой с този решителен глас... и тези петна от сажди по лицето.

— Сажди? По лицето ми? Мамка му, трябваше да се измия.

— Дори холивудски гримьор не би могъл да свърши по-добра работа — отбеляза Пендъргаст. — В съчетание с раздърпаната униформа, разчорлената от вятъра коса, очевидното чувство, направи необикновено впечатление.

Началникът се тръшна на един от столовете.

— Изобщо не ми пука какво си мислят. Боже мили, не съм виждал нещо подобно. Агент Пендъргаст, щом си гледал телевизия, вече знаеш, че те издигнах в статут на официален консултант.

Пендъргаст наклони тава.

— Затова се моля на бог да приемеш. Нуждая се от помощта ти повече от всякога. Какво ще кажеш?

Мъжът отговори, като извади тесен илик за писмо от сакото си и го разлюля пред пръстите на Морис.

— Мисля, че те изпреварих. Вече не само консултирам, а съм в официалната си роля.

31.

Когато Кори влезе в празната библиотека, тя ѝ се стори по-малко весела отпреди и излъчваща някакво лошо знамение. Може би причината беше в атмосферата на гибел, която се бе спуснала върху града. Или причината беше просто в черните буреносни облаци, които се трупаха над планините и обещаваха сняг.

Стейси Баудри, която я последва в отдела по история, тихичко подсвирна.

— Този град май е вложил доста пари тук, а?

— Да, но никой не идва.

— Твърде са заети с пазаруване.

Видя Тед зад гишето да вдига очи от книгата и да става от мястото си, за да ги поздрави. Носеше тясна тениска и изглеждаше много добре и Кори почувства как най-неочаквано в стомаха ѝ започнаха да пърхат пеперудки. Тя си пое дъх и представи Стейси.

— Е, дами, каква е днешната програма? — попита Тед, докато оглеждаше преценяващо Стейси от горе до долу. Кори трябваше да признае, че Стейси е смайваща и всеки мъж с удоволствие би я оглеждал, но внимателният му поглед все пак я изпълни със загриженост.

— Убийства и хаос — отговори тя. — Искаме всички статии, с които разполагате, за убийства, обесвания, грабежи, саморазправи, престрелки, вражди — с една дума всички лоши неща от периода на убийствата на гризлото.

Том се засмя.

— В почти всеки брой на „Роринг Форк Таймс“ има някоя криминална история. В онези дни градът е бил буйно място — наистина жив, а не като сега. С кои броеве искате да започнете?

— Първото убийство на стръвницата е било през май 1876 година. Нека започнем, да речем, от април 1876 и да продължим шест месеца след това.

— Добре — кимна Тед.

Кори забеляза, че погледът му продължава редовно да се стрелка към Стейси, и то не само към лицето ѝ, но капитанът, изглежда, не забелязваше или може би просто беше свикнала от годините си в армията.

— Старите вестници са дигитализирани. Ще ви настаня пред терминалите и ще ви покажа какво да правите. — Той направи пауза. — Днес в града е истинска лудница.

— Да — потвърди Кори. Истината беше, че като изключим понатовареното движение, тя не беше обърнала кой знае какво внимание.

— Като в „Челюсти“.

— Какво искаш да кажеш?

— Как се казваше онзи град? Амити? Нали си спомняте — туристите на тълпи си заминават. Е, това се случва тук в момента. Не забелязахте ли? Изведнъж ски пистите опустяха, а хотелите се опразват. Дори онези с ваканционните къщи се готвят да си заминат. След ден или два единствените хора тук ще бъдат тези от медиите. Луда работа. — Тед включи два съседни терминала. После им показва как да боравят с оборудването. След това замълча и накрая попита:

— Е, Стейси, откога си тук?

— От четири дни. Обаче не се показвах, защото не исках да предизвикам врява.

— Четири дни? Значи в деня преди първия пожар.

— Предполагам, че е така. Следващата заран чух за него.

— Надявам се, че нашият малък град ти харесва. Тук е весело, ако имаш пари. — Той се засмя, намигна и за радост на Кори се върна на своето място. Нима ревнуваше? Не притежаваше патент за Тед — дори беше отказала да легне с него в апартамента му.

Те си разделиха търсенето по дати. Кори пое първите три месеца, а Стейси останалите три. Настъпи мълчание, което се нарушаваше само от тихото потракване на клавишите.

По едно време Стейси тихо подсвири.

— Чуй това:

ТЕ ИСКАХА ЕДНО И СЪЩО МОМИЧЕ

И СЕ ДУЕЛИРАХА НА СВЕТЛИНАТА ОТ ГАЗЕНИ ЛАМПИ ЗАРАДИ НЕЯ. И ДВАМАТА
БЯХА НАРЯЗАНИ БУКВАЛНО НА ИВИЦИ.

Двама момци от Охайо се срещат в полунощ и на светлината на газена лампа започват да се секат със саби и джобни ножове, докато и двамата не изгубват съзнание. Един от съперниците се надига и пронизва противника си със сабята, причинявайки му смъртоносна рана. Дамата, госпожица Уилямс, е на легло от скръб заради ужасната случка.

— Това е много странно — отбеляза Кори, надявайки се, че Стейси няма да чете на глас всяка глупава история, на която попадне. Тя беше приела предложението на капитана да ѝ помогне едва след внимателна самоанализа.

— Това ми хареса. *На легло от скръб*. Бас лоя, че си е подмокрила гащите заради *сбиването*.

Грубият коментар шокира Кори, но тя реши, че може би жените в армията си говорят така.

Докато прелистваше заглавията, осъзна, че Тед е прав: през лятото на 1876 година Роринг Форк е бил кървав град. На практика всяка седмица е имало убийство в добавка към всекидневните намушквания и престрелки. В прохода Индипендънс имало обири на пощенски коли, възниквали спорове за границите на минни участъци, ставали чести убийства на проститутки, кражби на коне и обесвания, организирани от доброволчески групи. Градът бил превзет от непочтени картоиграчи, нечестни адвокати, крадци и убийци. Имало и огромно икономическо разделение. Някои извадили късмет и издигнали подобни на дворци къщи на главната улица, докато мнозинството живеело в претъпкани пансиони, по четирима-петима в стая, или на палаткови лагери, потънали в мръсотия, плъхове и облаци комари. Обикновен и широко разпространен расизъм заразил всичко. Единият край на града, наречен Чайна Кемп, бил населен с кулита, които били подложени на ужасна дискриминация. Имало и Нигро Таун. Вестникът споменава и мизерен лагер в близкия каньон, населен от „различни пияни, нещастни представители на червената раса — тъжните останки на някогашното племе юта^[1]“.

През 1876 г. законът още не бил напълно установен в Роринг Форк. По-голямата част от „правосъдието“ била налагана от разни

сенчести доброволчески групи. Ако предната вечер в някоя от кръчмите се е случила пиянска престрелка или пронизване с нож, често на следващия ден откривали извършителя увиснал на голямата топола в покрайнините на града. Трупове висели с дни, за да поздравяват новопристигащите. През някоя от по-оживените седмици на дървото висели два, три и дори четири група, а от тях „падали личинки“, както описва с удоволствие един от репортерите. Вестниците бяха пълни с цветисти и възмутителни истории: за враждата между две семейства, която завършва с пълното унищожение на всички, с изключение на един-единствен човек; за дебелия конекрадец, който бил толкова тежък, че обесването му се превърнало в обезглавяване; за някакъв мъж, който обезумял от онова, което вестникът наричаше „мозъчна буря“, решил, че е Исус, барикадирал се в един от публичните домове и избил повечето от дамите, за да освободи града от греха.

Работата в мините била ужасна, работниците се спускали преди изгрев и излизали след залез и така шест дни в седмицата. Виждали слънчевата светлина само в неделя. Произшествията, срутването на галерии и експлозиите били нещо обикновено. Обаче работата в чуковите мелници и топилните пещи била още по-тежка. Там в мащабна индустриална операция сребърната руда се стривала на прах с помощта на огромни метални „чукове“, тежащи по няколко тона. Те буквално смазвали рудата, блъскали денем и нощем, произвеждайки постоянен звън, който разтърсвал града. Получената баластра се изсипвала в големи железни резервоари с механични бъркачки и мелнични плочи за по-нататъшно смилане до подобно на каша тесто; след това се добавяли живак, сол и меден сулфат. Получената вещерска запарка варели и разбърквали с дни, като я загрявали с помощта на огромни, подгривани с въглища котли, бълващи пушек. Тъй като градът се намирал в долина, заобиколена от планини, въглищният дим го задушавал. Пушеци като в Лондон скривали слънцето в течение на цели дни. Онези, които работели в мелниците и топилните, били по-зле от миньорите, защото често били попарвани до смърт от пръснати тръби за пара и котли, задушавани от отровни газове или смазвани жестоко от тежкото оборудване. Нямало правила за безопасност, нито за продължителността на работния ден или размера на заплащането. Нямало и профсъюзи. Ако машините осакатели някого, той бил

уволняван веднага, без дори да му платят някоя надница допълнително, и оставян да се оправя сам. Най-лошите и опасни дейности се възлагали на китайските кулита, чиято честа смърт се обявяваше на последната страница със същия безцеремонен тон, сякаш ставаше дума за умрели кучета.

Кори почувства как постепенно възмущението ѝ нараства, докато четеше за несправедливостта, експлоатацията и небрежната жестокост, проявявана от минните компании в гонитбата за печалби. Онова, което я изненада най-много обаче, беше, че Стафърд — една от най-уважаваните филантропски фамилии в Ню Йорк Сити, известни със своя музей на изкуствата и богатата фондация „Стафърд“, са натрупали своето първоначално богатство по време на сребърната треска в Колорадо, като финансирали мелниците и топилните в Роринг Форк. Тя знаеше, че в продължение на години семейство Стафърд беше сторило много добрини с парите си, и затова противният първоизточник на богатството им беше още по-изненадващ за нея.

— Какво място — обади се Стейси и прекъсна потока на мислите ѝ. — Не съм знаела, че Роринг Форк е бил такъв ад. А я го погледни сега: най-богатият град в Щатите.

Кори поклати глава.

— И това ако не е ирония!

— Толкова насилие и толкова страдания.

— Така е — потвърди Кори и добави тихо, — макар да не намерих нищо, което да подсказва за серийни убийци канибали.

— Аз също.

— Все някъде обаче има някакви улики. *Трябва* да има. Просто трябва да ги намерим.

Стейси вдигна рамене.

— Смяташ ли, че може да са онези индианци в каньона? Те са имали сериозен мотив — земята им е била открадната от миньорите.

Кори обмисли това. Беше чела, че по онова време индианците юта от Уайт Ривър и Ункъмпагре са воювали срещу белите, които ги изтласквали на запад през Скалистите планини. Конфликтът достига своя връх с войната за Уайт Ривър през 1879, когато юта най-накрая били изхвърлени от Колорадо. Възможно е някои индианци, участвали в конфликта, да са си пробили път на юг и да са си отмъстили на миньорите от Роринг Форк.

— Да, мислила съм по въпроса — каза тя най-накрая, — но миньорите не са били скалпирани — скалпирането оставя лесно различими белези. Освен това научих, че юта са имали силно табу срещу канибализма.

— Както и белите хора. А може да не са ги скалпирали, за да скрият своята самоличност.

— Възможно е. Убийствата обаче са от високо качество. Искам да кажа — добави Кори бързо, — че не са небрежни и неорганизирани. Не е лесно да направиш засада на хитър и корав колорадски миньор, който пази своя участък. Не мисля, че група отслабени индианци биха могли да извършат тези убийства.

— А какво ще кажеш за китайците? Направо не мога да повярвам колко ужасно са се отнасяли с тях — все едно не са човешки същества.

— И това съм обмислила. Ако мотивът е отмъщение, защо е било нужно да ги ядат?

— Може просто да са фалшифицирали изяждането, за да изглежда като работа на мечка.

Кори поклати глава.

— Моят анализ показва, че наистина са консумирали месото. Сурово. И още един въпрос: защо изведнъж са спрели? И каква цел са постигнали, ако изобщо са имали такава?

— Това наистина с добър въпрос. Обаче вече е един и не знам ти как си, но аз съм толкова гладна, че бих могла сама да изям няколко миньори.

— Да вървим да обядваме.

Когато станаха, за да си тръгнат, Тед дойде при тях:

— Кори започна той, исках да те питам какво ще кажеш за вечеря довечера? Гарантирано няма да имаме проблем с резервациите, — той прокара пръсти през къдравата си коса и се усмихна.

— С удоволствие — отговори тя, благодарна, че той още проявява интерес въпреки вниманието към Стейси, — но ще вечерям с Пендъргаст.

— О, ами добре. Някой друг път. — Тед се усмихна, но Кори забеляза, че не успя съвсем да скрие известна обида. Заприлича ѝ на малко кученце и тя почувства как я пронизва чувство за вина. Въпреки това той се обърна смело към Стейси, намигна ѝ и каза:

— Радвам се, че се запознахме.

След като се опаковаха в палтата си и излязоха навън в студа, Кори се запита къде ли щеше да я отведе една нова среща с Тед. Факт беше, че отдавна нямаше гадже, а леглото ѝ горе в голямата къща на „Рейвънс Ръвин“ беше много, много студено.

---

[1] Индианско племе, населявало някога Юта, Колорадо и Ню Мексико. — Б.пр. ↑

32.

Беше като някакъв повтарящ се кошмар, който те мъчи една нощ, а на следващата се връща под нова и още по-страховита форма. Поне така се струваше на началник Морис, докато крачеше през онова, което бе останало от къщата на Дютоа. Димящите руини се издигаха върху склона на хълм с прекрасен изглед към града в подножието му и заобикалящия го полукръг от заснежени планини. Направо не можеше да го понесе — да крачи по същите коридори от найлонови ленти, да вдъхва същата воня на изгоряло дърво, пластмаса и гума; да вижда овъглените стени и локвичките разтопено стъкло, обгорените кровати и строшените от горещината мивки и тоалетни чинии. И онези малки неща, които като по чудо бяха оцелели: чаша за вода, шишенце парфюм, подгизнало меченце и плакатът за филма „Маршов оркестър“ — най-известният филм на Дютоа, все още закачен на изкормената стена.

По-голямата част от нощта бе отишла в гасенето на пожара и ограничаването му до тази мокра, димяща купчина руини. Призори сред тях бяха нагазили съдебните експерти и патологът и направиха всичко възможно, за да установят самоличността на жертвите. Не бяха изгорели толкова много, колкото семейство Бейкър, което само усили ужаса. Поне този път няма нужда да си имам работа с Чивърс, помисли си началникът, защото той вече беше минал през местопрестъплението и сега пишеше доклада си. Доклад, към който началник Морис изпитваше съмнение. Очевидно случващото се беше твърде много за възможностите на Чивърс.

Но пък беше благодарен за присъствието на Пендъргаст. Странно, но този човек му вдъхваше увереност, въпреки че всички се дразнеха от него. Пендъргаст вървеше пред Морис в своето неподходящо черно палто, с белия копринен шал и странната шапка на главата, смълчан като гроб. Слънцето беше скрито зад тежките зимни облаци, а температурата извън руините беше под нулата. Вътре обаче

остатъчната топлина и издигащите се облаци пара създаваха влажен и вонящ микроклимат.

Най-накрая стигнаха до първата жертва, която патологът колебливо беше идентифицирал като самата Дютоа. Останките приличаха повече или по-малко на свръхголям почернял ембрион, загнезден в купчина пружини, метални плочи, винтове, скоби от нитачки и изгорели слоеве памучна вата, смесена с парчета изгоряла пластмаса и почернели кабели. Черепът беше цял, а челюстта раззината в безмълвен писък, ръцете изгорели до кокал, фалангите на пръстите застинали в гърч, а тялото, свито в себе си от горещината.

Пендъргаст се спря и прекара дълго време просто загледан в жертвата. Не извади епруветки и пинсети, за да събира проби. Единственото, което правеше, беше да гледа. След известно време бавно описа кръг около отворотелното нещо. В ръката му се появи лупа и с нея той започна да оглежда следи от разтопена пластмаса и други неясни точки, които го интересуваха. Докато правеше това, вятърът смени посоката си и началникът вдъхна миризмата на печена плът, от която веднага му се догади. Божичко — щеше му се Пендъргаст да побърза.

Най-накрая агентът на ФБР се изправи и те продължиха обиколката на огромната руина, неумолимо насочвайки се към втората жертва — малкото момиче. Това беше още по-лошо. Началникът предвидливо бе пропуснал закуската и в стомаха му нямаше нищо за изхвърляне, но въпреки това почувства сухите позиви.

Жертвата, дъщерята на Дютоа, Сали, беше на десет години. Учеше в училището, където ходеше дъщерята на началника. Двете деца не бяха приятелки — Сали беше затворено дете, което не беше за чудене с такава майка. Сега, когато се приближаваха към трупа, Морис се осмели да му хвърли един поглед. Тялото на момичето беше в седнало положение, изгоряло само от едната страна. Беше закопчано за тръбите под една от мивките.

Морис почувства сухия позив, после втори, който го докара до нещо подобно на хълцане, и побърза да отмести очи.

Пендъргаст отново прекара сякаш половин живот в оглеждане на останките. Началникът не можеше да разбере как го прави. Отново почувства позив и се опита да мисли за нещо друго. *Каквото и да е*, за да успее да се овладее.

— Толкова е объркващо — каза той повече, за да отвлече вниманието си, отколкото от желание да споделя. — Просто не мога да разбера.

— Какво?

— Как... ами как извършителят избира жертвите си. Искам да кажа, какво общо имат? Изглежда напълно случайно.

Пендъргаст се изправи.

— Местопрестъплението наистина е предизвикателство. Прав си, че жертвите са случайни. Обаче *нападенията* не са.

— В какъв смисъл?

— Убиецът не е избирал жертви. Той или тя — тъй като етиологията на нападенията не посочва пол — са избирали къщи.

Началникът се смръщи.

— Къщи?

— Да. Двете къщи имат една обща характерна черта — те са зрелищно видими от града. Следващата къща без съмнение ще бъде също толкова очебийна.

— Искаш да кажеш, че са били избрани заради зрелището? Мили боже, за какво?

— Може би, за да изпрати послание. — Пендъргаст се обърна. — А сега да се върнем към нашия предмет. Местопрестъплението е интересно главно заради светлината, която хвърля върху мисленето на убиеца. — Агентът говореше бавно, докато се оглеждаше. — Извършителят, изглежда, отговаря на Милъновата дефиниция за садистична личност от „взривния“ подвид. Той търси крайна степен на контрол; изпитва удоволствие, може би сексуално, от силните страдания на другите. Това разстройство присъства буйно в човек, който иначе би изглеждал нормален. С други думи, лицето, което търсим, може да изглежда като обикновен, производителен член на общността.

— Откъде можеш да знаеш това?

— Основава се на възстановката ми на престъплението.

— Да я чуем.

Пендъргаст отново огледа руините, преди да спре погледа си върху началника.

— Първо, извършителят е влязъл през прозорец на втория етаж.

Началникът се въздържа да попита как е могъл да стигне до този извод, още повече че втори етаж не беше останал.

— Знаем това, защото вратите на къщата са били масивни и всички ключалки — затворени. Това можеше да се очаква, като се има предвид създаденият от първия пожар страх и може би заради относителната откъснатост на постройката. В добавка прозорците на първия етаж са масивно изпълнение, с трислойни стъкла за по-голяма термична изолация и дъбови капаци. Онези, които огледах, бяха заключени и можем със сигурност да предположим същото и за останалите. Както заради ниските температури, така и както вече казах, заради създадения от първия пожар страх. Такъв прозорец трудно се чупи и всеки опит би бил шумен и отнемащ време. Освен това щеше да събуди обитателите. Някой щеше да се обади на деветстотин и единайсет или да натисне паникбутон, с който къщата е била оборудвана. Обаче двете жертви са били изненадани на втория етаж, вероятно докато са спели. Прозорците горе не са били толкова яки, имали са само двойно стъкло и не всички са били заключени, както може да се види тук. — Пендъргаст посочи към плетеницата от метал и пепел в краката си. — Затова предполагам, че убиецът е проникнал и си е излязъл през прозорец на втория етаж. Двете жертви са били подчинени, след това са свалени на първия етаж за... въъ... *развързката*.

На началника му беше трудно да се съсредоточи върху онова, което казваше Пендъргаст. Вятърът отново беше сменил посоката си и той прилежно дишаше през устата.

— Това не само ни разкрива начина на мислене на убиеца, но също така някои от неговите физически характеристики. Той или тя без съмнение е атлетичен индивид, може би с опит в алпинизма или друга напрегната физическа дейност.

— Опит в алпинизма?

— Скъпи началнико, причината е, че няма следи от стълба или въже.

Началник Морис преглътна.

— А този „взривен“ садизъм?

— Госпожа Дютоа е била вързана с широки лепенки за дивана на първия етаж. Лентата е била увита около целия диван, за да я обездвижи — това е доста работа. Изглежда е била залята с бензин и

изгорена жива. И най-важното е, че е станало, без устата на жертвата да е била запушена.

— Какво значи това?

— Престъпникът е искал да говори с нея, да я чуе как се моли за живота си и след като огънят е пламнал... да чува писъците ѝ.

— О, майчице божия! — Морис си спомни пронизващия глас на Дютоа на пресконференцията. Отново му се доповръща.

— Обаче садизмът, който е очевиден тук — Пендъргаст направи леко движение по посока останките на мъртвото момиче, — е още по-краен.

Морис не искаше да узнае защо, но агентът продължи:

— Момичето не е било полято с бензин. За извършителя това е щяло да бъде твърде бързо. Вместо това е подпалил огъня тук, вдясно от детето, и го е оставил да напредва към него. Ако огледаш тръбите, към които е било заключено, ще видиш, че са изкривени. Дърпало е с все сили, за да избяга.

— Виждам. — Началникът обаче дори не направи опит да се престори, че поглежда.

— Обърни внимание на посоката, в която са изкривени.

— Кажи ми — предаде се началник Морис и покри лицето си с ръце, защото повече не можеше да понася това.

— Изкривени са в посока на огъня.

Настъпи мълчание.

— Извинявай — каза началникът най-накрая, — но не разбирам.

— От каквото и да се е опитвала да избяга, било е по-страшно и от пламъците.

33.

Последния път, когато беше във викторианското полицейско управление, Кори имаше белезници на ръцете. Споменът беше достатъчно пресен, за да почувства болка, когато прекрачи прага. Но Айрис, дамата на рецепцията, беше дори прекалено мила и весело я насочи към временния кабинет на Пендъргаст в мазето.

Спусна се по стълбището, което миришеше на застояло, мина край тъмен тътнещ котел и стигна до тесен коридор. На вратата на стаята в края му нямаше име — виждаше се само номер на касата. Тя почука и гласът на Пендъргаст я покани да влезе.

Специалният агент стоеше зад древно метално бюро, отрупано с поставки за епруветки и химически прибор с неизвестно предназначение, който бълбукаше. Стаята нямаше прозорци и вътре беше душно.

— Това ли ти дадоха? — попита Кори. — Тук си направо като в подземна тъмница.

— Получих онова, което поисках. Желанието ми беше да не ме безпокоят и местоположението на тази стая го предотвратява. Никой не слиза тук, за да ми досажда — никой.

— Тук е горещо като в ада.

— Не е по-лошо от пролет в Ню Орлиънс. Както знаеш, не обичам студа.

— Ще ходим ли да обядваме?

— За да помрачаваме храненето с разговори за трупове и канибализъм? Може би сега ще можем да отделим няколко минути на последните новости в твоите проучвания.

— Разбира се, но може ли да бъдем по-експедитивни? Защото аз пък *не обичам* топлинните удари. — Тя седна и Пендъргаст направи същото.

— Има ли напредък?

— Страхотен. Приключих с изследването на четири комплекта останки и те разказват една и съща история: всички са жертви на банда

сериен убийци канибали.

Пендъргаст наклони глава.

— Направо невероятно, но няма никакво съмнение. Открих нещо интересно в последния скелет, който проучих. Човек със странното име Ишъм Тинг Той е един от първите убити и костите му показват белези от следсмъртни увреждания от голямо и силно животно — без съмнение гризли, както и обичайните признаци на побой, разчленяване и канибализъм, извършен от човешки същества. Прегледах репортажите във вестниците за убийството и в този случай мечка била прогонена от останките при идването на партньорите на Тинг. Без съмнение мечката е яла мършата на Тинг, *след като* е бил убит от банда канибали. Това виждане и прогонване на мечката стръвница е причината в съзнанието на всички да се загнезди мисълта, че убиецът е тя. Разбира се, логично предположение, но в случая чисто съвпадение.

— Отлично. Сега историята е завършена. Предполагам, няма нужда да проучваш още останки?

— Не, четири са напълно достатъчни. Събрах всички данни, които ми бяха нужни.

— Чудесно — измърмори Пендъргаст. — Кога ще се върнеш в Ню Йорк?

Кори си пое дълбоко дъх.

— Няма още да се връщам.

— Защо?

— Защото реших... да разширя обхвата на моята теза.

Тя замълча, изчаквайки реакцията на агента, но той остана безмълвен.

— Защото... съжалявам, но историята *не е* завършена. Сега, когато знаем, че тези миньори са били убити... — Тя се поколеба. — Добре де, възнамерявам да направя всичко възможно, за да *разкрия* убиеца.

Отново мълчание. Само сребристите очи на Пендъргаст едва видимо се присвиха.

— Виж, случаят е много интересен. Защо да не стигна до края? Защо са били убити тези миньори? Кой или кои са извършителите? И защо убийствата са спрели толкова внезапно? Има стотици въпроси и

аз искам да намеря отговорите. Това е възможност да превърна една добра теза в забележителна.

— Ако оцелееш — подхвърли Пендъргаст.

— Не мисля, че съм изложена, на каквато и да е опасност. Всъщност след пожарите вече никой не ми обръща внимание. И никой не знае за моето най-важно откритие все още всички смятат, че мечката го е направила.

— Въпреки това се притеснявам.

— Защо? Ако се тревожиш за това, че пазя онова имение, мястото е на километри от изгорените къщи. Освен това имам съквартирантка — капитан Баудри. Човек не може да си пожелае по-добра защита от тази. И нека ти кажа още нещо: тя има .45-калибров пистолет и знае как да го използва. — Кори не спомена и думичка за следите, които бе видяла около къщата.

— Не се и съмнявам. Но трябва да замина от Роринг Форк за няколко дни, а може би и повече, и в резултат няма да мога да ти осигуря защита. Боя се, че ровенето в този случай ще разлае пословичните кучета. А в този малък богат град има страшни кучета. Сигурен съм в това.

— Нали не вярваш, че палежите са свързани по някакъв начин с убийствата на миньорите. Та това се е случило преди сто и петдесет години!

— *Все още* не вярвам в каквото и да било. Обаче усещам дълбока вода и силно течение. Не бих искал да оставаш в Роринг Форк повече от необходимото. Съветвам те да вземеш първия самолет.

Кори се вторачи в него.

— Аз съм на двацет и животът си е *мой*, а не твой. Наистина съм благодарна за помощта, но... ти не си ми баща. Ще остана.

— Ще те обезкуража, като ти спра финансовата помощ.

— Хубаво! — Потисканият гняв на Кори изби. — Още от началото се месиш в тезата ми. Не можеш да не се бъркаш — ти си такъв. Но на мен не ми харесва. Не можеш ли да разбереш колко е важно това за мен? Започна да ми писва да ми казваш какво да правя.

Нещо мина като сянка по лицето на Пендъргаст — нещо, което тя би разпознала като опасно, ако не беше толкова гневна.

— Единствената ми грижа в този случай е твоята безопасност. И трябва да добавя, че рисковете, на които се излагаш, са усиления от

нещастната ти склонност към привързване и неблагоприятие.

— Щом казваш. Но аз приключих с разговорите и ще остана в Роринг Форк, независимо дали ти харесва или не.

Когато Пендъргаст заговори отново, тя се изправи толкова рязко, че обърна стола, и хукна към вратата, без да го изчака да се изкаже.

34.

Това беше една от най-представителните викториански къщи на главната улица. Тед, който беше същински извор на информация за Роринг Форк, беше разказал историята ѝ на Кори. Къщата била построена от Харолд Грисуел, известен като Краля на среброто от Роринг Форк, който натрупал състояние, но банкрутирал по време на борсовата паника през 1893 г. Самоубил се, като скочил в главната шахта на мината „Мачлес“, оставяйки млада вдовица — бившата кръчмарска танцьорка Роузи Ан. Роузи Ан прекарала следващите три десетилетия в наемане и уволняване на адвокати, завеждане на безброй дела за връщане на собствеността върху отнетите мини и друго имущество. Когато всички правни възможности се изчерпали, тя заковала прозорците на Грисуел Меншън и станала отшелница. Отказвала да пазарува дори най-насъщните неща, разчитайки на добрината на съседите, които започнали да оставят храна пред вратата ѝ. През 1955 година съседите се оплакали от лошата миризма, която се носела от къщата. Когато полицията прониква в къщата, вижда нещо невероятно: цялата къща била пълна от пода до тавана с гниещи купчини документи и други бумажки, натрупани по време на безкрайните дела, които жената е водила. Имало пакети с вестници, платнени чанти, пълни с проби от руди, театрални афиши, плакати, счетоводни книги, доклади за съдържанието на проби от среброто, минни сертификати, клетвени показания, съдебни протоколи, ведомости за заплати, банкови извлечения, карти, доклади от проучвания на мини и други подобни. Открили сбръчкания труп на Роузи Ан под цял тон хартия. Цяла стена от документи, подкопани от гризящите мишки, била паднала върху нея и я приковала към пода. Роузи Ан Грисуел умряла от глад.

Умряла без завещание и без наследници и градът придобил сградата. Складираните документи се оказали невероятно по своите размери историческо съкровище. Повече от половин век по-късно сортирането и каталогизирането още продължаваха. За съжаление на

пресекулки, когато бедното Историческо общество на Роринг Форк успяваше да спечели субсидия.

Тед бе предупредил Кори за състоянието на сбирката, която беше твърде различна от лъскавия дигитализиран архив на вестниците, който той ръководеше. Обаче, след като порови из тях за доказателства, свързани с дейността на банда убийци канибали, и се оказа с празни ръце, Кори реши да потърси в архива на Грисуел.

Оказа се, че архивистът идва само два пъти седмично. Тед беше предупредил Кори, че човекът е един неквалифициран задник. Когато Кори пристигна в тази декемврийска сутрин, от оловното небе се сипеха редки снежинки. Тя завари архивиста в салона на къщата, настанен зад бюро, да си играе със своя смартфон. В самия салон нямаше хартия, но през отворените врати, извеждащи от него. Кори можеше да види лавици от пода до тавана и кантонерки, пълни с материали.

Архивистът стана и протегна ръка.

— Уин Марпъл — представи се той. Беше рано оплешивял мъж на трийсетина години с конска опашка, начеващо шкембе, обаче запазил аурата на намигващата увереност на застаряващ Лотарио^[1].

Тя се представи и обясни своята задача: търси информация за 1876 г., убийствата на стръвницата, за престъпления и възможни прояви на банди в Роринг Форк.

Марпъл започна дълъг отговор, като много скоро се прехвърли на темата, която му беше любима той самия. Кори научи, че той, Марпъл, някога е бил в олимпийския отбор по ски и е тренирал в Роринг Форк, заради което се влюбил в града; че все още е отличен скиор и страхотен пич извън пистата; и че няма как да я пусне в архива без нужните документи и разрешения, без да споменаваме определена и по-тясна област на взаимодействие.

— Нали разбираш — продължи той, — експедиции за улов на информация не са разрешени. Много от тези документи са частни и са поверителни, противоречиви или — тук ѝ намигна още веднъж — скандални по своята същност.

Тази реч бе придружена с няколко облизвания на устните и плъзгане на алчен поглед по тялото на Кори.

Тя си пое дълбоко дъх и си припомни поне веднъж да не си бъде най-големият враг. Много мъже просто не можеха да не бъдат

тъпанари. А тя имаше нужда от тези архиви. Ако отговорът за тези убийства не беше тук, вероятно е бил изгубен завинаги.

— Бил си в олимпийския отбор по ски? — попита с глас, пълен с фалшива възхита.

Това предизвика нов поток самохвалство, включително информация как щял да спечели бронзов медал, ако не му бяха попречили състоянието на пистата, температурата на въздуха, съдиите... Кори престана да слуша, но не спираше да кима и да се усмихва.

— Страхотно — възкликна тя, когато осъзна, че е свършил. — Досега не бях срещала олимпиаец.

Уин Марпъл имаше още много да разказва по въпроса. След пет или десет минути Кори в отчаянието си се съгласи да излезе с него в събота вечерта и в замяна получи пълен и неограничен достъп до архива.

Уин се повлече след нея в елегантните, но западнали помещения, пълни с хартия. В добавка към неволите ѝ документите бяха само грубо подредени хронологично, без някой да си направи труда да ги организира по предмети.

Уин вече ревностно носеше папки, а Кори, седнала на дълга маса, покрита със сукно, започна да ги прелиства. Бяха смесени и обърквачи, пълни с неприсъщи и поставени на погрешното място материали. Стана ясно, че който ги беше събирал в папките, е бил или небрежен, или пълен идиот. Докато прехвърляше връзка след връзка, помещението се изпълни с миризмата на гниеца хартия и стар восък.

Минутите преляха в часове. Помещението беше прекалено топло, светлината недостатъчно и очите ѝ започнаха да парят. Дори Уин най-накрая се умори да говори за себе си. Листовете бяха сухи и при всяко разгръщане във въздуха се вдигаше прах. Имаше купчини неразбираеми правни документи, регистри, клетвени показания, протоколи от заседания на голямо жури от съдебни заседатели, смесени с планове, отчети от проучвания, оценки на съдържанието на сребро, споразумения за сътрудничество в разработването на мини, ведомости със заплати, описи, заповеди за работа, акции без стойност, фактури и несвързани с нищо плакати и хвърчащи листове. От време на време сред документите изскачаше шарен афиш, обявяващ

пристигането на някоя гърдеста кралица на бурлеската или група, играеща фарсове.

Не много често Кори попадеше на документ от известен интерес — наказателна жалба, препис от криминално дело, плакати „Издирва се...“, полицейски доклади, които се отнасяха до нежелани елементи и приходящи заподозрени, обвинени в различни престъпления. Обаче нямаше нищо, което да се набива в очи, нищо за банди от луди, нито за някого с мотив да убие и изяде единайсет миньори.

Редовно се натъкваше на името Стафърд, особено в документите, отнасящи се до работещите по топенето и рафинирането на метала. Тези страници бяха особено противни, защото включваха счетоводни книжа, в които се изброяваха убити работници и повредено оборудване, както и сумите, изплатени на вдовиците и сираците, които никога не надвишаваха пет долара. Повечето от сумите бяха обозначени с 0,00 и бележка „без плащане/грешка на работника“. Имаше данни за работници с отрязани крайници, отровени или ранени по друг начин по време на работа, които след това са били уволнявани без никаква компенсация или подкрепа.

— Какви гадни отрепки — измърмори на себе си Кори, докато подаваше поредната купчина хартия на Уин.

По едно време изскочи рекламна листовка, която привлече вниманието ѝ.

ТЕОРИЯ ПО ЕСТЕТИКАТА

Лекция от
г-н Оскар Уайлд от Лондон, Англия

Практическото приложение на естетическата теория с наблюдения върху изящните изкуства, личната украса и украсата на жилището.

Ще бъде изнесена в голямата галерия на мината „Сали Гудуин“ в неделя следобед на 2 юни от два и половина часа. Цена на билетите: седемдесет и пет цента.

Кори едва не избухна в смях — толкова причудливо ѝ се стори написаното. Това сигурно беше лекцията, на която Уайлд е чул историята за убийствата на гризлото. Към листовката бяха закачени сноп други листовки, писма и бележки за лекцията. Изглеждаше нелепо грубите миньори от Роринг Форк да изпитват какъвто и да е интерес към теорията на естетиката, да не говорим за личната украса или тази на жилищата им. Обаче според всички разкази лекцията имала голям успех и завършила с овации и ставане на крака. Може би причината беше в Уайлд с неговото ексцентрично облекло и суетното му маниерничене или свръхестествената му духовитост. Горките миньори от Роринг Форк не са имали никакви други забавления, освен ходенето по курви и пиенето.

Тя бързо запрелиства закачените към рекламната листовка документи и попадна на една забавна бележка, писана на ръка — очевидно писмо на миньор до неговата жена на Изток. В него нямаше и грам пунктуация:

Скъпа жено в неделя тук четете лекция господин Оскар Уайлд от Лондон След лекцията господин Уайлд се разговори с миньорите и работягите обаче докато го чаках да поговоря с него онзи дърт пияница Суинтън го държеше за копчето на жилетката и му разказа някаква история, от която горкият човечец побеля като привидение, че си помислих дали няма да падне и да изгуби съзнание...

Уин, който надничаше през рамото ѝ, също я прочете и изпръхтя презрително:

— Неграмотен копелдак. — Той почука с пръст по рекламната листовка. — Обзалагам се, че от това могат да се изкарат пари.

— Сигурна съм — отговори Кори, поколеба се малко, после отново захвана документите с кламер. Колкото и да беше привлекателно писмото на миньора, беше твърде далече от целта на нейната теза, за да включи и него.

Тя бутна купчината документи настрана и се прехвърли на следващата папка. Забеляза, че докато отнасяше предишната папка,

Уин извади рекламната листовка и я пхна на друго място. Сигурно щеше да я продаде на някой интернет аукцион.

Каза си, че това, което прави той, не е нейна работа. Пристигна следващата голяма купчина, после още една. Повечето от документите бяха свързани с изкопните работи и рафинирането. Този път без изключение бяха свързани със семейство Стафърд, което по всички показатели беше станало по-потисническо с нарастването на личното си богатство и власт. Изглежда фамилията бе оцеляла по време на борсовата паника през 1893 г. без особени загуби и дори се бе възползвала от възможността да купи участъци и мини за малка част от истинската им стойност. Имаше множество избелели карти на участъка с мините, както и на всяка мина, галерия и тунел, грижливо отбелязани и обозначени. Странно беше, че нямаше почти никакви материали за работата на топилните.

В този момент един документ я накара да замре. Беше пощенска картичка от Хаулънд Стафърд до жена на име Дора Тифани Кърмоуд, датирана 1933 г. Започваше със:

Скъпа братовчедке...

— Божичко! — избъбри Кори, — онази кучка Кърмоуд е роднина на семейството, което е изстискало този град.

— За кого говориш? — попита Уин.

Тя стовари длан върху документа.

— Бети Кърмоуд. Ужасната кучка, която управлява „Хайтс“. Тя е роднина на Стафърд — притежателите на топилнята по времето, когато Роринг Форк е бил миньорски град. Направо не е за вярване.

Едва тогава Кори осъзна каква грешка е направила. Уин Марпъл се наду и заговори укорително като някоя стара мома.

— Госпожа Кърмоуд е най-финият и *най-любезният* човек в този град.

Кори предприе бързо отстъпление.

— О, съжалявам. Аз просто... тя е причината да ме вкарат в затвора... не знаех, че ти е приятелка.

Нейното притеснено извинение, изглежда, свърши работа.

— Разбирам, че си й сърдита за това, но аз мога да *гарантирам* за нея. Тя е *добър човек*. — Поредното намигване.

Браво на теб. След пет часа Кори не беше открила каквото и да било и сега беше вързана да излезе с този глупак, и то за нищо. Надяваше се срещата да мине бързо и на място, където Тед няма да може да ги види. А защо да не се престори в последния момент на болна? Да, точно това ще направи.

Тя погледна часовника си. Нямахше начин да успее да намери онова, което търсеше, в този ад от хартия. За първи път изпита усещането, че може би се е надскочила. Може би Пендъргаст беше прав. Вече разполагаше с достатъчно материал за отлична теза.

Тя стана.

— Виж, няма да се получи. По-добре да си вървя.

Уин я последва до предния салон.

— Съжалявам, че нямаше повече късмет. Обаче поне... — той отново намигна — успяхме да си уговорим среща.

Определено щеше да се престори на болна.

Той се наведе към нея — без съмнение прекалено близо.

— Удоволствието беше мое.

Тя изведнъж се закова на място. Какво беше това на задника ѝ? Направи половин крачка назад и се обърна, но ръката я последва като пипало на октопод и този път леко стисна едната ѝ задна буза.

— Дръж си ръцете на мястото — каза ледено тя и отблъсна ръката му.

— Ами... нали си уговорихме среща?

— И заради това можеш да ме хващаш отзад?

Уин загледа объркан.

— Ами... просто исках да бъда дружелюбен. Мислех, че ще ти хареса. Имам предвид, че не се случва всеки ден да излизаш с олимпийец, и реших... — Последното му похотливо намигване беше виновно. Кори застана пред него.

— Олимпийец? Кога за последен път си се виждал в огледалото? Ето какво щеше да видиш, ако го беше направил: оплешивяващ, шкембест загубеняк. Не бих излязла с теб дори да беше последният мъж на земята.

След това грабна палтото си и излезе навън, където студеният въздух я блъсна като стена.

Уин Марпъл седна зад бюрото си. Ръцете му трепереха, дишането му беше плитко и ускорено. Направо не можеше да повярва как се беше отнесла с него тази кучка. След цялата помощ, която ѝ беше оказал! Излезе една от онези малоумни феминистки, които вдигат врява за всяко невинно потупване.

Уин беше толкова яростен и възмутен, че усещаше кръвта си да блъска като там-там в главата. Отне му няколко минути, докато се съвземе достатъчно, за да вдигне телефонната слушалка и да набере номер.

---

[1] Герой на М. де Сервантес, който се съгласява по настояване на своя приятел Анселмо да изпита верността на съпругата му Камила. — Б.пр. ↑

35.

Бети Браун Стафърд Кърмоуд, седнала в хола на къщата си на върха на „Хайтс“, затвори преносимия телефон. В камината бучеше огън от борови цепеници. Тя остана няколко минути напълно неподвижна, загледана през панорамния прозорец в планините, докато обмисляше проблема. Нейният зет Хенри Монтебело седеше във високото кресло от другата страна на камината. Носеше костюм с жилетка, а ръчно плетената му черна вълнена вратовръзка контрастираше с бялата му риза. Той оглеждаше ноктите на ръцете си с патрицианско отегчение. През прозорците нахлуваха лъчите на слабото зимно слънце.

Кърмоуд обмисля проблема още минута, после вдигна отново слушалката и набра Дениъл Стафърд.

— Здравей отново, скъпа — чу се сухият, язвителен глас. На Кърмоуд не й беше особено приятно да разговаря със своя братовчед, но „харесване“ и „обичане“ не фигурираха сред връзките, които държаха фамилията Стафърд цяла. Връзките бяха финансови и всички семейни отношения се определяха от тях. Тъй като Дениъл не само беше глава на попечителските фондове на семейство Стафърд с активи от около два милиарда долара, но и един от двамата управляващи директори на фамилната инвестиционна компания, която ръководеше активи на стойност шестнайсет милиарда, тя го смяташе за свой близък. Особено близък. Никога не й хрумваше да се запита дали харесва този човек или не.

— Включила си ме на високоговорител? — попита Дениъл.

— Хенри е тук с мен — обясни Кърмоуд. Тя направи пауза. — Имаме проблем.

— Ако имаш предвид новия пожар, слава богу, не беше в „Хайтс“. Това е прекрасно — сега въздействието върху „Хайтс“ е доста разводнено. Онова, от което имаме нужда, е трети ножар още по-далече. — Последва сух кикот.

— Съвсем не е смешно. Както и да е, не се обаждам заради това, а заради момичето — Кори Суонсън. Тя е открила връзката между Кърмоуд и Стафърд.

— Това не е държавна тайна.

— Дениъл, отишла е в архива „Грисуел“ и е попаднала на съкровище от документи, свързани с мините, мелниците, работата на топилните още от едно време. *Далече* в миналото.

Мълчание. Изведнъж тя чу братовчед си да ругае благовъзпитано от другия край на линията.

— Нещо *повече* от това? — Изведнъж гласът му беше изгубил част от своята язвителност.

— Не. Поне за момента.

Отново мълчание.

— Колко добър изследовател е момичето?

— Като териер е. Забива малките си остри зъби и не пуска. Изглежда още не е направила връзката, но ако продължи да рови, ще стигне и дотам.

Още по-продължително мълчание.

— Бях останал с впечатлението, че съответните документи са унищожени.

— Беше направено сериозно усилие, обаче архивът е в пълна бъркотия. Нещо може и да е останало.

— Разбирам. Да, *това* е проблем.

— Изрови ли някаква мръсотия за нея и останалите, както обеща?

— Да. Този приятел Пендъргаст има шарена история, но е недосегаем. Баудри е военен герой с множество ордени и похвали, което я превръща в сложна мишена. С изключение на това, че е била уволнена от военновъздушните сили по болест.

— Раняване? — попита Кърмоуд. — Не мен ми се стори напълно здрава.

— Прекарала е няколко месеца във военната болница в Ландщул, Германия. Медицинското ѝ досие е засекретено и военните пазят тези документи като същински дяволи.

— А момичето?

— Тя е малка беладжийка. Израснала е в парк за кемпери в ужасно малко градче в Канзас. Родителите ѝ са от най-долната

работническа класа и се разделят след нейното раждане. Майката е пълна алкохоличка, а бащата безделник, веднъж отнесъл обвинение за банков обир. Тя самата има детско досие, дълго цяла ръка. Единствената причина да стигне там, където е сега, е, че този Пендъргаст я взима под крилото си и плаща образованието ѝ. Няма съмнение, че това е услуга за услуга. Проблемът е, че докато Пендъргаст е там, трудно ще я докопаме.

— Началникът на полицията ми каза, че снощи е отлетял за Лондон.

— Голям късмет. Действай бързо.

— И какво точно да направя?

— Скъпа, ти си напълно способна да се справиш с този проблем преди връщането на агента. Искам само да ти припомня какво е заложено на карта. Така че не ми разправяй игрички. Удари здраво. Ако решиш да наемеш някого, наеми най-добрия. Каквото и да сториш, аз няма да знам нищо.

— Какъв страхливец си!

— Благодаря. Готов съм да призная, скъпа братовчедке, че ти си човекът в семейството с най-много тестостерон.

Кърмоуд затвори телефона с гневен жест.

По време на разговора Монтебело беше запазил мълчание. Вниманието му сякаш беше насочено единствено към добре маникюрираните му нокти. Сега той вдигна поглед от тях.

— Остави това на мен — предложи той. — Познавам човек точно за тази работа.

36.

„Еспелет“ — скъпият бар до лобито на хотел „Конот“, приличаше на светлокремав бонбон от високи прозорци и снежнобели ленени покривки. Смяната на климата на Роринг Форк беше добре дошла. Досега Лондон се бе оказал благословен с топла зима и меката следобедна слънчева светлина заливаше нежните извивки на помещението. Специалният агент Пендъргаст, който беше седнал на голяма маса, гледаща към Маунт стрийт, стана, когато Роджър Клийфиш влезе в заведението. Фигурата му, както Пендъргаст отбеляза, беше може би малко поналята, лицето му — набраздено и загрубяло. Още като студент Клийфиш беше на практика плешив, така че лъскавият му череп не беше изненада. Той продължаваше да крачи бързо, изнасяйки тялото си напред, а носът му цепеше въздуха с неспокойното любопитство на хрътка, надушила следа. Тези качества, както и препоръката му като член на „Доброволците“, бяха вдъхнали на Пендъргаст увереност в избора му на партньор в това приключение.

— Пендъргаст! — възкликна Клийфиш и протегна ръка с широка усмивка. — Изглеждаш също като някога. Или почти както някога.

— Скъпи, Клийфиш — отговори Пендъргаст, стискайки протегнатата ръка. Дватамата с лекота се върнаха към установената в Ъксбридж^[1] практика да се обръщат един към друг на фамилно име.

— Я се виж някога в Оксфорд смятах, че си в траур, обаче сега виждам, че това е било недоразумение. Черното просто ти отива. — Клийфиш седна. — Можеш ли да повярваш, че времето е такова? Мейфеър никога не е изглеждал толкова прекрасен.

— Наистина — кимна Пендъргаст. — Тази сутрин отбелязах без ни най-малко удовлетворение, че температурата в Роринг Форк е паднала под нулата.

— Ужасно — Клийфиш потрепери.

Келнерът донесе менютата, остави ги пред тях и се оттегли.

— Радвам се, че успя да хванеш сутрешния полет — каза Клийфиш и потърка ръце, докато преглеждаше менюто. — Тук

следобедното меню за чай „Шик и шок“ е особено приятно. Сервират най-хубавия „Кир Роял“ в Лондон.

— Хубаво е да се върнеш отново в цивилизацията. Роринг Форк въпреки богатството си или може би точно заради него е скучен и недосягаем град.

— При последния ни разговор спомена нещо за пожар. — Усмивката върху лицето на Клийфиш избледня. — Подпалвачът, за когото спомена, е ударил отново?

Пендъргаст кимна.

— Боже мили... Но да минем към по-ведра нотка: мисля, че ще си доволен от откритието, което направих. Надявам се, че полетът ти до тук няма да се окаже напълно безполезен.

Келнерът се върна за поръчките. Пендъргаст поиска чаша шампанско „Лорен-Перие“ и джинджифилова кифла с каймак, а Клийфиш няколко различни сандвича — пръчици. Членът на „Доброволците“ изчака келнерът да се отдалечи, после бръкна в дебелата си адвокатска чанта, измъкна една тънка книга и я плъзна по плота на масата.

Пендъргаст я вдигна. Беше от Елъри Куин и носеше заглавието „Кралски кворум — история на детективския разказ, разкрита в 106 от най-важните книги в тази област, отпечатани от 1845 г. досега“.

— „Кралският кворум“ — измърмори Пендъргаст, вторачен в корицата. — Спомням си, че когато разговаряхме, ти спомена Елъри Куин.

— Разбира се, чувал си за него.

— За тях, ако трябва да бъдем точни.

— Точно така. Двама братовчеди, които работят под един псевдоним. Може би най-добрите съставители на антологии с криминални разкази. Да не говорим, че те самите са автори по право. — Клийфиш почука по томчето в ръцете на Пендъргаст. — Тази книга е може би най-известното критично произведение за криминалната литература — сборник и изследване на най-големите произведения в този жанр. Между другото, това е първото издание. Обаче има нещо странно: въпреки че на корицата пише 106 заглавия, всъщност са 107. Ето, виж. — След като каза това, взе книгата, отвори на съдържанието и започна да плъзга пръста си по отделните заглавия:

74. Антъни Уин — „Грешнико, върви си тайно“ — 1927 г.

75. Сюзън Гласпел — „Съдебни заседатели връстници“ — 1927 г.

76. Дороти Л. Сейърс — „Лорд Питър оглежда трупа“ — 1928 г.

77. Г. Д. Х. & М. Коул — „Ваканцията на началник Уилсън“ — 1928 г.

78. У. Съмърсет Моъм — „Ашендън“ — 1928 г.

78^a. Артър Конан Дойл — „Приключението в (?)“ — 1928 (?) г.

79. Пърсивал Уайлд — „Мошеници в детелината“ — 1929 г.

— Виждаш ли? — Каза Клийфиш с нещо подобно на триумф в гласа. — Номер седемдесет и осем „а“ в „Кралският кворум“. Заглавието е неизвестно. Датата на публикуването несигурна. Дори съществуването не е сигурно: затова е „а“-то. И няма статия в основния текст — само е споменато в съдържанието. Обаче Елъри Куин — вероятно заради превъзходството си в тази област — е чул за тази рядкост отнякъде и е сметнал, че си заслужава да я включи в своята книга. Или може би не. Когато през 1967 г. книгата е преработена и списъкът е свит до сто двамайсет и пет произведения, седемдесет и осем „а“ е изхвърлено.

— И ти смяташ, че това е липсващата история с Холмс?

Клийфиш кимна.

Донесоха чая им.

— Еднозначно Конан Дойл е имал по-раншно вписване в книгата — каза Клийфиш и отхапа от сандвича с пушена съомга и уасаби. — „Приключенията на Шерлок Холмс“. Номер шестнайсети в „Кралският кворум“.

— Тогава очевидната следваща стъпка ще бъде да определим какво точно е знаел Елъри Куин за тази история с Холмс и откъде той или те са научили за нея.

— За съжаление „Доброволците“ безброй пъти са минавали по този път. Както можеш да си представиш, седемдесет и осем „а“ в

„Кралският кворум“ е един от творческите кошмари на нашата организация. Създадохме специална титла, която ще бъде връчена на онзи член, които намери този разказ. Двамата братовчеди са мъртви от десетилетия и не са оставили и късче доказателство за това защо седемдесет и осем „а“ е включен в първото издание или защо е изваден по-късно.

Пендъргаст отпи глътка шампанско.

— Това е окуражително.

— Наистина. — Клийфиш бутна книгата настрана. — Преди години „Доброволците“ натрупаха голям брой писма от по-късния живот на Конан Дойл. До днес не сме разрешили на външни учени да ги проучат — искаме да ги ползваме за нашите собствени научни публикации в списанието и другаде. Но тези по-късни писма са до голяма степен пренебрегвани, защото са свързани с онази част от живота на Конан Дойл, когато е дълбоко нагазил в спиритуализма, пишейки научни трудове като „Идването на феите“, „Ръбът на непознатото“, оставяйки Холмс настрана.

Клийфиш си взе друг сандвич — с панирано пиле и печен патладжан. Отхапа, след това още веднъж, затвори очи и започна да дъвче. После избърса изискано пръсти в лепената салфетка и с палаво намигване пхна ръка в джоба на самото си и извади две похабени и избледнели писма.

— Моля те да го запазиш в тайна каза той на Пендъргаст, — защото... ъъ... взех тези временно назаем. Нали не искаш да ме видиш зачеркнат от членството.

— Бъди сигурен в моята дискретност.

— Чудесно. В такъв случай мога да ти кажа, че двете писма са написани от Конан Дойл през 1929 — година преди смъртта му. И двете са адресирани до господин Робърт Крейгтън, романист и другар в спиритическите сеанси, с когото Конан Дойл се сприятелява през последните си години. — Клийфиш разгъна едно от писмата. — Това първо писмо споменава между другото: „Очаквам всеки ден да получа новини от работата с Аспърн Хол, която напоследък твърде тежи на съзнанието ми“. — Той сгъна отново писмото и го прибра в джоба си, след това се зае с другото. — Второто писмо също споменава мимоходом: „Научих лошата новина за Аспърн Хол. Сега съм в колебание как да постъпя — или дали изобщо трябва да правя нещо.

Въпреки това не мога да бъда спокоен, докато не видя работата свършена.“

Клийфиш прибра и второто писмо.

Всички от „Доброволците“, които са чели тези писма, а те не са много, предполагат, че Конан Дойл е бил замесен в някакъв вид спекулация с недвижим имот. Аз обаче вчера прекарах целия следобед в преглеждане на английските и шотландските регистри... няма данни за Аспърн Хол в тях. *Просто не съществува.*

— Значи според теб Аспърн Хол не е място, а заглавие на разказ?

Клийфиш се усмихна.

— Може би... съвсем случайно... това е заглавието на отхвърления разказ на Конан Дойл: „Приключението в Аспърн Хол“.

— Къде може да е този разказ?

— Знаем къде не е. Не е в неговата къща. След като се залежава с месеци от ангина пекторис, Конан Дойл умира през юли 1930 година в Уиндълшам, неговия дом в Кроубъроу. В годините след това хиляди Доброволци и други изследователи на Холмс са пътували до Източен Съсекс и са проучили всеки сантиметър от къщата. Намерили са недовършени ръкописи, писма, други документи, но не и изчезналия разказ за Холмс. Затова не мога да не мисля, че... — Клийфиш се поколеба. Че разказът е бил унищожен.

Пендъргаст поклати глава.

— Спомни си какво казва Конан Дойл във второто писмо: че се колебае как да постъпи; че не може да се успокои, *докато не види работата свършена.* Това не звучи като мислите на човек, който се готви да унищожи разказа.

Клийфиш го изслуша и кимна леко.

— Същият катарзисен подтик, който е накарал Конан Дойл изобщо да напише разказа, би го накарал и да го запази. Ако съм изпитвал известни съмнения, това включване в „Кралският кворум“ ги премахна. Разказът е някъде навън. И може да съдържа информацията, която аз търся.

— И тя е? — попита Клийфиш нетърпеливо.

— Още не мога да говоря за това. Обаче ти обещавам, че ако намерим разказа, ти ще бъдеш този, който ще го публикува.

— Прекрасно! Клийфиш притисна молитвено ръце.

— И така, заровете — за да използвам известния израз — са хвърлени. — С тези думи Пендъргаст пресуши чашата с шампанско и даде знак на келнера за още една.

---

[1] Общо наименование, отнасящо се за университетите в Оксфорд и Кеймбридж. — Б.ред. ↑

37.

Стейси се оказа голяма поспалана — сутрин спеше до десет и дори до единайсет — помисли си Кори завистливо, надигнала се в ранни ранини, докато оглеждаше през отворената врата завитата фигура в другата спалня. Спомни си, че и тя беше такава, преди да разбере какво иска да постигне в живота.

Вместо да направи кафе в малката кухня, Кори реши да слезе в града и да се почерпи в „Старбъкс“. Мразеше ледената къща и въпреки съквартирантството на Стейси Баудри гледаше да прекарва там колкото може по-малко време.

Погледна външния термометър — беше почти минус деветнайсет градуса. Температурата продължаваше да пада. Навлече се с шапка, ръкавици и пухено палто и пое към автомобилната алея, където беше паркирала колата. Докато я почистваше от снега — беше повалило малко през нощта — съжали отново, че избухна така срещу Уин Марпъл. Беше глупаво да изгори този мост. Обаче такава беше онази предишна Кори — избухлива и неспособна да понася идиоти. Това поведение може и да беше резултатно в Медисин Крийк, когато беше бунтуваща се гимназистка, но нямаше как да бъде извинено тук и сега. Просто *трябва* да спре да се нахвърля срещу хората, особено когато знае, че е против нейния собствен интерес.

Запали колата и започна бавно да се спуска по стръмната автомобилна алея към Рейвънс Ръвин Роуд. Небето беше сиво и отново заваля сняг. Прогнозата гласеше, че трябва да се очаква още много, което в курорт като Роринг Форк се посрещаше така, както фермерите в другите части на страната посрещаха дъжда. Ала на Кори снегът й беше омръзнал до смърт. Може би наистина беше време да осребри чиновете си и да се махне оттук.

Караше бавно, защото често имаше заледени участъци по пътя с остри завои, който се спускаше в каньона, а скапаните гуми на колата под наем не осигуряваха достатъчно сцепление.

И сега какво? Оставаха ѝ още ден-два работа по скелетите — трябваше да изпита всички подробности, ако се изрази съдебномедицински. Това щеше да е краят. Макар да изглеждаше невероятно, щеше да провери дали Тед няма някакви нови идеи за това къде може да намери указания за самоличността на убийците. Разбира се, много внимателно, защото той не знаеше как всъщност са умрели миньорите. Беше я поканил отново утре на вечеря — каза си, че тогава ще го преслуша по въпроса.

Оставаха шест дни до Коледа. Баща ѝ я молеше да се върне в Пенсилвания и да прекара празниците с него. Дори щял да ѝ прати парите за самолетен билет. Може би това беше знак. Може би...

Разнесе се силен шум, разтърсващо БУУУМ, което я накара да натисне рязко спирачките и неволно да изпищи. Колата се плъзна, но не излезе от пътя, а се завъртя и спря.

— Какво, по дяволите... — Кори се вкопчи във волана. Какво се бе случило? Нещо беше разбило предното стъкло, превръщайки го в непрозрачна мрежа от пукнатини.

И тогава видя малката, свършена дупка в центъра му.

Изпищя отново и се свлече надолу, свивайки се под арматурното табло. Беше тихо, а главата ѝ работеше трескаво. Това беше дупка от куршум. Някой се беше опитал да я застреля. Да я убие.

Мамка му, мамка му, мамка му...

Трябваше да се махне оттук. Пое си дълбоко дъх, напрегна сили, изправи се и удари напуканото стъкло с ръката си в ръкавица, изкърти достатъчно голям отвор, че да вижда през него. След това стисна волана и даде газ. Фордът се плъзна настрана, но тя успя да го овладее и подкара, очаквайки всеки момент друг изстрел. В паниката си даде твърде много газ, колата попадна на леден участък и поднесе отново. Плъзна се към мантинелата над клисурата, отскочи от нея със скърцане, върна се обратно на пътя и се завъртя на сто и осемдесет градуса. Кори беше потресена, но след кратка паника осъзна, че не е ранена.

— Мамка му! — извика тя отново. Стрелецът още беше там някъде, а може би я следваше надолу по пътя. Колата бе загаснала, а страната откъм пътника беше цялата помляна, но не беше пълна развалина. Кори завъртя ключа и двигателят заработи. Подкара бавно фокуса, насилвайки се да не бърза, докато маневрира, и потегли надолу

по пътя. Колата вървеше, но издаваше противен шум — изглежда някой от калниците се триеше в гумата.

Бавно и внимателно, с трепереци на волана ръце, Кори влезе в града, насочвайки се право към полицейското управление.

След като Кори попълни бланката за случило се произшествие, сержантът на рецепцията я отведе право в кабинета на началника. Очевидно вече беше важна личност. Завари началник Морис зад бюрото си, отрупано с картончета, снимки, върви, карфици и лепило. На стената зад него висеше неразбираема таблица, без съмнение свързана с палежите и убийствата.

Началникът имаше вид на съживен мъртвец. Бузите му бяха увиснали като късове лой, очите бяха потънали в орбитите, косата разчорлена. Същевременно погледът му излъчваше суровост, каквата преди нямаше. Това поне можеше да мине за известно подобрене.

Той взе доклада и я покани с жест да седне. Минаха няколко минути, докато го прочете, след това го прочете повторно и го остави на бюрото.

— Имаш ли основания да мислиш, че някой е недоволен от теб?
— попита той.

Макар да беше разтресена от случилото се, при този въпрос Кори се засмя.

— Да. Всички в „Хайтс“. Кметът, Кърмоуд, Монтебело. Пък и ти. Началникът успя да пусне лека усмивка.

— Разбира се, ще започнем разследване. Но виж... надявам се да не си помислиш, че не ни е грижа, но вече няколко седмици издирваме браконьер в този район. Убива и разчленява елени и със сигурност продава месото. Един от неточните му изстрели миналата седмица мина през прозореца на къща. Така че случилото се с теб може да е... *може да е* неточен изстрел на браконьер. Станало е рано сутринта — точно тогава елените и съответно браконьерите са активни. Повтарям — не твърдя, че се е случило точно това, а че е възможно... най-вече, за да ти помогна да се отпуснеш.

— Благодаря — каза Кори.

Двамата станаха и началникът ѝ подаде ръка за сбогуване.

— Съжалявам, но трябва да задържа колата ти като доказателство, за да можем да направим балистичен анализ и да видим дали не можем да намерим куршума.

— Нямам нищо против.

— Ще наредя на някой от полицаите да те закара там, където отиваш.

— Благодаря, но няма нужда. Отивам да пия кафе в „Старбъкс“.

Докато седеше и отпиваше от кафето, Кори се запита дали наистина е бил браконьер. Вярно, че беше ядосала много хора, но това беше забравено, особено след началото на палезите и убийствата. Стрелбата срещу колата ѝ беше опит за убийство. Каква заплаха представляваше тя, че да си заслужава подобно усилие? Началникът беше толкова претрупан — както и всички останали в полицейското управление — че тя не вярваше да проведат резултатно разследване. Ако стрелбата имаше за цел да я уплаши, това нямаше да стане. Може и да беше уплашена, но нямаше начин да бъде прогонена от града. Нещо повече — тази заплаха щеше да я накара да остане по-дълго.

Може би... наистина беше браконьер. Или някой друг местен луд. Можеше да бъде дори серийният подпалвач, който е променил начина си на действие.

Мислите ѝ се насочиха към Стейси, която сигурно още спеше в къщата. Накрая щеше да ѝ се наложи да слезе в града и онзи можеше да стреля и по нея.

Тя извади мобилния си телефон и набра номера ѝ. Обади се сънлив глас, обаче щом Кори започна да ѝ разказва случилото се, Стейси бързо се разсъни.

— Някой е стрелял по колата ти? Ще намеря този задник.

— Чакай. Не го прави. Това е лудост. Остави полицията да се оправя.

— Следите му ще се виждат в снега. Ако тръгна по тях, ще стигна до дупката, в която се е сврял.

— Моля те, не го прави. — На Кори ѝ трябваха десет минути, за да я убеди де не го прави. Когато се готвеше да затвори, Стейси каза:

— Надявам се да стреля по моята кола. Имам няколко патрона дум-дум, които копнеят да се запознаят с вътрешността на главата му.

След това Кори се обади във фирмата за коли под наем. Агентът веднага ѝ обясни, че началникът на полицията лично се е обадил, за да

обясни задържането на колата. Колко ли ужасно е да стрелят по теб, има ли нужда от лекар... и би ли приела по-голяма кола — разбира се, на същата цена — като малка компенсация за случилото се?

Когато затвори, Кори се усмихна. На началника най-накрая бяха започнали да му растат топки.

38.

Роджър Клийфиш се плъсна на едно от двете тапицирани с кадифе кресла до камината в лондонската си къща. Краката му почиваха върху мечата кожа, а цялото му тяло попиваше благотворната топлина от пукация зад решетката на камината огън. Агент Пендъргаст седеше на другото кресло, неподвижен и втренчен в пламъците. Когато Клийфиш го бе въвел, агентът на ФБР бе огледал помещението с повдигнати вежди, без да каже нищо. Въпреки това Клийфиш усещаше някак си, че го беше одобрил.

Той рядко пускаше никого в своята всекидневна и не можеше да не се чувства малко като Шерлок Холмс тук, у дома, като негов колега в разследване. Тази мисъл успя леко да повдигне духа му. Ако беше честен към себе си обаче, вероятно щеше да приеме ролята на Уотсън. В края на краищата, Пендъргаст беше професионалният детектив.

Най-накрая Пендъргаст се размърда, остави чашата уиски със сода на масичката за сервиране и попита:

— Е, Клийфиш, какво откри досега?

Това беше въпросът, от който запитаният се боеше. Той преглътна, пое си дълбоко дъх и отговори:

— За съжаление нищо.

Светлите очи се вторачиха настойчиво в него.

— Наистина ли?

— През последните двайсет и четири часа опитах всичко възможно — обясни Клийфиш. — Прегледах отново старата кореспонденция, четох и препрочетох дневника на Конан Дойл. Прегледах всяка книга и монография от последните му години, които успях да намеря. Дори се опитах да потърся информация от неколцина от най-блестящите познавачи — разбира се, предпазливо. Не открих нищо, дори и най-малката следа от доказателство. И трябва да кажа, че въпреки моя първоначален ентузиазъм това не е голяма изненада. Тази територия е била изчерпателно изследвана още в миналото от

„Доброволците“. Глупак съм бил да си мисля, че може да открия нещо ново.

Пендъргаст не отговори. С трепкащата по мършавото му лице светлина на огъня, наведената глава, изражението на усилен размисъл, запечатано на лицето му, заобиколен от викторианските артефакти, Пендъргаст толкова му заприлича на Холмс, че Клийфиш се смая.

Пендъргаст, съжалявам — измърмори той и насочи погледа си към мечешката кожа. — Толкова бях изпълнен с надежди. — Замълча. — Боя се, че си на грешен път, и то заради мен. За което те моля да ме извиниш.

След известно време Пендъргаст се размърда.

— Няма за какво да се извиняваш. Ти свърши достатъчно работа. Потвърди подозрението ми за изчезналия разказ. Показа ми доказателствата в „Кралският кворум“. Направи връзката в писмата на Конан Дойл с Аспърн Хил. Макар и без да искаш, ме убеди, че „Приключението в Аспърн Хил“ не само е съществувал, но продължава да съществува. Просто трябва да го намеря.

— За доброволец като мен, специалист по Холмс, това би било най-великото нещо в живота. Но трябва отново да попитам — защо е толкова важно за теб?

Пендъргаст се поколеба.

— Имам определени идеи и предположения, които този разказ може да потвърди или не.

— Предположения за какво?

Лека усмивка изви устните на агента.

— Ти — специалистът по Холмс — окуражаваш един детектив да се отдаде на вулгарни спекулации?

Клийфиш се изчерви.

— Макар обикновено да презирам хората, които твърдят, че имат шесто чувство — продължи Пендъргаст, — в този случай *усещам*, че изгубеният разказ е в центъра на загадките — настоящи и минали.

— Ако е така — въздъхна Клийфиш, — съжалявам, че те оставих с празни ръце.

— Не се притеснявай — отговори Пендъргаст, — защото не е така.

Клийфиш повдигна вежди въпросително.

Пендъргаст продължи:

— Изхождах от предположението, че колкото повече науча за последните години на Конан Дойл, толкова по-близо ще бъда до намирането на разказа. Съсредоточих вниманието си върху групата от спиритисти, към която той принадлежи в годините преди смъртта си. Научих, че групата редовно се събирала в малка вила, наречена Ковингтън Грейндж, на границата на Хампстед Хийт. Вилата била собственост на спиритистка на име Мери Уилкс. В Ковингтън Грейндж, Конан Дойл имал малка стая, където от време на време пишел есета за спиритуализма, които вечерта четял на групата.

— Вълнуващо — подхвърли Клийфиш.

— Позволи ми да ти задам следния въпрос: не е ли възможно, докато пише късните текстове върху спиритуализма в Ковингтън Грейндж, да е написал и последния си разказ за Холмс — „Приключението в Аспърн Хол“?

Клийфиш почувства как го обзема нарастващо вълнение. В думите на състудента му имаше смисъл. И това беше възможност, която, поне доколкото знаеше, никога не бе проучвана от някой от неговите другари доброволци.

— Като се има предвид пламенната му природа, не е ли също така възможно да го е скрил в малкото помещение, което е използвал за писане, или някъде другаде във вилата?

— Разбира се, че е възможно! — Клийфиш скочи от креслото си. — Боже мой, затова ръкописът така и не беше намерен в Уиндълшам! И сега какво ще правим?

— Какво ще правим? Мисля, че е очевидно — отиваме в Ковингтън Грейндж.

39.

С чаша чай в ръка, Доротея Пембрук се върна в своята спретната ниша в главната квартира в Бекпул на Националния тръст за местата от исторически интерес или природни красоти. Минаваше десет и четиресет и пет и госпожица Пембрук се отнасяше към пиенето на чай в единайсет толкова сериозно, колкото към своя пост. Платнена салфетка беше сложена изискано върху плота на бюрото. Чаша жасминов чай „Харисън & Кросфийлд“, бучка захар; бисквита от бяло брашно, потопена в чашата два пъти — не един, нито три, а точно два пъти, преди да отхапе парченце.

В много отношения госпожица Пембрук имаше усещането, че тя е Националният тръст. Разбира се, в неправителствената организация имаше много по-важни постове, но никой не можеше да се похвали с по-добро родословие от нея. Нейният дядо, сър Ърскин Пембрук, беше господар на Чидингъм Плейс — една от по-впечатляващите къщи в Корнуол. Обаче компанията му фалира и когато семейството осъзна, че не може да плаща данъците, нито издръжката на господарската къща, влезе в преговори с Националния тръст. Основите и структурата на сградата бяха реставрирани, градините разширени и накрая Чидингъм Плейс бе открита за посещения, а семейството се настани в скромни помещения на последния етаж. Няколко години по-късно баща ѝ зае поста мениджър на развитието в Националния тръст. Веднага след като завърши училище, госпожица Пембрук също започна работа в тръста, издигайки се през последните трийсет и две години до заместник-администратор.

В крайна сметка, едно напълно задоволително израстване.

Когато остави чашата настрана и започна да сгъва салфетката, госпожица Пембрук осъзна, че на прага стои мъж. Беше твърде добре възпитана, за да покаже изненада, но направи малка пауза, преди да сгъне салфетката за последно и да я прибере в бюрото си. Човекът имаше впечатляващ външен вид — висок и блед, светлоруса коса и очи с цвета на ледник. Носеше добре ушит черен костюм, но тя не го

познаваше, а и посетителите обикновено се обаждаха, за да си запазят час.

— Простете — каза той с американски южняшки акцент, придружен с очарователна усмивка, — не искам да се натрапвам, госпожице Пембрук, но секретарката в предния офис не е на мястото си и да, имаме среща.

Доротей Пембрук отвори бележника си и хвърли поглед на страницата с текущия ден. Да, наистина, имаше среща в единайсет и петнайсет с някой си господин Пендъргаст. Спомни си, че изрично беше поискал да се срещне с нея, а не с администратора — нещо твърде необичайно. Въпреки това не беше представен от секретарката, а тя не понасяше подобна неформалност. Мъжът обаче имаше очарователни маниери, затова беше готова да не обръща внимание на нарушените стандарти.

— Може ли да седна? — попита той, усмихвайки се отново.

Госпожица Пембрук кимна към стола пред бюрото си.

— Мога ли да попитам за какво искате да разговаряте с мен?

— Искам да посетя един от вашите имоти.

— Да посетите? — Тя разреши на възможно най-слабата отсянка на неодобрение да оцвети тона ѝ. — На място разполагаме с доброволци, които биха могли да ви помогнат. — Наистина, беше прекалено да я безпокоят за подобна дреболия.

— Извинете ме — отговори мъжът, — не желая да отнемам от ценното ви време. Разговарях по този въпрос със Службата за посетители и те ми препоръчаха да се обърна към вас.

— Разбирам. — Това придаваше друг смисъл на нещата. Освен това мъжът наистина имаше най-изтънчени обноски. Дори акцентът му говореше за произход от сой — не говореше на някой от онези груби, варварски американски диалекти. — Преди да започнем, ние тук имаме някои правила. Първо, изискваме личната карта на посетителя, ако обичате.

Мъжът отново се усмихна. Имаше красиви бели зъби. Бръкна в черното си сако и извади кожен портфейл, който сложи на бюрото, разкривайки нещо проблясащо в златно, под което лежеше личната карта. Госпожица Пембрук се смая.

— О, мили боже! Федералното бюро за разследване? Това... за криминално разследване ли става дума?

Мъжът се усмихна най-подкупващо.

— Не, не, няма защо да се тревожите. Въпросът е личен, няма нищо официално. Щях да ви покажа паспорта си, но остана в хотелския сейф.

Госпожица Пембрук позволи на трептящото си сърце да се успокои. Никога преди това не беше намесвана в криминално разследване и самата мисъл за подобно нещо я ужасяваше.

— Е, господин Пендъргаст, това е успокояващо и аз съм на ваше разположение. Моля, кажете ми името на имота, който искате да посетите.

— Става дума за вила на име Ковингтън Грейндж.

— Ковингтън Грейндж? Ковингтън Грейндж. — Наименованието не беше познато на госпожица Пембрук. Но това не беше чудно, защото на грижата на Тръста бяха поверени хиляди имоти, включително някои от най-големите английски имения, и от нея не можеше да се очаква да помни всички.

— Минутка. — Тя се завъртя към компютъра си, прехвърли няколко менюта и въведе името в едно празно поле. На екрана се появиха няколко снимки и дълъг обяснителен текст. Когато го прочете, госпожица Пембрук разбра, че няма и най-малък спомен за мястото. Не беше за чудене, че хората от Службата за посетителите бяха препоръчали на мъжа да разговаря с администратор.

Тя се обърна към него.

— Ковингтън Грейндж — каза госпожицата отново, — притежавана някога от Летиша Уилкс, починала през 1980 година, след като завещава вилата на правителството.

Мъжът на име Пендъргаст кимна.

— Господин Пендъргаст, съжалявам, че трябва да ви го кажа, но посещението в Ковингтън Грейндж е невъзможно.

Лицето на мъжа изглеждаше опустошено след тази новина. Той направи усилие да се овладее.

— Госпожице Пембрук, няма нужда посещението да е дълго.

— Съжалявам, но е невъзможно. Според досието вилата е затворена от десетилетия, докато тръстът реши какво да прави с нея.

Горкият човек — изглеждаше толкова неутешим, че дори сърцето на Доротей Пембрук, кораво и толкова коректно, започна да се размеква. — Понесла е сериозни щети от природните стихии — каза тя

в опит да обясни. — Вътре не е безопасно и има нужда от значителни консервационни работи, преди да пуснем някого вътре. А в момента — както лесно може да си представите — нашите средства са ограничени. Има множество други имоти, много по-важни, които също имат нужда от внимание. А тази вила, честно казано, няма голяма историческа стойност.

Господин Пендъргаст гледаше надолу и кършеше ръце. Най-накрая заговори:

— Благодаря, че отделихте време да ми обясните положението. Напълно разбираемо е. Само че... — В този миг господин Пендъргаст вдигна очи и срещна погледа ѝ. Само че аз съм последният жив потомък на Летиша Уилкс.

Госпожица Пембрук го загледа с изненада.

— Тя ми беше баба. Само аз съм останал от семейството. Майка ми умря миналата година от рак, а предишната година баща ми загина при влакова катастрофа. Сестра ми... беше убита преди три седмици по време на провален грабеж. Сама виждате... — Господин Пендъргаст замълча, за да се успокои. — Сама виждате, че Ковингтън Грейндж е всичко, което ми е останало. Като дете прекарвах там летата си, преди майка ми да ни отведе в Америка. Там са всички най-хубави спомени от моето изгубено семейство.

— О, разбирам. — Историята наистина беше сърцераздирателна.

— Исках да видя вилата още веднъж — един-единствен път, преди да се разруши напълно. И... спомням си един стар фотоалбум, който разлиствах като момче — стоеше в един от шкафовете. Бих искал да го взема, ако ми позволите, разбира се. Нямам *нищо*, *нищичко* от семейството си. Оставихме всичко тук, когато заминахме за Америка.

Госпожица Пембрук слушаше тази тъжна история и съжаление изпълваше сърцето ѝ. След миг обаче прочисти гърлото си. Съжалението беше едно, а дългът съвсем друго нещо.

— Както вече казах — започна тя, — поради всички изброени причини просто не може и дума да става. А и във всеки случай всичко във вилата принадлежи на Тръста, включително снимките, които може да имат историческа стойност.

— Нали така или иначе гният! Минали са повече от трийсет години и нищо не е направено! — Гласът на Пендъргаст бе придобил

умолителни нотки. — Само десет минути в къщата? Пет? Освен нас двамата няма нужда някой друг да знае.

Това внушение, че може да участва в схема за задкулисно споразумение тайно от Тръста, разруши магията.

— И дума да не стана. Изненадана съм, че въобще ви е дошло на ум да направите подобно предложение.

— И това е последната ви дума?

Госпожица Пембрук кимна отсечено.

— Разбирам. — Излъчването на мъжа се промени. Окаяният вид, умолителните интонации изчезнаха. Той се облегна на стола си и я загледа със съвсем различно изражение от преди. В него изведнъж се появи нещо, нещо, което госпожица Пембрук не можеше да определи, но то определено беше леко тревожно.

— Това е толкова важно за мен — каза мъжът, че съм готов на неразумни постъпки, за да го постигна.

— Не съм сигурна какво значи това, но аз взех решение — каза тя твърдо.

— Страхувам се, че неподатливостта ви не ми оставя друг избор. — След това агентът на ФБР бръкна в джоба си, извади тесте листове и ги вдигна така, че тя да може да ги вижда.

— Какво е това? — попита жената.

— Тук имам информация, която може да ви заинтересува. — Гласът на мъжа също се бе променил. — Научих, че семейството ви е живяло в Чидингъм Плейс?

— Не че това би било, от какъвто и да е интерес за вас, но още е там.

— Да. На четвъртия етаж. Мисля, че от тези материали най-интересни ще са онези, които засягат вашия дядо. — С рязко движение той остави листовите на бюрото. — Тук разполагам с информация — между другото неоспорима — че в последните месеци на своя бизнес, точно преди да фалира, е заел пари със залог стойността на акциите на своите собствени акционери в опит да спаси компанията. За да го направи, не само извършва сериозна финансова измама, но и лъже банката, заявявайки залога като своя собственост. — Той направи пауза. — Криминалните му действия оставят много от акционерите му без стотинка. Сред тях има известен брой вдовици и пенсионери, които

впоследствие умират в пълна мизерия. Боя се, че тази история представлява много неприятно четиво.

Пендъргаст замълча.

— Сигурен съм, госпожице Пембрук, че не бихте искали доброто име на вашия дядо, както и на останалите от семейство Пембрук, да бъде опетнено. — Мъжът направи пауза, за да се усмихне, показвайки белите си зъби. Така че не би ли било във ваш интерес да ми осигурите временен достъп до Ковингтън Грейндж? Нещо толкова дребно. Мисля, че така всички ще останем доволни.

Тази последна студена усмивка, тези малки, равни, съвършени зъби — те бяха виновни. Госпожица Пембрук се скова. След това бавно стана от стола. Също толкова бавно вдигна листовете, които този Пендъргаст бе оставил на бюрото пред нея. След това с презрителен жест ги хвърли в краката му.

— Имате наглостта да дойдете в кабинета ми и да ме изнудвате? — Гласът ѝ остана забележително спокоен, което изненада и самата нея. — Никога през живота си не съм била излагана на подобно ужасно поведение. Вие, господине, не сте нищо повече от един мошеник. Няма да се изненадам, ако историята, която ми разказахте, е също толкова лъжлива като значката, която размахвате.

— Истинска или фалшива, информацията, която имам за дядо ви, е солидна като скала. Дайте ми онова, което искам, иначе ще я предам на полицията. Помислете за семейството си.

— Моят дълг е към службата ми и истината. Нито повече, нито по-малко. Ако искате да съсипете семейното ни име, ако искате да ни повалите в калта и да унищожите малката финансова сигурност, на която се радваме — така да бъде. Ще го преживея. Онова, което обаче не бих преживяла, е да *наруша* своята служебна отговорност. Затова ви казвам, господин Пендъргаст — тя вдигна ръка и посочи с нетрепващ пръст изхода, — напуснете веднага сградата или ще повикам охраната да ви изхвърли. Хубав ден.

Застанал на стъпалата пред Националния тръст за местата от исторически интерес или природни красоти, агент Пендъргаст се оглежда известно време. Постепенно изражението му от раздражено премина в съвсем различно: възхита. Понякога истинската смелост се разкрива на най-неочакваните места. Малцина биха устояли на подобна пълна атака. Госпожица Пембрук, която само си вършеше

работата, беше една на хиляда. Тънките му устни се изкривиха в усмивка, той захвърли купчината листа в кошче за боклук. И докато слизаше по стъпалата на път за гарата и влака обратно за Лондон, цитира под носа си: „За Шерлок Холмс тя винаги ще си остане Жената. Рядко съм го чувал да я назовава другояче. В неговите очи тя засенчва всички останали представителки на своя пол и ги превъзхожда...“^[1].

---

[1] „Шерлок Холмс и скандалът в Бохемия“, прев. Й. Костурков. ИК „Труд“, С., 2000. ↑

40.

Моки Джоунс отново беше натряскан и доволен от това. Той често мислеше за себе си в трето лице единствено число и тъничкият глас в главата му казваше: ето го Моки Джоунс, който залита надолу по Ийст Мейн стрийт, без да чувства болка или студ, с пет скъпи мартинита и осемдесетдоларов стек в стомаха, с наскоро облекчени слабини, с портфейл, пълен с пари и кредитни карти, без пост, без работа и без тревоги.

Моки Джоунс беше един от единия процент — всъщност една десета от едната десета от еднопроцентниците — и макар да не бе спечелил и стотинка от парите си, това нямаше значение, защото парите си бяха пари. И беше по-добре да ги имаш и по-добре да са много, а не малко. А Моки Джоунс имаше мнооого от тях.

Моки Джоунс беше на четиресет и девет, изоставил три жени и още толкова деца, разхвърляни в неговия килватер — докато вървеше по улицата, леко кимна в тяхна чест — но сега беше свободен и напълно безотговорен, защото нямаше какво друго да прави, освен да кара ски, да яде, да пие, да чука и да креци на инвестиционните си съветници. Моки Джоунс беше много щастлив да живее в Роринг Форк. Това беше град по неговия вкус. На хората не им пукаше кой си и какво правиш, стига да си богат. Но не само богат милионер — това беше глупост. Страната беше бъкана с шибани долнопробни милионери от средната класа. Такива хора бяха ненавиждани в Роринг Форк. Не — човек трябваше да е милиардер или най-малкото да има сто милиона, за да се впише в кръга от богати хора. Самият Джоунс се числеше към онези със стоте милиона и макар това да бе неудобство, с което свикна, двестата милиона, които наследи от лудия си баща — последва друг поклон в чест на паметта му — отговаряха на неговите нужди.

Спря се и се огледа. Божичко, трябваше да се изпикае в ресторанта. В този шибан град нямаше обществени тоалетни. Мамка му, а къде беше оставил колата си? Всъщност нямаше значение не

беше толкова глупав, че да тръгне да кара в това състояние. Никога в „Роринг Форк Таймс“ нямаше да се появи заглавие: „Моки Джоунс арестуван за шофиране в пияно състояние“. Извади мобилния си телефон, но той се изплъзна от гладката кожа на ръкавицата и кацна в снежна пряспа. С цветиста ругатня Моки се наведе, извади го от снега, почисти го с ръка и натисна нужния бутон за бързо набиране. Само след миг превозът му беше уреден. Мартинитата в „Брайърлис Стейкхаус“ му се бяха усладили и предвкусваше другото, което щеше да си налее вкъщи.

Застанал на бордюра, леко олюлявайки се в очакване на лимузината, Моки Джоунс забеляза нещо, което бързо се разрастваше вдясно от периферното му зрение. Нещо жълтеникаво, което блестеше неестествено. Той се обърна и видя в квартал Маунтин Лоръл на източния склон на хълма в края на града, на по-малко от половин километър, една голяма къща буквално да изригва в пламъци. Докато гледаше, дори усещате горещината на бузата си, видя пламъците да се издигат все по-високо в небето и искрите да се изстрелват като комети в черното небе... И — о, мили боже — няма там в прозореца на втория етаж пламъците очертаваха нечий силует? Докато гледаше, прозорецът избухна и тялото изхвърча и започна да се снишава като падаща звезда, премятайки се, а грозният му писък режеше като нож вечерния въздух. Заехтя от планина на планина все едно никога нямаше да свърши дори след като горящият труп изчезна между борове. Почти веднага или само след секунди започнаха да вият сирени; по улиците полетяха пожарни коли, патрулки и зяпачи; минути по-късно се появиха бусовете на телевизиите със сателитни антени на покривите. Най-накрая долетяха хеликоптерите, с налепени по тях зрителски телефони, които увиснаха над мястото или се носеха ниско над дърветата.

И тогава, докато ужасният писък все още отекваше в объркания му и слисан мозък, Моки Джоунс почувства нещо първо топло, а след това студено да се стича по краката му. Миг по-късно осъзна, че се е напикал.

41.

А Кори Суонсън вкара наетия „Експлорър“ в автомобилната алея и вдигна очи към студената, тъмна къща. Нищо не светеше, макар колата на Стейси да беше пред нея. Къде ли е? По някаква причина Кори се улови, че се тревожи за Стейси, чувстваше странна готовност да я защитава, макар да се беше надявала да стане обратното — точно Стейси да я накара да се почувства в безопасност.

Вероятно Стейси си беше легнала, макар да приличаше повече на човек, който си ляга късно и става късно. А може и някой мъж да беше дошъл да я вземе с кола и още да не се бе върнала от срещата.

Кори слезе от колата, заключи я и влезе в къщата. Кухненската лампа беше угасена — това изясни загадката: Стейси беше заспала.

Един хеликоптер прелетя ниско над къщата, после друг. Докато пътуваше насам, бе забелязала голяма хеликоптерна активност, съпроводжана от далечния вой на сирени, който се носеше от града. Надяваше се да не е друга запалена къща.

Срещата ѝ с Тед не беше минала точно така, както се беше надявала. Не беше сигурна защо, но в последния момент бе изказала на предложението му да дойде и да стопли нея и студеното ѝ легло. Беше изкушена, мнооого изкушена, и още усещаше устните си да трепкат от неговите дълги целувки. Тогава защо, по дяволите, беше казала „не“?

Беше прекрасна вечер. Бяха хапнали в моден ресторант в стара каменна сграда, красиво реставрирана, уютна и романтична, със свещи на масата и приглушено осветление. Кори, която беше прегладняла, омете огромен стек по селски, леко алангле, в добавка половинка ейл, печени картофи (бяха ѝ любими), зелена салата и увенча всичко с шоколадова сладка с орехи — наистина неприлично разточителство. И говориха ли, говориха, особено за онзи задник Марпъл и за Кърмоуд. Тед беше омаян и същевременно шокиран да научи, че Кърмоуд и прословутото семейство Стафърд са роднини. Израснал в „Хайтс“, той познаваше Кърмоуд отдавна и бе започнал да я мрази, обаче да научи,

че е част от безсърдечната фамилия, експлоатирала и изцедила града по време на треската за сребро, направо го разби. В замяна той също ѝ разказа интересен факт: първоначално земята, върху която бил построен „Хайтс“, била собственост на семейство Стафърд, а тяхната строителна компания още държала собствеността върху разработването на Фаза III, което щяло да започне веднага след като са готови новите СПА и клуб.

Кори се откъсна от тези мисли и излезе от кухнята в централния коридор. Нещо я караше да се чувства неспокойна — имаше усещането за нечие чуждо присъствие — някаква странна миризма, която не можеше да определи. Мина през къщата и се насочи към техните стаи, за да провери какво прави Стейси.

Леглото ѝ беше празно.

— Стейси?

Мълчание.

Внезапно си спомни кучето.

— Джек?

Нямаше лай, подскоци, лудо махано с опашка и звуци, за да я поздрави. Тя започна да се плаши. Тръгна надолу по късия коридор, викайки кучето по име.

Отново нищо.

Тръгна да се връща в главната част на къщата. Може да се крие някъде или просто да се е изгубил.

— Джек?

Спря, за да се послуша, и чу приглушено скимтене и драскане. Идваха от голямата всекидневна — затворено помещение, в което ѝ беше изрично забранено да влиза. Тя се упъти към затворения чифт плъзгащи се врати.

— Джек?

Чу се ново скимтене и лай, придружени с драскане.

Почувства как сърцето ѝ започва да блъска. Нещо не беше наред. Въобще не беше наред!

Тя сложи ръце на вратите, откри, че не са заключени, и бавно ги разтвори. Джек незабавно се стрелна из мрака зад тях, започна да се върти около нея, да скимти и да я ближе, опашката му обаче беше прибрана между краката.

— Джек, кой те вкара тук?

Тя огледа тъмното помещение — изглеждаше празно и спокойно. Точно в този момент видя тъмните очертания на нечие тяло на дивана.

— Ей! — извика тя в изненадата си.

Джек седна зад нея, но продължаваше да скимти.

Фигурата се раздвижи леко и много бавно.

— Кой си ти и какво правиш тук? — настоя Кори. Това беше глупаво. Трябваше да се маха, и то веднага.

— О — чу се дебел глас в отговор, — това си ти.

— Стейси?

Мълчание.

— Боже мили, добре ли си?

— Да, всичко е наред — отговори неясният глас.

Кори светна лампите. Видя Стейси, свлечена на дивана, а пред нея имаше почти празна бутилка „Джим Бийм“. Все още беше облечена в зимните си дрехи — шал, шапка плюс всичко останало. На пода под краката ѝ имаше малка локвичка, а мокри следи водеха към дивана.

— О, не. Стейси!

Стейси махна с ръка, преди да я остави да падне на дивана.

— Съжалявам.

— Какво правиш? Навън ли си била?

— Излязох да се поразходя и да потърся това копеле, което стреля по колата ти.

— Нали ти *казах* да не го правиш? Можеше да измръзнеш до смърт в гората! — Тогавя Кори забеляза, че Стейси е препасала колана с кобура за .45-калибровия пистолет. Божичко, трябва да разкара този пистолет от тук.

— Не се тревожи за мен.

— Но аз се тревожа! *Наистина* се тревожа за теб!

— Хайде, седни. Пийни малко, отпусни се.

Кори седна, но не се възползва от поканата да пийне.

— Стейси, какво става?

— Не знам. Нищо не става, просто животът ми е скапан.

Кори я хвана за ръката. Не беше за чудене, че кучето бе откачило.

— Съжалявам. Понякога и аз изпитвам същото. Искаш ли да поговорим за това?

— Кариерата ми в армията — бум! Нямам семейство. Нямам приятели. Нищо нямам. В живота ми няма нищо, освен кутия със стари кости, които да занеса обратно в Кентъки. И за какво? Каква смахната идея беше това!

— Военната ти кариера — та ти си капитан! А всички тези медали и похвали — можеш да направиш каквото поискаш...

— Животът ми е съсипан. Бях уволнена.

— Искаш да кажеш... напуснала си?

— По болест.

— Раняване?

— ПТСР. Посттравматично стресово разстройство.

Мълчание.

— О, мили боже. Съжалявам, наистина съжалявам.

Настъпи дълго мълчание. Най-накрая Стейси заговори отново:

— Нямах представа. Получавах яростни пристъпи без никаква причина. Кресях като някой луд маниак. Или хипервентилиране: страховит панически пристъп. Божичко, колко е гадно. Понякога се чувствам толкова *отпаднала*. Не мога да стана от леглото, спя по четиринайсет часа дневно. После започнах да правя тази глупост — да пия. Не мога да си намеря работа. Уволнението по болест... като го видят във формуляра, веднага си казват: о, не можем да я наемем, защото е психо. Всички си връзват жълти панделки на колите, но когато става дума да наемат ветеран с посттравматично стресово разстройство... вьн, кучко.

Тя протегна ръка, за да вземе бутилката, но Кори я изпревари и я хвана внимателно преди нея.

— Не мислиш ли, че си пила достатъчно?

Стейси измъкна бутилката от ръката ѝ, отпи още една глътка, после най-неочаквано запрати шишето, което се разби в далечната стена.

— Да, мамка му. Достатъчно.

— Ела да ти помогна да си легнеш. — Кори я хвана под ръка, Стейси се изправи несигурно на краката си, а тя я придържаше. Боже, как вонеше на бърбън. Кори изпита съжаление към нея. Чудеше се дали ще успее да извади незабелязано пистолета от кобура, но реши, че не е добра идея, защото може да разгневи Стейси. Първо ще я сложи да си легне, после ще се оправя с оръжието.

— Хванаха ли копелето, което стреля по колата ти?

— Не. Смятат, че може да е браконьер.

— Браконьер — дръжки. — Тя се препъна и Кори трябваше да я подхване. — Не можах да намеря следите на копелето — беше навалял твърде много пресен сняг.

— Не го мисли сега.

— Да, но аз го мисля! — Стейси потупа с длан по кобура, измъкна пистолета и го размаха. — Ще видя сметката на този копелдак!

— Знаеш, че не трябва да си играеш с пистолет, докато си пиана — тихо, но твърдо каза Кори, овладявайки безпокойството си.

— Да. Права си. Съжалявам. — Стейси освободи пълнителя, който падна на пода и няколко куршума се разпиляха. — По-добре го вземи.

Тя го подаде на Кори с ръкохватката напред.

— Внимателно, защото има още един в патронника. Дай да го извадя.

— Аз ще се справя — Кори извади патрона от патронника, пускайки го да падне на земята.

— Ей, момиче, ти знаеш какво да правиш, а?

— Би трябвало, след като уча правоприлагане.

— Да, мамка му, някой ден ще станеш добро ченге. Наистина ще го направиш. Кори, *харесвам те*.

— Благодаря. — Тя помогна на Стейси да стигнат до техните стаи. Чу още няколко хеликоптера над главите им и пред прозореца видя, че прожекторът на единия, насочен към земята, се стрелка насам-натам. Нещо ставаше.

Кори най-накрая успя да напъха Стейси под завивките и се зае да почисти. Джек я следваше по петите. Пиянството на Стейси бе разтревожило горкото животинче. Беше разтревожило и нея. Когато се изправи, чу още един хеликоптер да прелита над къщата. Отиде при големите прозорци и погледна навън. Единственото, което успя да види, беше, че над хребета в посока към града пламти жълтеникаво зарево.

42.

Когато нещата просто не могат да станат по-зле, те все пак се влошават, помисли си началник Морис, докато гледаше двете разбити коли, които препречваха магистрала 82, и гневното, отчаяно задръстване, което се трупаше отвъд тях. Хеликоптерът линейка точно излиташе, разхвърляйки сняг навсякъде, сякаш не валеше достатъчно от небето, отнасяйки двете жертви до модерната травматологична клиника в Гранд Джънкшън. Там вероятно поне единият от тях, мъжът, прострелян в главата, щеше да умре. Онова, което истински разгневи началника, беше, че никой не е пострадал при катастрофата, предизвикала изригване на ярост, при което водачът на беемвето Х 5 бе извадил пистолет и застрелял двамата пътници в джипа „Мерцедес“, който го беше ударил отзад. Сега чуваше извършителя да се дере с все сили в задната част на патрулката, докато чакаха верижната машина да пристигне, дрънкайки за „самоотбрана“ и „защита на правата си“. Така че ако жертвата умре, а повечето хора с куршум .38 калибър в черепа умират, това щеше да значи девет убийства за по-малко от седмица. И всичко това в град, който от години не беше виждал убийство.

Какъв кошмар, а краят му не се виждаше.

Четири дни преди Коледа валеше силно, а прогнозата беше за петдесет-шейсет сантиметра нов сняг през следващите три дни и силен вятър, който беше последица от някаква буря. Магистрала 82 — единственият път навън от града, беше задръстена заради катастрофата, затова снегорините не можеха да работят и бурята бързо ги надвиваше. След час или дори по-малко щеше да се наложи да затворят пътя и всички тези гневни хора в колите, които крещяха, натискаха клаксоните и вдигаха врява като манияци, трябваше да бъдат спасявани.

Летището „Макмастър“ беше станало свидетел на непрекъснати полети, докато частните реактивни и турбовитлови самолети бягаха от града, но скоро и то трябваше да бъде затворено. И когато и това

станеше, Роринг Форк щеше да се окаже запушен — без вход или изход от града, освен с верижна машина за обработка на пистите.

Погледна в огледалото за обратно виждане към града. Третият палеж беше най-гадният от всички. Не заради броя на мъртвите, а заради психологическото въздействие, което оказва върху Роринг Форк. Изгорялата къща се издигаше точно на границите на града, на първото възвишение на хълма: голяма, стара викторианска къща, собственост на Морис Жиро — известния управител на фондове и част от нюйоркския хайлайф, номер пети в списъка на „Форбс“, елегантен старчок с его, голямо колкото Еверест. Жертвите бях той и новата му млада съпруга, която изглеждаше така, сякаш току-що е навършила осемнайсет. Тя се беше хвърлила горяща от прозореца на втория етаж.

Целият град го беше видял и сега целият град беше травматизиран. И този пътен инцидент, завършил с ярост и убийство, този класически пример на прецакано положение, беше резултатът.

Мислите му неволно се върнаха към сега вече пророческите думи на Пендъргаст. *Следващата къща без съмнение ще бъде не по-малко очебийна.* И заключението му: *За да изпрати послание.*

Но какво послание?

Началник Морис отново насочи поглед към суматохата. Работещата му на празен ход патрулка, на чиято задна седалка седеше стрелецът, стоеше на място с мигащи светлини и виеща сирена — всичко това беше просто представление. Идиотите, които бягаха от града, бяха запушили двете страни на магистралата, както и аварийните ленти. А високите преспи от двете страни на пътя не позволяваха на колите да обърнат. Така се беше създадо тотално задръстване. Дори началникът беше блокиран. Въпреки усилията му да не позволява на колите да прииждат и спират зад него, те го бяха направили и сега не можеше да помръдне.

Но поне бяха запушили изхода от града, така че не позволяваха на останалите коли да се присъединят към бъркотията. Слава богу, полицейското управление в Роринг Форк имаше три верижни машини като тези за обработка на пистите, които идваха насам. Докато си седеше в колата, чиито чистачки напразно се опитваха да преборят снега, чу едната да се приближава. Той веднага взе радиото и нареди на полицая в нея да дойде и да махне от тук извършителя. Гневната тълпа бе започнала да се трупа около патрулката му, крещеше срещу

стрелеца, ругаеше го и отравяше заплахи, докато извършителят от своя страна крещеше срещу хората и им се подиграваше. Беше удивително: все едно се беше върнал в дните на доброволците. Наистина, лустрото на цивилизацията беше твърде тънко.

И като капак на всичко, Пендъргаст беше изчезнал, измъкна се и замина за Лондон във възможно най-лошия момент. Пожарният инспектор Чивърс сега беше в открита война с управлението, а неговите собствени инспектори бяха деморализирани, гневни и не можеха да намерят съгласие помежду си.

Пристигна втората снегоутъпкваща машина, която докара група съдебни експерти и неколцина детективи, за да документират произшествието и местопрестъплението, както и да разпитат свидетелите. Снегът беше станал по-обилен, огромните снежинки направо се изливаха от небето. Началникът слезе от патрулката и се прехвърли във верижната машина с неколцина от хората си, които трябваше да се върнат в града, за да се заемат с новия палеж. Неколцина отчаяни шофьори и спътниците им също искаха да бъдат закарани обратно в града и началникът позволи на една двойка с бебе да се качи, предизвиквайки препирня между останените.

Докато верижното превозно средство се връщаше в града през дълбокия сняг край магистралата, началникът за хиляден път насочи мисълта си към палежите. Какво беше посланието? Дали извършителят е напълно луд? Обаче ако с така, как е възможно престъпленията му да са така добре планирани и безупречно изпълнени?

Когато влязоха в града, след хаоса на магистралата на началника направи впечатление призрачната пустота, която цареше тук. Беше се върнал обратно във времето, когато е бил на път да се превърне в град призрак. Улиците бяха украсени с коледни светлини, а витрините, пълни с блестящи и скъпи стоки, внасяха елемент от Зоната на здрача. Усецането беше като в деня след Армагедон.

Началникът се запита дали някога Роринг Форк ще бъде същият като преди.

43.

По-късно този следобед на път от скиорския склад Кори реши да се отбие в града, за да се сгрее с чаша топъл шоколад и да прегледа електронната си поща. Беше тъмно, снегът валеше и тя знаеше, че трябва да се връща у дома, но не искаше да вижда тази ужасна студена къща, след като цял ден бе прекарала в мръзнене в склада. Заради това започна наум да го нарича „сибирска камера на мъченията“.

Когато паркира своя нов „Форд Експлорър“ на улицата, снегът беше понамалял. След палежа предишната вечер места за паркиране имаше в изобилие, докато преди това обикновено човек трудно намираще място. Въпреки затварянето на магистралата и летището порано през деня ужасно много хора бяха успели да напуснат града. Тя влезе бавно в „Озимандий“^[1], едно от малкото обикновени кафенета в града, с безплатен уайфай и келнери, които не те гледат отвисоко.

Заведението беше почти празно, но любезната келнерка, която дойде, малко разведри мрачното настроение на Кори. Тя си поръча горещ шоколад и извади айпада си. Имаше малко имейли, включително един от научния ѝ ръководител, който искаше нови подробности за нейната работа. Същевременно искаше вътрешна информация какво точно става в Роринг Форк. Завършваше с оплакването, че не го информира достатъчно. Вярно беше, че е пестелива в своите доклади, защото не искаше да му даде възможност да се меси или да попречи на работата ѝ. Затова реши, че колкото по-малко информация има, толкова по-добре. Щом тезата ѝ бъде завършена и предадена, тя щеше да помете комисията и той нямаше да има друг избор, освен да се присъедини към официалното признание. Щеше да спечели наградата „Роузуел“... или поне се надяваше, че събитията ще се развият по този начин. За да успокои Карбоне, съчини неясен и двусмислен отговор на неговия имейл, маскира го като доклад, който по същество не казваше нищо, като намекваше, че работата ѝ върви бавно и всъщност още няма много информация. След

това натисна бутона „изпрати“, като се надяваше, че това ще му бъде достатъчно в продължение на няколко дни.

Донесоха горещия шоколад и Кори започна да отпива, докато прехвърляше имейлите. От Пендъргаст нямаше нищо — не че го беше очаквала, защото той очевидно не си падаше по писането на имейли. След като свърши с писмата, порови из „Ню Йорк Таймс“, „Хъфингтън Поуст“ и няколко други сайта. Нюйоркският вестник беше поместил репортажа за палежите на първа страница и тя го прочете с интерес. След втория пожар историята бе добила национална известност, обаче третият палеж я издигна до една от онези ужасни сензационни случки, които приковаваха вниманието на цялата страна. Иронията бе, че се превърна в хит точно сега, когато бурята беше в разгара си и репортерите не можеха да дойдат тук, за да я отразят.

След като си допи шоколада, Кори стигна до извода, че е по-добре да се връща вкъщи. Уви се добре в шала, излезе от кафенето и с изненада видя от другата страна на улицата двойка, която точно минаваше под уличната лампа и в която разпозна Стейси и Тед. Тя се вторачи в тях. Макар да не се държаха за ръце, изглеждаха много близки, бърбейки. Докато ги следеше с поглед, двамата влязоха в един ресторант.

Кори изведнъж се почувства гадно. По-рано днес Стейси бе заявила, че ще прекара деня в къщата на Файн, тъй като има ужасен махмурлук. Явно не е бил толкова ужасен, след като е могла да излезе на вечеря с Тед. Дали тези двамата не мамеха Кори? Изглеждаше невъзможно, но изведнъж беше станало много вероятно. Може би това беше отмъщението на Тед заради отказа ѝ да легне с него снощи? Затова ли беше излязъл със Стейси — за да си го върне?

Ами Стейси? Може би беше достатъчно объркана, за да стори подобно нещо. В края на краищата излезе, че не е увереният капитан от авиацията, както първоначално я бе възприела Кори, а една доста объркана и самотна млада жена. Стана ѝ неприятно, че случилото се я беше накарало да промени чувствата си към Стейси, но сега не можеше да не я приема като различен човек. Запита се какво ли представлява посттравматичният синдром и как ли се проявява. Освен това трябваше да се добави и странният факт, че Стейси беше пристигнала в града няколко дни по-рано, без да се разкрие на когото и

да било. Какво е правила през това време? Наистина ли просто е искала „да усети“ мястото?

Кори се качи на колата и запали двигателя. В него имаше още малко остатъчна топлина, така че бързо загоря. Това я накара да изпита благодарност. Излезе от града и подкара към Рейвън Ръвин Роуд, като взимаше обратните завои много бавно, докато снегът се трупаше върху чистачките. Сега валеше толкова силно, че някой в засада с пушка нямаше да успее да види колата ѝ по пътя, камо ли да стреля. Това беше добра новина. Замисли се за скапания си обяд от боб с ориз — толкова можеше да си позволи — и поредната вечер, през която щеше да мръзне в къщата. Майната му, щеше да отвори с шперц ключалката на термостата и да го надуе, а собственикът да вие колкото ще. Беше толкова смешно — мултимиллионер да се вълнува от няколко долара в повече.

Къщата изплува от падащия сняг — тъмна и мрачна. Както можеше да се предположи, колата на Стейси я нямаше. Кори се надяваше, че няма да пие в ресторанта и след това да се опита да кара до къщи при това време.

Паркира на автомобилната алея. На сутринта колата ѝ щеше да е затрупана, както вече се беше случвало няколко пъти, и щеше да се наложи да я разрива с лопатата. Само заради това, че собственикът не ѝ беше разрешил да ползва гаража. Не беше за чудене, че сега този човек е забъркан в някакъв ужасяващ развод.

Когато слезе от колата и моментално замръзна, неочаквано ѝ хрумна, че Пендъргаст беше прав. Вече беше време да се маха от Роринг Форк. Основната част от изследването беше готова и бе пределно ясно, че няма да разкрие извършените преди сто и петдесет години серийни убийства. Беше опитала всички възможности, без да се натъкне и на най-малката улика. Веднага щом отворят магистралата, ще се махне.

Решено.

Тя пхна ключа и отвори вратата, очаквайки обичайната вихрушка от лай, скимтене и махане на опашката да я посрещнат, но я обгърна тишина.

Почувства как я заливат мрачни предчувствия. Все едно се повтаряше предишната вечер.

— Джек?

Тишина. Дали Стейси не беше взела кучето със себе си в града, за да не бъде само? Но тя не беше проявила кой знае какъв интерес към Джек и беше признала, че предпочита котките.

— Джек? Ела тук, момче!

Не се чуваше нищо. Кори опита да успокои отново блъскащото си сърце. Запали всички лампи — майната ѝ на сметката за тока — и го повика още няколко пъти. Мина по главния коридор до своето крило на къщата и намери вратата на спалнята си затворена, но отключена.

— Джек?

Помещението не беше съвсем тъмно. Пред долния край на леглото лежеше нещо, а около него подът беше направо черен. Тя запали лампите и видя трупа на Джек — без главата — да лежи върху килима, заобиколен от пурпурно петно.

Не извика. Не можеше да произнесе и дума. Просто гледаше.

Тогава видя главата, оставена върху тоалетната масичка, с отворени и втренчени очи; каскада от съсирена кръв се беше стекла по фурнира, имитиращ дърво. Между челюстите на животинката имаше парче хартия. В някакво полусънно състояние, все едно всичко се случва на друг човек. Кори успя да намери ножа за писма, с който разтвори челюстите и извади хартията. После прочете какво пише на листа.

Суонсън: махни се още днес от града или си мъртва.

Ще получиш куршум в малкото си красива главица.

Кори се вторачи невярващо в редовете. Все едно гледаше някаква нескопосна имитация на „Кръстникът“... Онова, което придаваше фарсов привкус на всичко, беше, че дори да иска, не може да напусне града. Бележката я извади от унеса. Сред вълната от страх и отвращение, която я заля, усети пристъп на толкова силна ярост, че се уплаши. Ярост срещу грубия опит за сплашване, ярост срещу онова, което бяха сторили на горкия невинен Джек.

Да си тръгне? Никога. Щеше да остане в Роринг Форк.

---

[1] Поема от П. Б. Шели. — Б.пр. ↑

44.

Хампстед Хийт, каза си Роджър Клийфиш, се бе променил към лошо от онези дни, когато Кийтс го е прекосявал на път от Кларкънуел до вилата на Каудън Кларк^[1], за да чете поезията си и да води литературни разговори. Или от времето на Уолтър Хартрайт, учител по рисуване, който го е пресичал късно вечер, потънал в мисли, и срещал призрачната Дама в бяло на далечен страничен път. Днес беше обграден от всички страни от Голям Лондон, с автобусни спирки и станции на метрото, разпръснати по неговите граници, където някога са се издигали само горички.

Беше почти полунощ. Времето бе захладняло и горещината вече не се усещаше. Бяха слезли от Парламент Хил и неговата прекрасна панорама към Ситито и Канари Уорф зад него и се насочиха на северозапад. На бледата лунна светлина се виждаха хълмове, езера и гори.

— Донесох затъмнен фенер — каза Клийфиш повече от стремеж да поддържа духа си бодър, отколкото от желание да споделя информация. Той извади уреда, който беше крил под широкото си палто. — Някак си ми се струва подходящ за случая.

Пендъргаст го погледна.

— Анахронизъм, но може да се окаже полезен.

Планирането на това малко приключение сред удобствата на неговото жилище бе изпълнило Клийфиш с вълнение. Когато Пендъргаст не успя да получи разрешение да влезе в Ковингтън Грейндж, той заяви, че ще го направи така или иначе — в случая последното означаваше незаконно. Клийфиш ентусиазирано бе предложил своята помощ. Но сега, когато вече изпълняваха плана, той чувстваше нещо повече от леко безпокойство. Едно беше да пишеш научни трудове за професор Мориарти — „Наполеон на престъпленията“, или за полковник Себастиан Моран — „втория най-опасен човек в Лондон“. Но беше нещо съвсем различно, както разбра сега, да си навън в нощта и да планираш влизане с взлом.

— В Хампстед Хийт има полицейски участък — подхвърли той.

— Така ли? — чу в отговор. — Колко души е личният състав?

— Може би дузина. Някои водят полицейски кучета.

На това не отговор не получи.

Заобиколиха Саут Медоу и навлязоха в гъстата гора около Дулинг Граунд. На север Клийфиш различи светлините на Хайгейт.

— Освен това трябва да се имат предвид пазачите на Националния тръст — добави той. — Винаги съществува вероятността някой от тях се мотае наоколо.

— Заради това предлагам фенерът да бъде добре скрит.

Намалиха ход, когато целта се появи пред очите им в края на малък хълм. Ковингтън Грейндж се издигаше в далечния край на Дулинг Граунд, заобиколена от три страни с гори. Отдясно лежаха Стоун Бридж и Уд Понд. В северната част се простираше зелена морава, която продължаваше към Кенуд Хаус. Отвъд нея се виждаше летящият по Хампстед Лейн трафик.

Пендъргаст погледна натам, след това кимна на Клийфиш и продължи напред, придържайки се към края на гората.

Самата вила беше археологическа енигма, защото нейният строител не бе успял да реши към коя школа и дори към коя ера иска да принадлежи. Ниската фасада беше наполовина от греди а ла Тюдор, по малка добавка отстрани беше в странен неоромански стил. Дългият наклонен покрив, завършваш с настръхнали стрехи, беше изпреварил Занаятчийската епоха с половин столетие. До далечния край на къщата имаше залепен парник, чиито стъкла бяха пропукани и покрити с увивни растения около сградата имаше ограда от телена мрежа, огъната и ръждясала, която, изглежда, беше поставена преди десетилетия, за да я обезопаси, но отдавна беше забравена.

Следвайки Пендъргаст, Клийфиш се промъкна до предната част на сградата, където тясната врата в оградата беше заключена с катинар. До нея имаше избелял от времето надпис, който предупреждаваше: „Собственост на правителството на Н. В. Влизането забранено“.

— Е, Роджър, да опитаме ли? — попита Пендъргаст толкова спокойно, сякаш канеше своя състудент да хапнат сандвичи с краставица в „Риц“.

Клийфиш се огледа неспокойно и притисна още по-близо до тялото си затъмнения фенер.

— Ами катинарът... — започна той. Докато говореше, се чу тихо щракане и катинарът се отвори в ръката на Пендъргаст.

Те минаха бързо през вратата на оградата и агентът грижливо я затвори. Облаци бяха закрили луната, но не беше много тъмно. Клийфиш зачака в предния двор, докато Пендъргаст набързо разузна обстановката. Чуваше различни звуци: далечен смях, вой на клаксони от магистралата и — може би просто си беше въобразил — биенето на собственото си сърце.

Пендъргаст се върна при него и го покани с жест да се приближат към входната врата. Тя също се предаде почти веднага, след като агентът на ФБР я докосна. Двата влязоха, Пендъргаст затвори вратата и Клийфиш изведнъж се озова в пълен мрак. Сега долови няколко допълнителни неща: миризмата на мухъл и дървени стърготини; лекото трополене на малки крака, тихото църкане на обезпокоените гризачи.

От мрака се чу глас:

— За да улесним нашето търсене, нека преговорим отново онова, което знаем. В продължение на повече от десетилетие, приблизително от 1917 до 1929 г., Конан Дойл редовно е идвал тук като гост на Мери Уилкс, за да изучава спиритизма и да чете своите писания по въпроса на приятели единомишленици. Умира през 1930, на път за, както той сам казва, „най-голямото и славно от всички приключения“. Мери Уилкс умира през 1934 година. Нейната дъщеря, Летиша Уилкс, живее тук заедно със своята племенница и племенник от смъртта на майка си до собствената си кончина през 1980 година, когато завещава имота на правителството. Оттогава, изглежда, никой не е живял тук и имотът е останал недокоснат.

Клийфиш нямаше какво да добави, затова си замълча.

Появи се малка червена светлинка. Пендъргаст държеше фенерче с филтър. Лъчът слаба светлина се плъзна насам-натам, откривайки коридор, който водеше в удобно жилище, обзаведено около 1980 година. Купчини книги бяха скупчени безразборно покрай стената, а различни гномчета и стъклени фигурки стояха върху чифт странични маси, покрити с дебел слой прах. Краят на коридора се отваряше към кухнята: отляво и отдясно имаше врати, които водеха в салона и трапезарията. Първият етаж, изглежда, бе покрит с рошав килим в отвратително оранжево.

Пендъргаст подуши въздуха.

— Миризмата на гнило дърво и разрушение е силна. Моята приятелка в Националния тръст е права: тази къща е в състояние на крайна немощ и може би вече не е безопасна. Трябва да действваме много внимателно.

Влязоха в салона и се спряха на прага, докато Пендъргаст плъзгаше бледия лъч на фенерчето из помещението. Вътре беше истински хаос. В единия ъгъл стоеше пиано, от стойката му за ноти по обърнатото столче и пода бяха посипани партитури; на няколко маси, вълнисти от мухъл, лежаха пъзели и недовършени игри на монополи и китайски шах. По диваните и креслата бяха разпръснати безразборно списания.

— Изглежда Летиша Уилкс е имала буен темперамент — отбеляза Пендъргаст с неодобрително подсмъркване.

Останалата част от първия етаж не беше по-различна. Играчки, дреболии, захвърлени сака, бански, пантофи — и навсякъде този противен оранжев килим, осветен в ужасяващото тъмночервено от филтъра на Пендъргастовото фенерче. Не беше за чудене, че Националният тръст е оставил вилата да се съсипва и разрушава, помисли си Клийфиш. Можеше да си представи как някой нещастен служител е надникнал за минутка през вратата, огледал е мястото за още толкова, след което е затворил вратата след себе си, загубил надежда за обновление. Той се вторачи в стените с тапети на орнаменти, после огледа износените и лекъосани мебели, търсейки призрачни доказателства за омагьосаната вила, в която някога Конан Дойл бе работил и се веселил. Но нищо не можа да открие.

В мазето нямаше нищо друго, освен празни килери, студена пещ и мъртви бръмбари. Пендъргаст поведе нагоре към втория етаж по заплашително скърцащите стълби. От централния коридор се отделяха шест врати. Първата водеше към килер за спално бельо. Съдържанието му бе опустошено от времето и молците. Второто помещение беше обикновена баня. Следващите три врати се отваряха към спални. Едната, в донякъде приличен порядък, изглежда, беше на самата Летиша. Другите очевидно бяха ползвани от нейните племенница и племенник, за което свидетелстваха плакатите на Дион и Франки Вали в първата и безбройните броеве на „Сън“ — всички отваряни до трета страница^[2] — в другата.

Оставаше само единствената затворена врата в далечния край на коридора. Клийфиш се обезкуражи. Едва сега осъзна колко много си бе позволил да вярва, че изчезналият разказ за Холмс може наистина да се намери. Глупаво бе да си мисли, че ще успее там, където толкова много негови другари вече се бяха провалили. Особено в тази бъркотия, за чисто здраво претърсване щеше да е нужна най-малко седмица.

Пендъргаст завъртя топката и отвори последната врата и така бързо, както се беше обезкуражил, Клийфиш отново се обнадежди.

Помещението, което се откри пред тях, се различаваше от останалата част на къщата както денят от нощта. Беше като капсула на времето от период, изминал преди повече от сто години. Това беше кабинет, обзаведен оскъдно, но с вкус. След ужасната бъркотия в останалата част от къщата мястото се стори на Клийфиш като глътка пресен въздух. Той се огледа, вълнението преодоля безпокойството му, докато Пендъргаст плъзгаше лъча светлина из помещението. Видяха писалище и удобен стол. По стените висяха щампи със спортна тематика и дагеротипи в прости рамки; близо до него стоеше полупразна библиотека. Високо на стената имаше декоративен прозорец, чиито мулиони^[3] оформяха решетката на диамант. Стените бяха покрити с гоблени на орнаменти, аскетични на вид, но въпреки това изискани.

— Мисля, че можем да рискуваме с малко повече светлина — измърмори Пендъргаст. — Моля, подай ми фенера.

Клийфиш протегна фенера напред и отвори малко плъзгащия се капак. На секундата видяха по-ясно помещението. С възхита забеляза красивия дървен под, направен от полиран паркет, подреден в старомодни шарки. Малка квадратна черга от груб вълнен плат лежеше в средата на помещението. Срещу далечната стена, между гоблените, беше наместен шезлонг, който, изглежда, беше служил и за легло през деня.

— Мислиш ли, че... — обърна се Клийфиш към Пендъргаст, но не посмя да довърши въпроса си.

Вместо да отговори, Пендъргаст посочи един от дагеротипите на стената до тях.

Клийфиш се вгледа по-внимателно и с изненада осъзна, че това съвсем не беше дагеротип, а обикновена фотография, явно от началото

на ХХ век. На нея се виждаше младо момиче сред пасторален горски пейзаж, облегло брадичка на едната си ръка и отместило поглед от фотоапарата с израз на вгълбена сериозност. На преден план четири малки създания с тънки крайници и големи пеперудени крила танцуваха, лудуваха или свиреха мелодии на тръстикови свирки. Нямахше видими следи от манипулация или фалшификация на снимката: феите изглеждаха като съставна част от изображението.

— Феите от Котингли — прошепна Клийфиш.

— Да — потвърди Пендъргаст. — Както добре знаеш, Конан Дойл твърдо вярвал в съществуването на феи и в истинността на подобни снимки. Дори посвещава книга на тази тема: „Идването на феите“. Йоркширските момичета Елси Райт и нейната братовчедка Франсис Грифитс заявили, че виждат феи и са ги снимали. Това са някои от техните фотографии.

Клийфиш отстъпи назад. Почувства как сърцето му започна да блъска. Вече не можеше да има никакви съмнения — това беше кабинетът на Конан Дойл тук. А семейство Уилкс го бяха опазили с грижа и любов дори когато бяха оставили другата част от къщата да се съсипе и опропасти.

Ако изгубеният разказ можеше да бъде намерен някъде, това щеше да стане в тази стая.

С внезапен изблик на енергия Пендъргаст пристъпи напред, без да обръща внимание на страховитото скърцане на дюшемето, а лъчът на фенерчето се стрелкаше насам-натам. Упъти се към бюрото и започна да го претърсва основно, вадейки чекмеджетата, за да прегледа задната част и страните. След това се упъти към библиотеката, извади няколкото прашни тома и започна внимателно да ги прелиства, като погледна дори в гръбчетата им. После започна да сваля една по една снимките от стената и преглеждаше гърбовете им, като внимателно опипваше паспартуто за нещо, скрито под него. Подир тях се зае с гоблените, като внимателно плъзгаше пръсти по техните краища.

Когато свърши с това, спря, а сребристите му очи започнаха да обхождат помещението. Извади швейцарско ножче от джоба си, отвори го, упъти се към шезлонга и направи хирургически срез на мястото, където платът се срещаше с дървената рамка. Вмъкна в него фенерчето, след него и пръстите си, претърсвайки усърдно вътрешността, но усилията му не се увенчаха с успех. След това се зае

със стените, залепил едното ухо на мазилката, докато я почукваше лекичко с кокалчетата на ръката си. По такъв начин обиколи помещението веднъж, след това още веднъж с все същата мъчителна грижливост.

Докато наблюдаваше това изчерпателно претърсване, което се провеждаше от специалист, Клийфиш почувства как отчаянието започва отново да го обзема.

Очите му попаднаха върху пода и малкия килим, който лежеше в средата му. В него имаше нещо познато. Дори много познато. И тогава съвсем неочаквано осъзна какво е то.

— Пендъргаст — подвижна той или по-скоро изграчи, защото гърлото му се беше свило.

Агентът на ФБР се обърна към него, за да го погледне.

Клийфиш посочи килима.

— „Това беше малка квадратна черга в средата на стаята върху красив старомоден паркет — цитира той — от полирани квадратни дъсчици“.^[4]

— Съжалявам, но познанията ми за „Канонът“ не са толкова подробни, колкото твоите. Откъде е това? „Мъстрейвският ритуал“? „Вечният болен“?

Клийфиш поклати глава.

— „Второто петно“.

За миг Пендъргаст свъси чело. После очите му изведнъж заблестяха — беше разбрал.

— Възможно ли е да е толкова просто?

— Защо човек да не рециклира нещо добро?

Само след миг Пендъргаст вече беше клекнал на пода. След като бутна килима настрана, той започна да опипва с пръсти и върха на ножа дъсчиците на паркета, като натискаше тук или мушкаше внимателно там. След минута се чу скърцането на дълга скрита панта и една от дъсчиците подскочи нагоре, разкривайки малък черен отвор.

Пендъргаст внимателно бръкна в дупката. Клийфиш гледаше и затаи дъх, докато агентът вадеше ръката си. Когато дланта се показа, стискаше купчина навити листове хартия, формат 300x200 мм, известен като „шутовска шапка“, чупливи, прашни и пожълтели с годините, захванати с лента, която се разпадна в ръцете му. Той

внимателно разви рулото и предпазливо бръсна прахта от най-горния лист.

Двамата мъже клекнаха около купчината и Пендъргаст насочи фенерчето към думите, изписани ръкописно в средата на страницата:

Приключението в Аспърн Хол

Нямаше нужда от думи. Пендъргаст бързо и тихо затвори малката падаща врата и с крак върна килима на мястото му. След това двамата напуснаха помещението и се насочиха към стълбите.

Изведнъж се чу ужасяващ трясък. Огромна прашна вълна се вдигна, за да обгърне Клийфиш, изгаси фенера му и потопа коридора в мрак. Той замаха с ръце, за да разсее праха, кашляйки и плюейки. Когато зрението му се проясни, видя Пендъргаст или по-скоро главата и протегнатите му ръце на равнището на своите крака. Подът под него беше поддал и той бе успял да се спаси от пропадане в последния миг.

— Ръкописът, човече! — задъхано каза Пендъргаст, напрегнат от усилието да се държи. — Вземи го!

Клийфиш клекна и внимателно измъкна листовете от ръката му. След като ги пхна в джоба на широкото си палто, хвана Пендъргаст за яката и с голямо усилие успя да го издърпа на площадката на втория етаж. Пендъргаст успокои дишането си, изправи се и с недоволна гримаса на лицето заотупва прахта от себе си. Двамата заобиколиха дупката и тъкмо започнаха да слизат предпазливо по стълбите, когато запален глас възкликна отвън:

— Я, кои са тия?

Двамата замръзнаха на място.

— Пазачът! — прошепна Клийфиш.

Пендъргаст махна на състудента си да затъмни фенера. После вдигна фенерчето до лицето си, постави пръст на устните си и после посочи към входната врата.

Двамата се запромъкваха към нея със скоростта на охлюв.

— Кой е там? — чу се отново гласът. Пендъргаст тихо извади голям пистолет от самото си и го обърна с ръкохватката напред.

— Какво правиш? — попита Клийфиш тревожно и хвана агента за ръката.

— Мъжът е пиян — прошепна в отговор агентът. — Ще мога да го... въз... обезвредя без много шум.

— Насилие? — възкликна Клийфиш. — Божичко, не и срещу служител на Нейно кралско величество!

— Ти какво предлагаш?

— Да си плюем на петите.

— Да си плюем на петите?

— Ти сам каза, че мъжът е пиян. Ще изскочим и през вратата в оградата право на юг към гората.

По лицето на Пендъргаст беше изписано неверие, но въпреки това той прибра пистолета. Тръгна напред по килима до входната врата, откряна я и погледна навън. Тъй като не чу нищо, махна на Клийфиш да го последва и тръгна по тясната пътека към зелената мрежа. Точно когато отвори вратата, луната изскочи иззад облаците и от близкия храсталак се чу триумфален вик:

— Ей, вие! Нито крачка повече!

Пендъргаст изскочи през вратата и се понесе с висока скорост, следван по петите от Клийфиш. Чу се оглушителният трясък на ловна пушка, но двамата не намалиха скоростта на спринта си.

— Улучил те е! — задъхано изстреля Клийфиш, защото докато се опитваше да следва другаря си, видя как при всяка негова крачка, от рамото му бликва тъмночервена течност.

— Предполагам няколко повърхностни сачми. Няма страшно. Когато се върнем в „Конот“, ще ги извадя с пинсета. Как е ръкописът? Някакви повреди?

— Нищо му няма. Всичко е наред.

Клийфиш не беше тичал така от ученическите си години. Въпреки това мисълта за пияния пазач и неговата пушка вля енергия в краката му и той продължи да следва Пендъргаст покрай Спрингетс Уд до Вейл във Хелт, а оттам — слава богу! — до Ийст Хийт Роуд, после такси и на свобода!

---

[1] Британски писател и специалист по Шекспир. — Б.пр. ↑

[2] Страницата с голо момиче. — Б.пр. ↑

[3] Разделители на прозорци. — Б.пр. ↑

[4] А. К. Дойл „Второто петно“. Прев. М. Попова. ИК „Труд“. ↑

45.

Когато Кори се събуди в стаята си в хотел „Себастиан“ след нощ, прекарана в неспокойни, накъсани кошмари, все още валеше сняг. Тя стана и погледна през прозореца. Градът лежеше под бяла покривка и снегорините работеха извънредно, като с бръмчене стържеха централните улици. В работата участваха и челни товарачи и самосвали, които извозваха купчините сняг навън от града.

Тя погледна часовника си: вече беше осем.

Предишната вечер беше ужасна. Полицайте дойдоха веднага — това трябваше да им се признае. Водеше ги лично началникът. Отнесоха трупа на Джек, бележката, задаваха въпроси и събираха доказателства. Обещаха, че ще разследват случилото се. Проблемът беше, че бяха претоварени със серийния подпалвач. Началникът имаше вид на човек пред нервен срив, а хората му бяха толкова недоспали, че лесно можеха да се включат в миманса на някой филм за зомбита. Нямаше как да проведат изчерпателно разследване на случилото се, нито пък на стрелбата по колата, чиято мишена беше Кори — в това вече не можеше да има никакво съмнение.

Затова тя се беше върнала в града, за да наеме стая в хотел „Себастиан“. Вече беше от три седмици в Роринг Форк, включително времето, прекарано в затвора, и издихваше четирите си хиляди долара с потискаща бързина. Престоят в „Себастиан“ щеше да глътне по-голямата част от парите, които ѝ бяха останали, но беше толкова уплашена от убийството на кучето, че просто нямаше как да прекара нощта в къщата. Не, никога повече!

Беше се обадила на Стейси, за да ѝ разкаже какво се е случило и да я предупреди, че е твърде опасно да се върне в къщата на Файн. Стейси ѝ отговори, че ще се погрижи да прекара нощта в града. Кори имаше неприятното чувство, че ще преспи в апартамента на Тед, но въпреки това се уговориха да се видят сутринта в девет в хотела за закуска. След час. Среща, която не очакваше с нетърпение.

В добавка на всички нейни неприятности се оказа, че полицията се е свързала със собственика на къщата, който се обади на Кори по мобилния телефон и я събуди в шест. С писъци и викове обяви, че тя е виновна за всичко, че е нарушила всички поставени ѝ условия, като е включила отоплението и е пуснала бездомници. Разгорещавайки се все повече, я нарече престъпница, наркоманка и я заплаши, че ще ги съди с нейната приятелка лесбийка, ако стъпят отново в къщата.

Кори го остави да си излее гнева, после си върна на копелето, като му обясни какво отвратително същество е и че се надява жена му да го обере до шушка. Предположи и че за несполуката на брака му вероятно е виновен малкият му пенис. Файн направо се беше задавил от ярост, което достави удоволствието на Кори да затвори, преди той отново да започне да бълва ругатни и заплахи. Разбира се, удоволствието се оказа краткотрайно, когато се замисли над проблема къде ще отседне. Не можеше да се върне обратно в Базалт заради затворения път, а още една нощ в „Себастиан“ или който и да е друг хотел в града, щеше да я докара до фалит. Какво да прави?

Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че няма да замине от Роринг Форк. Страхуваше ли се от копелетата, които бяха стреляли по нея и убили кучето ѝ? Разбира се. Обаче никой нямаше да успее да я прогони от града. Как би могла да се понася, ако позволи това? И каква полицайка ще бъде, ако отстъпи пред тези заплахи. Не, по един или друг начин щеше да остане тук и да помогне в залавянето на отговорните.

Когато Кори влезе, Стейси Баудри беше в ресторанта и пред нея вече стоеше голяма чаша кафе. Капитанът изглеждаше ужасно: с тъмни кръгове под очите, а кестенявата ѝ коса беше несресана. Кори седна и отвори менюто: три долара за портокалов сок, десет за яйца с бекон, осемнайсет за яйца по бенедиктински. Затвори менюто: не можеше да си позволи дори едно кафе. Когато келнерката дойде, помоли за чаша чешмяна вода. Стейси си поръча белгийски вафли с двойна порция бекон и пържено яйце. После бутна чашата с кафе към Кори и я покани да я вземе.

След като изръмжа нещо в благодарност, Кори я прие, отпи малко, после удари голяма глътка. Боже, не можеше без кофеин. След

това допи чашата и я бутна настрана. Не знаеше откъде да започне.

За неин късмет Стейси взе инициативата.

— Кори, трябва да поговорим. За копелето, което те заплашва със смърт.

Добре, щом искаш да започнем оттук — прекрасно.

— Потресена съм от онова, което са сторили на Джек.

Стейси сложи ръката си върху нейната.

— Затова на станалото трябва да се гледа сериозно. Хората, които са направили това, са лоши, *много лоши*. И въобще не се шегуват. Гледат на теб като на голяма заплаха. Имаш ли представа защо?

— Мога само да предполагам, че по време на изследванията си съм разръчкала гнездо с оси. Сигнала съм до нещо, което някой иска да остане скрито. Ще ми се да знаех какво.

— Може би са асоциацията „Хайтс“ и онази кучка Кърмоуд — подхвърли Стейси. — Тя има вид на човек, способен на всичко.

— Не мисля. Всичко с тях се уреди: новото място за гробището беше одобрено, търсят възможните наследници, за да получат разрешение, и най-важното — ти вече не настояваш твоят прародител да бъде погребан в стария си гроб на Ботушения хълм.

— Смяташ, че е подпалвачът?

— Не, защото начинът на действие въобще не е като неговия. Най-важното за мен е да разбере каква информация имам или съм открила и тогава може би ще успея да установя тяхната самоличност. Не смятам, че наистина ще ме убият — ако искаха, вече да го бяха направили.

— Кори, не бъди наивна. Всеки, който обезглави куче, е напълно способен да убие човек. Вече няма да се отделям от теб. Нито аз, нито... — тя се потупа по мястото, където беше кобурът с пистолета.

Кори отмести поглед.

— Какво има? — попита Стейси, гледайки я неспокойно.

Кори реши, че няма причина да си мълчи.

— Видях те снощи с Тед. Най-малкото можеше да ми кажеш, че ще излизаш с него. Приятелите не постъпват така. — После се облегна на стола.

Стейси направи същото. На лицето ѝ се появи неразгадаемо изражение.

— Да излизам с него?

— Ами да.

— Да *излизам* с него? Мили боже, как по дяволите можа да си го помислиш? — повиши тон Стейси.

— Ами какво да си помисля, когато ви видях да влизате в ресторанта...

— Знаеш ли защо отидохме там? Защото Тед искаше да говорим за *теб*.

Кори я изгледа удивено.

— За мен?

— Да, за теб. Той е напълно хлътнал по теб, мисли, че те обича, и се страхува, че върши нещо погрешно, че може би те чеше срещу косъма. Искаше да говорим за това — прекарахме цялата шибана вечер в разговори за теб и нищо друго. Мислиш ли, че ми беше приятно да стана от леглото и да сляза в града с туптяща от болки глава и да прекарам вечерта с мъж, който говори само за друга жена?

— Стейси, съжалявам. Май съм прибързала със заключенията си.

— Точно така! — Стейси изведнъж скочи на крака, а по лицето ѝ бяха изписани укор и гняв. — Все същите глупости! Сприятелявам се с теб, защитавам те, грижа се за теб и твоите интереси за сметка на моите. И каква е наградата ми? Глупави обвинения, че излизам с гаджето ти.

Внезапното гневно избухване изплаши Кори. Малцината клиенти в ресторанта се бяха обърнали към тях.

— Стейси — каза Кори успокоително, — наистина много, много съжалявам. Мисля, че не съм сигурна в отношенията си с момчетата, а тъй като ти си толкова привлекателна, аз просто...

Обаче Стейси не я остави да довърши. С последен изпепеляващ поглед тя се завъртя на пети и излезе от ресторанта, оставяйки закуската си недовършена и най-важното — неплатена.

46.

Познатият копринен глас я покани да влезе. Кори си пое дълбоко дъх. Беше се съгласил да се видят — това беше добра първа стъпка. Тя убеждаваше сама себе си, че не я е потърсил, откакто замина от Роринг Форк, само защото е бил твърде зает. Трепетно се беше надявала да е точно така. Последното, което искаше — осъзна го едва сега — беше връзката ѝ с Пендъргаст да пострада заради нейната привързаност и късогледство.

И ето го сега тук — завърнал се също така изненадващо, както беше заминал.

Този следобед мазето беше дори по-задушно, ако това изобщо беше възможно, от последния път, когато Кори посети временния му кабинет. Пендъргаст седеше зад старото метално бюро, което сега беше свободно от химическите уреди, които го покриваха предния път. Върху надрасканата повърхност на плота лежеше само една гънка палка. Температурата в помещението вероятно беше не по-малко от трийсетина градуса, но въпреки това той не си беше свалил сакото.

— Кори! Моля, седни.

Тя послушно седна.

— Как се върна в града? Мислех, че пътят е затворен.

— Началникът беше така любезен да изпрати един от хората си да ме вземе от Базалт с една от верижните им машини. Изглежда много искаше да се върна. Във всеки случай се говори, че пътят ще бъде отворен. Дори да е само временно.

— Как беше пътуването ти?

— Плодотворно.

Кори се размърда неспокойно заради този светски разговор и реши да премине направо към въпроса.

— Виж, искам да се извиня за държанието си миналия път беше незряло и се чувствам неловко. Истината е, че съм ти безкрайно благодарна за всичко, което направи за мен. Просто... работата е там, че засенчваш всичко, в което се намесиш. Не искам професорите в

„Джон Джей“ да кажат: „О, нейният приятел Пендъргаст е свършил всичко вместо нея“. — Тя замълча за миг. Няма съмнение, че преигравам, защото това е първият ми голям изследователски проект.

Пендъргаст я гледа известно време в мълчание, после просто кимна в знак на разбиране.

— И как се развиха нещата, докато ме нямаше?

— Много добре — отговори Кори, като избягваше погледа му. — Току-що свърших с проучването си.

— Надявам се, не се е случило нищо неприятно?

— Имаше още един ужасен пожар на хълма зад града и едно убийство от ярост на магистрала 82. Предполагам, че началникът ти е разправил всичко това.

— Имах предвид теб.

— Не — излъга Кори. — Не можах да отбележа никакъв напредък в откриването на убиеца, така че реших да се откажа. В изследването си попаднах на интересни дреболии, но не и на нещо, което да хвърля светлина върху убийствата.

— Какви са тези дреболии?

— Ами... научих, че госпожа Кърмоуд е сродница на семейство Стафърд, което притежавало старата топилня по време на треската за сребро и все още е силата зад проекта „Хайтс“.

Кратко мълчание.

— Нещо друго?

— О, да, нещо, което може би ще ти се стори интересно заради твоя интерес към Дойл и Уайлд.

Пендъргаст наклони глава, подканяйки я да продължи.

— Докато се ровех в старите папки с документи в архива „Грисуел“, попаднах на едно смешно писмо за някакъв чешит, който хванал Уайлд след лекцията и му разказал история, от която той едва не припаднал. Готова съм да заложа всичко, че е била приказката за мечката стръвница.

Пендъргаст са умълча за известно време. После попита:

— В писмото споменава ли се името на човека?

Кори се замисли.

— Само фамилията. Суинтън.

Отново се възцари мълчание, докато Пендъргаст най-накрая каза:

— Сигурно си останала без пари.

— Не, не, справям се отново излъга тя. Мамка му, щеше да се наложи да си намери някъде временна работа и друг подслон. Но нямаше да вземе и цент от Пендъргаст след всичко, което вече беше направил за нея. — Наистина, няма причина да се тревожиш за мен.

Пендъргаст не ѝ отговори и беше трудно да разчетеш нещо по безизразното му лице. Беше ли повярвал? Дали беше чул от началника за стрелбата по колата ѝ и мъртвото кученце? Невъзможно беше да определи. Във всеки случай местният вестник не беше писал за случилото се: все още всичко се въртеше около серийния подпалвач.

— Ти не каза нищо за своето пътуване — подхвърли тя, за да смени темата.

— Постигнах това, което си бях набелязал — отговори той, докато потропваше с пръсти по папката. — Открих един изгубен разказ за Шерлок Холмс — последния, написан от Конан Дойл и до ден-днешен непубликуван. Много е интересен, затова ти го препоръчвам.

— Ще го прочета с удоволствие, когато ми остане време.

Пендъргаст отново се умълча. Дългите пръсти на агента побутнаха папката към нея.

— Ако бях на твое място, щях веднага да прочета това.

— Благодаря, но съм направо претрупана с довършителни работи и така нататък. — Защо Пендъргаст продължава да ѝ тика в очите този Холмс? Първо „Баскервилското куче“, а сега това.

Тя вдигна поглед и видя онзи странен блясък в очите му, който познаваше толкова добре. Поколеба се. След това с въздишка на примирение извади листата от папката и започна да чете.

47.

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО В АСПЪРН ХОЛ

Сред многото случаи на Холмс, в които имах привилегията да играя ролята на негов Бозуел^[1], има един, който винаги съм се колебал да изложя на хартия. Не защото в самото приключение имаше някакви особено мрачни или непристойни моменти или поне не повече, отколкото в други разследвания на Холмс. По-скоро смятам, че се дължи на заплашителното и почти пагубно излъчване, което се бе прилепило за всички страни на случая. То смразяваше и почти изгори душата ми.

И защото както тогава, така и днес има силата да наруши съня ми. В живота има преживелици, които човек би искал никога да не е имал. За мен този случай беше подобна преживелица. Сега обаче ще дам историята да се отпечата и ще оставя на другите да преценят дали съм бил прав или не за моята неохота.

Случката се разигра през март 1890 година, в началото на суха и безутешна пролет, която следваше по петите една от най-студените зими в историята. По това време живеех в жилището на Холмс на Бейкър стрийт. Нощта беше тъмна и стелещата се ниско из тесните улици мъгла я правеше още по-потискаща, превръщайки газовите лампи в жълти чертици. Бях се излегнал в едно кресло пред огъня, а Холмс, който доскоро крачеше неспокойно из помещението, се настани пред сводестия прозорец. Описваше ми химически експеримент, проведен от него следобед. Как използването на магнезиев двуокис ускорява разпадането на калиевия хлорат в калиев хлорид и по-важното — в кислород.

Докато говореше, аз мълчаливо се радвах на неговото въодушевление. Лошото време ни беше принудило да стоим със седмици въщици. Не бяха възникнали „малки проблеми“, които да завладеят неговото внимание. И той бе започнал да показва признаци

на досада, които твърде често го подтикваха да удовлетворява влечението си към кокаин хидрохлорида.

Точно в този миг чух почукване на входната врата.

— Холмс, очакваш ли някого? — попитах го аз.

Единственият му отговор беше кратко поклащане на главата. Отиде първо до декантера на масичката за сервиране, после до подноса със сифона за газирана вода и си направи бренди със сода. Когато свърши, се просна на едно кресло.

— Може би госпожа Хъдсън ще има гости — подхвърлих аз, докато протягах ръка към стойката с лулите.

Обаче нисък говор по стълбите, последван от шум от стъпки по коридора, сложи край на това предположение. Миг по-късно на вратата леко се почука.

— Влез — подвикна Холмс.

Вратата се отвори и на прага се показва госпожа Хъдсън.

— Сър, една млада дама иска да се срещне с вас — обясни тя. — Казах ѝ, че вече е късно и че е най-добре да си уговори среща за утре, но тя настоя, че е много спешно.

— Разбира се, доведете я — отговори Холмс и скочи на крака.

Миг по-късно в нашата всекидневна се озова млада дама. Носеше дълго пътническо палто с модна кройка и шапка с воалетка.

— Моля, седнете — каза Холмс и я поведе с обичайната си любезност към най-удобното кресло.

Жената му благодари, свали шапката, разкопча палтото си и седна. Имаше хубаво тяло, изискана стойка и излъчваше завидно самообладание. Единственият недостатък, който забелязах, беше, че чертите ѝ изглеждаха твърде сурови, но може би за това беше виновно безпокойството, което бе изписано на лицето ѝ. По навик се опитах да приложя Холмсовия метод за наблюдение върху тази непозната, но не успях да забележа нищо особено, освен гумените ботуши, известни като уелингтънски^[2], на краката ѝ.

Забелязах, че Холмс ме наблюдава леко развеселен.

— Като изключим факта, че гостенката ни идва от Нортъмбърленд — каза ми той, — че е запалена ездачка, че е пристигнала тук с кабриолет, а не с метрото, и че е сгодено и скоро ще се ожени — аз също не можах да извлека нищо повече от наблюдението си.

— Господин Холмс, чувала съм за вашите прочути методи — обади се младата жена, преди да успея да му отговоря. — Всъщност очаквах нещо подобно. Моля, позволете ми да коментирам вашата дедукция.

Холмс кимна леко, а по лицето му се изписа изненада.

Жената вдигна ръката си.

— Първо, забелязали сте годеежния ми пръстен, но не сте видели брачна халка.

Утвърдително кимване.

Тя продължи да държи ръката си във въздуха.

— И вероятно сте забелязали полумесеца от удебелена кожа на дясната ми китка, където се пресичат поводите, когато ги държи ездач с добра стойка и ездови камшик в ръка.

— Чудесен мазол — подхвърли Холмс.

— А що се отнася до кабриолета — това е напълно очевидно: видели сте го да спира пред вратата. Забелязах, че стоите на прозореца.

След тези думи трябваше да се изсмея.

— Холмс, изглежда си намери майстора!

— Що се отнася до Нортъмбърленд, предполагам, че сте доловили останки от акцент в говора ми?

— Акцентът ви не е точно от Нортъмбърленд — обясни ѝ Холмс, — а съдържа лек аромат на Тайн и Уеър, може би от района на Съндърланд с няколко капки Стафордшир.

След тези думи дамата изрази изненадата си.

— Роднините на майка ми идват от Съндърланд, а тези на баща ми — от Стафордшир. Не знаех, че съм запазила по малко от всеки диалект.

— Нашият начин да говорим, госпожо, е вроден. Не можем да се отървем от него, както не можем да сменим цвета на очите си.

Холмс посочи ботушите на жената.

— Заради уелингтънските предположих, че сте започнали пътуването си в сняг. Тук при нас от четири дни не е валило. Нортъмбърленд е най-студеното графство в Англия и единственото, където още има сняг по земята.

— И откъде можеш да знаеш, че в Нортъмбърленд още има сняг? — попитах Холмс.

С измъчено изражение той посочи лежащия наблизо брой на „Таймс“.

— А сега, госпожице, бъдете добра да ни кажете своето име и как бихме могли да ви бъдем полезни.

— Казвам се Виктория Селкърк — започна жената — и предстоящата ми женитба до голяма степен е причината да съм тук.

— Продължавайте — кимна Холмс и седна отново на креслото си.

— Извинете ме, че идвам без предварителна уговорка — каза госпожица Селкърк, — но причината е, че не зная към кого другиго да се обърна.

Холмс отпи глътка от брeндитo със сода и зачака младата дама да продължи.

— Имението на моя годеник — Аспърн Хол, се намира само на няколко километра от Хексъм. Майка ми и аз се настанихме в една вила на територията на имението заради подготовката за сватбата. През последните няколко месеца районът е тормозен от свиреп вълк.

— Вълк? — попитах аз изненадан.

Госпожица Селкърк кимна.

— До днес е убил двама души.

— Но нали вълците в Британия са изчезнали? — възразих аз.

— Не напълно. Уотсън — каза ми Холмс. — Неколцина смятат, че още съществуват в най-отдалечените и недостъпни райони на страната. — Той се обърна отново към госпожица Селкърк. — Разкажете ми за тези убийства.

— Бяха брутални, както може да се очаква от диво животно. — Жената се поколеба. — И както изглежда... създаването започва да развива нарастващ апетит за човешки жертви.

— Вълк човекоядец? — възкликнах аз. — Колко необичайно.

— Може би — отговори ми Холмс, — но не е невъзможно. Спомни си лъвовете човекоядци в Тсаво. Когато дивечът е малко — знаеш колко сурова беше миналата зима — месоядните се приспособяват така, че да оцелеят. — Той стрелна поглед към госпожица Селкърк. — Имало ли е очевидци?

— Да. Двама.

— И какво разказват, че са видели?

— Огромен вълк, който се оттегля в гората.

— От какво разстояние са направени тези наблюдения?

— И двете са направени през тресавище... бих казала около двеста метра.

Холмс наклони глава.

— През деня или през нощта?

— В лунна нощ.

— Има ли този вълк други отличителни черти, освен големината си?

— Да. Има бяла козина на главата.

— Бяла козина — повтори Холмс. Той допря върховете на пръстите си и за известно време потъна в мълчание. После стана и отново се обърна към младата жена, — и как точно бихме могли да помогнем?

— Моят годеник, Едуин, е наследник на имението Аспърн. Фамилията Аспърн е най-изтъкнатата в този район. Като се има предвид страхът, който е обхванал провинцията, той се чувства задължен сам да унищожжи този звяр, преди да е убил отново. Затова излиза нощно време в гората. Често е сам. Макар да е въоръжен, се страхувам за неговата безопасност и се безпокоя да не му се случи някоя беда.

— Разбирам. Госпожице Селкърк — малко строго продължи Холмс, — боя се, че не мога да ви помогна. Онова, от което имате нужда, е ловец, а не детектив консултант.

Безпокойството по лицето на госпожица Селкърк се усили.

— Но аз чух за успешното приключване на онази ужасна история в Баскервил Хол. Затова дойдох при вас.

— Онази работа, скъпа госпожице, беше дело на човек, а не на животно.

— Но... — Госпожица Селкърк се поколеба. Излъчваното от нея самообладание се усили. — Моят годеник е крайно решен. Чувства го като задължение заради положението си в обществото. Баща му, сър Пърсивал, не е способен да му попречи. Моля ви, господин Холмс, никой друг не може да ми помогне.

Холмс отпи глътка бренди, въздъхна, стана, обиколи стаята, после отново седна на мястото си.

— Споменахте, че вълкът е видян да се оттегля в гората — отбеляза той. — Мога ли да приема, че става дума за гората Килдър? Госпожица Селкърк кимна.

— Аспърн Хол граничи с нея.

— Уотсън, знаеш ли, че гората Килдър в Нортъмбърленд е последната най-голяма гориста област в Англия?

— Не, не знаех.

— И че е прочута с това, поне отчасти, че подслонява последната голяма популация на евразийската червена катерица?

Когато погледнах към Холмс, видях, че хладното му безразличие беше сменено от остър, ревностен интерес. Разбира се, знаех за неговата обсебеност от *Sciurus vulgaris* — обикновената катерица. Той беше може би най-големият в света специалист по поведението и таксономията на животинчето и вече бе публикувал няколко монографии по темата. Усетих и необичайното му възхищение от тази жена.

— В толкова голям район спокойно може да се видят неизвестни досега разновидности — каза Холмс по-скоро на себе си, отколкото на нас. — След това погледна гостенката ни. — Имате ли подслон в града?

— Отседнала съм при роднини в Излингтън.

— Госпожице Селкърк — отговори той. — Склонен съм да поема това разследване по-скоро въпреки случая, отколкото заради него. — Той ме погледна, после насочи поглед към стойката за шапки, където висяха моето бомбе и неговото платнено кепе с дълги наушници.

— Ще участвам — отговорих аз на мига.

— В такъв случай — обърна се Холмс към госпожица Селкърк — ще се срещнем утре сутринта на гара Падингтън, откъдето — освен ако не бъркам, и то много — в 8:20 тръгва експрес за Нортъмбърленд.

После изпрати младата жена до вратата.

Както беше планирано, на следващата сутрин се срещнахме с Виктория Селкърк на гара Падингтън и се приготвихме да потеглим за Хексъм. Холмс, който обикновено ставаше късно, изглежда отново бе започнал да се съмнява в случая. Беше неспокоен и неразговорлив и когато влакът излезе с пуфтене от гарата, ме остави да забавлявам

младата госпожица Селкърк. За да убием времето, започнах да я разпитвам за младите и старите обитатели на Аспърн Хол.

Тя обясни, че замъкът е построен върху останките на древно абатство, издигнато около 1450 г. и частично разрушено по време на разпускането на манастирите от Хенри VIII. Сегашният му собственик, сър Пърсивал Аспърн, по занаят бил шапкар. На млади години бил патентовал революционен метод за производство на зелен филц.

Холмс спря да разглежда прелитация край нас пейзаж.

— Зелен филц, казвате?

Госпожица Селкърк кимна.

— Освен това се използва за покриване на маси за хазарт. Цветът бил много моден в шапкарските магазини през 50-те години на XIX век. С него сър Пърсивал е натрупал богатството си.

Холмс махна с ръка, все едно пропъжда някое насекомо, и отново насочи вниманието си към прозореца на купето.

Госпожица Селкърк ми разказа, че специалните шапки на сър Пърсивал сега се радват на национална гаранция от кралица Виктория, формирайки основата на неговото рицарско звание. Синът му Едуин, нейният годеник, влязъл в армията много рано и имал офицерски чин при леките драгуни. Сега живеел временно в замъка, докато обмисля дали да направи армията своя доживотна кариера.

Макар госпожица Селкърк да бе най-тактичната сред жените, почувствах, че докато бащата на Едуин иска той да продължи семейния занаят, самият Едуин е раздвоен.

С напредването на нашето пътуване гъстите треви и живи плетове в графствата около Лондон отстъпиха място на по-дивни гледки: тресавища, торфища, дървета като скелети, от време на време сменяни от оголени скали и каменисти склонове. Накрая пристигнахме в Хексъм, привлекателен провинциален град. Състоеше се от грозд провинциални къщи със сламени покриви и каменни стени, струпани по протежение на единствената главна улица. На гарата ни очакваше файтон с намусен кочияш. Без да обели и дума, той натовари пътните ни чанти и куфарчета, после се върна на капрата и подкара конете по неравната селска улица към замъка.

Пътят се спускаше по лек наклон във все по-влажнен и мрачен пейзаж. Снегът, който Холмс беше споменал предния ден, все още

можеше да се види на ивици и купчини тук-там. Слънцето, което най-накрая се беше показало по време на пътуването ни с влака, отново се скри зад облаците, превръщайки околния пейзаж в картина с потискащо излъчване.

Когато бяхме изминали около осем километра, Холмс, който не беше продумал, откакто бяхме слезли от влака, се изправи.

— Какво е това? — попита той, сочейки в далечината с бастуна си.

Щом погледнах в указаната посока, видях нещо, което приличаше на мочурище или тресавище в ниското, заобиколено по краищата от блатна трева. Отвъд него в следобедната мъглица различих непрекъсната черна линия.

— Това е тресавището, за което стана дума вчера — обясни госпожица Селкърк.

— А отвъд него е границата на гората Килдър?

— Да.

— Мога ли да заключа от вашите думи вчера, че вълчите нападения са се случили между тресавището и гората?

— Точно така.

Холмс кимна удовлетворен, но не каза нищо повече.

Лентата на междуселския път се простираше напред, правеше мързелив завой, за да избегне тресавището, и най-накрая започнахме да виждаме Аспърн Хол в далечината. Това беше стара господарска къща с, необикновена архитектура, с неравни крила и пристройки под ъгъл една към друга и аз приписах тази архитектурна ексцентричност на факта, че постройките бяха издигнати върху останките на старото абатство. Когато наближихме още, различих допълнителни подробности. Фасадата беше от грубо дялани камъни, изпъстрени с лишеи, а от редица тухлени комини се кълбеше пушек. Острици и закърнели дъбове обкръжаваха главната постройка, както и различните вили и други сгради. Може би заради близостта на тресавището или заради студа в пролетния въздух не можах да се освободя от отчетливото усещане, че къщата е попило мрачността и лошите предчувствия, излъчващи се от пейзажа, сред който се издигаше.

Кочияшът спря файтона под портика на замъка. Свали пътната чанта на госпожица Селкърк, после се пресегна за нашите,

но Холмс го спря и го помоли да почака. Последвахме госпожица Селкърк и влязохме вътре, където се озовахме в дълга галерия, обзаведена с доста спартански вкус. Един мъж, очевидно владетелят на Аспърн Хол, ни чакаше на вратата на нещо, което приличаше на салон. Беше слаб и висок, на около петдесет години, с руса изтъняваща коса и лице, покрито с дълбоки бръчки. Носеше черен редингот. В едната ръка държеше вестник, а в другата кучешки камшик. Очевидно беше чул идването на файтона. Мъжът остави вестника и кучешкия камшик настрана и се приближи.

— Сър Пърсивал Аспърн, предполагам? — попита Холмс.

— Да, господине. С кого имам честта?

Холмс отговори с кратко кимване.

— Аз съм Шерлок Холмс, а това е моят приятел и колега доктор Уотсън.

— Разбирам. — Сър Пърсивал се обърна към нашата придружителка. — Значи затова слязохте в града, госпожице Селкърк?

Запитаната кимна.

— Да, затова, сър Пърсивал. А сега моля да ме извините, защото трябва да видя майка си. — Тя излезе от галерията твърде внезапно и ни остави със стария скуайър.

— Чувал съм за вас, господин Холмс — каза сър Пърсивал, — но се боя, че сте предприели напразно това дълго пътуване. Вашите методи, блестящи, доколкото успях да разбера, няма да намерят приложение срещу звяра, който ни тормози.

— Ще видим — отговори Холмс късо.

— Добре тогава, влезте и пийнете бренди. — Сър Пърсивал ни въведе в салона, където един иконом ни наля чашите.

— Изглежда — каза Холмс, щом се настанихме около огъня, — споделяте загрижеността на бъдещата си снаха за безопасността на сина ви?

— Не — кимна сър Пърсивал. — Той наскоро се върна от Индия и знае добре за какво става дума.

— Да, но този звяр е убил вече двама души — подхвърлих аз.

— В миналото съм ловувал със сина си и мога да поръчителствам за неговите способности като следотърсач и стрелец. Всъщност, господин Уотсън... Нали така се казвате? Едуин

се отнася много сериозно към задълженията си на наследник на Аспърн Хол. Мога да кажа, че неговата смелост и инициатива не останаха незабелязани в областта.

— Можем ли да говорим с него?

— Разбира се, щом се върне. Сега преследва звяра в гората. — Той направи пауза. — Ако бях по-млад, щях да съм до него.

Стори ми се, че това извинение прикрива известна страхливост, и стрелнах скрит поглед към Холмс, но неговото внимание си оставаше съсредоточено върху сър Пърсивал.

— Женски страхове или не, към нежния пол трябва да се отнасяме снизходително — продължи мъжът. — Готов съм да ви предоставя свобода на действие и да ви предложя помощта, от която може да имате нужда, включително подслон. Стига да пожелаете.

Тази покана, колкото и да беше щедра, бе отправена с известна враждебност.

— Няма нужда — отговори Холмс. — В Хексъм минахме край странноприемница — мисля, че се казваше „Плау“ — там ще установим нашата операционна база.

Докато той говореше, сър Пърсивал разля малко бренди върху нагръдника на ризата си. Той остави чашата настрана с леко презрение на лицето.

— Разбрах, сър, че се занимавате с шапкарство — продължи Холмс.

— Някога. Сега други поеха тази работа от мен.

— Винаги съм бил омаян от процеса на производство на филц. От чисто научно любопитство. Трябва да знаете, че химията е моето хоби.

— Разбирам. — Нашият домакин унесено се попиваше по мократа предница на ризата.

— Доколкото съм разбрал, основният проблем е да се омекотят коравите животински косми, за да станат достатъчно гъвкави и да образуват филц.

Погледнах отново към Холмс, питайки се къде, по дяволите, може да ни отведе тази тема.

— Спомням си, прочетох някъде — продължи Холмс, — че някога турците решили този проблем, като използвали камилска

урина.

— О, изминахме много път от тези примитивни методи — отговори сър Пърсивал.

Госпожица Селкърк влезе в салона. Погледна към нас, усмихна се малко изнурено и седна. Очевидно много се тревожеше за своя годеник и ѝ беше трудно да се владее.

— Сигурно технологията, която използвате, е много по-модерна — продължи Холмс. — Ще ми бъде интересно да чуя за нейното приложение.

— Бих искал да задоволя любопитството ви по тази тема, господин Холмс, но за съжаление тя си остава търговска тайна.

— Разбирам. — Холмс вдигна рамене. — Е, това няма значение.

В този момент в коридора настъпи суматоха. Миг по-късно млад мъж в пълен ловен екип застана на прага. Това без съмнение беше синът на сър Пърсивал и с решителните черти на лицето си, с военната стойка и тежката пушка, праметната през рамо, представляваше наистина впечатляваща гледка. Госпожица Селкърк скочи на крака и с вик на облекчение се втурна към него.

— О, Едуин! — извика тя. — Едуин, умолявам те това да е последният път.

— Вики — отговори младият мъж нежно, но твърдо, — звярът трябва да бъде намерен и убит. Не можем да позволим да се случи ново безчинство.

Сър Пърсивал също се изправи и представи Холмс и мен. Обаче моят приятел прекъсна тези любезности малко нетърпеливо, защото бързаше да разпита новодошлия.

— Предполагам — започна той, — че следобедният набег е бил несполучлив.

— Така е — отговори Едуин Аспърн с печална усмивка.

— Мога ли да попитам къде проведохте преследването си?

— В западната част на гората отвъд тресавището.

— Но не открийте нищо? Следи? Екскременти? Леговище?

Младият Аспърн поклати глава.

— Не видях никакви следи.

— Това е много потаен и умен вълк — намеси се сър Пърсивал. — Дори кучетата са безпомощни и не могат да хванат следата му.

— Сериозна работа — измърмори Холмс. — Наистина сериозна работа.

Той отказа поканата за вечеря и след кратък оглед на околността се върнахме с файтона в Хексъм и се настанихме в „Плау“. На следващата сутрин след закуската отидохме да се представим в местната полиция. Оказа се, че се състои от един-единствен човек — полицай Фрейзър. Намерихме полицая да рови усърдно в малък бележник зад бюрото си. От по-раншните си приключения с Холмс не си бях изградил особено високо мнение за местната полиция. От пръв поглед полицай Фрейзър със своя шлифер в маслинен цвят и кожени гамаша сякаш потвърждаваше моето подозрение. Обаче човекът беше чувал за Холмс и започна да отговаря на въпросите на моя приятел. Осъзнах, че пред нас стои, ако не личност с изключителен интелект, то поне един посветен на работата си и способен полицай с похвално упорство.

Обясни ни, че първата жертва на вълка бил странен, малко зловец мъж, зле облечен, неподстриган и в напреднала възраст. Няколко седмици преди своята смърт се появил внезапно в Хексъм, промъквайки се дебнешком наоколо, като плашел децата и жените с нечленоразделното си бълнуване. Не отседнал в странноприемницата, очевидно поради липса на готови средства, и след ден-два полицаят бил повикан от разтревожени граждани, за да разбере с какво се занимава този човек. След издирване той открил, че мъжът е отседнал в изоставена колиба на дървосекачи в гората Килдър. Мъжът отказал да отговаря на въпросите му и да разкаже с какво се занимава.

— Нечленоразделно бълнуване? — повтори Холмс. — Може ли малко по-подробно?

— През по-голямата част от времето си говореше сам, трескаво размахваше ръце. Разбира се, повечето глупости. Нещо за причинените му неправди между всички останали брътвежи.

— Брътвежи? Какви по-точно?

— Откъслеци. Как бил предаден, преследван. Колко му е студено. Как те се обърне към закона и ще получи справедливост.

— Нещо друго? — настоя Холмс.

— Не — поклати глава полицаят. — Или по-скоро, да... нещо много странно. Често споменаваше моркови.

— Моркови?

Полицай Фрейзър кимна.

— Гладен ли е бил? Спомена ли някакви други храни?

— Не. Само морковите.

— Казвате, че е споменавал моркови неведнъж, а много пъти?

— Думата изскачаше отново и отново. Обаче, господин Холмс, както вече казах, беше объркан. Във всичко, което казваше, нямаше никакъв смисъл.

Реших, че този разговор е безполезно отклонение. Да размишляваш върху дрънканиците на някакъв луд ми се струваше глупаво и не можех да видя връзката между неговите думи и трагичния му край в челюстите на вълка. Усетих, че полицай Фрейзър е на моето мнение, защото гледаше Холмс малко несигурно.

— Разкажете ми повече за външния вид на човека — каза Холмс.

— Всичко, което си спомняте. Моля да не пропускаете и най-малката подробност.

— Беше невероятно занемарен. Дрехите му бяха само парцали, косата невчесана. Очите му бяха кървясали, а зъбите черни.

— Черни, казвате? — прекъсна го Холмс с неочаквана ревност.

— Имате предвид черни в смисъл на нездрави? Изгнили?

— Не. Беше по-скоро равномерно тъмносиво, което на сумрачната светлина изглеждаше черно. Той изглеждаше непрекъснато в опиянено състояние. Нямам обаче никаква представа откъде намираше пари за пиячка.

— Откъде знаете, че е бил пиян?

— Обичайните признаци на алкохолно опиянение: неясен говор, треперещи ръце, нестабилна походка.

— Видяхте ли шишета от алкохол в колибата на дървосекачите?

— Не. Но през годините съм имал достатъчно вземане-даване с пияници, за да разпознавам признаците. Господин Холмс, това е извън всяко съмнение.

— Добре. Продължавайте, моля.

С видимо облекчение полицаят подхвана отново нишката на разказа си.

— Хората в града бяха настроени срещу него. Толкова много, че щях да го изгоня, ако вълкът не бе свършил работа. На сутринта,

след като го бях разпитал, го намерили в края на гората. Тялото му беше ужасно разкъсано и обезобразено, а по ръцете и краката имаше следи от зъби.

— Разбирам — кимна Холмс. — А втората жертва?

Признавам, че в този момент едва не възразих заради начина, по който се водеше разпитът. Холмс задаваше въпроси на полицая за най-различни дреболии, но оставяше важните точки незасегнати. Например кой беше намерил трупа? Обаче си замълчах и полицай Фрейзър продължи с разказа си.

— Това се случи две седмици по-късно — обясни полицаят. — Жертвата беше гостуващ от Оксфорд естественик, дошъл да изучава червената лисица.

— Къде е намерен? На същото място като първия?

— Недалеч от там. Малко по-близо до тресавището.

— Откъде знаете, че и двете убийства са извършени от едно и също животно?

— От вида на раните, сър. Само че второто нападение е било по-яростно. Този път човекът беше отчасти... изяден.

— Как се отнесе градът към второто убийство?

— Всички говореха. Разговори и страх. Сър Пърсивал се заинтересува от случилото се. А синът му, който наскоро се върна от кампанията в Индия, започна да обикаля горите през нощта с пушка в ръка, готов да застреля звяра.

— След второто убийство, нали?

— Простете, господин Холмс, но преди това не изглеждаше нужно. Нали разбирате: заради стария грубиян не си заслужаваше. Но втория път жертвата беше почтен гражданин, освен това очевидно си имахме работа с вълк човекоядец. Ако е убил два пъти, ще убие и трети... ако може.

— Вие ли разпитахте свидетелите?

— Да.

— Показанията им съвпадаха ли?

Полицаят кимна.

— След второто убийство видели вълка да се промъква обратно в гората — страховито създание.

— От какво разстояние са го видели?

— Отдалече, но през тази нощ е имало пълнолуние. Било е обаче достатъчно отблизо, за да забележат, че козината на главата му е бяла като сняг.

Холмс помисли известно време.

— Какво каза лекарят, който е председателствал следствието?

— Както казах, между другото отбеляза факта, че докато и двете жертви са били жестоко разкъсани, втората е и частично изядена.

— И въпреки това по първата жертва е имало няколко следи от колебливо хапане. — Холмс се обърна към мен. — Уотсън, знаеш ли, че това е обичайният модел, по който зверовете стават човекоядци? Така е било с лъвовете от Тсаво, за които вече говорихме.

Кимнах.

— Може би ловният периметър на този вълк е някъде дълбоко навътре в гората и заради дългата студена зима е бил прогонен по-близо до цивилизацията?

Холмс отново се обърна към полицая.

— Някакви допълнителни наблюдения?

— Боя се, че по-скоро не, сър.

— Някакво обяснение?

— Ами странно е. — На лицето на полицай Фрейзър се изписа объркване. — Семейната ни ферма е на границата с гората. Имах възможността най-малко половин дузина пъти да излизам да търся следи от животното. Човек би си помислил, че такова голямо животно може лесно да се проследи. Открих обаче само няколко следи, и то след второто убийство. Не съм следотърсач, но мога да се закълна, че има нещо необичайно в движението на животното.

— Необичайно? — попита Холмс. — В какъв смисъл?

— Твърде малко засичания. Все едно животното е призрак, който идва и си отива невидим за нас. Затова излязох една вечер да потърся пресни следи.

При тези думи Холмс се наведе:

— Позволете ми, полицай, да ви посъветвам веднага да престанете с това. Край на нощните разходки в гората.

Полицаят се намръщи.

— Господин Холмс, сър, аз имам определени задължения. Освен това онзи, който наистина е в опасност, е младият господар Аспърн.

Той прекарва навън половината нощ, и то всекидневно, за да търси това създание.

— Чуйте ме — каза рязко Холмс. — Това е голяма глупост. Аспърн не е в опасност. Обаче вие, полицай, предупреждавам ви, трябва да се пазите.

Това рязко отхвърляне на полицейските усилия и идеята, че страховете на госпожица Селкърк за нейния годеник са необосновани, ме удивиха. Но Холмс не каза нищо повече и нямаше други въпроси, като изключим едно повторно предупреждение към полияя да стои настрана от гората, и за момента разпитът ни приключи.

Тъй като беше неделя, бяхме принудени да продължим разследването си чрез разговори с различни жители на Хексъм. Холмс първо издири двамата очевидци, но те нямаше какво да добавят към онова, което господин Фрейзър вече ни беше казал: и двамата бяха видели голям вълк, всъщност с удивителни размери, да се носи на подскоци към тресавището. Козината в горната част на главата му била блестящо бяла на лунната светлина. Никой от тях не беше продължил след животното, вместо това проявили благоразумие и се върнали по най-бързия начин в домовете си.

След това се прибрахме в „Плау“, където Холмс се задоволи да разпитва клиентите за мнението им за вълка и убийствата. Всички, с които разговаряхме, бяха настръхнали заради случилото се. Някои, докато вдигаха халбите, правеха смели изявления как ще вземат пушките си и някой ден сами ще излязат на лов. Мнозинството обаче беше доволно да остави младия господар Аспърн сам да проследи звяра и изразяваше голямо възхищение за куража му.

Имаше само две различни мнения. Едното беше на местния бакалин, който твърдо вярваше, че убийствата са дело на глутница диви кучета, които живеят дълбоко в гората Килдър. Другото беше на самия кръчмар, който ни каза, че втората жертва — горкият естественик от Оксфорд — бил казал направо, че животното, което е извършило това безчинство, не е вълк.

— Не е вълк? — остро повтори Холмс. — Обяснете ни, моля, на каква начетеност дължим това недвусмислено изявление?

— Не мога да кажа със сигурност, сър. Мъжът каза, че според него вълците у нас отдавна са изчезнали.

— Това едва ли бих могъл да нарека емпиричен довод — вметнах аз.

Холмс изгледа кръчмаря с ожесточение.

— И с какъв звяр замени добрият стар естественик вълка от гората Килдър?

— Не зная, сър. Той не каза нищо друго. — Мъжът се зае отново с лъскане на чашите.

Като изключим разговора с полицая, денят се оказа твърде безплоден за нашето разследване. По време на вечерята Холмс беше неразговорлив и скоро се оттегли с неудовлетворение, изписано по лицето му.

Обаче рано на следващата сутрин, още преди да се е съмнало, бях събуден от какофония от различни гласове под моя прозорец. Погледнах часовника си и видях, че едва минава шест. Облякох се бързо и слязох долу. Група хора се беше събрала на главната улица и всички говореха и оживено жестикулираха. Холмс вече беше там и щом ме видя да излизам от странноприемницата, бързо закрачи към мен.

— Трябва да побързаме — каза той. — Отново са видели вълка.

— Къде?

— На същото място. Между тресавището и края на гората. Хайде, Уотсън, много е важно ние да бъдем първи на мястото. Носиш ли своя „Уебли №2“^[3]?

Потупах десния джоб на жилетката си.

— Тогава да вървим колкото може по-бързо. Този пистолет може и да не успее да убие вълк, но поне ще го прогони.

Наехме същия файтон с мрачния кочияш, който ни беше докарал, и напуснахме града с лек галоп. Холмс караше мъжа да бърза с рязък глас. Докато навлизахме в голата пустош, той ми разказа, че вече бил разговарял с очевидеца, предизвикал тази суматоха: възрастна жена, съпруга на аптекаря, която била навън да бере подправки и билки. Не могла да добави нищо съществено към думите на двамата други очевидци, като изключим потвърждението за големината на звяра и кичура бяла козина на темето му.

— Страхуваш се... — започнах аз.

— Страхувам се от най-лошото.

Когато стигнахме до мястото, Холмс нареди на кочияша да чака и без да се бави и секунда, скочи от файтона и закричи между покрилите земята острица и къпини. От лявата ни страна се простирайте тресавището, а от дясната — черните очертания на гората Килдър. Растителността беше влажна, покрита със студена утринна роса. По земята още имаше петна сняг. Преди да изминем и десет метро, обувките и панталоните ми бяха вир-вода. Холмс беше вече далеч пред мен, подскачайки напред като обсебен. Докато го гледах, той се спря на върха на малко възвишение, извика от изненада и рязко коленичи. Докато крачех към него с готов за стрелба пистолет, успях да различа онова, което беше открил. Сред блатната трева лежеше труп. До границата на гората нямаше и двайсет метра. До тялото лежеше военна пушка, вероятно „Мартини-Хенри“ модел IV. Лесно разпознах шлифера и кожешите гамаша, сега разкъсани по най-див начин. Беше полицай Фрейзър или по-точно онова, което беше останало от бедния човек.

— Уотсън — каза Холмс със заповеднически тон, — нищо не пипай. Но ще ти бъда благодарен да споделиш с мен мнението си от визуалния оглед само за медицинското състояние на този човек.

— Очевидно е бил нахапан — отговорих аз, докато оглеждах безжизненото тяло — от голямо и зло създание.

— Вълк?

— Струва ми се най-вероятно.

Холмс започна строго да ме разпитва.

— Виждаш ли някакви специфични и различни белези? Например от кучешки зъби или нокти?

— Трудно е да се каже. Яростта на нападението, разрушенията по тялото правят търсенето на специфични следи трудно.

— Липсват ли части от тялото?

Аз огледах трупа отново. Въпреки медицинското ми образование тази процедура ми се струваше най-противното занимание. Бях виждал повече от един път местни жители в Индия разкъсани от тигри, но нищо не се доближаваше до свирепостта, чиято жертва беше станал полицай Фрейзър.

— Да — потвърдих най-накрая. — Да, мисля, че някои липсват.

— Съвместими ли са с описанието на втората жертва, естественика?

— Не, не. Бих казал, че това нападение е било по-разрушително в това отношение.

Холмс кимна.

— Уотсън, нали виждаш? Случилото се с лъвовете стръвници от Тсаво се повтаря. След всяка жертва те стават по-дръзки и по-пристрастени към новата си храна.

След тези думи извади лупата от джоба си.

— С пушката не е стреляно — обяви той, след като огледа карабината. — Очевидно животното се е промъкнало и е нападнало нашия човек в гръб.

След кратък оглед на трупа той започна да обикаля наоколо, като непрекъснато увеличаваше диаметъра на кръга. Докато в един момент не извика отново, наведе се ниско и тръгна бавно напред, втренчен в далечна ферма, заобиколена от две прилепнали за нея ниви. Предположих, че това е било жилището на нещастния полицай. В един момент Холмс спря, обърна се и използвайки отново лупата, се върна при трупа, мина бавно покрай него и после се озова в самия край на тресавището.

— Вълчи следи — обяви той. — Без никакво съмнение. Водят от гората до място близо до селската къща, тоест там, където се е случило нападението. Няма съмнение, че е излязъл от гората, проследил е жертвата си и я е убил тук, на открито. — Холмс отново използва лупата, за да огледа блатната трева по границата с тресавището. — Следите продължават право в мочурището. Ето тук. — Показа той с ръка.

Сега Холмс предприе обиколка на тресавището. Това беше трудна работа, съпроводена с няколко спирания, връщания назад и продължителен оглед на различни места, които му се бяха сторили интересни. Аз останах при трупа, без да докосвам каквото и да било, както Холмс нареди, и го наблюдавах какво прави в далечината. Процесът отне повече от час, като в резултат се оказах мокър до кости и започнах да треперя от студ. По това време на пътя вече се беше събрала малка групичка любопитни. Местният лекар и мировият съдия — който притежаваше властта да разследва кончината на полицай Фрейзър, дойдоха точно когато Холмс

приключи със своето разследване. Той не сподели нищо за своите открития, а просто застана там, сред блатната трева, дълбоко потънал в мисли, докато лекарят, съдията и аз увихме тялото в покривка и го отнесохме до файтона. Когато превозното средство се затъркаля по посока на града, се върнах на мястото, където Холмс продължаваше да стои, напълно неподвижен и очевидно, без да осъзнава, че панталоните и обувката му са подгизнали.

— Забеляза ли още нещо интересно? — попитах аз.

След известно време стрелна поглед към мен. Вместо да ми отговори, той извади лула от бриар, запали я и отвърна със свой въпрос:

— Уотсън, не намираш ли тази история за твърде любопитна?

— Цялата работа е тайнствена — отговорих аз. — Или поне що се отнася до проклетия неуловим вълк.

— Нямам предвид вълка, а привързаността между сър Пърсивал и неговия син.

Този **non sequitur**^[4] ме накара да се закова на място.

— Съжалявам, но не мога да разбера за какво говориш, Холмс, приятелю. От моя гледна точка връзката им не изглеждаше чак толкова тясна, поне що се отнася до коравосърдечната липса на загриженост у бащата за живота и безопасността на сина му.

Холмс пафкаше лулата си.

— Да — отговори той енигматично. — Точно това е мистерията.

Сега се намирахме много по-близо до Аспърн Хол, отколкото до Хексъм, а и превозното ни средство беше реквизирано от мировия съдия, затова поехме надолу по пътя към замъка и стигнахме до там за малко по малко от час. Бяхме посрещнати от сър Пърсивал и неговия син, които току-що бяха свършили със закуската. Новината за поредното нападение още не беше стигнала до тях и почти веднага в цялото имение настана олелия. Младият Едуин заяви намерението си да тръгне веднага по дирите на животното, но Холмс го посъветва да не го прави. След последното си нападение то сигурно се беше върнало е своето леговище.

След това Холмс попита сър Пърсивал дали може да използва неговата карета. Намерението му беше да се върне без бавене в Хексъм и да вземе първия влак за Лондон.

Сър Пърсивал изрази учудването си, но се съгласи. Докато приготвяха превозното средство, Холмс ме погледна и предложи да се разходим в градината.

— Уотсън, мисля, че трябва да се върнеш с мен в Хексъм — каза той. — Събери си нещата от „Плау“ и се върни тук, в Аспърн Хол, за през нощта.

— Защо, за бога? — възкликнах аз.

— Мисля, че ще се върна от Лондон може би утре сутринта, стига да не бъркам много — обясни той. — А когато го направя, ще донеса със себе си потвърждението, което търся, за загадката на това страшно животно.

— Холмс, защо?

— Обаче дотогава, Уотсън, животът ти ще бъде изложен на голям риск. Трябва да ми обещаеш, че няма да напускаш замъка, докато не се върна. Дори и за разходка в градината.

— Холмс, аз мисля...

— Настоявам. Няма да отстъпя по този въпрос. Не излизай от замъка, особено след мръкване.

Макар искането да изглеждаше твърде ексцентрично, особено като се има предвид, че според Холмс много по-агресивният Едуин Аспърн е в безопасност — аз отстъпих.

— Виж, старче, трябва да кажа, че не виждам как може да си толкова сигурен, че ще разрешиш случая — казах му аз. — Вълкът е тук, в Хексъм, а не в Лондон. Признавам, че не виждам друга възможност, освен ако не възнамеряваш да се върнеш с чифт едрокалибрени пушки.

— Напротив, виждаш я много добре — отвърна Холмс. — Уотсън, трябва да си по-смел в заключенията си. — Точно в този миг се чу чаткане на конски копита по чакъла на алеята за файтони и каретата пристигна.

Прекарах мрачен ден в Аспърн Хол. Появи се вятър, последва го дъжд. Лек в началото, а по-късно проливен. Нямах какво да правя, затова убивах часовете с четене на вчерашен брой на „Таймс“, с писане в дневника си. След това започнах да преглеждам книгите в голямата библиотека на сър Пърсивал. По време на вечерята Едуин обяви, че възнамерява да излезе отново и да търси вълка. Госпожица Селкърк, която сега естествено беше много по-загрижена за

добруването на своя годеник, енергично възрази. Разигра се грозна сцена. Макар Едуин да беше трогнат от възраженията на госпожица Селкърк, остана все така решителен. От своя страна сър Пърсивал очевидно се гордееше с куража на своя син и когато бъдещата му снаха го укори за това, той се защити с приказки за семейната чест и голямото одобрение от страна на местното население. След като Едуин излезе, реших да остана с госпожица Селкърк и да се опитам да я въвека в разговор. Предвид душевното и състояние, това беше трудна работа и аз бях искрено доволен, когато около единайсет и половина чух стъпките на Едуин да ехтят из коридора, ловът му отново бе неуспешен, но все пак се беше прибрал жив и здрав.

Шерлок Холмс се появи в късния следобед на следващия ден. Беше телеграфирал предварително, за да бъде посрещнат от каретата на сър Пърсивал на гара Хексъм, и пристигна в замъка в приповдигнато настроение. Довел беше мировия съдия и градския лекар със себе си и не загуби нито секунда, поканвайки семейството и прислугата на замъка да се съберат в салона.

Когато всички насядахме. Холмс обяви, че е разрешил случая. Това предизвика дълбоко смайване и несекващи въпроси, а Едуин настоя да разбере какво е искал да каже с „разреша“, след като всички знаят, че виновникът е вълк. Холмс отказа да бъде разпитван по въпроса и заяви, че въпреки късния час ще се върне в стаята си в странноприемницата, защото там, както обясни, имал важни бележки по случая, които ще му помогнат да подреди заключенията си. Беше използвал пътуването си с каретата да разговаря с мировия съдия и лекаря и бе дошъл в замъка само за да ме върне в града, за да му помогна с последните подробности. Утре, обяви той, щял да направи заключенията си обществено достояние.

Към края на тази малка реч влезе кочияшът и обяви, че задната ос на сър Пърсиваловата карета е счупена и няма как да бъде поправена до утре сутринта. Нямаше начин Холмс, съдията и градският лекар да се върнат в Хексъм сега. Нямаше какво да се направи и всички трябваше да прекарат нощта в Аспърн Хол.

Това развитие ужасно ядоса Холмс. По време на цялата вечеря не каза нито дума, на лицето му имаше недоволено изражение. Подпрял тясната си брадичка на дланта, с другата ръка мрачно

подбутваше храната из чинията си. Точно когато сервираха десерта, той обяви намерението си да се върне пеша в Хексъм.

— И дума не може да става — възрази удивено сър Пърсивал. — Това са повече от шестнайсет километра.

— Няма да тръгна по пътя — отговори Холмс. — Той заобикаля твърде много. Ще тръгна от Аспърн Хол за Хексъм по права линия.

— Но този маршрут ще ви отведе край тресавището! — каза госпожица Селкърк. — Където... — Гласът ѝ се прекърши.

— Аз ще дойда с вас — обади се Едуин Аспърн.

— Няма защо. Последното нападение на вълка беше завчера и се съмнявам, че е огладнял толкова скоро. Не, ще отида сам. Уотсън, щом стигна в Хексъм, ще съобщи на файтонджията да дойде да вземе теб и останалите на сутринта.

По този начин нещата бяха уредени или поне си мислех, че е така. Обаче скоро след вечерята, когато мъжете преминаха в библиотеката за бренди и пури, Холмс ме дръпна настрана.

— Слушай — каза ми тихо той, — щом можеш, ще се измъкнеш от къщата, като внимаваши да не те забележат. Това е много важно. Уотсън! Трябва да се измъкнеш, без да бъдеш забелязан. Помни, че засега все още си в голяма опасност.

Въпреки изненадата си го уверих, че ще направя всичко както трябва.

— Трябва да стигнеш незабелязано до мястото на малкото хълмче, където открихме полицай Фрейзър. Намери си скривалище, което да остане незабелязано, независимо от коя страна би се приближил някой — откъм тресавището, откъм сушата или откъм пътя. Гледай да заемеш позиция не по-късно от десет часа. Там ще ме чакаш да мина.

Кимнах в знак на съгласие.

— Когато ме забележиш, в никакъв случай не трябва да се изправяш, да викаш, махаш или да разкриваш присъствието си по някакъв друг начин.

— Какво трябва да правя?

— Зависи. Щом дойде време да действаш, ще разбереш сам. А сега: пистолетът ти още ли е у теб?

Потупах джоба на жилетката си, където бях прибрал револвера, откакто бях пристигнал в замъка.

Моят приятел кимна доволен.

— Чудесно. Дръж го подръка.

— Холмс, а ти какво ще правиш?

— Аз ще прекарам известно време тук, преди да се сбогувам, като през това време ще се опитам да отвлека вниманието на младия Аспърн с бiliarд или каквото е нужно. Важно е да не се отдаде на страстта си да ловува вълци. Особено тази нощ.

В съответствие с нарежданията на Холмс се мотаех наоколо, докато господарката не започнаха игра на вист. Тогава се оттеглих в стаята си, взех кепето и палтото и след като се уверих, че никой от прислугата или семейството не ме наблюдава, излязох от замъка през френските прозорци на всекидневната, прекосих на прибежки моравата и оттам стъпих на пътя за Хексъм. Дъждът беше спрял, обаче луната беше отчасти скрита зад облаци. Върху мрачния пейзаж лежаха ниски ластари от мъглица.

Следвах калната алея, докато се виеше мързеливо на северозапад, очаквайки простора на тресавището, което лежеше там някъде отпред. Беше хладна нощ и тук-там се виждаха снежни петна между къпините и блатната трева. След няколко километра при завоя, където алеята стигаше своята най-северна точка и поемаше на изток по посока на града, тръгнах на юг през ниските шубраци към самото тресавище. По това време луната вече се беше показала иззад облаци и можех да различа отпред тресавището, което блестеше с призрачна светлина. Отвъд него почти неразличима чернееше границата на гората Килдър.

Когато най-сетне стигнах хълма, се огледах, а после се захех да изпълня указанията на Холмс: да намеря прикритие, в което бих могъл да остана незабелязан от всички посоки. Това изискваше известни усилия, но най-накрая намерих една падина в източния склон на хълма, отчасти заобиколена от прецип и тръни, които предлагаха отлични възможности за укриване, като същевременно имаше изглед към всички страни. Тук се настаних, за да чакам.

През следващия час изкарах едно от най-мрачните си нощни бдения. От бездействието крайниците ми се схванаха, туристическото ми палто не може да ме предпази от влагата и студа. От време на време оглеждах различните подстъпи, после от чисто нервно напрежение проверявах състоянието на оръжието си.

Вече минаваше единайсет часът, когато най-сетне чух стъпки, които се приближаваха през блатната трева откъм Аспърн Хол. Внимателно надникнах от скривалището си. Това несъмнено беше Холмс със своето кепе и дълго палто. Тънката му фигура излизаше из мъглицата с характерните му големи крачки. Той вървеше по самия край на тресавището по посока на моето скривалище. Извадих револвера от джоба на жилетката си и се подготвих психически за всяко нужно действие.

Чаках неподвижен, докато Холмс продължаваше да се приближава, крачейки по посока на Хексъм съвсем хладнокръвно, все едно е излязъл на вечерна разходка. Внезапно откъм гората забелязах да се появява друга форма. Беше голяма и тъмна, почти черна, и наблюдавах с ужас как се насочва право към Холмс на четири крака. От позицията си в далечния край на хълма моят приятел нямаше да може да види създаването. Стиснах по-здраво револвера си. Не можеше да има никакво съмнение, че това беше страховитият вълк, който се готвеше да вземе четвърта жертва.

Гледах как се приближава, готов с револвера си, ако се приближи прекалено до Холмс. Но когато звярът се окажа само на няколко метра от моя приятел и той най-накрая го видя, се случи най-странното нещо. Звярът забави ход и започна заплашително да се промъква напред.

— Добър вечер, сър Пърсивал — поздрави Холмс делово.

Звярът посрещна този изблик със злобен лай. В този момент аз вече се приближавах към него в гръб. Изведнъж вълкът се изправи на задните си крака. Щом наближих, като същевременно се опитвах да не вдигам шум, за да не се издам, видях с удивление, че създаването наистина беше човек: сър Пърсивал, облечен в нещо, което приличаше на палто от тежка мечка кожа. Подметките на ботушите му бяха снабдени с импровизирани нокти, а от ръкавиците му на връв висяха възглавнички на вълчи лапи. В едната си ръка, изглежда, стискаше пистолет, а в другата уред, подобен на нокти, с дълги извити остриета. Русите му оредяващи коси представляваха бледо неестествено бяло петно на светлината на издигащата се луна. Аз се оказах направо парализиран от това странно и напълно неочаквано развитие.

Сър Пърсивал се изсмя отново със смях, наподобяващ лай.

— Добър вечер, господин Холмс — поздравя той. — Ти ще станеш отлична вечеря. — След това с бурен поток от думи, които не можех да следя или разбера, той запъна петлото и вдигна оръжието към Холмс.

Тази крайност ме освободи от сковаването.

— Сър Пърсивал, свалете оръжието! — изревах аз иззад гърба му с насочен към него револвер. — Държа ви под прицел.

Изненадан, сър Пърсивал се завъртя към мен и насочи оръжието. Докато го правеше, аз стрелях и го улучих в рамото. С болезнен вик господарят на замъка притисна раната и рухна на колене. Миг по-късно Холмс беше до него. Той освободи сър Пърсивал от оръжието и фантастичния уред, който без съмнение — тогава осъзнах това — беше използван за симулиране на разкъсванията от вълчи нокти. След това се обърна към мен.

— Уотсън, ще се радвам, ако можеш да отидеш колкото може по-бързо в града — каза той спокойно — и да се върнеш с каручка и неколцина здрави мъже. Аз ще остана тук със сър Пърсивал.

Останалото може да бъде обобщено с няколко кратки изречения. След като сър Пърсивал бе задържан от властите и отведен в наказателния съд, ние се върнахме в Аспърн Хол. Холмс поговори накратко и поотделно с мировия съдия, после с Едуин Аспърн и накрая с госпожица Селкърк, след което настоя да се върнем още със следващия влак в Лондон.

— Холмс, трябва да призная — казах му аз, докато на зазоряване файтонът ни се търкаляше по пътя към Хексъм, — че макар при предишни случаи често да съм бил в пълен мрак, това беше твоята най-голяма изненада. Без съмнение ще докаже твоето **coup de maître**^[5]. Откъде, за бога, знаеше, че не вълк, а човешко същество се крие зад тези безчинства? И как разбра, че е сър Пърсивал, разбира се, ако изобщо си го знаел?

— Драги Уотсън, ти ме обиждаш — отговори Холмс. — Разбира се, че знаех за сър Пърсивал.

— Моля да ми обясниш.

— Имаше няколко улики, чрез които всеки достатъчно проникателен човек можеше да различи важното от простата случайност. Но подред: първо имаме лудия, който става първата жертва. Когато има повече от едно убийства, с които се налага да се

справяш, Уотсън, трябва да обърнеш особено внимание на първото. Често мотивът и с това целият случай се основават на това първо престъпление.

— Но първата жертва е просто някакъв луд скитник.

— Да, но това важи само за последните години, защото невинаги е бил такъв. Уотсън, спомни си какво разбрахме от полицая: че в брътвежите му се е повтаряла една дума отново и отново: морков.

Разбира се, че си спомнях, както и интереса на Холмс към този факт. Направо не беше за вярване, че може да е важен.

— Продължавай — подканих го аз.

— Трябва да знаеш, че морковенето е процес при изработването на филц, при който животинска вълна се топи в разтвор от живачен нитрат. Целта е до се направят космите по-меки и оттам превъзходен филц. — Подчертавайки думата, той ми хвърли многозначителен поглед.

— Филц — повторих аз — като този, който се използва за правене на шапки?

— Точно така. Разтворът е оранжев и оттам — морковене. Обаче този процес е имал твърде тежки странични ефекти върху хората, които са работели с него. Затова днес употребата му е силно ограничено. Когато човек дълго време вдишва живачните изпарения и особено — в нашия случай — в малките помещения на шапкарите, следват необратими токсични и други последствия. Пострадалите имат тремор в ръцете, почернели зъби, завален говор. При по-тежките случаи се стига до тежка деменция или лудост. Затова възниква поговорката: луд като шапкар. — Холмс махна с ръка. — Знам всичко това заради постоянния ми интерес към химията.

— Какво общо има всичко това със сър Пърсивал? — възкликнах аз.

— Ако нямаш нищо против, нека караме подред. Нали си спомняш, че полицай Фрейзър смяташе нашия скитник за пияница, като цитира като доказателства заваления говор и трудното придвижване на мъжа, въпреки това не е успял да подуши алкохолен дъх. Аз веднага предположих, че затрудненията на човека са резултат не на пиянство, а на отравяне с живак. Това, че споменава

„моркови“, обяснява и как се е стигнало до отравянето: като професионален риск при изработването на филц и работа като шапкар. Аз, разбира се, осъзнах, че не може да са съвпадение предишната професия на сър Пърсивал като шапкар и внезапната поява на този странен тип. Не: този човек очевидно някога е имал вземане-даване със сър Пърсивал. Спомни си, ако можеш, две неща: първо, че човекът е сипел яростни излияния за предателство, за получаване на справедливост в съда. Второ, че сър Пърсивал спечелва богатството си чрез уникален процес за изработване на филц. Нали си спомняш, че отказа да го обсъжда с мен, когато подхванах темата в Аспърн Хол.

Файтонът продължаваше да ни полюшва по пътя към Хексъм и Холмс подхвана отново разказа си:

— След като отбелязах всички тези обстоятелства, започнах да обмислям възможността този човек, вече тъжно преобразен в развалина, някога да е бил делови партньор на сър Пърсивал и може би действителният автор на този революционен процес за производство на филц. Сега, години по-късно, се беше върнал, за да си оправи сметките с бившия си партньор, за да го изобличи и съсипе. С други думи, цялата история започва като обикновен спор по делови въпроси, който сър Пърсивал разрешава по традиционен начин — чрез убийство. Когато този човек се е появил в Хексъм, струва ми се много вероятно сър Пърсивал да му е обещал удовлетворение и той се е съгласил да се срещнат на усамотено място близо до тресавището. Там сър Пърсивал убил своя някогашен съдружник и за да попречи, на каквото и да е подозрение срещу него, разкъсва ужасно тялото и стига толкова далеч, че да остави няколко пробни следи от ухапвания с цел това да изглежда дело на голям и жесток звяр, най-вероятно вълк.

— Направил го е, и то с голям успех — отбелязах аз. — Защо е убил отново?

— Ако не си забравил, вторият убит е естественик от Оксфорд. Бил чул в местната кръчма да развенчава слуховете за вълк, като заявява, че в Англия вълците отдавна са изчезнали. С убийството на този човек сър Пърсивал постига няколко цели. Първо, заглушава твърденията на естественика, че вълкът в Англия е изстребен, защото последното, което е искал господарят на замъка, е

вниманието да се насочи отново към първото убийство. По това време вече е чул слуховете в Хексъм, че вълкът е виновен за убийството на бившия му партньор. В случай че го забележат, си приготвя палто от голяма меча кожа в комплект с ръкавици с формата на лапи и ботуши, които с уменията си на шапкар е успял да направи твърде убедителни. Използвал е тази маскировка, за да пристигне на второто местопрестъпление и да избяга от мястото на четири крака. Уотсън, дори си мисля, че се е надявал този път да го види някой, за да разпали слуховете за вълк човекоядец. И е извадил късмет.

— Да, мога да видя жестоката логика в тези постъпки — потвърдих аз, — но защо полицаят?

— Полицай Фрейзър, макар и не най-великият детектив, беше човек с голямо упорство и настойчивост. Без съмнение сър Пърсивал го е възприемал като заплаха. Спомни си как Фрейзър намекна за определени съмнения относно поведението на вълка. Тези съмнения, бих си позволил да предположа, са били свързани с факта, че следите на вълка влизат в тресавището, но никога не излизат от там. Полицията е забелязал това при второто убийство, ако не по-рано. Аз самият открих този любопитен феномен едва след смъртта на Фрейзър, когато обиколих тресавището. Вълчите следи навлизаха в района от източния край. Обаче от западния излизаха само човешки следи. Нали разбираш, сър Пърсивал е влизал от единия край на тресавището на четири крака като вълк. После е използвал растителността за прикритие, за да излезе отново като човек, в случай че някой го срещне. Полицията трябва да е споменал подозрението си на сър Пърсивал — нали си спомняш как спомена, че е бил в замъка предния ден, за да предупреди младия Аспърн да престане да търси вълка. С това е подписал смъртната си присъда.

Да слушам тези разкрития, поднесени от Холмс с безстрастен глас, беше удивително. Можех само да поклатя глава.

— Онова, което реши случая за мен, беше нехайното и дори окуражаващо отношение на сър Пърсивал към ловните усилия на сина му. Той изглеждаше напълно спокоен за Едуин. Защо? В този етап на играта за мен отговорът беше очевиден. Сър Пърсивал знаеше, че синът му не е заплашен от вълка, защото вълкът беше той самият.

Разбира се, трябва да добавим и начина, по който сър Пърсивал разля брeндитo си.

— Какво искаш да кажеш?

— Полагаше големи усилия да скрие треперещите си ръце. Зараждащото се паралитично треперене, за мое удовлетворение, разкри, че той самият е на път да полудее от живачното отравяне и че скоро ще се превърне в същото жалостно същество като своя бивш съдружник.

В този момент пристигнахме на гара Хексъм. Слязохме с нашите куфарчета и излязохме на перона точно за влака в 8:20 ч. за Падингтън.

— Въоръжен с тези подозрения — продължи Холмс, — заминах за Лондон. Не ми отне много време да открия фактите, които търсех. Преди години сър Пърсивал наистина имал съдружник. По онова време той го обвинил, че е откраднал ценен патент, който бил негова собственост. Бил сметнат за луд и вкаран в приют с помощта на самия сър Пърсивал. Горкият човек бил освободен само няколко дни преди първата поява на бълнуващия луд от Килдърската гора.

Върнах се от Лондон сигурен, че не само няма вълк стръвник, а убиецът на тримата души е самият сър Пърсивал. Единственият въпрос беше как да бъде заловен. Не можех просто така да разкрия истината, че няма вълк. Не, трябваше да намеря начин да подтикна сър Пърсивал да види в мен своята следваща жертва и да го уредя, така да се каже, на собствения му терен. Това бе причината за драматичното разкритие, че съм решил случая, и за нощната ми разходка из полето между тресавището и гората — сцена на предишните убийства. Бях сигурен, че ако не съм сбъркал напълно в преценката си, сър Пърсивал ще се възползва от възможността да ме превърне в своята четвърта жертва.

— Обаче ти тръгна пеша само защото каляската на сър Пърсивал счупи ос! — възразих аз. — Как си могъл да очакваш, че това ще се случи?

— Не съм го очаквал, а го организирах.

— Искаш да кажеш...? — Аз се заковах на място.

— Да. Организирах малък саботаж срещу каляката на сър Пърсивал. Може би трябва да изпратя чек за ремонта.

В сутрешното небе се чу далечната свирка на влак. Минута по-късно експресът се показва на хоризонта. Малко по-късно вече се качвахме във вагона.

— Трябва да призная, че съм удивен — отбелязах аз, когато влязохме в купето. — Ти си като художник, който надминава собствения си шедьовър. Остава само една подробност, която не разбирам.

— Добре, Уотсън, казвай да видим какво не разбираш.

— Холмс, все пак едно е да направим убийството да изглежда като дело на животно, а съвсем друго — да погълнеш късове от трупа. Защо сър Пърсивал продължи да го прави, и то в нарастваща степен?

— Отговорът е много прост — отговори Холмс. — Изглежда сър Пърсивал в своята нарастваща лудост е добил вкус към своята... ъъъ... плячка.

Историята за вълка от Хексъм повече не се чу, докато може би половин година по-късно попаднах на бележка в „Таймс“, че новият собственик на Аспърн Хол ще се ожени след месец за годеницата си в катедралата „Сейнт Пол“. Изглежда според местното мнение жестокостите на бащата са били повече от овъзмездени от военните успехи на сина и смелостта, която беше проявил в опитите да убие вълка. Що се отнася до мен, щях да се радвам да прекарам повече време в компанията на една от най-красивите млади дами сред моите познати — госпожица Виктория Селкърк. Разбира се, ако обстоятелствата бяха по-различни.

Когато веднъж по-късно самият Холмс спомена случая, той изрази единствено съжаление, че екскурзията до Аспърн Хол не му е предоставила възможност да подпомогне проучването му на *Sciurus vulgaris* — евразийската червена катерица.

---

[1] Джеймс Бозуел — спътник и биограф на англ. поет Самюъл Джонсън. — Б.пр. ↑

[2] На името на Уелингтънския херцог, който накарал обущаря си да му направи непромокаеми ботуши. Той ги изработил от телешка кожа, но около 1850 година започва производството им от гума. — Б.пр. ↑

[3] Английски джобен револвер. — Б.пр. ↑

- [4] Нелогичен извод (лат.). — Б.пр. ↑
- [5] Майсторство (фр.). — Б.пр. ↑

48.

Кори дочете разказа и вдигна очи, срещайки сребристия поглед на Пендъргаст. Тя осъзна, че бе затаила дъх, и възкликна:

— Мамка му!

— Би могло да се каже.

— Този разказ... нищо не мога да разбера. — В този момент й хрумна една мисъл. — Откъде си могъл да знаеш, че това е ключът?

— Не знаех. Не и в началото. Обаче трябва да имаш предвид, че Дойл е бил лекар. Преди да отвори частен кабинет, е бил лекар на китоловен кораб, а по-късно корабен доктор по време на плаване покрай западното крайбрежие на Африка. Това са най-трудните постове, които един лекар би могъл да заеме. Вероятно по време на тези плавания е видял, меко казано, множество неприятни неща. Разказът, който би могъл да го накара да избяга от масата, трябва да е много по-неприятен от историята за обикновена мечка стръвница.

— А изгубеният разказ? Какво те отведе при него?

— Дойл бил толкова объркан от историята на Уайлд, че направил онова, което мнозина автори правят, за да прогонят демоните си: включил я в своите произведения. Почти веднага след срещата в хотел „Лангъм“ пише „Баскервилското куче“, в което има много малко успоредици с оригиналния разказ на Уайлд. Обаче „Баскервилското куче“, макар сама по себе си прекрасна история, е само частица от истината. Човек може да предположи, че разказът е продължавал да работи дълго време в съзнанието на Дойл. Започнах да се питам дали по-късно не се е почувствал принуден да напише нещо по-близо до оригинала, с много повече истина в него. Нещо като катарзис. Затова направих някои проучвания. Един мой познат, специалист по Шерлокиана, потвърди слуха за изчезнал разказ на Дойл, който предположихме, че се казва „Приключението в Аспърн Хол“. Така събрах две и две и заминах за Лондон.

— Откъде си знаел, че *това* е разказът?

— Според всички сведения „Приключението в Аспърн Хол“ е напълно отхвърлен. Никога не е отпечатан. Само си помисли: нов разказ за Холмс от самия майстор, първият от дълго време — и е бил отхвърлен? Човек може да заключи, че е съдържал нещо несъвместимо с викторианските вкусове.

Кори смръщи чело и сбръчка нос:

— Като те слуша човек, ще си помисли, че е най-простото нещо на земята.

— Повечето разкрития са просто нещо. Дори да не те науча на нещо друго, надявам се да го запомниш.

Тя се изчерви.

— А аз толкова време отхвърлях тази следа! Каква идиотка съм. Съжалявам за това, честна дума!

Пендъргаст махна с ръка.

— Хайде да се съсредоточим върху предмета ни. Прочутият „Баскервилското куче“ само леко се докосва до мечата история. Обаче този разказ включва много повече от онова, което Дойд чул от Уайлд, който от своя страна го чул от човека, когото ти откри — Суинтън. Много похвално откритие.

— Чиста случайност.

— Случайността е само късче от пъзела, което още не е намерило мястото си в цялостната картина. Добрият детектив събира всички „случайности“, независимо колко са маловажни.

— Ние обаче трябва да открием каква е връзката между разказа и истинските убийства — отбеляза Кори. — Добре: имаме група убийци канибали, които се държат малко като онзи тип Пърсивал. Убиват и изяждат миньори в планината, като се опитват да маскират извършеното като убийства на мечка стръвница.

— Не. Нека те прекъсна: свързането на убийствата с нападения на гризли е станало по случайност, както вероятно сама си разбрала. Минала гризли, подъвкала останките на една от по-раншните жертви и това решило нещата за пълно задоволство на градското население. По-късно случайни виждания на мечки сякаш потвърждавали взаимовръзката. Става дума затова как човешките създания си съчиняват разказ на основата на случайни събития, безоснователни предположения и глупави предразсъдъци. По мое мнение бандата

убийци *не са* положили усилия да маскират резултата от нападенията като дело на мечка стръвница.

— Добре, значи бандата не се е опитвала да маскира убийствата. Обаче разказът така и не обяснява *защо* са убивали. Какъв е бил мотивът им? Сър Пърсивал има мотив: той убива своя съдружник, за да скрие факта, че го е измамил и го е вкарал в приют за душевно болни. Не виждам как това би могло да има нещо общо с подбудите на убийците в Колорадските планини.

— Няма — Пендъргаст гледа дълго време Кори. — Във всеки случай не и пряко. Ти не се съсредоточаваш върху очевийните неща. Човек би трябвало първо да се попита: *защо* сър Пърсивал е ял от своите жертви?

Кори си припомни разказа.

— Първо, за да прилича на вълче нападение. А по-късно, защото започва да полудява и е решил, че му се услажда.

— Аха! И *защо* е започнал да полудява?

— Защото страдал от живачно отравяне в резултат на филцовото производство. Кори се поколеба. Обаче какво общо може да има това с копането на сребро? Не виждам връзка.

— Напротив, Кори, *напротив*. Виждаш всичко. *Трябва да си по-смел при вадене на заключения*. Очите на Пендъргаст проблясваха, докато цитираше изречението.

Кори се смръщи. Каква връзка можеше да има? Защо просто Пендъргаст не й каже, вместо да й прилага Сократовия метод. — Не можем ли да прескочим поучителната част? Ако е толкова очевидно, *защо* просто не ми кажеш?

— Това не е интелектуална игра помежду ни. Работата е сериозна до смърт, особено за теб. Изненадан съм, че още не си заплашвана.

Той направи пауза. По време на мълчанието Кори си помисли за изстрела по колата, мъртвото животинче и бележката. Трябва да му каже, защото така или иначе ще научи. Какво ще стане, ако му се довери? Обаче това щеше да го накара да упражни още натиск, за да я накара да напусне Роринг Форк.

— Първият ми инстинкт — продължи агентът, все едно беше прочел мислите й — беше да те отведе на мига от града дори ако се

наложи да реквизирам една от полицейските верижни машини. Но те познавам достатъчно добре, за да зная, че ще бъде напразно.

— Благодаря.

— Следващото най-добро нещо е да те накарам да мислиш за този случай както трябва — какво означава той, защо си в голяма опасност и откъде идва тя. Това не е, както ти се изрази, *поучителна част*.

Сериозността на тона му се стовари върху нея с цялата си сила.

— Добре, извинявай, имаш цялото ми внимание.

— Тогава да се върнем на въпроса, кой го току-що зададе. Аз ще го перифразирам за по-голяма яснота: какво е общото между производството на меки шапки в Англия през деветнайсети век и пречистването на златото по същото време?

Веднага се досети. Беше *очевидно*.

— И двата процеса са на живачна основа.

— Точно така.

Изведнъж всичко започна да си идва на мястото.

— Според историята за омокотяването на животинска вълна при производството на филц за шапки се използва живачен нитрат. Наричали го морковене.

— Продължавай.

— При топенето на рудата за отделянето на среброто и златото също се използва живак.

— Отлично.

Мислите на Кори полетяха с шеметна скорост.

— Значи бандата убийци е била група миньори, които трябва да са работили в топилнята. И са полудели от живачното отравяне.

Пендъргаст кимна.

— Собственикът на топилнята уволнил полуделите и наел нови хора. Може би неколцина от уволнените се обединили. Без работа, доволно луди, неспособни да си намерят препитание, те поемат към хълмовете, изпълнени с гняв и желание за отмъщение. Там полудяват напълно. Освен това... трябва да ядат.

Поредното леко кимване на Пендъргаст.

— Започват да дебнат самотни миньори в техните участъци. Убиват ги и ги изяждат. И подобно на лъвовете човекоядци от Тсаво и сър Пърсивал, започва да им се услажда.

След тези думи настъпи продължително мълчание. *Какво още, запита се Кори. Откъде идва днешната опасност?*

— Всичко това се е случило преди сто и петдесет години — подхвърли тя най-накрая. — Не мога да видя как станалото може да ни засяга днес? Защо съм в опасност?

— Не си сложила последното най-важно парче от пъзела на мястото му. Спомни си случайната информация, която ми каза, че си открила наскоро.

— Подскажи ми.

— Така да бъде. Чия собственост е била топилнята?

— На семейство Стафърд.

— Продължавай.

— Злоупотребите с безопасността на работниците и използването на живак са вече добре известни. Случилото се е останало в историята. Би било глупаво да предприемат мерки днес, да го прикрият.

— Кори — Пендъргаст поклати глава. — *къде е била топилнята?*

— Ами... някъде в района, където сега се намира „Хайтс“. Искам да кажа, че семейството така е придобило всички тези земи, които сега застроява.

— И?

— Какво и? Топилнята отдавна я няма. Била е затворена през 90-те години на деветнайсети век и всички руини са били съборени преди десетилетия. Нищо не е останало от... *О, боже!* — Тя притисна длан към устата си.

Пендъргаст запази мълчание в очакване.

Кори се вторачи в него. Сега разбра всичко.

— Живакът! Това е останало. *Земята под строежите е замърсена с живак.*

Пендъргаст скръсти ръце и се облегна удобно на стола си.

— Сега започна да мислиш като истински детектив. Надявам се, че ще живееш достатъчно дълго, за да станеш детектив наистина. Но се страхувам за теб. Винаги си била и продължаваш да бъдеш прекалено безразсъдна. Въпреки този недостатък обаче дори ти трябва да осъзнаваш какъв е залогът тук. И голямата опасност, в която се постави с това твърде глупаво разследване. Не бих ти разкрил нищо от това: нито разказа за Холмс, нито връзката със семейство Стафърд,

нито отровните подпочвени води, ако не трябваше въпреки твоята...
тъъ... буйна природа да те убедя да напуснеш това грозно място
веднага щом успея да го организирам.

49.

Алойшъс Пендъргаст оглеждаше град Лийдвил със здраво стиснати устни. Един знак съобщаваше надморската му височина — 3093 м, и че това е най-високо разположеният град в Съединените щати. Градът силно се отличаваше от Роринг Форк от другата страна на Континенталния вододел. Централната му улица беше една и покрай нея се издигаха викториански сгради в различно състояние на занемареност и безнадеждност, с купчини замръзнал сняг по градските граници. Отвъд тях борови гори се издигаха почти до огромните планински върхове, разхвърляни във всички посоки. Богатата коледна украса, закачена по корнизи, стълбове, улични лампи и парапети, придаваше на града ореол на безнадеждност, особено сега, два дни преди Коледа. Но въпреки ранния сутрешен час и лютия студ Пендъргаст определено бе облекчен да бъде просто далеч от потискащото богатство, привилегиите и самодоволството, които висяха като заразен облак над Роринг Форк. Макар и обеднял, Лийдвил беше истинско място с истински хора, въпреки че бе трудноразбираемо как някой би поискал да живее в тази бяла геена, тази ледена сибирска пустош, тази мразовита пустиня, заровена сред планините далече от радостите на цивилизацията.

Беше изпитал сериозни трудности при издирването на наследници на стария Суинтън с неизвестно малко име, който беше хванал Оскар Уайлд за реверите след лекцията в Роринг Форк и му бе разказал съдбоносната история. С помощта на Майм беше идентифицирал един: някой си Кайл Суинтън, роден в същия този Лийдвил преди трийсет и една години. Беше единствено дете, чиито родители бяха загинали в автомобилна катастрофа точно по времето, когато бил изхвърлен от Лийдвилската гимназия. След това електронната му следа беше изчезнала. Дори Майм — призрачният и затворен компютърен гений и събирач на информация за Пендъргаст не успя да открие мъжа, като изключим неоспоримия факт, че нямаше свидетелство за неговата смърт. Изглежда Кайл Суинтън беше още жив

някъде в границите на Съединените щати. Това беше всичко, което специалният агент на ФБР знаеше.

Веднага щом в Роринг Форк спря да вали — или по-скоро направи пауза, преди отново да продължи — Пендъргаст потегли за Лийдвил, за да провери дали може да попадне на някаква следа. Обременен от тежестта на пуловер, дебел черен костюм, безръкавна грейка, палто, два шала, дебели ръкавици, ботуши и вълнено кепе под тиролската шапка, Пендъргаст слезе от колата и се отправи към изглежда единствената дрогерия за един долар в града. Огледа се и избра най-възрастния служител: фармацевта, който обслужваше гишето за лекарства с рецепти.

След като разви шаловете си, за да може да говори, Пендъргаст започна:

— Опитвам се да намеря човек на име Кайл Суинтън, който е учил в Лийдвилската гимназия в края на 90-те години.

Фармацевтът огледа Пендъргаст от главата до петите.

— Кайл Суинтън? Какво искаш от него?

— Аз съм адвокат. Става дума за наследство.

— Наследство? Семейството нямаше пет пари да се усмихне.

— Имали са прачичо.

— О, предполагам, че това ще е добре за него. Кайл не слиза често в града. Вероятно чак напролет.

Нещата се нареждаха.

— Ще ти бъда благодарен, ако ме упътиш до неговата къща.

— Разбира се, но всичко е покрито със сняг. Живее встрани от пътя. Не можеш да стигнеш дотам, освен ако нямаш снегомобил. Освен това... — Мъжът се поколеба.

— Да?

— Той е един от тези типове, които вярват в оцеляването. Скрил се е в каньона Елбърт и чака. Не знам точно какво, може би края на света.

— Наистина?

— Има бункер там горе, хранителни запаси и голям оръжен арсенал. Поне така се говори. Така че, ако отидеш там горе, трябва да си много внимателен, защото иначе може да те гръмне.

Пендъргаст помисли малко.

— Може ли да ми кажеш къде да наема снегомобил?

— Има няколко гаража. По тези места това е много популярно забавление. — Аптекарят отново огледа агента от главата до петите. — Знаеш ли как да го управляваш?

— Разбира се.

Фармацевтът даде нужните разяснения, после му начерта карта как да стигне до къщата на Кайл Суинтън в каньона Елбърт.

Пендъргаст излезе от дрогерията и тръгна бавно надолу по Харисън авеню, сякаш се готви да се отдаде на шопинг, макар да беше минус петнайсет градуса и навсякъде имаше купчини сняг, а тротоарите бяха толкова ледени, че и солта замръзваше. Най-накрая влезе в един оръжеен магазин, който работеше и като заложна къща.

Мъж с татуирани на темето два октопода го посрещна с:

— Какво мога да направя за теб?

— Бих искал да купя малка кутия .45-и калибър патрони на „Кор-Бон“ за автоматичен „Колт“.

Мъжът остави поисканата кутия на масата.

— Господин Кайл Суинтън ваш клиент ли е?

— Да, той е наш добър клиент. Обаче копелето е много лудо.

Пендъргаст се позамисли малко кой ли може да мине за луд за човек като този.

— Чувам, че имал страхотна колекция от оръжия.

— Харчи всяка стотинка за оръжия и муниции.

— В такъв случай сигурно купува най-различни муниции от теб.

— Така е. Затова имаме от тези патрони. Има страхотна колекция от едрокалибрени оръжия.

— Револвери?

Револвери и пистолети от всички калибри. Вероятно там горе има оръжия за сто хиляди долара.

Пендъргаст сви устни.

— Като стана дума, бих искал да купя и кутия .44-ти калибър „Спешъл“, една за .44 „Ремингтън Магнум“ и една .357 „Смит & Уесън Магнум“.

Мъжът сложи поръчаното на тезгяха.

— Нещо друго?

— Няма нужда от торбичка. Ще ги сложа в джобовете си. Покупките изчезнаха в диплите на палтото му.

В най-близкия гараж за снегомобили под наем бизнесът, изглежда, не вървеше, защото Пендъргаст успя с лекота да преодолее първоначалната им неохота да му дадат машина за цял ден въпреки странното му облекло, южняшкия акцент и пълната липса на познания как се управлява. Сложиха му каска с визьор на главата, дадоха му кратък урок как да кара, изведоха го на улицата за петминутно упражнение и след като го накараха да подпише обемист договор, с който се отричаше от правото си на обезщетение, му пожелаха късмет. В това време Пендъргаст научи още за Кайл Суинтън. Изглежда цял Лийдвил го познаваше като „лудото копеле“. Родителите му били алкохолици, които най-накрая пробиха мантизелата при Стоктън Крийк, пияни като свине, и паднали триста метра надолу в клисурата. Оттогава Кайл живеел от земята. Ходел на лов за животни и риба, а щом му трябвали пари за муниципии, промивал злато.

Пендъргаст вече се готвеше да тръгне, когато управителят на гаража добави:

— Не се втурвай направо към хижата, защото Кайл вероятно ще се развълнува. Доближи се бавно, дръж ръцете си така, че да ги вижда, и се усмихвай мило.

50.

Пътуването до къщата на Суинтън беше твърде неприятно. Снегомобилът беше груба, оглушителна и воняща измишльотина, склонна да потегля с подскок и да спира внезапно, без нито едно от усъвършенстванията на мощните мотоциклети. Докато Пендъргаст го управляваше нагоре по виещия се път, непрекъснато вдигаше облаци сняг, който се лепеше на слоеве по скъпото му палто. Скоро агентът заприлича на снежен човек с каска.

Той послуша съвета, който му дадоха, и щом видя хижата, наполовина зарита в снега, с тънка струйка дим, виеща се от комина на покрива, намали. Когато до къщата оставаха стотина метра, на верандата се появи дребен мъж, който приличаше на пор. Между предните му зъби имаше празнина, която се виждаше дори от това разстояние. В ръцете си стискаше пушка помпа.

Пендъргаст спря снегомобила, който се закова на място. Парчета сняг започнаха да се откъртват и да падат от палтото му. Тромаво взе да се бори с каската и най-сетне успя с дебелиите си ръкавици да вдигне визъора.

— Привет, Кайл.

В отговор се чу многозначително щракане на пушката.

— По каква работа си тук, сър?

— Дойдох да се запозная с теб. Чувал съм много за оборудването ти тук горе. Аз също съм „оцеляващ“. Обикалям страната и проучвам какво правят другите, за да напиша статия в списание „Сървайвалист“.

— Къде си чул за мен?

— Думата се носи от уста на уста. Знаеш как става.

Мъжът се поколеба.

— Значи си журналист?

— Първо съм оцеляващ, едва след това журналист. — Студен порив на вятъра завъртя снега около краката на Пендъргаст. — Господин Суинтън, мислиш ли, че е възможно да ми предложиш

любезното си гостоприемство, за да продължим разговора на топло в къщата ти?

Суинтън се поколеба. Думата „гостоприемство“ не остана незабелязана. Пендъргаст го притисна още, за да се възползва от малкото си предимство.

— Чудя се дали това е гостоприемството на сродна душа: да те държи застанал на студа под прицела на пушка помпа.

Суинтън го погледна с присвити очи.

— Поне си бял човек — каза той и свали оръжието. — Добре, заповядай вътре, но преди това се изчеткай хубаво. Не искам да вкараш сняг въщи. — Зачака, докато Пендъргаст изгази дълбокия сняг до верандата. Проскубана метла беше облежната на къщата и той се почисти колкото можа, докато Суинтън го наблюдаваше смръщил лице.

Когато свърши, Пендъргаст го последва в хижата. Беше изненадващо голяма, простряла се назад в лабиринт от помещения. Навсякъде проблясваше метал на оръжия: стойки с автомати АК-47 и М16, незаконно модифицирани да стрелят напълно автоматично; комплект автомати „Узи“ и TAR-21 система булпап^[1]; друг комплект китайски „Норинко“ QBZ-97 автомати и карабини, също модифицирани за напълно автоматична стрелба. Един шкаф наблизко беше пълен с множество револвери и пистолети, точно както беше казал мъжът в Лийдвил. В едно от помещенията по-нататък Пендъргаст зърна колекция от гранатомети, включително чифт руски РПГ-29 — всички напълно незаконни.

Като изключим факта, че стените бяха покрити с оръжия, хижата беше изненадващо уютна. В печка за дърва с отворена врата гореше огън. Мебелите бяха ръчно изработени от обелени дънери и клони, тапицирани с кравешки кожи. Навсякъде беше чисто и подредено като в дом на истинска къщовница.

— Сваляй палтото и сядай. Аз ще донеса кафе.

Пендъргаст свали палтото си и го сложи върху един от столовете, придърпа сакото си и седна. Суинтън взе каната за кафе от печката и напълни две големи чаши. Без да пита, сложи и в двете по лъжица диетична сметана „Кремора“ и по две захар, преди да подаде едната на Пендъргаст.

Агентът взе чашата и се престори, че пие. Имаше такъв вкус, сякаш от дни се вареше на печката.

Забеляза, че Суинтън го гледа с любопитство.

— Защо си с черен костюм? Да не е умрял някой? Дошъл си дотук със снегомобил в този вид?

— Беше функционално.

— Мамка му, ти съвсем не ми приличаш на оцеляващ.

— А на какво?

— На някой пъзлив професор от еврейския Ню Йорк Сити. А може би заради акцента — еврейския Ню Орлиънс. Какво носиш?

Пендъргаст извади своя „Колт“ .45 и го сложи на масата. Суинтън го взе впечатлен на секундата.

— „Лес Бър“^[2], а? Чудесно. Можеш ли да стреляш с него?

— Опитвам се — отговори Пендъргаст. — Имаш страхотна сбирка. Ти знаеш ли как да стреляш с всички тези оръжия?

Суинтън се обиди, както агентът очакваше, че ще стане.

— Мислиш, че окачвам тези играчки по стените, без да зная как да стрелям с тях?

— Всеки може да дръпне спусъка — подхвърли Пендъргаст и отпи от кафето си.

— Стрелям с почти всяко оръжие, което притежавам, поне веднъж седмично.

Пендъргаст посочи към шкафа с пистолети.

— А този „Супер Блек хоук“?

— Чудесно оръжие. Модернизиран Див запад. — Той стана и свали оръжието от стойката.

— Мога ли да го видя?

Оцеляващият го подаде на Пендъргаст. Той го опита на тежест, прицели се, после отвори барабана и изсипа мунициите.

— Какво правиш?

Пендъргаст взе един от патроните, пъкна го в барабана, прибра го и го завъртя. Накрая остави револвера на масата.

— Мислиш се за много корав, а? Хайде да си поиграем.

— Какво? Каква игра?

— Опри револвера в главата си, дръпни спусъка и ще ти дам хиляда долара.

Суинтън се вторачи в него.

— Ти глупав ли си или луд? Мога да видя, че патронът не е в патронника.

— Тогава си спечелил хиляда долара. Ако вземеш оръжието и дръпнеш спуська.

Суинтън взе револвера, опря го в главата си и дръпна спуська. Чу се щракане и той го остави на масата.

Без да каже дума, Пендъргаст бръкна в джоба на сакото си, извади пачка стодоларови банкноти и отброи десет от тях. Суинтън взе парите.

— Ти си луд. Знаеш ли това?

— Да, аз съм луд.

— Сега е твой ред. — Суинтън взе револвера, завъртя барабана и го остави на масата.

— Какво ще ми дадеш?

— Нямам пари, но няма да ти върна хилядарката.

— Тогава може би вместо това ще отговориш на един въпрос. Какъвто и да избира. Само чистата истина.

Суинтън сви рамене.

— Готово.

Пендъргаст извади още една хилядарка и я сложи на масата. След това взе револвера, опря го в слепоочието си и дръпна спуська. Чу се още едно щракане.

— А сега въпросът.

— Давай.

— Твоят прапрапрадядо е бил миньор в Роринг Форк по време на сребърната треска. Знаел е доста за серия убийства, извършени уж от мечка стръвница, но всъщност от група полудели миньори.

Той направи пауза, защото Суинтън беше скочил от мястото си.

— Ти не си журналист! Кой си всъщност?

— Аз съм този, който ти задава въпрос. Ако си човек на честта, ще получиш отговор. Ако искаш да разбереш кой съм наистина, трябва да почакаш до следващия рунд на играта. Разбира се, стига да имаш късмета да продължиш.

Суинтън не отговори.

— Твоят прародител е знаел повече от всеки друг за тези убийства. Всъщност мисля, че е знаел истината. Цялата истина. — Пендъргаст отново направи пауза. — Моят въпрос гласи: каква е истината?

Суинтън се размърда на стола си. Изражението на лицето му няколко пъти бързо се смени. Устните му трепереха и разкриваха острите зъби на гризач. Това продължи известно време, докато най-накрая той прочисти гърлото си.

— Защо искаш да знаеш?

— От любопитство.

— На кого ще кажеш?

— На никого.

Суинтън лакомо гледаше хилядарката на масата.

— Ще се закълнеш ли? Това е семейна тайна от много, много време.

Пендъргаст кимна.

— Кълна се.

Отново настъпи пауза.

— Започва с Комитета на седмината — най-накрая проговори Суинтън. — Моят прапрапраядо Огъст Суинтън е бил един от тях. Поне това е стигнало до нас. — В гласа му се долови нотка на гордост. — Както каза и ти, тези убийства не били дело на гризли. Извършили ги четирима луди копелдаци, бивши работници в топилнята, които живеели на открито в планината и били станали канибали. Един мъж на име Шадрак Кропси излязъл да проследи мечката и разбрал, че въобще не е работа на мечка, а на тези четиримата, които живеели в изоставена мина. Той открил къде са се скрили и след това събрал този Комитет на седмината.

— И какво станало после?

— А, това е втори въпрос.

— Така е — усмихна се Пендъргаст. — Имаш ли време за още един рунд? — Той взе револвера, завъртя барабана и го върна на мястото му.

Суинтън поклати глава.

— Все още виждам патрона и той не е в патронника. Още хиляда долара?

Пендъргаст кимна.

Суинтън взе револвера, отново дръпна спусъка, остави го на място и протегна ръка.

— Това е най-тъпата игра, която някога съм виждал.

Пендъргаст му даде хиляда долара. После взе оръжието, завъртя барабана и без да поглежда към него, го допря в слепоочието си и дръпна спусъка. *Щрак.*

— Ти наистина си луд за връзване.

— В този район май не съм сам — отговори Пендъргаст. — А сега на въпроса: какво са направили Шадрак Кропси и Комитетът на седмината след това?

— В онези години са се оправяли с проблемите както трябва: свършили са го сами. Майната му на закона и всички тези глупости. Качили се в планината и изкарали канибалите с пушек от мината. Доколкото знам, добрият стар Шадрак е бил убит в сражението. След това нямало повече убийства от „гризли“.

— Къде са убити миньорите?

— Това, приятелю, е друг въпрос.

Пендъргаст завъртя барабана и остави оръжието на масата. Суинтън го огледа нервно.

— Не мога да видя патрона.

— Тогава е или в патронника, или в противоположното гнездо, скрит от рамката. Което означава, че има вероятност петдесет на петдесет да оцелееш.

— Няма да играя.

— Току-що каза, че ще играеш. Господин Суинтън, не съм очаквал, че си страхливец. Той бръкна в джоба си и извади пачката стотачки. Този път отброи двайсет. — Ето, удвояваме залозите. Ще получиш две хиляди, ако дръпнеш спусъка.

Суинтън бе започнал обилно да се поти.

— Няма да играя.

— Искаш да кажеш, че ще пасуващ? Пропускаш реда си?

— Това искам да кажа. Пасувам.

— Обаче аз не пасувам.

— Давай. Прави каквото искаш.

Пендъргаст завъртя барабана, вдигна револвера и дръпна спусъка. *Щрак.* Остави го отново на масата.

— Моят последен въпрос: къде са убити миньорите?

— Не знам, но имам писмото.

— Какво писмо?

— Онова, което се е предавало от поколение на поколение и накрая стигна до мен. Той стана от стола и отиде с тътрене в една сумрачна ниша на хижата. Малко по-късно се върна с парче прашна пожълтяла хартия, пъхната в пластмасов джоб. Седна на мястото си и подаде джоба на Пендъргаст. Вътре имаше ръкописна бележка, без дата и без обръщение или подпис. Текстът гласеше:

среща в Айдиъл точно в 11 часа довечера те са се сврели в затворената мина „Кристмъс“ горе на Смъглърс Уол общо са четирима взели най-добрите си оръжия и фенер изгори това писмо, преди да тръгнеш

Пендъргаст вдигна поглед от писмото. Суинтън протегна ръка и той му го върна. Челото на оцеляващия още беше потно, но изражението му изразяваше чистосърдечно облекчение.

— Не мога да повярвам, че дръпна спусъка, без да погледнеш барабана. Това е лудост и страшно опасно.

Пендъргаст си сложи палтото, шаловете и шапката, след това взе револвера. Отвори барабана и остави .44-калибровия магнум патрон да се плъзне в дланта му.

— Нямаше никаква опасност. Донесох този патрон и го смених с един от твоите, когато изпразних револвера. — Той го вдигна високо. — Малко го нагласих.

Суинтън скочи на крака.

— Мамка ти! — Той тръгна към Пендъргаст и посегна да извади оръжието си, но Пендъргаст за миг сложи патрона на място и завъртя цилиндъра в положение за стрелба, насочвайки револвера към своя домакин.

— А може и да не съм го нагласил.

Суинтън се закова на място.

— Никога няма да разбереш. — Пендъргаст взе своя „Лес Беър“ и докато държеше Суинтън в шах с него, извади патрона от блек хоука и го пусна в джоба на палтото си. — А сега ще отговоря на по-раншния ти въпрос. Не съм журналист, а федерален агент. И ще ти обещавам нещо: ако си ме излъгал, ще разбере по-скоро рано, отколкото късно, и в такъв случай нито едно от оръжията ти няма да те спаси.

---

[1] Система, при която механизмите са в задния край и позволява скъсяване на оръжието. — Б.пр. ↑

[2] Фирма, която тунингова „Колт М1911“ и автомати AR-15. — Б.пр. ↑

51.

Същия този ден в три следобед Кори безделничеше в стаята, която беше наела в „Себастиан“, по дебела хавлия, предоставена от хотела. Първо се наслади на гледката от прозореца, после провери съдържанието на минибара. Не можеше да си го позволи, но въпреки това ѝ беше приятно да порови в него, преди да влезе в мраморната баня. Пусна душа, нагласи температурата на водата, свали хавлията и влезе под струята.

Докато се наслаждаваше на топлата вода, тя си помисли, че положението се е подобрило. Изпитваше угризение за случилото се вчера на закуска, но дори това бледнееше в сравнение с разкритията на Пендъргаст. Разказът на Дойл, полуделите заради живака миньори, връзката със семейство Стафърд — всичко това беше наистина забележително. И *наистина* плашещо. Пендъргаст бе прав: беше се изложила на сериозна опасност.

Сега Роринг Форк се бе превърнал донякъде отново в призрачния град, който е бил някога, като изключим това, че целият беше в коледна украса, а човек нямаше къде да отиде. Напълно сюрреалистично. Изглежда дори медиите си бяха прибрали камерите и микрофоните. Хотел „Себастиан“ се беше лишил от повечето си гости и служители, но ресторантът още работеше, и то по-добре от всякога, защото останалите в града сякаш предпочитаха да се хранят навън. Кори бе успяла да се договори с управителя на хотела след здрав пазарлък за стая със закуска срещу шест часа работа в кухнята на ден. И макар уговорката с хотела да беше само за едно ядене дневно, Кори имаше достатъчно опит с подобни колкото-можеш-да-изядеш сделки и беше сигурна, че е в състояние да погълне наведнъж толкова храна, че да ѝ е достатъчна чак до другата сутрин.

Тя излезе изпод душа, избърса се, среса мократа си коса. Докато я сушеше, чу, че някой чука на вратата. Бързо облече хавлията, отиде до вратата и погледна през шпионката.

Пендъргаст.

Тя отвори вратата, но агентът се поколеба.

— Ще дойда по-късно...

— Не ставай глупав. Влез и седни. Ще бъда готова след минутка.

— Върна се в банята, подсуши още малко косата си със сешоара, придърпа по-здраво хавлията около тялото си, излезе и се настани на дивана.

Пендъргаст не изглеждаше добре. Обичайното му бяло като алабастър лице сега бе покрито с червени петна, а косата му изглеждаше така, сякаш е излязъл от аеродинамична тръба.

— Как мина? — попита Кори. Знаеше, че е бил в Лийдвил, за да се опита да намери наследник на Суинтън.

Вместо да отговори на въпроса, той каза:

— Радвам се, че те намирам на сигурно място в хотела. Що се отнася до разходите, с радост бих помогнал...

— Благодаря, няма нужда — побърза да го прекъсне Кори. — Успях да измъкна безплатна стая и закуска срещу няколко часа работа в кухнята.

— Колко си предприемчива. — Той направи пауза, а лицето му стана сериозно. — Съжалявам, че си се почувствала задължена да ме мамиш. Разбрах от началника, че по колата ти са стреляли, а кучето ти е било убито.

Кори се изчерви до корените на косата си.

— Не исках да те тревожа. Извинявай. Накрая щях да ти кажа.

— Не искаше да те отведе от Роринг Форк.

— Да, и това. Исках да намеря копелето, което уби кучето ми.

— Не бива да се опитваш да разбереш кой е убил животинката. Надявам се, вече си проумяла, че си имаш работа с много опасни и крайно мотивирани хора. Тази работа е много по-голяма от едно мъртво куче. Смятам, че си достатъчно умна, за да го осъзнаеш.

— Разбира се, напълно го осъзнавам.

— На карта е заложено строителство за двеста милиона долара. Но тук не става дума само за пари. Това ще доведе до тежки криминални обвинения срещу замесените, някои от които принадлежат към един от най-богатите и могъщи кланове в тази страна. Като започнем с твоята приятелка госпожа Кърмоуд, както и членове на семейство Стафърд. Може би сега разбираш защо няма да се поколебаят да те убия г.

— Обаче аз искам да бъдат изправени пред съда.

— И ще бъдат, но не от теб и не докато си тук. Когато се прибереш на безопасно място в Ню Йорк, аз ще доведа Бюрото и всичко ще бъде разкрито. Така че сама виждаш, че тук няма повече работа за теб, освен да си събереш багажа и да се върнеш в Ню Йорк. Разбира се, веднага щом времето позволи.

За миг Кори си помисли за приближаващата буря. Тя щеше да затвори отново пътя. Можеше да започне да пише и да изкара един първи вариант на тезата си, преди да замине.

— Добре — съгласи се тя.

— Междувременно искам да стоиш в хотела. Говорих с началничката на охраната — чудесна жена. Тя ще се погрижи да си в безопасност. Обаче може да се наложи да останеш няколко дни, защото прогнозата за времето е отчайваща.

— Няма нищо. И така... ще ми разкажеш ли за пътуването си до Лийдвил?

— Не.

— Защо?

— Защото, ако знаеш, ще бъдеш поставена в още по-голяма опасност. Моля те, остави ме от сега нататък аз да се оправям с това.

Въпреки любезния му тон Кори се подразни. Беше се съгласила да направи това, което бе поискал. Щеше да се върне обратно в Ню Йорк веднага щом се оправи времето. Защо да не може да ѝ се довери?

— Както кажеш.

Пендъргаст стана.

— Бих те поканил на обяд, но трябва да говоря с началника. Още нямат напредък в случая с палежите.

След като той си тръгна, Кори помисли малко, после се насочи към минибара. Умираще от глад, но нямаше пари за храна. Спорел уговорката закуска ѝ се полагаше едва утре сутринта. Пакетът чипс струваше осем долара.

Майната му, каза си тя и го отвори.

52.

Три часът сутринта. Двайсет и четвърти декември. След като се промъкна като призрак край овехтелите витрини и тъмни прозорци на стария град, на Пендъргаст му отне само секунди да влезе с взлом в кръчмата „Айдиъл“, след като отвори без трудности живописната, но безполезна брава от XIX век.

Влезе в сумрачната вътрешност на бара музей, осветена само от няколко аварийни светлини, които хвърляха блестящи сенки из салона. Кръчмата се състоеше от голямо централно помещение с кръгли маси и столове и дъсчен под. В далечния край по протежение на стената имаше дълъг бар. Стените бяха покрити с ламперия от вертикални дъсчици, които блестяха от потъмнял с времето лак. Под ламперията имаше ивица кадифени тапети с викториански цветни мотиви. Стената бе украсена с окачени халби от мед и шлифовано стъкло. Зад бара вдясно имаше стълба, водеща в онова, което някога е било малък публичен дом. Още по-надясно под алков, над който се виеше стълбата, бяха сложени няколко игрални маси. Кадифени въжета зад двете летящи врати обозначаваха мястото за наблюдение и не позволяваха на посетителите да влизат в реставрираната кръчма.

Без да вдига шум, Пендъргаст се промъкна под въжетата и замислен, бавно обиколи помещението. На бара стоеше бутилка уиски с няколко чаши за шотове, на няколко от масите също имаше бутилки и чаши. Зад бара имаше голяма огледална витрина, на чиито лавици бяха подредени стари бутилки от алкохол, пълни с оцветена вода.

Той мина през бара и се насочи към района за хазарт. В единия ъгъл стоеше покрита със зелен филц маса за покер. На нея бяха разположени ръце с по пет карти: четири аса срещу флош роял. Маса за блекджек, също украсена с художествено подредени карти, стоеше до прекрасна стара рулетка с инкрустации от слонова кост, червен яспис и ебонит.

Пендъргаст се плъзна през района за хазарт към една врата под стълбите. Опита се да я отвори, но тя се оказа заключена, затова бързо

я отвори с помощта на шперца.

Влезе в малко, прашно помещение, което беше останало нереставрирано, с напукана мазилка по стените и белези се тапети, няколко стари стола и счупена маса. По стените имаше надраскани графити от 30-те години на ХХ век, когато Роринг Форк още е бил призракен град. В единия ъгъл се виждаше купчина строшени бутилки от уиски. В задната част на това помещение имаше врата, която водеше — Пендъргаст знаеше — към задния вход.

Той свали палтото и шала си и грижливо ги постави върху един от столовете, след това се огледа бавно и внимателно, сякаш искаше да запечата всичко в паметта си. Остана дълго време неподвижен и в един момент най-накрая се размърда. Избра празно място на пода и легна на мръсното дюшеме, скръсти ръце на гърдите си като мъртвец в ковчег. След това бавно, много бавно затвори очи. В тишината съсредоточи вниманието си върху звуците от снежната буря: приглушения вой на вятъра, който блъскаше и стенеше пред външните стени; скърцането на пода, тракането на ламаринения покрив. Въздухът миришеше на прах, на суха гнилоч и мухъл. Той позволи на дишането и пулса си да забавят ритъм и на съзнанието си да се отпусне.

Беше сигурен, че в тази задна стая се е събрал Комитетът на седмината. Обаче, преди да поеме по този път, искаше да посети едно място. Посещение, което щеше да се осъществи изцяло в неговото съзнание.

Някога Пендъргаст бе прекарал известно време в тибетски манастир за изучаване на езотерична медитативна дисциплина, известна като *чонг ран*. Тя беше една от най-малко познатите тибетски техники за усилване на съзнанието. Учението никога не е било записано и можеше да бъде предавано единствено пряко от учителя на ученика.

Пендъргаст беше взел най-важното от *чонг ран* и го бе съчетал с други психически техники, включително идеята за дворец на паметта, описана в италиански ръкопис от XVI век на Джордано Бруно, озаглавен *Ars Memoria* — „Изкуството на паметта“. Резултатът беше неповторима и сложна форма на психическо онагледяване. Чрез трениране, грижлива подготовка и фанатична степен на интелектуална дисциплина това упражнение му помагаше да вземе сложен проблем с хиляди факти и предположения и наум да ги събере в последователно

описание, което след това можеше да бъде обработено, анализирано и най-важното — *преживяно*. Пендъргаст използваше тази техника, когато имаше да решава изплъзващи се проблеми. Да си представя нагледно места, до които не може да стигне физически, чрез силата на своя интелект. Далечни места и дори места в миналото. Обаче тази техника беше страшно изтощителна, затова я използваше рядко.

Лежа в продължение на дълги минути неподвижен като труп. Първо подреди сложния комплект от факти в определен ред, след това настрои сетивата си към окръжаващата среда, изключвайки същевременно гласа в съзнанието си — карайки този дразнещ и постоянен коментар, който всички хора носят в главите си, да замлъкне. Напоследък гласът беше станал особено силен и бяха нужни специални усилия, за да го спре. Пендъргаст беше принуден да премести своята медитативна гледна точка от Трето на Четвърто равнище, докато изчисляваше сложни уравнения наум, тъй като играеше бридж едновременно на четири ръце, най-накрая гласът замълча и тогава той тръгна по древните стъпки на *чонг ран*. Първо блокира един след друг всеки звук, всяко усещане: пукането на сградата, шумоленето на вятъра, миризмата на прах, усещането за твърдите дъски на пода, изглеждащото безкрайно усещане за собственото тяло, докато най-накрая не изпадна в състояние на *стонг па ниид* — усещането за пълна празнота. За миг имаше единствено небитие, дори сякаш самото време се разпадна.

Точно тогава бавно, много бавно, нещо започна да се материализира от нищото. В началото беше миниатюрно, нежно и красиво като яйце на Фаберже. Без бързване то започна да става все по-голямо и по-голямо. Със затворени очи Пендъргаст му позволи да придобие форма и очертания. Тогава най-накрая отвори очи и се озова на ярко осветено място: една великолепно елегантна трапезария, сияеща от светлина и кристали, огласена от звъна на чаши и шумоленето от благовъзпитани разговори.

Облъхнат от аромата на пури и под звуците на струнния квартет, Пендъргаст започна да оглежда великолепното помещение. Очите му се плъзнаха по масите и накрая се спряха върху тази в ъгъла. На нея седяха четирима джентълмени. Двамина се смееха на някаква шега. Единият носеше сукнен редингот, а другият вечерно облекло. Обаче Пендъргаст се интересуваше повече от другите двама вечерящи.

Единият беше облечен пишно: бели ръкавици от козя кожа, жилетка и фрак от черно кадифе, голяма надиплена вратовръзка, копринени бричове и чорапи, чехли с рипсени носове. От бутониерата му висеше орхидея. Говореше оживено с дълбок дискант. Едната му ръка бе притисната към гърдите, другата сочеше към небето. Показалецът беше протегнат, сякаш пародираше Йоан Кръстител. Мъжът до него, който сякаш попиваше всяка негова дума, имаше съвсем различен външен вид — контрастът беше толкова силен, че бе почти комичен. Той беше нисък и набит, в тъмен практичен английски костюм, с големи мустаци и неловко поведение.

Това бяха Оскар Уайлд и Артър Конан Дойл.

В съзнанието си Пендъргаст бавно се приближи до масата, заслушан напрегнато, когато разговорът, или по-точно монологът, започна да се чува.

— Наистина? — възкликна Уайлд със забележително дълбок и звучен глас. — Нима мислиш, че човек като мен, който щастливо се жертва върху кладата на естетизма, не може да разпознае лицето на ужаса, когато го зърне?

Нямаше празен стол. Пендъргаст се обърна, махна на един от келнерите и посочи масата. Човекът веднага донесе стол и го сложи между Конан Дойл и мъжа, който Пендъргаст осъзна, че трябва да е Джоузеф Стодарт.

— Веднъж ми разказаха толкова ужасна история, толкова тежка в подробностите и в обхвата на своето зло, че искрено вярвам, че нищо друго, което чуя, не може вече да ме изплаши.

— Интересно.

— Би ли искал да я чуеш? Обаче не е за хора със слаби нерви.

Докато слушаше разговора, който се водеше до него, Пендъргаст протегна ръка, наля си чаша вино и реши, че е отлично.

— Разказаха ми я преди няколко години по време на лекционната ми обиколка из Америка. На път за Сан Франциско се спрях в един твърде мизерен, но много живописен миньорски лагер, известен като Роринг Форк. — Уайлд сложи ръката си на коляното на Дойл, за да подсили думите си. — След лекцията при мен дойде един от миньорите — възрастен тип, леко подпийнал. Дръпна ме настрана и каза, че моята история толкова му харесала, че иска да сподели една своя с мен. — Той направи пауза, за да отпие глътка бургундско. — Ела

малко по-близо. Историята си я бива и ще ти я разкажа точно така, както беше разказана на мен.

Дойл се наведе към него, както Уайлд поиска. Същото направи и Пендъргаст.

— Опитвах да се измъкна от него, но не можах, защото си позволи да ме задържи най-фамилиарно, като ме хвана за реверите и започна да издишва насреща ми изпарения от местния алкохол. Първият ми импулс беше да го избутам и да се махна, но погледът в очите му ме спря. Признавам, че бях и заинтригуван — в антропологически смисъл, Дойл, нали разбираш — от този човек с обветрена кожа, от този примитивен бард, от този миньор пияница. Беше ми любопитно и какво смята той за „добра история“. И така, започнах да слушам, и то много внимателно, защото американският му провлечен говор беше почти неразбираем. Той заговори за събития, случили се няколко години по-рано, недълго, след като намирането на сребро довежда до създаването на Роринг Форк. През лятото мечка стръвница — така смятали — започнала да броди из планините над града, да напада, убива... и изяжда... самотни миньори, работещи в своите участъци.

Дойл закима енергично, на лицето му беше изписан силен интерес.

— Разбира се, градът изпаднал в състояние на пълен ужас. Обаче убийствата продължавали, защото в планината имало много самотни миньори. Мечката била безмилостна, нападала мъжете извън техните колиби, убивала ги и жестоко ги разчленявала. После пирувала с тяхната плът. — Уайлд направи пауза. — Ще ми се да знаех, дали... тъъ... консумацията се е случвала, докато съзнанието им е било още будно. Можете ли да си представите какво е усещането жесток звяр да те изяжда жив? Да гледаш как разкъсва плътта ти, след това я дъвче и преглъща с видимо задоволство? Това е размишление, което дори не е било взето предвид от Юисманс^[1] в неговия упадъчен роман „Наопаки“. Колко много му е липсвала на този естет проникателност.

Уайлд стрелна поглед, за да види какво е въздействието на думите му върху този селски лекар. Дойл беше стиснал чашата с кларет и отпи голяма глътка. Докато слушаше, Пендъргаст отпи от собствената си чаша, след това махна на келнера да му донесе меню.

— Мнозина от миньорите се опитали да проследят гризлото — продължи Уайлд, — но никой не успял, като изключим един от тях,

който изучил изкуството на проследяването, докато живял сред индианците. У него се появила идеята, че убийствата не са дело на мечка стръвница.

— Не били дело на мечка?

— Не били дело на мечка, да, господине. И така, чакайки следващото убийство, този човек — казвал се Кропси — тръгнал по следите и скоро открил, че извършителите са група мъже.

След тези думи Дойл рязко се дръпна назад.

— Господин Уайлд, нима искаш да кажеш, че тези хора са... били канибали?

— Точно така. Американски канибали.

Дойл поклати глава.

— Чудовищно, чудовищно.

— Прав си кимна Уайлд. — Те нямат добрите обноски на нашите английски канибали.

Дойл се вторачи стреснато в събеседника си.

— Уайлд, това не е смешно.

— Може би. Ще видим. Както и да е. Нашият Кропси проследил тези канибали до тяхното леговище, изоставена минна шахта някъде из планината, на място, наречено Смъгълърс Уол. В града, разбира се, нямало полицейски участък и този човек организира малка група от местни доброволци. Те се нарекли Комитетът на седмината. Посред нощ щели да се качат в планината, за да изненадат канибалите и да въздадат суровото правосъдие на Американския запад. — Уайлд започна да си играе с бутониерата. — Следващата вечер в полунощ тази група се събрала в местната кръчма, за да обсъди стратегията си и без съмнение да се подкрепи за предстоящото изпитание. След това излезли през задния вход. Били тежковъоръжени и косели затъмнени фенери, въже и факла. Тук, скъпи Дойл, разказът става... няма какво да лицемерим... твърде противен. Подкрепи се, ето един от добрите ни келнери.

Келнерът донесе едно меню и Пендъргаст насочи вниманието си към него. Три или четири минути по-късно беше разтърсен, както се бе задълбочил в него, от рязкото скачане на Дойл от масата. Във възбудата си лекарят бутна стола си на земята и после побягна от ресторанта с изписани по лицето шок и отвращение.

— Какво става? — попита Стодарт и се смръщи, когато видя Дойл да изчезва по посока на мъжката тоалетна.

— Подозирам, че причината е в скаридите — отговори Уайлд, докато превзето попиваше устни със салфетката...

... Също толкова бавно, колкото се бе появил, гласът започна да избледнява в съзнанието на Пендъргаст. Разкошният интериор на хотел „Лангъм“ потрепваше, докато се разтопяваше в мъгла и мрак. Бавно-бавно се материализира друга сцена — и то твърде различна. Беше пълната с дим и изпарения от уиски воняща задна стая на претъпкана кръчма, през чиито тънки стени проникваха звуците от хазарта, пиенето и споровете. Задно помещение, което забележително напомняше онова, в което Пендъргаст се намираше — в днешния Роринг Форк. След кратък разговор с решителни гласове група от седем мъже станаха от голямата маса. Мъже, които носеха оръжия и фенери. Последваха своя водач Кропси и излязоха през задния вход от малкото помещение и потънаха в нощта.

Пендъргаст ги последва и неговото безтелесно присъствие се рееше в студения нощен въздух като призрак.

---

[1] Жорис Карл Юисманс — фр. писател, постигнал известност с романа си *À rebours* („Наопаки“). — Б.пр. ↑

53.

Групата миньори тръгна надолу по мръсната главна улица на града равнодушно и без да бърза, докато не стигна другия край, където свършваше населеното място и започваха горите, простиращи се нагоре в планините. Нощта беше безлунна. Във въздуха се носеше миризмата на изгоряло дърво от огньовете, а в близкия корал конете се движеха неспокойно насам-натам. Групата безшумно запали фенерите си и продължи по неравния миньорски път, минавайки под тъмните ели.

Нощта беше хладна, а небето осеяно със звезди. Самотен вълк зави някъде из голямата верига от планини. Бързо му отговори друг. Когато мъжете набраха височина, елите започнаха да стават по-малки, по-ниски, извити в странни форми от несекващите ветрове и дълбоките снегове. Постепенно дърветата изтъняха и се превърнаха в сплъстени гъсталаци от закърнели стъбла и после каруцарският път пресече горската граница.

В съзнанието си Пендъргаст следваше групата.

Линията от жълти фенери напредваше по голите, осеяни с камъни склонове, приближавайки Смъглърс Сърк. Сега навлязоха в една наскоро изоставена минна зона и наоколо се появиха призрачни отпадъци, подобни на пирамиди, които се спускаха надолу по склоновете на хребета, зеещите отвори на шахтите над тях, надупчени от разнебитените улеи за спускане на рудата, подпори, улеи за промиване и канали за вода.

Вдясно от мрака се извисяваше огромна дървена постройка, издигната върху плоската повърхност в основата на Смъглърс Сърк: това беше главният вход на известната мина „Сали Гудуин“, която все още работеше в ранната есен на 1876 г. В сградата се намираха машините и частите на руданите, използвани за издигане и спускане на клетките с работници и кофите с руда. Там беше подслонена и двестатонната ирландска помпа, която можеше да изпомпва повече от

три хиляди и половина литра вода на минута и се използваше за отводняване на шахтите.

Сега всички фенери угаснаха, с изключение на един: лампа с червено стъкло, която хвърля кървава светлина в мрачната нощ. Каруцарският път се разделяше на множество виещи се пътеки нагоре по хълма, който се извисяваше над циркуса. Тяхната цел се намираще горе — най-високата от изоставените шахти високо на склона, известен като Смъглърс Уол, разположен на височина от близо три хиляди и деветстотин метра. В тази посока водеше една-единствена пътека, изсечена ръчно в сипея, която правеше остри завой, докато се изкачваше. Прехвърляше един хребет и заобикаляше малко планинско езеро, охранявано от глетчер. Водата беше черна и неподвижна. Брегът му бе осеян с ръждясали части от помпи и стари шлюзове.

Групата от седмина мъже продължаваше да върви нагоре. Сега черната квадратна дупка на мината „Кристмъс“ стана видима на слабата звездна светлина, която падаше върху горната част на сипея. От отвора се спускаше подпора, а под нея се издигаше по-светла купчина отпадъци. По-надолу по склона бяха разхвърляни повредени машини.

Групата се спря и Пендъргаст чу шепота на мъжете. След това те тихо се разделиха. Единият започна да се изкачва, като се криеше зад каменните блокове над входа. Втори зае скрита позиция на сипея точно под входа.

Постовете бяха заели местата си и останалите мъже начело с Кропси, който сега носеше фенера, влязоха в изоставената шахта. Пендъргаст ги последва. Плочката на стъклото на фенера бе нагласена така, че да пропуска само съвсем слаба светлина. С готови за стрелба оръжия мъжете поеха един след друг покрай железните релси, които водеха в тунела, като внимаваха да не вдигат шум. Един от тях носеше катранена факла, готова за запалване.

Докато напредваха, до тях стигна миризма, която ставаше поужасна в горещата, влажна и задушаваша атмосфера в шахтата.

Тунелът на мината „Кристмъс“ се разшири в пресечка: хоризонтална шахта бе изкопана под прав ъгъл към основния тунел. Групата се спря, преди да стигне пресечката, и подготви оръжията си. Факлата беше наведена, кибритената клечка драсната и катранът

пламна. В този момент мъжете завиха зад ъгъла с оръжия, насочени към тунела. Сега миризмата беше направо съкрушителна.

Тишина. Трепкащият пламък на факлата разкри нещо в мрака, царящ в края на тунела. Групата предпазливо се насочи към него. То имаше неправилна и неравномерна форма. Когато наближиха, мъжете видяха, че е купчина от меки неща: гниеци чулове, стари чували от зебло, клонки и елови игли, късове мъх. Между тези неща лежаха размесени оглозгани кости, строшени черепи и ивици от нещо, което приличаше на ивици сушена кравешка кожа.

Кожа. Без козина.

Земята около тази смесена купчина бе осеяна с човешки изпражнения.

Един от мъжете попита с прегракнал глас:

— Какво е... това?

Първоначално въпросът беше посрещнат с мълчание. Най-накрая един от другите отговори:

— Животинска бърлога.

— Не е животно — поправи го Кропси.

— Боже всемогъщи!

— Къде са?

Сега гласовете им се усилиха и заехтяха под сводовете на шахтата, докато страхът и несигурността започнаха да се усиливат.

— Копелетата са излезли. За да убиват.

Факлата трепкаше и гореше, докато гласовете им се усиливаха, спорейки какво да правят. Оръжията бяха забравени. Сега между тях имаше несъгласие и стълкновение.

Обаче Кропси изведнъж вдигна ръка. Останалите млъкнаха и се послушаха. Чуваха се звуци от тътрене и от гърлено животинско дишане. Шумовете престанаха. Мъжът, който носеше факлата, бързо я угаси в локва вода, докато Кропси затваряше плочката на фенера. Настъпи мъртва тишина. Изглежда убийците бяха видели светлината или чули гласовете им и вече знаеха, че са тук.

— За бога, дай малко светлина — прошепна един от мъжете с глас, пълен с безпокойство.

Кропси отвори малко плочката. Останалите бяха приклекли, стиснали пушки и револвери, готови за стрелба. Слабата светлина не успяваше да разсее мрака.

— Още светлина — настоя някой.

Сега фенерът осветяваше пресичащия тунел до края. Цареше тишина. Те чакаха, но нищо не се показа иззад ъгъла. Нито пък се чу шум от бягство.

— Отиваме да ги пипнем — обяви Кропси, — преди да са успели да избягат.

Никой не помръдна. Накрая Кропси тръгна напред сам. Останалите го последваха. Той бавно се приближаваше към пресечката. Останалите зачакаха. След като вдигна фенера, той се спря, приклепна, след това изведнъж зави зад ъгъла, размахвайки пушката като пистолет в едната ръка, а фенера в другата.

— Сега!

Случи се с невероятна бързина. Нещо се хвърли напред, гъргорещ писък, след това Кропси се завъртя, изпусна пушката си и се загърчи от болка. Гол и мръсен мъж го беше яхнал откъм гърба и му късаше гърлото по-скоро като животно, а не като човек. Никой не можа да стреля, защото двамата противници бяха твърде близо един до друг. Кропси извика отново, залитна, опитвайки се да се отърси от мъжа, който му дереше гърлото с нокти и зъби, късайки всичко, което успее да докопа: уши, устни, нос. Внезапно от врата на Кропси изригна артериална кръв и той рухна на земята. Чудовището още беше върху него, а фенерът падна на земята и се строши.

В този момент останалите четирима започнаха едновременно да стрелят, все едно се бяха наговорили, целейки се напосоки в мрака. На светлината от пламъците, излизащи от дулата, видяха още фигури, които тичаха откъм ъгъла на пресечката към тях. Дватама постови дотичаха по шахтата, възбудени от шумотевицата, и се включиха в стрелбата. Оръжията бълваха огън отново и отново, всеки изстрел се съпровождаше от облак грозен сив дим, но след малко изведнъж настана тишина. За миг потънаха в пълен мрак. Тогава се чу звукът от драскане на клечка по грапавата скала. Запален беше друг фенер и несигурната светлина разкри разхвърляни трупове. Четиримата канибали, които сега представляваха само съсипани тела, разпръснати из шахтата, разкъсани от едрокалибрени куршуми, струпани като мускулест боклук върху тялото на Шадрак Кропси.

Всичко беше свършило.

Пендъргаст отвори очи петнайсет минути по-късно. Помещението беше студено и тихо. Той стана, потупа черния си костюм, облече палтото си и излезе през задната врата на кръчмата. Бурята вилнееше с пълна сила, яростта ѝ бучеше надолу по главната улица и люшкеше коледната украса като паяжина. Пендъргаст пристегна палтото около себе си, плътно придърпа шала около врата си и навел глава срещу вятъра, закрачи обратно през блъскания от бурята град към своя хотел.

54.

В единайсет сутринта, в навечерието на Коледа, след като бе намазала с масло двеста препечени филийки, измила двойно повече чинии и накрая лъснала пода на кухнята от стена до стена, Кори се върна в своята стая, уви се в палтото си и излезе навън в бурята. Идеята, че Кърмоуд или нейните мутри може при това време да я дебнат навън, ѝ се стори твърде невероятна. Въпреки това по кожата си чувстваше електрическите тръпки на страха. Тя се утеши с мисълта, че е на път за най-безопасното място в града — полицейското управление.

Беше решила да предизвика Пендъргаст. Не толкова да го предизвика, а да направи втори опит да го накара да сподели информацията, която очевидно бе получил при пътуването си до Лийдвил. Така, както Кори виждаше нещата, беше нечестно да я крие. В края на краищата тя бе открила връзката със Суинтън и му каза името. Ако бе открил информация за някогашните убийства, най-малкото, което можеше да направи, беше да ѝ позволи да я включи в тезата си.

Вятърът и снегът, който той носеше, се стовариха върху нея веднага щом зави по главната улица. Тя се наведе срещу него, като хвана шапката си с една ръка. Търговската част на Роринг Форк беше сравнително малка, въпреки че по време на снежната буря това се оказа дяволски дълго пътуване.

Полицейското управление започна да се извисява сред беснеещата виелица, прозорците му грееха с жълта светлина, перверзно подканящи. Очевидно всички бяха на работа въпреки бурята. Кори се изкачи по стълбите, с тропане и тупане махна снега от себе си в преддверието, свали и изтръска вълнената си шапка и шала и влезе.

— Специален агент Пендъргаст тук ли е? — попита тя Айрис, жената на рецепцията, с която през последните десет дни се беше сприятелила.

— О, скъпа — въздъхна жената, — той не се разписва, когато идва или си тръгва, освен това работи по най-невероятните часове. Просто съм му загубила дирите. — Тя поклати глава. — Ако искаш, можеш да провериш в кабинета му.

Кори слезе в мазето, веднъж поне благодарна за горещината. Вратата беше затворена. Почука. Никакъв отговор.

Къде може да е в буря като тази? Не беше в хотел „Себастиан“, защото не вдигна телефона.

Завъртя топката, но вратата беше заключена.

Тя се спря за малко, като все още замислено стискаше топката. После се завъртя и се качи по стълбите.

— Намери ли го? — попита Айрис.

— Нямах късмет — поклати Кори глава. — Виж, мисля, че забравих нещо важно в кабинета му. Имаш ли ключ?

Айрис обмисли думите ѝ.

— Имам, но не мисля, че мога да те пусна да влезеш. Какво си забрави?

— Мобилният телефон.

— О. — Айрис отново се замисли. — Мисля, че в такъв случай мога да ти отворя, но аз трябва да съм с теб.

— Това би било чудесно!

Тя последва Айрис надолу по стълбите. След миг жената отвори вратата и светна лампата. Помещението беше горещо и задушно. Кори се огледа. Бюрото беше покрито с листове, които бяха грижливо подредени. Тя ги огледа отгоре, обаче всичко беше твърде спретнато, твърде наредено, за да издаде някаква информация.

— Не го виждам — заключи Айрис, след като се огледа.

— Може да го е прибрал в някое чекмедже.

— Кори, не мисля, че може да отваряш чекмеджета.

— Разбира се, че няма.

Тя трескаво огледа бюрото, после отново.

— Трябва да е някъде тук — подхвърли тя.

В този момент зърна нещо интересно. Страничка, откъсната от малък бележник, покрита с лесно различимия закръглен почерк на Пендъргаст. Горната ѝ част стърчеше малко от купчина документи. Три подчертани думи се набиваха в очи: Суинтън и мината „Кристмъс“.

— Дали не е там? — Кори се наведе над бюрото, сякаш иска да погледне зад настолната лампа, докато „случайно“ бутна купчината документи с лакът така, че да се покажат още редове върху откъсната страница. Ръката на Пендъргаст беше изписала:

среща в Айдиъл точно в 11 часа довечера те са се сврели в затворената мина „Кристмъс“ горе на Смъглърс Уол общо са четирима взели най-добрите си оръжия и фенер изгори това писмо, преди да тръгнеш

— Е, Кори, време е да си вървим твърдо каза Айрис, когато със смръщване забеляза, че Кори чете нещо на бюрото.

— Добре. Съжалявам, къде ли съм забравила този проклет телефон?

Когато се озова отново в хотела, Кори бързо записа прочетеното по памет, после се втрени замислено в листа. Беше очевидно, че Пендъргаст е преписал бележка или стар документ, в който се споменава мястото, където е извършено нападението срещу канибалите: мината „Кристмъс“. В архива „Грисуел“ беше видяла няколко карти на миньорския район, на които всяка мина и шахта бяха обозначени. Щеше да бъде лесно да открие мястото и дори плановете на тази мина.

Това беше интересно и променяше всичко. Подозираше, че подлуделите от живака миньори са се крили в някоя изоставена мина. Ако са били убити в шахтата, останките им може би бяха още там.

Мината „Кристмъс“... ако успееше да вземе няколко проби на кости и косми от останките, можеше да ги изследва за живачно отравяне. Такъв тест беше евтин и лесен. Можеше да се направи дори с детски комплект. А ако тестовете излязат положителни, това щеше да е още един плюс в нейна полза. Така очевидно щеше да разреши случая със старите убийства, като посочи най-необикновения мотив.

Сети се за обещанието, което беше дала на Пендъргаст: да стои в хотела и да зареже всеки опит да намери човека, който е стрелял по нея и е обезглавил кучето. Е, беше зарязала опитите. Пендъргаст не

биваше да крие информация от нея — особено информация от толкова съществено значение за нейната теза.

Тя погледна през прозореца. Бурята продължаваше да вилнее. Тъй като приближаваше коледната вечер, всичко беше затворено и градът бе почти напълно опустял. Точно сега бе най-подходящото време да посети архива „Грисуел“.

Кори се спря за миг, после пхна в джоба си малкия комплект шперцове. Най-вероятно къщата на Грисуел щеше да има брава от XIX век, така че въобще нямаше да е проблем.

Тя отново се опакова в дрехите си и излезе в бурята. Окуражителното беше, че по улиците не се виждаше никой, освен снегорините, докато тя крачеше по опустелите тротоари. Някои от коледните украшения — вечнозелените гирлянди и венци — бяха откъснати от вятъра и плющяха безнадеждно от улични стълбове и фасади. Светещите гирлянди също бяха скъсани и се люшкаха отчаяно насам-натам. Не можеше да види очертанията на планините, но чуваше, приглушено от бурята, жуженето и тракането на лифтовете, които продължаваха да работят въпреки случилото се и почти пълната липса на скиори.

Когато зави зад ъгъла по „Ийст Халам“, ѝ се стори, че някой я следва. Завъртя се и се втренчи в мрака, но освен прехвърчащи снежинки не видя нищо. Кори се поколеба. Може би е бил някой минувач или чисто и просто нейното въображение. Обаче предупреждението на Пендъргаст продължаваше да звучи в ушите ѝ.

Имаше само един начин да провери. Тя се върна обратно по следите си, които все още се различаваха лесно в снега. И наистина: имаше други следи. Те очевидно следваха нейните, но внезапно се бяха отклонили в частен пасаж — точно на мястото, където се беше обърнала, за да погледне.

Изведнъж Кори усети как сърцето ѝ започна да блъска. Добре де, някой я следеше. Може би я следеше. Дали беше онзи бандит, който се бе опитал да я прогони от града? Разбира се, можеше и да е съвпадение, съчетано с нейната оправдана параноя.

— Майната му — каза тя на глас, обърна се и забърза надолу по улицата. Зави зад още един ъгъл и се озова пред фасадата на архива „Грисуел“. Както и предполагаше, ключалката се оказа стара. Щеше лесно да се справи с нея, но дали тук нямаше аларма?

Пристъп на вятъра се стовари върху й, докато надничаше през прозорците на вратата за следи от алармена система. Не можа да види нищо очевидно като инфрачервени сензори или сензори за движение, монтирани по ъглите. Нито пък имаше надпис, предупреждаваш за наличие на алармена система. Мястото се ползваше с репутацията на изостанало и недостатъчно финансирано. Може би никой не смяташе купищата хартия вътре за толкова ценни, че да се нуждаят от защита.

Дори да имаше аларма и тя да я задейства, щеше ли полицията да дойде? Точно сега имаше по-важна работа. А при буря като тази, с нейния силен вятър, падащи клони и ледени висулки, алармите из целия фал се задействаха.

Огледа се, свали ръкавиците си и бързо се справи с ключалката. Вмъкна се вътре, затвори вратата и си пое дълбоко дъх. Нямаше вой на аларма, премигващо осветление, нямаше нищо. Чуваше се само шумът на вятъра.

Тя потърка ръце, за да ги стопли. Работата щеше да е лесна.

55.

Половин час по-късно, превита над купчина документи в сумрачното помещение, тя откри каквото търсеше. Стара карта ѝ показва местоположението и плана на мина „Кристмъс“. Според информацията, която изрови, мината беше фалирала и бе една от първите, които са били закрити и изоставени още през 1875 година, и доколкото можеше да прецени, никога не беше отваряна повторно. Вероятно заради това полуделите миньори я бяха използвали за убежище.

Огледа още веднъж и по-внимателно картата. Самата мина лежеше високо на Смъглърс Уол, на повече от три хиляди и петстотин метра надморска височина, и беше леснодостъпна благодарение на мрежата от стари миньорски пътища, използвани от всъдеходи през лятото и снегомобили през зимата. Издигаше се над един добре известен комплекс от стари сгради, разположен в естествен котел, известен като Смъглърс Сърк. Той се беше превърнал в популярен туристически обект през летните месеци. В най-високата от сградите бяха подслонени останките от ирландската парна помпа — вероятно най-голямата помпа в света, когато е била използвана за отводняване на прокопаните под водното равнище шахти.

Мината сигурно беше запечатана. Кори беше научила, че всички стари мини и шахти в Роринг Форк са зазидани, а в някои случаи затворени с железни врати. Влизането в нея можеше да се окаже трудно или дори невъзможно, но все пак си заслужаваше да опита. Тя имаше всички основания да предполага, че канибалите още са там, може би скрити някъде от доброволците, които ги бяха убили.

Докато преглеждаше документите, картите и диаграмите, осъзна, че напълно подсъзнателно в главата ѝ вече се е оформил план. Трябва да стигне до мината, да открие труповете и да вземе проби. И щеше да го направи сега, когато пътищата от града бяха още непроходими и преди Пендъргаст да я принуди да се върне в Ню Йорк.

Обаче как може да стигне там, доста високо на планинския склон, по време на силна буря? Още докато си задаваше въпроса, ѝ хрумна отговорът. Горе в хангара за оборудване имаше снегомобили. Щеше да се качи до „Хайтс“, да заеме за малко един от снегомобилите и набързо да се отбие в старата мина „Кристмъс“.

Сега наистина беше най-подходящото време: в навечерието на Коледа, в момента, когато деветдесет процента от града са заминали, а останалите са се сврели по домовете си. Дори някой да я следеше, никога нямаше да я последвал до мината — не и в това време. Само щеше да отскочи набързо до планината и да се върне. След това щеше да си стои в хотела, докато успее да уреди заминаването си.

Хрумна ѝ, че трябва да внимава не само за побойниците на Кърмоуд, но и за времето. Ако някой беше достатъчно луд да излезе в тази буря, не постъпваше ли и тя по същия начин? Каза си, че ще върши всичко стъпка по стъпка. Ако бурята се усили или усети, че се е озовала в положение, с което не може да се справи, ще се откаже от мисията и ще се върне.

След като прибра в джоба си картата на мината и друга стара карта на миньорския район, на която бяха начертани всички свързващи тунели, Кори се върна обратно в хотел „Себастиан“, като внимаваше за възможния преследвач, но не видя никого. Сложи в раницата си малка бутилка вода, пликче за проби, челник с резервни батерии, допълнителен чифт ръкавици и чорапи, кибрит, манерка, блокче „Марс“, бонбонки, шперцове, нож, флакона със сълзотворен газ, който носеше навсякъде, и мобилния телефон. Хвърли още един поглед на картата на мината, която бе отмъкнала от архива, и отбеляза със задоволство, че подземната част на тунелите е ясно очертана.

Портиерът на хотела успя да ѝ намери карта с маршрутите за снегомобили из околните планини. Кори взе назаем от хотелската поддръжка чук с разцеп, ножица за болтове и кози крак.

След като се навлече, натовари нещата в колата и пое в бурята надолу по главната улица, съпроводвана от пляска на чистачките. Снегът сякаш вече не валеше толкова обилно, а и вятърът май беше отслабнал. Снегорините още работеха — почистването в този град беше организирано по забележителен начин. Въпреки това снегът ги беше изпреварил и по повечето пътища бяха навалели между седем и десет сантиметра. Независимо от това фордът се справяше добре.

Когато наближи „Хайтс“, Кори изрепетира онова, което щеше да каже на постовия, но щом стигна там, завари вратата отворена, а караулното празно. Защо не? И охраната иска да бъде у дома навръх Коледа, а и кой с всичкия си щеше да излезе в тази бурна нощ?

Отопленият път след портала не беше лош, макар снегът на места да бе надхвърлил възможностите на нагревателите. Няколко пъти едва не заседна. Превключи обаче на двойно предаване и успя да продължи. Утеши се, че на връщане ще се спуска през по-голямата част от пътя.

През виещия се сняг се показва клубът, блеснал в светлини, големите панорамни прозорци хвърляха канеща жълта светлина. Паркингът беше празен и Кори спря по-близо до сградата и слезе от колата. При тази буря едва ли имаше някого вътре, въпреки това не искаше любопитни очи да я видят как взема един от снегомобилите от склада за оборудване. След като с потупване и потропване се почисти от снега, обиколи сградата и опита входната врата.

Беше заключена.

Тя надникна през малката редица прозорци вдясно от вратата. Помещението беше осветено и украсено за Коледа. В камината весело гореше газов отоплител, но не се виждаше жива душа.

За да бъде сигурна, обиколи останалата част от сградата и надничаше вътре, докато вятърът, който наистина започваше да отслабва, пищеше в ушите ѝ. Бяха нужни пет минути, изпълнени с грижливо оглеждане, за да се увери, че няма никого.

Запъти се обратно към страничната част на сградата, готова да продължи нагоре към склада. Докато пресичаше паркинга, забеляза, че снегът почти е престанал. Непавираният път до склада сигурно беше проходим. Качи се във форда и запали мотора. Всичко ставаше по плана ѝ. Щеше да си избере снегомобил, а ключът от катинара на склада още беше у нея.

Щом мина по кръглата автомобилна алея на клуба и се насочи към главния отоплен път, забеляза други следи от гуми, които на места покриваха нейните.

56.

Съвпадение? Разбира се, беше възможно. Кори си каза, че следите може да са на някого от собствениците — в края на краищата тук горе имаше десетки къщи. Може би беше някой, който просто бърза да се прибере, преди бурята да се усили. Но от друга страна, в града някой я беше следил. А и защо колата изобщо беше влязла в паркинга? Кори почувства пристъп на мрачно предчувствие и се огледа, но не се виждаха други коли. Погледна часовника си. Беше два. Оставаха още три часа дневна светлина.

Фордът поднесе нагоре по пътя, защото тя даде твърде много газ. Намали в последния завой и спря колата до оградата, обикаляща хангара. Снегът почти беше спрял, но когато погледна нагоре, видя гъсти сиви облаци, които обещаваха още валежи.

Остави двигателя да работи, докато проверяваше раницата си. Всичко беше там, подредено както трябва. Нямахме екип за снегомобил, но на практика носеше всичките си зимни дрехи, два чифта ръкавици, балаклава и дебели апрески.

Слезе от колата и праметна тежката раница през рамо. Цареше странна тишина, всичко беше окъпана в студена сива светлина. Въздухът беше леден — дъхът ѝ направо замръзваше. Миришеше на вечнозелена растителност. Клоните на дърветата бяха претоварени със сняг и провиснали, покривът на склада бе покрит с дебел слой сняг, а от стрехите висяха редици висулки, матови и студени на сивкавата светлина.

Кори отключи хангара, влезе и запали лампите. Снегомобилите бяха там, спретнато подредени в редица, ключовете в запазването. Каските висяха на близката закачалка. Тя тръгна край машините, за да провери горивните датчици. Макар никога да не се беше качвала на снегомобил, у дома в Канзас като девойка беше карала доста кросови мотоциклети. Изглежда снегомобилът работеше по същия начин: газта на дясната ръкохватка, а спиращката на лявата. Не изглеждаше сложно. Избра машината, която изглеждаше най-чиста, провери дали

резервоарът е пълен, след това си хареса каска, накрая прибра раницата в празното пространство под седалката.

Отиде при главната врата на хангара, отключи я отвътре и я избута настрана да се отвори, но много трудно. Снегът, струпан върху вратата, се изсипа вътре. Кори запали снегомобила и провери датчиците, светлините, спирачките, опита съединителя и няколко пъти светна и загаси фаровете.

Въпреки страха и безпокойството изпита нарастващо вълнение. Трябваше да гледа на случващото се като на един вид приключение. Ако някой я следеше, щеше ли да я последва в планината? Струваше й се невероятно.

Сложи си каската и даде малко газ, за да изкара внимателно машината през вратата. Щом излезе, се опита да затвори вратата на хангара, но падналият вътре сняг й попречи да я плъзне.

Хрумна й, че всъщност краде снегомобил — това сигурно беше углавно престъпление. Обаче при тази буря, навръх Коледа и с полиция, заета с подпалвача, вероятността да я хванат беше много малка. Според картата входът на мина „Кристмъс“ беше на около пет километра от тук нагоре по старите миньорски пътища, сега превърнати в маршрути за снегомобили. Ако караше внимателно, можеше да стигне там за десет или да речем петнайсет минути. Разбира се, много неща можеха да се объркат. Имаше вероятност да не успее да влезе в шахтата или тя да се окаже зазидана. Може останките да са били изгорени или скрити. Или да завари Пендъргаст — пази боже — отишъл там преди нея. В края на краищата, макар и непряко, беше научила за мястото от него. Каквото и да станеше, щеше да е сигурна, че е направила възможното. Независимо от всичко можеше да стигне до горе и да се върне за по-малко от час.

Тя дълго гледа картата, опитвайки се да запомни маршрута, след това я пхна в жабката под малкото предпазно стъкло. Подкара и машината започна опасно да затъва, но когато даде газ, излезе отново от снега и тръгна по-сигурно. Внимателно увеличи скоростта и пое по служебния път, който според картата щеше да я отведе до мрежата от маршрути за снегомобили в планината и накрая да я изведе на миньорския път до Смъгълърс Сърк и до входа за мината над него.

Скоро започна да усеща машината и вече се движеше с прилична скорост от около трийсет и няколко километра в час. Снегомобилът

вдигаше огромен облак сняг отзад. Оказа се неочаквано вълнуващо да летиш между смърчовете, а свежият планински въздух да свири в ушите ти, докато гледаш към заснежените планински върхове наоколо. Беше й достатъчно топло в многото слоеве зимни дрехи.

Когато се изкачи до хребета, стигна до основния снегомобилен маршрут, удобно маркиран със знак. Многото сняг беше скрил всички следи от други машини, но самият път се виждаше отчетливо, докато се изкачваше нагоре по Марун Ридж, маркиран със стълбове, на които бяха закрепени яркооранжеви стрелки.

Тя продължи нататък. С увеличаването на надморската височина дърветата започнаха да се смаяват и изкривяват, някои приличаха на обикновени купчини сняг и след малко Кори доста неочаквано пресече дървесната граница. Спря, за да погледне картата — всичко беше наред. Гледките бяха изключителни: Роринг Форк се бе разпрострял в долината долу — миниатюрно градче, като кукленско, покрито с бяла покривка. От лявата й страна ски районът се издигаше в планините с лентите на белите писти. Лифтовете още работеха, но изглежда навън бяха само най-заклетите скиори. Зад нея се издигаха на повече от четири хиляди метра вдъхващите страхопочитание върхове на Континенталния вододел.

Според картата тя се намираше на половината път от постройките на старата мина в циркуса.

Внезапно чу далечно бръмчене, идващо отдолу, и спря, за да чува по-добре. Беше двигател на снегомобил. Когато погледна назад към пътя, по който беше дошла, видя в далечината черна точка да се показва от един от острите завои на маршрута, преди да се скрие сред дърветата.

Почувства пристъп на паника. Някой я следваше. А може би е просто друг любител на снегомобилите? Не, не беше съвпадение, тя вече за трети път усещаше, че някой я следи. Трябва да е бандитът, наетият от Кърмоуд главорез — сигурна беше. Човекът, който я беше заплашил и бе убил кучето й. При тази мисъл я заля нова вълна страх. Не, това не беше приключение. Това беше истинско безразсъдство — постави се в уязвимо положение: сама в планината, далече от всякаква помощ.

Веднага извади мобилния си телефон. Нямаше покритие.

Шумът от двигателя бързо се усиливаше. Нямаше много време.

Мислите в главата ѝ се застрелкаха. Не можеше да обърне и да се върне — пътят надолу беше само един. Освен ако не се спусне право надолу по склона. Не можеше да слезе от пътя и да се скрие — машината оставяше лесно видими следи. А сега снегът беше прекалено дълбок, за да зареже снегомобила и да тръгне пеша.

Започна да осъзнава, че си е навлякла истински неприятности. Реши, че е най-добре да продължи нагоре към мината, да проникне в нея, ако може, и там да се скрие от преследвача. Тя имаше карта на мината „Кристмъс“, а той — не.

Когато отново потегли по пътя, видя снегомобила да излиза от последния завой преди дървесната граница и да ускорява към нея.

Даде газ и се понесе по пътя, първо с четиресет, после с шейсет километра в час. Машината на практика сякаш полетя. От едната ѝ страна се издигаха високи скали, а от другата се спускаше стръмна снежна стена. След пет минути пътят пресече най-високата точка на склона, който се спускаше в долината, и се озова в стария минен комплекс, сгушен в широкия овал на циркуса, обозначен на картата като Смъглърс Сърк. Заобиколени от високи хребети, наоколо се виждаха руините от някогашни минни постройки, кривите линии на покривите, отрупани със сняг, на места превърнати в купчини строшени дъски. Тя спря за малко да се ориентира по картата. Мината беше още по-нагоре, на стръмен склон в планината, точно над тези стари сгради. Смъглърс Уол. С картата в ръка присви очи нагоре в сивата светлина, за да намери входа. Официалният снегомобилен маршрут свършваше тук, но на картата се виждаше стар миньорски път до мината, който още съществуваше. Когато огледа стръмната стена на циркуса, Кори видя очертанията на стария път, който се виеше в поредица от плашещи почти обратни завои, покрити с дебела снежна покривка.

Чу отново приближаващия се шум на снегомобила зад нея.

Прибра картата и даде газ, мина покрай старите сгради и се насочи към далечната страна на циркуса, където хълмът започваше отново да се издига. С изненада видя пресни следи от снегомобил между сградите. Бяха леко заснежени и очевидно оставени по-рано през деня.

Стигна до подножието на изсечения в склона път. Щеше да е страшничко. Но докато оглеждаше замислено почти вертикалната

стена над себе си, шумът от преследващия я снегомобил стана още по-силен. Тя се обърна и видя, че влиза в циркуса, на по-малко от километър от нея.

Даде газ и пое по миньорския път, като гледаше да се придържа колкото може по-близо до склона, докато летеше през преспи и навявания. Първият обратен завой беше толкова остър и тесен, че сърцето ѝ за малко да спре. Докато пълзеше по пътя, защото рязко намали скоростта, едва не заседна в пряспа и опитите ѝ да се освободи събориха цяла лавина, а снегомобилът се наклони. Даде газ до края и с последни усилия успя да се върне на пътя. Спря да си почине малко, защото дишаше тежко, уплашена от бялата бездна, която зее под нея. Тогавя ѝ хрумна, че на този стръмен хълм опасността от лавини трябва да е голяма. Сега видя преследвача си да минава през стария минен комплекс, следвайки нейните следи. Беше достатъчно близо, за да види пушката, праметната на гърба му.

Осъзна, че е позволила да бъде притисната към планината. Пътят свършваше пред входа на мината. Там нямаше друго, освен отвесни скали над него. И убиец отдолу.

Взе още половин дузина плашещи остри завои, карайки безразсъдно през дълбокия сняг, да не би машината да заседне. Най-накрая успя да стигне до входа на мината, белязан с неустойчиво скеле и квадратен отвор, подпрян с дебели, изгнили трупи. Спря снегомобиля точно пред него, свали каската и вдигна седалката, за да извади раницата си. Когато моторът спря, чу рева на другия снегомобил, който ѝ се стори още по-близо.

Вратата беше монтирана на около три метра навътре в тунела, затова не беше затрупана със сняг. Беше стоманена, както и касата — и двете пожълтели от ръждата. На нея висеше тежък стар катинар.

Шумът от двигателя се усили. Кори започна да изпада в паника. Свали ръкавиците си, извади шперцовете и се опита да вкара единия в ключалката, но стана ясно, че катинарът е пълен с ръжда и не може да бъде отключен. Докато се мъчеше с него, чуваше приближаващия рев на снегомобиля.

Грабна ножиците за болтове, но те не бяха достатъчно големи, за да захванат дебелия халки на катинара. Обаче отчасти успя да ухапва скобата. Кори натисна с все сили и челюстите на ножицата се врязваха в метала. Тя взе чука и го стовари с все сили върху наполовина

срязаната скоба, после нанесе още един силен удар. Успя да я огъне достатъчно, за да я среже по-лесно. Дори след като я срязва, трябваше отново да блъска с чука, защото катинарът беше толкова ръждясал, че не искаше да се отвори.

Хвърли се върху металната врата, но тя не помръдна, само жално изскърца.

Приближаващият снегомобил изведнъж изрева съвсем наблизко. Вдигна се снежен облак и машината се появи на входа на мината, управлявана от мъж с черна каска и скиорски екип. Той се надигна от снегомобила и свали каската и пушката почти едновременно.

С неволен вик Кори се хвърли срещу вратата и едва не си извади рамото при сблъсъка. С пронизително скърцане вратата се отвори малко, но достатъчно, за да се промуши. Грабна раницата и се провря през отвора, после се хвърли отново върху вратата и я блъсна да се затвори. В същия миг се чу оглушителният трясък на пушката. Куршумът отскочи от желязото и рикошира в мината, избухвайки в искри, когато се размаза в скалите зад нея.

С второ блъскане Кори успя напълно да затвори вратата. Облегната на нея, извади челника, нахлузи го върху балаклавата и го включи. Няколко куршума се сплескаха във вратата с оглушителен плясък, но тя беше от дебела ламарина и те не направиха нищо повече от вдлъбнатини. После Кори почувства как някой се хвърли върху вратата и успя да я отвори няколко сантиметра. Тя направи същото и я затвори отново, после извади козия крак от раницата и го напъха под вратата, докарвайки го с няколко удара на чука, докато заседна. Почувства как мъжът отново се хвърли, опитвайки се да отвори, на козия крак пречеше.

Той заблъска яростно по ламарината, но лостът поддаде съвсем малко. Едва ли обаче щеше да издържи много дълго. Тя се огледа. Навсякъде бяха разхвърляни скали и ръждясали части от някогашното оборудване.

Бууум! Мъжът се беше хвърлил срещу вратата и изблъска малко козия крак.

С няколко удара на чука Кори го върна обратно, после започна да трупва скали и желяза пред вратата. Малко по-надолу върху релсите се виждаше стара количка за руда. С огромни усилия успя да я раздвижи, доближи я до вратата и я обърна така, че да падне върху нея. След това

добави още няколко по-големи парчета скала. Сега вратата щеше да издържи поне известно време. Кори се отпусна върху каменната стена, дишайки тежко, и се опита да се успокои и да измисли какво да прави.

Срещу вратата бяха изстреляни още няколко куршума, които предизвикаха оглушително дрънчене и я накараха да подскочи. Тя грабна раницата си и пое навътре в шахтата. За първи път успя да огледа мястото, където се намираше. Въздухът беше студен, но не толкова, колкото навън. Миришеше на мухъл и желязо. Тунелът вървеше направо в здравата скала, укрепен на всеки три метра с дебели дървени трупи. Релсите се губеха в мрака напред.

Тя се впусна в тунела, подтичвайки. Шахтата кънтеше от опитите на преследвача да отвори вратата. Кори стигна до пресечка, зави и накрая се озова в сляп тунел, където се наложи да спре да си почине. И да помисли.

Беше си осигурила малко време, но в крайна сметка мъжът щеше да успее да отвори вратата. Старата карта, която беше свила, сочеше, че част от мината „Кристмъс“ се свързва с други, разположени пониско рудници, образувайки лабиринт от тунели и шахти — стига още да бяха проходими. Ако можеше да стигне до тях и да излезе... но какво щеше да ѝ помогне това? Отвън снегът беше толкова дълбок, че не можеше да се ходи. Имаше само един начин да слезе от планината — със снегомобил.

Никой не знаеше, че е тук. Не беше казала на никого къде отива. *Боже, каза си Кори, в каква каша се забърках.*

В този момент чу метално скърцане. След това още едно. Погледна иззад ъгъла в тунела, откъдето беше дошла, към вратата в далечината и видя ивица светлина. Още едно скърцане и ивицата стана по-широка.

Мъжът отваряше вратата. Различи рамо, жестоко на вид лице и ръка с пистолет.

Побягна, когато мъжът стреля.

57.

Куршумите с писък профучаваха край нея, вдигайки искри по каменния под или в тунела по-нататък, отскачащите парченца бръмчаха като оси. Кори бягаше ужасена, прескачаше старите релси, очаквайки всеки момент да почувства как в гърба ѝ се забива олово и я поваля на земята. Тунелът свърши в друг напречен тунел и каменна стена. Чуха се нови изстрели, които забоботиха в шахтата, а куршумите се забиваха в дървените трупи отгоре, къртеха тресчици и вдигаха прах, а когато се удряха в каменната стена пред нея, пускаха искри.

Тя зави зад ъгъла и продължи да тича. Трескаво се опитваше да си спомни разположението на тунелите, които беше видяла на картата, но от паника мозъкът ѝ беше престанал да работи. Когато зави зад ъгъла, изстрелите временно спряха и Кори видя един много по-тесен тунел да завива надясно и да се спуска стръмно с поредица груби стъпала. Тя се спусна по тях, взимайки по две наведнъж, и се озова в по-ниска шахта, по чийто под течеше малко вода. Тук беше по-топло, може би дори над нулата, и Кори се потеше в дебелото си зимно облекло.

— Не можеш да избягаш! — чу се вик зад нея. — Пълно е със слепи тунели.

Глупости, каза си тя смело, макар да не се чувстваше така. *Аз имам карта.*

Чуха се още няколко изстрела, но те попаднаха в задната част на тунела и я посипаха с парченца скала. Кори се огледа. Друга шахта се отклоняваше наляво и също се спускаше надолу дори още по-стръмно. Стъпалата бяха мокри, а гниещо въже беше опънато като един вил парапет.

Тя пое надолу с безразсъдна бързина. Почти на дъното се подхлъзна и трескаво се опита да се хване за въжетото, но то се разпадна на прах в дланта ѝ. Политна напред, падна на рамо и се дотъркаля до

дъното, където се просна на земята. Дебелите зимни дрехи донякъде бяха омекотили удара, но не много.

Залитна, като се изправи, всичко я болеше, а на челото я пареше срез. Намираше се в широка, ниска шахта, таванът ѝ се крепеше на скални колони. Шахтата се простираше в две посоки, доколкото светлината от челника ѝ разкри. Хукна в зигзаг, заобикаляйки колоните, за кратко светваше напред, за да види къде отива, след това изключваше челника и продължаваше напред в мрака. Направи го още два пъти и след третия зави рязко надясно, намали и започна да стъпва колкото може по-тихо.

Фенерчето на преследвача ѝ пронизваше мрака зад нея, потрепваше от неговия бяг и се стрелкаше напосоки за проверка. Кори застана зад една колона, притисна се в нея и зачака. Той изгуби дирята и мина край нея. Видя го след малко как забавя бяг, стиснал пистолет в дясната си ръка. Очевидно беше осъзнал, че я е изпуснал.

Тя се измъкна иззад колоната и тръгна обратно натам, откъдето бяха дошли, след това свърна в нова шахта и се запромъква напред в тъмното. Не смееше да запали челника и проверяваше пътя напред с ръце. Примигна, избърса очите си от кръвта, която се стичаше от раната на челото ѝ. След известно време видя светлинка да трепка зад нея и разбра, че той също се връща обратно. Тя хукна още по-бързо, свали челника от главата си и го държеше в ръка, светвайки го за секунда, за да види какво има пред нея и да се движи по-бързо.

Лошо решение: чу няколко изстрела и че той пак тича. Лъчът на фенерчето му се стрелкаше насам-натам и накрая я улови. Нов изстрел. Обаче идиотът стреляше, докато тича, което се получава само на кино. Кори се възползва от възможността и спринтира като луда.

За малко да не я види навреме — вертикална шахта зейна пред нея. Кори спря на място, но от инерцията се плъзна. Единият ѝ крак изгуби опора, но тя размаха ръце и успя да се отдръпне от зейналата бездна, надавайки неволен вик от страх. Желязна пътека пресичаше пропастта, но изглеждаше ужасно корозирала. Стълба от същия материал се спускаше в мрака, но и тя беше разядена от ръждата.

Трябваше да избере или едното, или другото.

Кори избра стълбата, хвана се за стъпалото, прехвърли тежестта си и кракът ѝ напипа другото стъпало, после още едно. Стълбата скърцаше и се тресеше под тежестта ѝ. От долу лъхаше на застоял и

още по-топъл въздух. Нямаше връщане: започна да се спуска колкото може по-бързо, цялата стълба се затресе и заклати. Чу се силен пукот и болтовете, които държаха стълбата за стената, се скъсаха и тя полетя надолу. Държеше се на живот и смърт и се готвеше за фаталния удар, но с ужасно метално скърцане стълбата изведнъж спря на място.

Отгоре проблесна светлина и металът на оръжието. Кори стисна краищата на стълбата с ръцете си в ръкавици, изнесе краката си от стъпалото и ги притисна отстрани. Пусна се и полетя надолу все по-бързо и по-бързо, в облак от ръжда. Стовари се тежко на пода, претърколи се, а изстреляните куршуми пробиха дупки в камъка, където беше преди част от секундата.

Мамка му, нещо стана с глезена ѝ.

Дали онзи ще събере смелост да слезе по опасната стълба? В основата ѝ лежаха гниещи платнище и дъски. Куцайки, Кори издърпа платнището и струпа дъските под стълбата. Материалите бяха сухи и прашни и се разпадаха в ръцете ѝ. Сега стълбата започна да се тресе и скърца — преследвачът ѝ се спускаше.

Което означаваше, че няма да може да стреля.

Кори избута довлечените материали под стълбата, извади запалката и запали импровизиранатаклада. Тя беше толкова суха, че пламна като бомба.

— Пукни! — изпищя Кори, докато поемаше надолу по тунела, опитвайки се да не обръща внимание на болката в глезена. Божичко, болеше я така, сякаш е счупен. С куцане, защото болката беше мъчителна, тя продължи по друг тунел, след това по друг, завивайки съвсем напосоки, вече напълно изгубила ориентация. Обаче беше съвсем очевидно, че е напуснала мината „Кристмъс“ и е навлязла дълбоко в лабиринтите на „Сали Гудуин“ или някой от другите, пониско разположени рудници, които пронизваха планината. Чуваше шум зад гърба си, което означаваше, че нейният преследвач някак си беше успял да мине край огъня. А може би просто беше изчакал да догори.

Челникът ѝ разкри напред срутване, купчина ръбести скални блокове, разхвърляни по пода на тунела. Върху тях лежаха няколко строшени подпори. Обаче се видя и тясна пътека, която заобикаляше отломките. Отгоре влизаше студен въздух. Кори се изкатери мъчително по скалите и подпорите и вдигна глава. Една пукнатина разкриваше

парче тъмносиво небе и това беше всичко. Нямаше начин да излезе, защото не можеше да стигне до отвора.

Тя продължи, избирайки внимателно пътя си сред отломките, докато не се спусна най-накрая на плоския под от другата страна. Внезапно чу някакво бръмчене. Закова се на място, светна напред и извика от уплаха, като същевременно отскочи назад. Сред падналите скали лежаха, подобни на възета, много гърмящи змии, потънали в зимен сън. Бяха полузаспали в студения въздух, но преплетените им тела мърдаха с ужасяващи забавени движения, пулсираха и се въртяха почти като едно-единствено същество. Някои бяха достатъчно будни, за да издават предупредителното си тракане.

Тя светна наоколо и видя други змии, навити в различни малки пространства между скалите. Бяха навсякъде — стотици. Дори, осъзна тя с отвращение — зад нея.

Внезапно изтрещя изстрел и Кори почувства как едната ѝ ръка подскочи в отговор на попадението. Инстинктивно прескочи струпаните змии, залитна между скалите, а болката в глезена сега беше дори по-мъчителна. Наоколо имаше камъни — възможност, която не можеше да пропусне. Тя вдигна един тежък камък в дясната си ръка — нещо не беше наред с лявата, но щеше да се тревожи за това по-късно, скочи на голямата скала и го запрати с все сила да се стовари върху гъмжилото от тела.

Скалата падна върху влечугите и реакцията им беше мигновена и плашеща чу се мощно тракане, което сякаш изпълни тунела с бръмченето на хиляди пчели. Мързеливата купчина змии внезапно се беше превърнала във вихрушка, плъзгаха се на всички страни, някои се носеха право към Кори.

Тя залитна назад. Изтрещя друг изстрел, куршумът рикошира в камъните, а Кори падна между две скали. Бръмченето изпълваше пещерата като някакво голямо бучащо динамо. Тя се изправи и побягна, влачейки наранения си глезен. Половин дузина змии се хвърлиха срещу нея и тя отскочи. Две се закачиха с дългите си зъби за дебелата материя на зимните ѝ панталони. С писък ги перна с ръка да паднат, докато подскачаше между атакуващите и животни, а през това време още два изстрела изпищяха сред скалите. Няколко мига по-късно се отърва от масата яростни змии, отдалечавайки се с куцане, докато най-накрая повече не можеше да издържа и рухна в болки.

Лежеше там задъхана, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Глезенът ѝ със сигурност беше счупен. Освен това имаше проблем с ръката. Дори в тъмното можеше да види, че ръкавицата ѝ е просмукана с тъмна течност. Тя внимателно я свали, светна челника и се удиви на гледката, която се откри пред очите ѝ: розовият ѝ пръст висеше на парче кожа, а от раната бликаше кръв.

— Мамка му!

Тя изтръска безполезния пръст, като при това едва не припадна от съчетанието на замайване и отвращение. Разви шала, отрязва парче от него и го уви стегнато около ръката и чукачето на пръста, за да спре кръвотечението.

Мили боже, отиде ми пръстът. Като в кошмар си сложи ръкавицата и се опита да се увие колкото може по-добре в шала. Докато го правеше, чу откъм гърба си вик, след това писък и дива стрелба. Този път обаче изстрелите не бяха насочени срещу нея. Пещерата ехтеше от тракането, този зловец звук — плод на змийския гняв. Още изстрели и писъци.

Трябваше да върви. Най-накрая той щеше да успее да мине през змиите, освен ако Кори не извади голям късмет и някоя го ухапе. Тя се изправи на крака, борейки се срещу замайването и усиливащото се гадене. Божичко, трябваше ѝ патерица, но тук нямаше нищо подръка. Продължи в тунела, но куцаше твърде лошо. Той се спускаше надолу, като минаваше през още няколко пресечки. След малко Кори стигна до малък страничен алков, запушен със скали, които образуваха импровизирана стена, сега частично рухнала. Скривалище? Тя се набра нагоре, извади още няколко камъка и погледна вътре.

Светлинният лъч падна върху купчина плъхове, които се втурнаха във всички възможни посоки с писъци, и разкриха останките на няколко човека.

Кори се вторачи в тях с изумление. Бяха четири проснати в редица скелета. Всъщност по-скоро донякъде мумии, защото по костите им още имаше изсъхнала плът, изгнили дрехи, стари ботуши и коси. Изсъхналите им глави бяха извити назад, устите им широко отворени, сякаш крещят, разкриваха челюсти, покрити с изгнили черни зъби.

Когато пропълзя вътре, за да ги огледа отблизо, Кори видя всички признаци. Били са застреляни — за това свидетелстваха

безбройните дупки по черепите и много други кости, счупени вероятно под въздействието на куршумите. Огнева атака, надхвърляща много пъти нужното, за да бъдат убити — виждаше се огромното желание да бъдат унищожени.

Четиримата полудели от живачно отравяне миньори. Били са убити някъде в тази система от тунели, вероятно в мината „Кристмъс“, а телата им са били довлечени тук и скрити.

До трупове лежеше дълга, тежка пръчка — истинска тояга, вероятно носена от някой от убийците. Щеше да ѝ свърши работа за импровизирана патерица.

Колкото можеше по-бързо, без да рискува непокътнатостта на доказателствата. Кори свали раницата, извади пликите за проби и ги подреди. Свали ръкавицата от здравата си ръка и застана на колене, после запълзя от тяло на тяло, взимайки от всяко проба от косата, късче изсъхнала като хартия кожа и парченце кост. Затвори ги в пликите и ги сложи обратно в раницата. Снима трупове с мобилния си телефон и метна раницата отново на гърба си.

С потиснато стенание от болка успя да се изправи на крака, опирайки се на тоягата. Сега трябваше да установи къде се намира и как да излезе. Без да я застрелят при това.

Като по заповед чу далеч назад още изстрели. Почти успя да си представи, че чува бръмченето на гърмящите змии — меко тракане в далечината, като плисъка на океански вълни.

Тръгна надолу по тунела, зяпайки от болка, докато се опитваше да намери някаква отличителна забележителност, която би могла да открие на картата, за да успее да се ориентира към някой изход. За свое голямо облекчение след десетина минути влачене, стигна до пресечка от три хоризонтални тунела и една вертикална шахта. Рухна на земята, извади картата и взе да я оглежда внимателно.

Ето го!

Слава богу! Най-сетне пробив! Според картата сега се намираще в мината „Сали Гудуин“, не много далече от един по-ниско разположен изход. Отводнителен тунел с голяма тръба минаваше на сто-двеста метра от мястото, където беше сега Кори, и водеше право до ирландската помпа в циркуса под мината „Кристмъс“. Сгъна картата и я прибра, след това пое към отводнителния тунел.

След няколко минути ходене и мъчителни болки, най-накрая стигна до малко поточе вода, което заливаше каменния поток, и накрая до отвора на древна тръба, близо деветдесет сантиметра в диаметър, която се простираше по протежение на тунела. Кори се наведе и влезе с пълзене в нея, благодарна, че не трябва да стои на краката си, и започна да се промъква напред.

Беше тъмно и тясно, а обемистото ѝ облекло се закачаше и драскаше по ръждивата тръба. Обаче напредваше сравнително лесно, защото нямаше пропадания или стеснения. След десет минути почувства дъх на по-студен и свеж въздух. Дори си представи, че усеща миризмата на сняг. След още няколко минути успя да различи сумрачна светлина отпред и скоро излезе първо през страничен отвор, а после през отчасти отворена дървена врата в тъмно и мръсно място, пълно с ръждясали тръби и огромни вентили. Вече беше много студено и мрачна сива светлина влизаше през отворите в дървения покрив. Кори се сети, че се намира някъде из дълбините на сградата с ирландската помпа.

Изхълца от облекчение и се огледа. Видя стара стълба, която водеше нагоре. Докато куцаше към нея, с крайчеца на очите си видя черна движеща се фигура. Човешка фигура, която бързо се приближаваше.

Боже, минал е през змиите. Някак си е успял да мине през змиите и ме е заобиколил...

Една ръка я прегърна през кръста, а друга през врата, като запуши устата, спря писъка ѝ и издърпа главата ѝ назад. След това в сумрака се появи лице — лице, което познаваше.

Тед!

— Ти? — извика той, разхлаби хватката си и освободи устата ѝ. — Това си *ти*. Какво, по дяволите, правиш тук?

— О, боже! — зяпна тя. — Тед! Има един мъж. Там долу... опита се да ме убие... — Тя си пое въздух, защото не можеше да продължи, докато той я прегръщаше.

— Кървиш! — извика той.

Кори заплака.

— Тед, слава богу, че си тук. Слава богу! Той има пистолет...

Прегръдката на Тед се стегна, докато я държеше изправена.

— Лошо му се пише, ако дойде тук — каза той тихо, но с решителен тон.

Тя захлипа, зяпна за въздух.

— Толкова се радвам да те видя... Пръстът ми е откъснат...
Трябва да стигна до болницата...

Той продължаваше да я прегръща.

— Аз ще се погрижа за теб.

58.

В два и половина след обяд мъж с огромен балтон, с ръкавици, копринен шал и мека шапка, понесъл бутилка шампанско, натисна звънеца на голямата къща на улица „Маунтин Трейл“ № 16. Прислужница в колосана черна униформа с бяла престилка и боне отвори вратата.

— Мога ли да ви помогна? — започна тя, но мъжът влезе с широки крачки и весел коледен поздрав, заглушавайки нейния глас. Подаде ѝ шапката, шала и палтото и се оказа облечен в строг черен костюм.

— Бурята май започна да утихва! — каза той, без да се обръща към някого конкретно. Гласът му изпълваше ехтящото мраморно фоайе. — Боже, колко е студено навън!

— В момента семейството се е събрало за коледния обяд... започна отново прислужницата, обаче мъжът в черно, изглежда, не я слушаше, защото прекоси голямото фоайе, мина край широкото извито стълбище и пое по дългия коридор, който водеше в трапезарията. Прислужницата подтичваше след него, натоварена с дрехите му.

— Как се казвате, сър?

Мъжът обаче отново не ѝ обърна внимание.

— Трябва да обявя...

Тя едва успяваше да го следва. Той стигна до високата двойна врата на трапезарията, хвана я за дръжките и рязко я отвори. Пред него се оказа цялото семейство, дузина или повече човека, седнали на елегантна маса, блестяща от сребро и кристал. В центъра ѝ лежах останките от прасе сукалче. Бяха останали само гръдният кош, мазни парчета и кости. Единственото непокътнато нещо беше главата с хрупкавите накъдрени уши, изпечена с обичайния реквизит в устата — ябълка.

Всички на масата се вторачиха изненадани в мъжа.

— Опитях се... — започна прислужницата, но мъжът в черно я прекъсна, като вдигна бутилката шампанско.

— Бутилка „Перие-Жуе Фльор де Шампан“ и весела Коледа на всички вас! — обяви той.

Отвърна му стреснато мълчание. След секунда Хенри Монтебело, седнал начело на масата, се изправи.

— Какво значи това нахлуване? — очите му се присвиха. — Вие... вие сте агентът на ФБР.

— Точно така. Алойшъс Пендъргаст на вашите услуги! Обикалям всичките си приятели, носейки коледни поздравления и веселие! — Пендъргаст седна на единствения свободен стол на масата.

— Извинете — започна студено Монтебело, — но столът е за госпожа Кърмоуд, която ще дойде всеки момент.

— Добре, но госпожа Кърмоуд още я няма, а аз съм тук. — Мъжът тръсна шампанското на масата. — Няма ли да го отворим?

Патрицианското лице на Монтебело стана сурово.

— Сър, не мога да си представя за кого се мислите, за да нахлувате на частен семеен обяд по такъв начин. Затова трябва да ви помоля веднага да напуснете тази къща.

Агентът замълча, докато се полюляваше на стола, а на лицето му започна да се изписва обида.

— Добре де, щом не искате да отворите шампанското — така да бъде. Но не ме отпращайте без чашка *нещо*. — Той се протегна, взе наполовина пълна бутилка вино и започва да проучва етикета. — Хм, каберне от 2000 година на „Касъл Лийп“!

— Какво правите? — излая Монтебело. — Оставете шишето на масата и изчезвайте веднага, защото иначе ще повикам полицията!

Без да обръща внимание на заплахата, мъжът в черно придърпа една празна чаша, наля малко и разигра цяло представление на дегустация: душене с нос в чашата, отливане и шумно поемане на въздух, издуване на бузите, повторно отливане. После остави чашата на масата.

— Добри плодови нотки, но няма плътност, а и вкусът му бързо свършва. Съжалявам, но му липсва свежест. Това ли вино се сервира на коледния обяд? Варвари ли сме, господин Монтебело? Филистимци?

— Лоти, звънни на деветстотин и единайсет. Съобща за нахлуване в дома.

— А, но аз бях поканен — възрази Пендъргаст. Той се обърна към прислужницата: — Нали, скъпа?

— Аз само отворих вратата...

— И още нещо — каза Монтебело, а гласът му скърцаше от ярост, докато останалите от семейството гледаха в объркано мълчание, — вие сте *пиян!*

В този миг като по поръчка готвачката влезе от кухнята, заобиколена от помощниците си, като носеше огромно фламбе. Пламъците се стрелкаха нагоре от сребърния поднос.

— Черешово фламбе! — изрева Пендъргаст и скочи на крака. — Великолепно! — Той се втурна напред. — Прекалено тежко е за теб, нека ти помогна. Пламъците може да са опасни, особено тук в Роринг Форк.

Разтревожена, че този пиян се хвърля към нея, готвачката направи крачка назад, но беше прекалено бавна. Агентът на ФБР се вкопчи в подноса, настъпи кратък миг на неравновесие и той се обърна. Сребърният поднос, черешите, сладоледът и горящото бренди се стовариха на масата и заляха останките от прасенцето.

— Пожар, пожар! — изпищя Пендъргаст, слисан от избухването на пламъците, а на лицето му бяха изписани удивление и паника. — Това е ужасно! Бягайте, всички навън!

Около масата се чу хор от писъци и викове, докато всички бързаха да отстъпят назад, обръщайки столовете и разливайки виното.

— Бързо, навън! — кресна Пендъргаст. — Натиснете паникбутон! Къщата ще изгори! *Ще изгорим живи като останалите!*

Ужасът в гласа му се оказа заразен. На мига настъпи хаос. Алармата за дим се включи, което увеличи безмозъчната паника на всички да излязат, да избягат на всяка цена от огъня. За секунди роднините, готвачката, келнерите и прислугата бяха изскочили от помещението, едните изблъскваха другите в паниката си и затрополиха надолу по коридора и през широкото фоайе. Един по един изхвърчаха от входната врата в сумрака. Мъжът в черно остана сам в къщата.

С неочаквано спокойствие се протегна, вдигна огромната сосиера и я изля върху пламъците, които вече бяха намалели заради разтопения сладолед и соковете на свинското месо. След това лисна и малко от некачественото каберне и с това завърши гасенето. После с голяма увереност и бързи крачки мина от трапезарията в хола и след

него през няколко официално обзаведени стаи към задната част на къщата, където беше домашният архитектурен офис на Хенри Монтебело. Там Пендъргаст се насочи направо към група кантонерки. След като прегледа етикетите на всяко от чекмеджетата, избра едно, отвори го с рязко и уверено движение, прехвърли документите, извади дебела папка, затвори чекмеджето и я понесе към предната част на къщата, а при минаването през трапезарията взе бутилката шампанско. В преддверието намери балтона, шапката и шала, които прислужницата беше изпуснала на пода в паниката си. След като се облече, скри папката под балтона и излезе навън.

— Дами и господа — обяви той. Огънят е угасен. Вече е безопасно да се приберете.

След това закричи в снежния следобед към очакващата го кола и я подкара.

59.

Кори почувства силните ръце на Тед да я прегръщат здраво. Това силно притискане я караше да се чувства в безопасност. Заля я вълна от облекчение. Тя се отпусна и освободи счупения си глезен от тежестта си, докато той я държеше.

— Ще се погрижа за теб — каза Тед пак, този път малко по-високо.

— Не мога да повярвам, че си тук — заплака тя отново. — Онзи тип в мината с пистолета... горила, наета от Кърмоуд да ме прогони от града. Той уби кучето ми, стреля по колата... а сега се опитва да ме убие.

— Кърмоуд — повтори Тед, гласът му стана по-пронизителен. — Пари. Тази кучка. За нея също ще се погрижа. О, боже, как ще се погрижа за *тази* кучка.

— Добре — каза Кори. — Господи, така ми се мае главата. Мисля, че трябва да полегна.

Той сякаш не я чу. Прегръдката му стана още постегнатата.

— Тед, помогни ми да седна... — Тя се размърда леко, защото я стискаше толкова силно, че започна да я боли.

— Шибана кучка! — каза той още по-високо.

— Забрави Кърмоуд... Тед, моля, причиняваш ми болка.

— Не говоря за Кърмоуд — обясни той, — а за теб.

Кори беше сигурна, че не е чула добре. Толкова беше замаяна. Прегръдката му се стегна до такава степен, че не можеше да диша.

— Тед... боли. Моля!

— Това ли само ще кажеш за себе си, кучко?

Гласът му сега беше различен. Суров и груб.

— Тед... *какво*?

— Какво „Тед какво“? — имитира я той с висок, писклив фалцет.
— Каква си гадина!

— За какво говориш?

Той я стисна толкова силно, че тя извика.

— Харесва ли ти? Защото *знаеш* за какво говоря. Не ми се прави на малко невинно момиченце.

Кори се замята, но не ѝ бяха останали почти никакви сили. Това беше някакъв кошмар. Може би наистина беше кошмар — всичко това.

— Какво искаш да кажеш?

— *Какво искаш да кажеш?* — имитира я той.

Тя започна да се извива в опит да се освободи, но той грубо я завъртя така, че лицето му почти докосваше нейното. Зачервеното му, потно, изкривено лице и яростният поглед, който го обезобразяваше, я изплашиха до смърт. Очите му бяха зачервени и сълзяха.

— Виж се — каза той по-тихо, а устните му се гърчиха гневно. — Флиртуваш, разпалваш, първо обещаващ, после казваш „не“ и ме правиш на глупак.

Той я стисна неочаквано силно с яките си ръце и Кори почувства как едно от ребрата ѝ се пропука от натиска. Болка прониза гръдния ѝ кош. Тя изпищя, зяпна и се опита да говори, но той отново я стисна и ѝ изкара въздуха.

— Номерцата ти спират на мига. В този момент. Слюнки пръснаха по лицето ѝ. Устните му, покрити с нещо бяло, сега се притискаха в нейните, а странно противният му дъх я заля като изпаренията на гниещ труп.

Тя се опита да си поеме дъх, но не можа. Съчетаната болка от глезена, ръката и ребрата беше толкова мъчителна, че не можеше да мисли логично. Страх и шок накараха сърцето ѝ да заблъска до пръсване. Никога не беше виждала толкова изкривено и толкова плашещо лице. Тед беше напълно луд.

Луд. Луд... Не искаше да мисли за последиците от това — *не искаше, не можеше* да развие този мисъл до логическото ѝ заключение.

— Моля... — успя да прошепне тя.

— Не е ли прекрасно? Попадаш просто така в ръцете ми. Това е карма. Спестява ми всички обичайни приготовления. Вселената иска да ти даде урок и аз ще бъда твоят учител.

Щом каза това, я хвърли на пода. Тя падна с разперени крака и ръце и изрева от болка. Той я последва с ритник в наранените ѝ ребра. Болката беше непоносима, Кори извика отново и със зинала уста се опита да си поеме дъх. Почувства как светът около нея започна да се

върти, изпита странното усещане, че се рее във въздуха — болката, страхът и обезвереността смазаха всяка разумна мисъл. Пред очите ѝ се спусна мъгла, съзнанието я напусна.

Мина дълго време в мрак, преди друга пронизваща болка да я свести. Беше все още в опушеното помещение. Вероятно бяха минали само мигове. Тед стоеше над нея с гротескно изкривено лице, очите му продължаваха да сълзят, а устните му бяха покрити с лепкава бяла пяна. Той се протегна надолу, хвана я за крака, завъртя я по гръб и започна да я влачи по неравния дъсчен под. Кори се опита да изкрещи, но не успя. Главата ѝ се блъскаше болезнено в дюшемето и тя почувства, че отново е на път да изгуби съзнание.

Тед я изтегли от задната стая в основното помещение на постройката. Огромната помпа се извисяваше над нея, чудовищно страшилище от дебели тръби и цилиндри. Високата сграда скърцаше под напорите на вятъра. Тед я издърпа успоредно на хоризонтална тръба, смъкна ръкавиците ѝ, забеляза ранената ръка и устните му се изкривиха в злобна усмивка при вида ѝ, после вдигна другата ѝ ръка и грубо заключи китката ѝ с белезници за тръбата.

Кори лежеше възник, изпадаше и излизаше от безсъзнание и зяпаше с отворена уста, за да си поеме въздух.

— Виж се — каза той и се изплю върху нея.

Докато тя с усилие се опитваше да седне, охкайки от болки, част от съзнанието ѝ не можеше да приеме, че това се случва на нея. Сякаш се случваше на друг, а тя гледаше отнякъде много, много далече. Обаче друга част от нейното съзнание — хладнокръвна и непреклонна, ѝ казваше точно обратното. Това се случва наистина. И не само това, а и че Тед ще я убие.

След като я заключи за тръбата, той отстъпи назад, кръстоса ръце и огледа резултата от работата си. Тъмната мъгла, която се беше спуснала върху Кори, сякаш малко се вдигна и тя започна да възприема обстановката по-ясно. Подът беше осеян с парчета дъски. Наблизо бяха закачени два газови фенера, които хвърляха трепкаща жълта светлина. В един от ъглите имаше походно легло със спален чувал, кутия с белезници, две-три балаклави и няколко големи туби с газ. На една маса лежах ловджийски ножове, навити въжета, широки лепенки, епруветка с тапа, в която имаше някаква прозрачна течност, купчини дебели вълнени чорапи, дебели суичъри — всичките черни.

Имаше и пистолет, който заприлича на Кори на 9-милиметрова „Берета“. Защо му е на Тед оръжие? На закачалки по стените висяха черно кожено палто и перверзно — различни клоунски маски.

Това, изглежда, беше скривалище. Бърлога — бърлогата на Тед. Но за какво му е на Тед бърлога? И за какво му бяха всички тези неща?

Отстрани имаше стара печка на дърва, която гореше. Светлината от пламъците се виждаше в пукнатините на чугуна, които изпускаха топлина. В този момент Кори усети миризмата — отвратителна миризма.

Тед взе стол, завъртя го и седна така, че да опре ръце на облегалката, докато в същото време се люлееше на предните му крака.

— И така, ето ни сега — каза той.

Нещо беше ужасно сбъркано у него. Обаче яростният, наполовина видиотен Тед отпреди няколко минути се бе променил. Сега беше спокоен и високомерен. Кори преглътна, не можеше да осъзнае всичко това. Може би ако поговори с него, ще научи какво го тормози, ще го върне от черната дупка, в която се намира. Но щом се опита, единственото, което чу, беше жалко хриптене.

— Когато се появи в града, си помислих, че може да си различна от тези тук — каза после той. Гласът му отново се бе променил и яростта бе заровена под дебел лед. Беше далечен, студен, откъснат като човек, който си говори сам. — Роринг Форк. Когато бях малък, той беше истински град. Сега богаташките копелета го превзеха, задниците с техните „изкачващи се по социалната стълба“ любовници, кинозвездите, главните изпълнителни директори и господарите на света. Изнасилват планините и изсичат горите. О, много ги бива в приказките за околната среда! За минаването на органична храна, за намаляване на карбоновия отпечатък, като купуват своите частни самолети по офсетови схеми. За това колко „са зелени“ къщите им от 3000 квадратни метра жилищна площ! Изроди. Гади ми се от тях. Те са паразитите на нашето общество. Роринг Форк е мястото, където се събират, за да се ласкаят, за да се пощят от въшките си като някакви шибани шимпанзета. Отнасят се към нас — истинските хора, родените тук жители на града — като с боклуци, годни само да чистят къщите им и да гъделичкат тяхното самочувствие. Има само един лек за това: огън. Това място трябва да изгори. Трябва. И то вече гори. — Той се усмихна, още една демонична усмивка изкриви физиономията му.

Газ. Белезници. Въже. *Трябва да изгори*. Сега, въпреки мъглата в главата ѝ. Кори разбра: Тед е подпалвачът. През тялото ѝ мина тръпка от страх и тя задърпа белезниците въпреки болката, която я прониза.

Обаче в мига, в който започна да се дърпа, спря, защото ѝ хрумна нещо. Той я харесваше. Беше сигурна в това. Само трябваше някак си да стигне до него.

— Тед — изграчи тя, когато най-накрая успя да заговори, — знаеш, че не съм една от тях.

— *О, да, ти си една от тях!* — изпищя той, навеждайки се към нея, а бялата пяна пръсна от устата му. Така бързо, както се бе появило, леденото лустро падна, заместено от луда животинска ярост. Известно време се преструваше, но си точно като тях! Тук си по същата причина като тях: *пари*.

Очите му бяха толкова кървясали, че бялото беше станало почти изцяло червено. Ръцете му трепереха от ярост. Цялото му тяло се тресеше. А гласът му беше толкова странен, толкова различен. Да го гледаш беше като да надничаш в бездната на ада. Имаше толкова ужасно, толкова нечовешко изражение, че Кори трябваше да отмести поглед.

— Но аз съм бедна — възрази тя.

— Точно така! Защо си тук? За да си намериш някой богат тъпак. Аз не бях достатъчно богат за теб! Затова си *играеше* с мен. Като флиртуваше и напразно ме разпалваше.

— Не, не, изобщо не е така.

— *Млъквай, мамка ти!* — изрева той толкова силно, че щеше да си скъса гласните струни, а Кори почувства как тъпанчетата ѝ затрептяха от въздушната вълна.

Тогова, също както неочаквано бе изчезнала, ледената сдържаност се върна. Флукуацията от убийствени, нечовешки, неконтролируеми изблици до хладнокръвна и пресметлива отдалеченост беше непоносима. — Би трябвало да си ми благодарна — каза той, обръщайки се настрана, като за миг прозвуча като някогашния Тед, — защото ти предадох мъдрост. Сега вече разбираш. Другите, другите, които учих, нищо не научиха.

Изведнъж се завъртя обратно и се вторачи в нея с ужасна несигурна усмивка.

— Чела ли си Робърт Фрост^[1]?

Кори не можа да се насили да отговори.
Той започна да рецитира:

*Светът ще свърши в огън, някои казват,
а други — в лед.
От туй, което за страстта узнал съм,
си мисля с тях, че ще е огън.*^[2]

Той се протегна, взе едно дълго, сухо парче дърво от многото, които лежаха на пода, и използва края му, за да вдигне резето на вратичката на печката за дърва и да я отвори. Пламъците вътре започнаха да хвърлят трепкаща жълтеникава светлина из помещението. Тед бутна парчето дърво в огъня и зачака.

— Тед, моля те. — Кори си пое дълбоко дъх. — Не прави това!

Той започна да си подсвирква нещо немелодично.

— Ние сме приятели. Не съм те отхвърлила. — Тя изхлипа, опитвайки се да събере всичките си умствени сили. — Просто не исках да избързвам, това е всичко...

— Добре. Това е много хубаво. Аз също не съм те отхвърлил. И също няма да прибързвам. Ще оставим на природата да си свърши работата.

Той издърпа парчето дърво от печката, сега краят му се беше разпалил ярко и хвърляше искри. Очите му, в които се отразяваха играещите пламъци, бавно се извъртяха към нея. Бяха много зачервени, а зениците необичайно свити. Кори, която местеше очи от него на горящото дърво и обратно, осъзна какво ще се случи.

— О, боже! — възкликна тя, а гласът ѝ се извиси до писък. — Моля те, недей. Тед!

Той направи крачка към нея, като размахваше пламтящото дърво пред лицето ѝ. Още една крачка и Кори започна да усеща горещината на пламъците.

— Не — беше единственото, което успя да промълви.

В продължение на минута той просто я гледаше втренчено, а парчето дърво пламтеше и пръскаше искри в ръката му. Когато заговори, гласът му беше толкова тих, толкова овладян, че едва не я подлуди.

— Време е да гориш — каза Тед.

---

[1] Американски поет, четирикратен носител на наградата „Пулицър“. — Б.пр. ↑

[2] „Огън и лед“. Прев. Н. Тодоров. „Литературен свят“, бр. 49, 2013. — Б.пр. ↑

60.

Пендъргаст пристигна в кабинета си в полицейското управление и сложи папката на бюрото си. В нея бяха документите, които по-рано се бе опитал да получи от градския архив, но според архивиста бяха изчезнали тайнствено преди няколко години. Както беше очаквал, намери оригиналите или копията в кантонерките в кабинета на Монтебело, архитекта, който ги беше съставил. В папката се съдържаха всички документи за развитието на „Хайтс“ — документи, които по закон би трябвало да са в градския архив: планове, проучвания, молби за разрешителни, карти на подразделенията и планове за управление на терените.

Пендъргаст се задълбочи в папката, извади няколко найлонови джоба и ги подреди в редица с подравнени етикети. Той знаеше много добре какво търси. Първите документи, които прелисти, включваха оригиналното проучване на земята, проведено в средата на 70-те години на XX век, придружено със съответните снимки. Включваха и подробно топографско проучване на терена заедно с купчина снимки, които бяха запечатали точния изглед на долината и хребетите преди началото на строителството.

Те бяха твърде показателни.

Оригиналната долина беше много по-тясна и малка, почти клисура. По дължината ѝ, вкопани в склона на трийсет метра над реката, известна като Силвър Куин Крийк, се издигаха останките на голям комплекс за преработка на руда, издигнат от Стафърд още през 70-те години на XX век — първоизточника на голяма част от тяхното богатство. Първата страда, която била издигната, подслонявала работата по пробите — проверка на процентното съдържание на метала в рудата, когато излезе от мината. След това идваше много по-голямата сграда за изработка на концентрата, в която имаше три парни чукови мелници, които разбивали рудата и увеличавали концентрацията на скъпоценния метал десет пъти. Накрая идваше самата топилня. Всички тези дейности създаваха отпадъци — купчини

останки или скални отломки — на снимките си виждаха истински хълмове от чакъл и баластра. Остатъците от всички операции съдържаха токсични минерали и съединения, които се просмукуваха в подпочвените води. Обаче истински смъртоносни бяха тези от топилнята.

Топилнята на Стафърд в Роринг Форк използвала процеса на Уашоу за амалгамация^[1]. В топилнята натрошената, концентрирана руда се смилала на тесто и в процеса се добавяли различни химикали... включително двацет и седем килограма живак на всеки тон обработен концентрат. Живакът разтварял среброто смесвал се с него — и в резултат тежката смес се спускала на дъното на съда, а отпадъчната кал изплувала на повърхността, готова за изхвърляне. Среброто се извличало след загряване на амалгамата в реторта и изпаряване на живака, който бил хващан отново чрез кондензация. На дъното на колбата оставало грубо сребро.

Процесът не бил ефикасен. При всяко топене губели два процента от живака. Този живак трябвало да попадне някъде и това „някъде“ били големите купчини отпадъци, разхвърляни из долината. Пендъргаст направи една бърза сметка наум: два процента загуба отговаря на около половин килограм живак на всеки тон обработен концентрат. Топилнята е обработвала сто тона концентрат дневно. По дедукция това означаваше, че всеки ден в природата са били изхвърляни четиресет и седем килограма живак, и то в продължение на почти две десетилетия — времето, през които топилнята е работила. Живакът е особено отровно и вредно вещество, което с времето може да причини сериозни и постоянни мозъчни увреждания на хората, изложени на въздействието му, особено децата и още повече зародишите.

Всичко това се сумираше до едно-единствено нещо: „Хайтс“, или най-малкото онази част, построена в долината, се издигаше върху голямо сметище с токсични подпочвени води.

Всичко се подреди в главата на Пендъргаст, когато върна оригиналите на мястото им. Вече разбираше всичко с голяма яснота, всичко — дори палежите.

Сега той започна да преглежда документите, които се отнасяха до началото на строителството, по-бързо. Планът за управление на земята изискваше големите купища остатъци да се използват като

материал за пълнеж на тясната клисура, така че да се получи днешната привлекателна равна долина. Клубът беше построен малко по-надолу по течението на реката от мястото, където е стояла топилнята. А в самата долина бяха издигнати дузина големи къщи. Хенри Монтебело, главният архитект, бе отговарял за всичко това: разрушаването на топилнята, промените в терена, разхвърлянето на остатъците, за да се получи хубав, широк и равен терен за строителство в ниското и за клуба. Неговата роднина, госпожа Кърмоуд, също беше участвала активно.

Интересно, помисли си Пендъргаст, къщата на Монтебело се намираще в другия край на града, а тази на Кърмоуд високо горе на хребета далече от зоната на замърсяването. Те двамата и останалите членове на фамилия Стафърд, стоящи зад строителството на „Хайтс“, трябва да са знаели за живака. Хрумна му, че истинската причина да строят нов клуб и СПА — което преди му се беше струвало въплъщение на ненужното задоволяване на прищевки — разположени на мястото на старото гробище на Буут Хил, всъщност е желанието да ги извадят от района на замърсяване.

Пендъргаст прехвърляше джоб след джоб, прелиствайки документи, отнасящи се до първоначалното парцелиране и свързване на терена. Парцелите са били големи — най-малко по два акра всеки, и в резултат нямаше общо водоснабдяване: всеки имот разполагаше със собствен кладенец. Тези къщи, разположени в долината, както и първият клуб, трябва да са получавали вода от кладенци, черпещи от замърсените с живак подпочвени води.

Точно така — сто джоба с разрешителните за изкопаване на кладенците. Пендъргаст ги прегледа. От всеки кладенец е трябвало да бъдат взети проби за проверка качеството на водата — такава е стандартната процедура. Всеки от кладенците беше издържал проверката — не е било забелязано замърсяване с живак.

Без съмнение резултатите бяха фалшифицирани.

Следваха договорите за продажба на първите къщи, построени в „Хайтс“. Пендъргаст избра тези на дузината имоти, разположени в долината, за внимателен оглед. Прегледа имената на купувачите. Повечето, изглежда, бяха възрастни пенсионирани хора. Тези къщи бяха сменили собственика си няколко пъти, особено когато цените на

недвижимите имоти се стрелнаха нагоре в Щатите през 90-те години на XX век.

Агентът разпозна едно от имената на купувачите: „Сара и Артър Роман, съпруга и съпруг.“. Без съмнение бъдещите родители на Тед Роман. За дата на покупката беше посочена 1982 г.

Къщата на Роман беше построена точно на мястото, където някога е била топилнята — в зоната на най-силното замърсяване. Пендъргаст са замисли върху онова, което Кори му беше разказала за Тед. Ако се предположи, че е на нейната възраст или малко по-голям, нямаше съмнение, че Тед Роман е бил изложен на отровния живак още в майчината си утроба, после е израснал в замърсена къща, пил е замърсена вода и се е къпал с нея...

Пендъргаст бутна документите настрана със замислено изражение. След малко взе телефона си и набра номера на Кори. Той го прехвърли право на гласовата ѝ поща.

След това се обади в хотел „Себастиан“ и след като разговаря с няколко души, научи, че е излязла от хотела малко след като смяната ѝ свършила в единайсет. Качила се на колата си и заминала в неизвестна посока. Обаче беше помолила портиера за карта на пътищата за снегомобили в планините около Роринг Форк.

Пендъргаст набра бързо номера на градската библиотека. Никой не вдигна. Потърси домашния телефон на завеждащата библиотеката. Когато ѝ се обади, тя му обясни, че на двайсет и четвърти декември библиотеката обикновено работи на половин ден, обаче заради бурята тя решила въобще да не отварят. В отговор на следващия му въпрос жената отговори, че Тед ѝ казал, че ще се възползва от свободния ден, за да упражнява любимото си хоби: да обикаля със снегомобил планините.

Пендъргаст затвори. Звънна на Стейси Баудри, но мобилният ѝ телефон също го препрати към гласовата поща.

На бледото му чело се появи дълбока бръчка. Докато затваряше, забеляза нещо, което би забелязал веднага, ако не беше толкова зает с документите: книгата на бюрото му бяха разместени.

Той се вторачи в тях, а фотографската му памет започна да възстановява реда, в който ги беше оставил. Един лист — листът, на който беше копирал съобщението на Комитета на седемте — беше отчасти издърпан от останалите документи:

среща в Айдиъл точно в 11 часа довечера те са се сврели в затворената мина „Кристмъс“ горе на Смъгълърс Уол общо са четирима взели най-добрите си оръжия и фенер изгори това писмо, преди да тръгнеш

Пендъргаст бързо излезе от кабинета и се качи горе, където Айрис седеше още чинно на рецепцията.

— Някой влизал ли е в кабинета ми? — попита той любезно.

— Да — отговори секретарката. — По-рано следобед за малко слязохме с Кори. Смяташе, че е забравила мобилния си телефон при теб.

---

[1] Отделяне на метала от рудата. — Б.пр. ↑

61.

Лошата миризма на гнило във въздуха сякаш се усили, откакто Тед бе започнал да размахва насам-натам горящото дърво. Пламъците, които играеха по краищата му, бяха започнали да гаснат във въглени и той го пхна отново в печката.

— Любовта е огънат на живота — тя или те поглъща, или пречиства — цитира той, докато бавно въртеше дървото сред пламъците, сякаш печеше картоф. След яростното му и страстно блънуване имаше нещо ужасно в целенасоченото спокойствие, с което действаше сега.

Да се приготвим за пречистването. — Той извади дървото от печката и го прокара отново пред лицето на Кори със странно деликатен жест — предпазливо внимателен, но въпреки това беше толкова близо, че макар тя да изви глава, опърли косата ѝ.

Кори се опита да овладее усиливащата се паника. Трябваше да стигне до него, да се опита да го убеди да не върши това. Устата ѝ беше суха и трудно успяваше да произнася думите в тази мъгла от болка и страх, която я обгръщаше.

— Тед, харесвах те. Искам да кажа, *харесвам те*. Наистина. — Тя преглътна. — Слушай, пусни ме да си вървя и ще забравя всичко това. Ще излезем да прием по бира. Точно както преди.

— Разбира се. Сега си готова всичко да кажеш. — Тед започна да се смее с беззвучен налудничав смях.

Тя дръпна белезниците, но те стягаха ръката ѝ, здраво заключени около тръбата.

— Няма да имаш неприятности. На никого няма да кажа. Ще забравим случилото се.

Тед не отговори. Отдръпна горящото дърво, огледа го внимателно, както човек прави с инструмента, който се готви да използва.

— Тед, прекарахме си добре и можем още по-добре. Не бива да го правиш. Аз не съм като другите. Аз съм просто една бедна

студентка, която трябва да мие съдове, за да си плаща стаята в хотел „Себастиан“! — Момичето изхлипа, но се овладя. — Моля те, не ме наранявай.

— Кори, трябва да се успокоиш и да приемеш съдбата си. Тя ще бъде огнена — пречистващ огън. Той ще те очисти от греховете ти. Би трябвало да ми благодариш, защото ти давам възможност да се разкаеш за онова, което направи. Ще страдаш, за което съжалявам, но всичко е за твое добро.

Ужасът, увереността, че Тед казва истината, затвориха устата ѝ.

Той отстъпи назад и се огледа.

— Като дете играех в тези тунели. — Сега гласът му беше различен, изпълнен с тъга като на човек, който трябва да извърши нещо неприятно, но нужно. — Познавам всеки сантиметър от тези минни сгради тук горе. Познавам ги като дланта на собствената си ръка. Това тук е моето детство. Тук започна и тук ще свърши. Вратата, от която излезе? Беше входът за моята детска площадка.

Тонът му натежа от носталгия и за миг Кори се обнадежди. Обаче след това с ужасяваща бързина поведението му напълно се промени.

— *А виж сега какво направиха!* — изкрещя той. — Виж! Някога това беше хубаво градче. Дружелюбно. Всички бяха приятели. А сега какво — шибан туристически капан за милионери... милионери с всичките им противни антуражи, подмазвачи, лакеи. Хора като теб! Теб...! — Гласът му проехтя в сумрачното пространство, заглушавайки за малко шумовете на бурята: вятъра и стенанията на дърветата.

Кори започна да осъзнава с ужасяваща безвъзвратност, че каквото и да каже, няма да му въздейства.

Пристъпът свърши така бързо, както беше започнал. Тед млъкна изведнъж. В едното му око блесна сълза и бавно потече по бузата му. Вдигна пистолета от масата и го пхна под колана си. Без да я поглежда, се завъртя на пета и се отдалечи, излизайки от нейното полезрение в тъмния участък зад помпата. Единственото, което тя виждаше, беше горящият край на парчето дърво, който танцуваше и се носеше в мрака, докато постепенно се стопи и изчезна.

Кори чакаше. Цареше тишина. Тръгнал ли си е? Струваше ѝ се невероятно. Отново изпита надежда. Къде беше изчезнал? Тя се огледа, напрягайки се да види нещо в мрака. Нищо.

Не, беше твърде хубаво, за да е вярно. Не си е тръгнал. Беше някъде тук.

Тогава подуши първия лъх на дим. Може би от печката? Не. Кори се напрегна, гледайки във всички посоки, опитваше се да пониже мрака. Изведнъж болката в ръката, ребрата и глезенът беше забравена. Отново миризма на пушек. След това пушекът изведнъж стана много повече. Сега вече можа да види слаби червени отблясъци откъм далечния край на помпата.

— Тееед!

Изведнъж от мрака изскочи малък пламък, после още един и дружно започнаха да пълзят нагоре по далечната стена, разпростирайки се бясно.

Тед беше запалил старата сграда.

Кори изпищя и отново започна да се бори с белезниците. Пламъците се катереха нагоре с ужасяваща скорост. Появиха се големи облаци задушлив дим и започнаха да се кълбят нагоре. Ревът на пламъците се засили, докато не стана толкова яростен, че самият въздух започна да трепти. Почувства горещината с лицето си.

— Не! *Неее!* — изрева тя. И тогава сред дивите си викове видя високата фигура на Тед да се очертава на вратата към опушеното помещение, където беше излязла от тръбата. Видя и отворената врата към мината „Сали Гудуин“, отводнителния тунел, който изчезваше в мрака. Тед стоеше напълно неподвижен, чакаше вторачен в огъня. И когато той стана по-ярък и силен, Кори видя изражението на лицето му — недвусмислена възбуда.

Тя стисна очи за миг и започна да се моли — за първи път в живота си — за бърза и безболезнена смърт.

В момента, в който пламъците започнаха да изригват отвсякъде, поглъщайки дървената сграда от всички страни, а горещината стана нетърпима, Тед се обърна и изчезна в планината.

Пламъците ревяха навсякъде около Кори. Бяха толкова шумни, че не можеше да чуе дори собствените си писъци.

62.

В три следобед Майк Клоствър беше изкарал машината за обработка на писти от хангара за оборудването, за да я подготви за работата, която го чакаше вечерта. През последните четиресет и осем часа бяха паднали повече от шейсет сантиметра сняг и най-малко още шестнайсет бяха на път. Нощта щеше да е дълга, а беше Бъдни вечер.

Пусна парното в кабината, за да се стопли, закачи хидравличното гребло отпред и фрезата отзад. Когато се наведе над теглича, усети някакво присъствие зад гърба си. Изправи се и видя към него да се приближава странна птица, увита в черно палто, с тежки ботуши на краката и мека шапка на главата. Човекът доста приличаше на палячо.

Точно се готвеше да поостроумничи, когато погледът му падна върху лицето на мъжа. Беше студено и бяло като околния пейзаж, с очи като парчета лед, и думите заседнаха в гърлото на Клоствър.

— Районът е служебен и външни лица... — започна той, но мъжът започна да вади нещо от палтото си — износен портфейл от крокодилска кожа, отвори го и се видя значка.

— Агент Пендъргаст, ФБР.

Клоствър се вторачи в значката. ФБР? Наистина ли? Преди да успее да каже нещо, мъжът продължи:

— Как се казваш?

— Клоствър. Майк Клоствър.

— Господин Клоствър, откачи веднага тези приспособления, моля, и скачай в кабината. Трябва да ме качиш в планината.

— Ами... трябва да получа разрешение за това...

— Ще правиш каквото ти казвам, иначе ще бъдеш обвинен във възпрепятстване работата на федерален агент.

Тонът му беше толкова решителен и убедителен, че Майк Клоствър реши да направи точно това, което му бе наредено.

— Да, сър. — Той откачи греблото и фрезата, после се качи в машината и седна зад волана. Агентът се настани на седалката за

пътника. Движенията му бяха твърде леки въпреки многото дрехи на него.

— Къде отиваме?

— Мината „Кристмъс“.

— Къде е това?

— Намира се над стария минен комплекс в Смъгълърс Сърк, където е сградата на ирландската помпа.

— А, да. Знам къде е.

— Тогава да тръгваме. Моля, побързай.

Клостър включи на скорост и пое нагоре по хълмовете. Помисли си дали да не се свърже по радиото със своя началник и да му каже какво става, но реши да не го прави. Този тип беше досадник и кой знае — можеше да се размърди, ако му се обади. По-добре да му каже, след като всичко свърши. В края на краищата, пътникът му беше от ФБР — какво по-добро извинение от това.

Докато се изкачваха, любопитството започна да гризе Клостър.

— За какво е всичко това? — попита той с приятелски тон.

Мъжът с бледото лице не отговори. Изглежда не го беше чул. Машината имаше отлична аудиосистема, а Клостър беше заредил айпода си с музика и беше готов да послуша. Протегна ръка, за да го включи.

— Не — спря го мъжът.

Клостър дръпна ръката си, сякаш го бяха ухапали.

— Подкарай тази машина по-бързо.

— От нас се очаква да не преминаваме границата от хиляда оборота в минута.

— Предварително благодаря за разбирането.

— Да, сър.

Той даде газ и широките вериги се завъртяха малко по-бързо нагоре по хълма. Започна отново да снежи, вятърът също се усили. Снежинките бяха от дребната топчеста разновидност. Благодарение на дългия си опит Клостър познаваше всички видове снежинки, които съществуваха. Те шумно почукваха по предното стъкло и отскачаха. Клостър пусна чистачките и усили фаровете на „силно“. Светлинните снопове се забиваха в сивотата, а снежинките проблясваха, когато попадаха в тях. В три и половина вече започна да се стъмва.

— Колко има още? — попита мъжът.

— Петнайсет, а може и двајсет минути до сградите на мината. Не мисля, че машината може да се изкачи по-високо от това, защото склоновете над Смъглърс Сърк са твърде стръмни. Опасността от лавини също с голяма. Обзалагам се, че с този нов сняг целия ден на Коледа ще взривяват възможните лавини по склоновете.

Осъзна, че се е раздрънкал — този човек определено го изнервяше. Обаче спътникът му отново не даде знак, че е чул думите му.

В горния край на ски пистата Клоствър зави по пътя за поддръжката, който водеше до върха на хребета, където се вливаше в мрежата от маршрути за снегомобилите. Когато стигна дотам, с учудване видя пресни следи. Който и да беше, очевидно бе от най-запалените, след като е излязъл в планината в ден като днешния. Той продължи напред, докато се питаше какво ли, по дяволите, търси неговият пътник тук в планината.

В този момент видя нещо над черните смърчове. Отблясъци високо в планината. Инстинктивно намали, за да може да погледне по-добре. Спътникът му също ги видя.

— Какво е това? — попита рязко агентът на ФБР.

— Не зная. — Клоствър присви очи, докато гледаше нагоре. Над и отвъд дърветата можеше да различи горната част на Смъглърс Сърк. Стръмните склонове и снежните върхове бяха окъпани в трепкаща жълта светлина.

Бледият мъж стисна ръкохватката на арматурното табло. Очите му бяха толкова корави и ярки, че го смущаваха.

— Къде е?

— Мисля, че в стария минен комплекс.

Докато гледаха, отблясъците се усиливаха и Клоствър вече виждаше черния пушек да се издига в снежната буря.

— Бързо. Давай.

— Добре. — Този път Клоствър наистина даде газ и машината се понесе с максимална скорост по снега. Трийсет и няколко километра в час, но това си беше добра скорост за пистовия работник.

— По-бързо.

— Съжалявам, скоростта е електронно ограничена.

Дори преди да направи последния завой, за да пресече дървесната граница, можеше да се види, че пожарът в циркуса е голям.

Всъщност огромен беше поточната дума. Пламъците се издигаха поне на трийсет метра височина, бълвайки цели стълбове искри и черен дим като при вулканично изригване. Трябва да беше сградата на помпата — нищо друго не беше достатъчно голямо, за да предизвика подобен огнен ад. Дори така да беше, това не можеше да бъде естествен пожар. Нищо естествено не може да се разпростре толкова бързо и яростно. На Клоствър му хрумна, че трябва да е работа на подпалвач, и почувства пристъп на страх, а мъжът до него не му вдъхна никаква увереност въпреки странната си напрегнатост. Той продължи да кара с максимална скорост.

Последните закърнели дървета прелетяха край тях и сега вече бяха на голия хребет. Тук снегът беше по-плитък благодарение на вятъра, който го отвяваше, и Клоствър успя да изстиска още няколко километра в час от мотора. Боже, тук горе сякаш бушуваше огнена буря. Черен дим се кълбеше към небето, пламъци се извисяваха нагоре и той би се закълел, чу чува техния рев въпреки шума от дизеловия двигател.

Те прекосиха последната част от хребета и се насочиха към ръба на долината от другата страна. Снегът отново стана по-дълбок, но верижната машина си пробиваше път напред. Минаха през ръба и Клоствър инстинктивно спря. Наистина се оказа помпената сграда. Беше горяла толкова бързо и яростно, че от нея бе останал единствено скелет от пушещи греди, който рухна, докато гледаха, със силен пукот, изстрелвайки във въздуха огромни каскади от искри. Останала беше само помпата — самотна, гола и с лющеща се боя. Огънят бе започнал да умира така бързо, както беше избухнал. Когато сградата рухна, голямо количество сняг се изсипа върху пламтящите останки, превръщайки се в нетрайни облаци пара.

Клоствър се вторачи в гледката, удивен от силата на пожара, от неочакваното пълно унищожение на постройката.

— Приближи се наред с мъжът.

Клоствър внимателно подкара машината напред. Дървеното скеле на сградата беше погълнато със забележителна скорост. Снежната каскада от покрива и неспиращата виелица продължаваха да задушават останалите огнища. Нито една от другите сгради не беше горяла. Покритите им със сняг покриви ги бяха опазили от невероятния дъжд

от искри, който се беше излял върху тях и около постройките, посипвайки земята с черни късчета като изгорели фойерверки.

Клостър вкара машината сред старите сгради.

— Мисля, че да отивам по-нататък, няма да е разумно — обяви той. Обаче спорът, който очакваше, не се състоя, защото бледият мъж просто отвори вратата и слезе. В началото Клостър гледаше с удивление, а после с ужас как мъжът се отправи към димящите и тук-там още пламтящи останки на сградата и започна бавно да ги обикаля като пантера. Отблизо, прекалено отблизо.

Пендъргаст се вторачи в пъклената сцена. Въздухът над главата му беше пълен с искри, които се смесваха със снежинки, гаснеха със съскане и падаха като пепел върху шапката и палтото му. Помпата и тръбите бяха оцелели, но сградата беше напълно изгоряла. Облаци дим и пара се кълбяха от стотици малки огнища, тук-там още трепкаха пламъци. Усещаше се остра миризма заедно с дъх на още нещо: опърлена коса и изгоряла плът. Единственото, което се чуваше сега, беше съскането на пара, пукотът и шумоленето на изолирани огньовете и воят на вятъра из руините. Той обиколи периметъра на пожара. Множеството гаснещи огньовете хвърляха достатъчно светлина, за да вижда всичко.

Изведнъж се закова на място.

После навлезе с още по-бавни движения в зоната на пожара, увивайки се с шала, за да прикрие устата и носа си от парещия дим. Залъкатуши между тръби и вентили, а под краката му скърцаха парченцата стъкло и пирони, осеяли циментовия под. Приближаваше се към онова, което го бе накарало да се закове на място. Приличаше на черен дънер и също съскаше и димеше. Когато наближи, се увери, че това са останки от човешко тяло, заключено с белезници за комплект тръби. Макар ръката да беше изгоряла и тялото да беше паднало на пода, овъглената длан бе останала в белезниците, пръстите извити като крачетата на мъртъв паяк, а почернели кости стърчаха от мястото, където някога трябва да е била китката.

Пендъргаст падна на колене. Беше неволно движение, сякаш изведнъж цялата сила се бе оттекла от тялото му, принуждавайки го да рухне. Главата му се килна напред, ръцете се притиснаха една в друга.

От устата му излезе звук — тих, едва доловим — несъмнено вторичен продукт на неописуема скръб.

63.

Пендъргаст не се бави много при овъгления труп. Изправи се — висока фигура сред димящите руини, студените му очи огледаха изгорелите останки на помпената сграда. За известно време остана неподвижен като статуя. Само светлите му очи проучваха сцената, като от време на време се спираха, за да попият някоя невидима подробност.

Мина минута. После погледът му отново се спря върху трупа. Той бръкна в палтото си, взе своя тунингован от „Лес Беър“ „Колт М1911“, извади пълнителя, провери го, плъзна го обратно на място и вкара патрон в патронника. Оръжието остана в дясната му ръка.

Тръгна, а в другата му ръка се появи малко фенерче. Горещината от пожара беше стопила по-голямата част от снега в непосредствена близост с района. Бяха се образували локви и дори тук-там се виждаха туфи кафеникава трева, които снегът бързо засипваше. Пендъргаст описа кръг около съсипаната сграда, прескачайки купчини овъглени и димящи останки. Започваше да се спуска мрак и снегът по раменете и шапката му се увеличаваше, от което заприлича на странстващ призрак.

В далечния край на опустошената сграда, където започваше да се издига планинският склон, той спря, за да огледа малка дървена врата. Тя затваряше нещо, което приличаше на вход в тунел. Наведе се и заоглежда дръжката, земята наоколо и отново самата врата. Хвана дръжката, натисна и дръпна, но вратата беше заключена. Вероятно с катинар от вътрешната страна.

Пендъргаст се изправи и с неочаквана сила и бързина стовари тежък ритник върху вратата. Вкопчи се в отломките и ги разчисти с голата сила на ръцете си, запращайки ги настрана. Така внезапно, както беше изригнала, яростната сила се уталожи. Той коленичи и светна вътре с фенерчето. Лъчът разкри празен отводнителен тунел, който водеше право в планината.

Пендъргаст насочи лъча към пода. Имаше пресни следи от влачене на крака и различни объркани отпечатьци в прахта — идваха и си отиваха. Миг бездействие... после изведнъж целият се превърна в движение и пое по тунела безшумно като котка. Палтото се вееше зад него, а пистолетът в ръката му слабо проблясваше.

Тръбата свършваше при плитко поточе вода, което прекъсваше следите. Пендъргаст се отправи нататък, докато стигна до пресечка. Продължи напред. Стигна да следващата и тогава, опитвайки се да мисли като своята плячка, пое надясно, където тунелът рязко смени наклона и пое стръмно нагоре към друго ниво.

Тунелът го отведе дълбоко в планината в продължение на половин километър, докато не опря в нещо, което някога е било слой руда, широк няколко метра. Този слой разделяше тунела на лабиринт от шахти, пространства за пълзене и ниши, останали, след като някогашната миньорска работа беше разчистила всяка жилка или джоб, пълни с руда, в сърцето на планината.

Пендъргаст спря. Знаеше, че пляката му е очаквала преследване, затова бе отнела своя предполагаем преследвач на това място. В този лабиринт от тунели, които тя без съмнение познаваше по-добре, щеше да има предимство. Пендъргаст усети, че присъствието му вероятно вече е било забелязано. Най-благоразумният ход би бил да се оттегли и да се върне с подкрепление.

Но това не можеше да стане. В никакъв случай, защото пляката му можеше да използва забавянето и да избяга. А и така щеше да го лиши от онова, което трябваше да направи на всяка цена, ако иска вкусът на жлъчка в устата му да изчезне.

Изгаси светлината и се ослуша. Свръхестествено острият му слух долавяше много звуци — постоянното капене на вода, лекото движение на въздуха, пукане на улягащи скали и скърцането на дървените подпори.

Но не видя светлина, не чу и издайнически звуци, нито долови никакви миризми. Въпреки това усещаше, че неговата плячка, Тед Роман, е наблизо и много добре знае, че Пендъргаст е тук.

Светна отново с фенерчето и проучи околното пространство. Голяма част от скалите в тази част бяха разядени от пукнатини и пластове, затова ги крепяха допълнителни подпори. Приблужи се до една от тях, извади от джоба си нож и го заби в дървото. Острието

потъна в подпората като в масло чак до дръжката. Пендъргаст го извади и заудря дървото, като с всеки удар откъртваше големи прашни парчета.

Дървото беше силно отслабено от сухото гниене. Може би нямаше да е трудно да го събори... но това щеше да доведе до непредвидими последствия.

Той застина на мястото си, като напрягаше слух. Чу слаб звук — падането на камъче. В тези ехтящи пространства бе невъзможно да определи откъде беше дошло. Стори му се, че май е нарочно, че е закачка. Зачака. Отново звън на камък в камък. Сега разбра със сигурност, че Тед Роман си играе с него.

Фатална грешка.

Със запалено фенерче, все едно нищо не е чул, Пендъргаст избра напосоки един от тунелите и тръгна по него. След няколко крачки спря, за да захвърли тежкия си балтон, ръкавиците, шапката в една скрита ниша. Тук долу, дълбоко в мината, беше много по-топло, а балтонът само щеше да го ограничава в работата, която му предстоеше.

Тунелът лъкатушеше и завиваше, спускаше се и се изкачваше, разделяше се и се сливаше. От него се отклоняваха множество помалки тунели и шахти в най-различни посоки. Из тях бяха разхвърляни старо ръждясващо миньорско оборудване, колички, кошници, вериги, кофи, скрипци, гниеци въжета и чували. На няколко места вертикални шахти се спускаха в мрака. Пендъргаст оглеждаше всяка от тях внимателно, осветяваше стените и проверяваше дълбочината с хвърлено камъче.

При една остана по-дълго. На камъчето му трябваша две секунди да удари дъното. Бърза сметка наум показва, че разстоянието е около двайсет метра. Достатъчно. Пендъргаст огледа скалистата повърхност на шахтата и установи, че е груба, здрава, с достатъчно опори за краката и ръцете. Подходяща за онова, което беше намислил.

Заобикаляйки шахтата, той се препъна и падна тежко, фенерчето тупна на земята, изтрополи и изгасна. Пендъргаст изруга, запали клечка кибрит, за да се опита да обиколи отвора на шахтата, но клечката изгасна, изгаряйки пръстите му, и той я хвърли с друга измърморена под нос ругатня. Стана и направи опит да запали друга клечка. Тя пламна, но пламъкът ѝ затрептя и угасна след няколко

крачки, защото агентът вървеше твърде бързо право към ръба на отвора на дълбоката шахта. Той се подхлъзна и бутна едно свободно парче скала вътре, после го последва със силен крясък. Силните му пръсти се вкопчиха в пукнатината под ръба на шахтата, той увисна надолу, поклащайки се в празното, и изчезна от полезрението на тунела над него. Когато скалата, която бе ритнал в шахтата, се стовари на дъното, Пендъргаст рязко прекрати крясъка си.

Тишина. Увиснал, намери добро място за пръстите си и с удобно извити колене си осигури опората, от която имаше нужда. Зачака, вкопчен в края на шахтата, заслушвайки се напрегнато.

Скоро чу как Роман предпазливо напредва в тунела. Когато шумът от движението му утихна, светлина проблесна през ръба на шахтата. Пендъргаст го чу как напредва предпазливо към отвора. Мускулите му се стегнаха, когато усети, че мъжът се приближава към ръба, под който се криеше. Миг по-късно се показа лицето на Тед с налети, диви кървави очи, фенерче в едната ръка и пистолет в другата.

Пендъргаст се стрелна като змия, скочи през ръба, сграбчи китката на Роман, дръпна го напред и го повлече към отвора. С вик на изненада Роман се дръпна назад, а пистолетът и фенерчето му изтракаха на скалистия под, защото използва и двете си ръце, за да отблъсне нападението и да устои на дърпането. Той беше невероятно силен и бърз, направо неочаквано. Успя да си върне равновесието и да устои на дърпането, дори удари ръката на Пендъргаст с яростен рев. Пендъргаст прескочи ръба на шахтата за част от секундата, а Роман залитна назад. Агентът вдигна пистолета си да стреля, но цареше мрак, а Роман, очаквайки нещо подобно, се бе хвърлил встрани. Куршумът отскочи от скалистия под, без да улучи, но дулните пламъци разкриха местоположението на Тед. Пендъргаст стреля отново, но не видя нищо на светлината от пламъците. Тед беше изчезнал.

Пендъргаст бръкна в джоба на самото си и извади резервното си осветление: светодиодно фенерче. Роман очевидно се беше хвърлил в тясна, ниска шахта от някогашен слой, която се спускаше стръмно от равнището на централния тунел. Пендъргаст застана на колене и се вмъкна в шахтата, за да го последва. Пред себе си чуваше как Роман бяга паникьосан, бърза през ниската шахта и зяпа за въздух от страх. Изглежда и той имаше резервно фенерче: Пендъргаст различи слаба подскачаща светлина в шахтата пред себе си.

Преследваше неумолимо своята плячка. Но колкото и да бързаше, Роман успяваше да запази разстоянието помежду им. Младият мъж беше в отлично физическо състояние и имаше предимството да познава тунелите. Невероятната им сложност само допринасяше за предимството му. Пендъргаст нямаше друг избор, освен да напредва сляпо, следвайки шумовете, светлината и от време на време следите в прахта.

Навлезе в район с големи тунели, пукнатини и зеещи отвори на вертикални комини. Въпреки това продължаваше да бърза с маниакална настойчивост. Знаеше, че Роман е изпуснал оръжието си в пристъп на паника, а той самият бе опазил и пистолета, и разума си. За да поддържа състоянието му на ужас и за да не му позволява да се съвземе, агентът на ФБР от време на време пускаше по някой куршум по посока на беглеца. Куршумът рикошираше и пишеше из галериите. Вероятността да улучи Тед беше малка, но и нямаше подобно намерение: оглушителният пукот на пистолета и ужасяващият вой на рикоширащите куршуми предизвикваха търсения психологически ефект.

Роман, изглежда, имаше някаква цел и скоро стана ясно, тъй като въздухът в тунелите ставаше все по-свеж и студен, че възнамерява да излезе навън. А в бурята Пендъргаст, който беше свалил връхната си дреха, щеше да е в още по-неизгодно положение. Тед Роман може и да не беше на себе си от страх, но въпреки това успяваше да мисли и да планира ходовете си.

Няколко минути по-късно подозренията на Пендъргаст се потвърдиха. Той зави зад един ъгъл и видя право пред себе си ръждясала стена от стомана, в която имаше отворена врата. Тя се полюшваше на вятъра, а шумовете от бурята изпълваха преддверието. Пендъргаст се втурна към вратата и насочи фенерчето си в тъмнината. Цареше мрак — нощта се беше спуснала. Слабата светлина на фенерчето разкри входа на мина, рухнало скеле и спускащия се скат на циркуса под ъгъл близо петдесет градуса. Лъчът не стигна далеч, но агентът все пак успя да различи стъпките на Тед Роман в дълбокия сняг, неравномерни заради бурята. Още по-нататък в мрака видя грозд тлеещи точки — димящите останки от помпената сграда. И светлините на снегоутъпкващата машина наблизко, чийто двигател работеше на празен ход.

Той изгаси фенерчето си. В мрака успяваше да види слабата подскачаща светлина от фенерчето на Роман да се спуска по стръмния склон на няколкостотин метра встрани. Тед се движеше бавно. Пендъргаст вдигна пистолета си. Изстрелът щеше да е изключително труден заради силния вятър и голямата надморска височина. Вместо това Пендъргаст се прицели внимателно в трепкащата светлинка, като наум компенсира отклонението заради вятъра и наклона. Много бавно обра мекия спусък и го натисна. Пистолетът „ритна“ след изстрела, околните планини заечаха от трясъка, ехото се върна от няколко посоки едновременно.

Не улучи.

Фигурата продължи да напредва, да залита, но вече се движеше по-бързо, отдалечавайки се все повече. Без зимни дрехи Пендъргаст не можеше да се надява да го хване.

Без да обръща внимание на снега, който хапеше лицето му, и яростния вятър, който проникваше под костюма му, Пендъргаст отново се прицели и стреля. Пак пропусна. Вероятността да улучи вече беше нула. Но точно когато се прицелваше за трети път, чу нещо. Приглушено *пукане*, последвано от ниско бучене.

Над и пред Пендъргаст тежката снежна покривка се пропука на големи плочи, които започнаха да се откъсват една от друга и да се плъзгат надолу. Първо бавно, но след това все по-бързо и по-бързо, разбивайки се на хаотични снежни облаци. Това беше лавина, предизвикана от шума и вибрациите от изстрелите и без съмнение, от залитането на Тед Роман. Със засилващ се рев снежната вълна профуча край входа на мината. Бушуващ яростен сняг изпълни всичко, а въздушната вълна от неговия летеж събори Пендъргаст по гръб, когато прогърмя край него.

След трийсет секунди ревят секна. Лавината не беше голяма. Сега скатът пред агента беше свободен от дълбокия сняг, а останалите тук-там парчета се плъзгаха надолу на малки поточета. Цареше тишина, като се изключи писъкът на вятъра.

Пендъргаст погледна надолу към мястото, където преди беше потрепващото фенерче на Роман. Сега там нямаше нищо, освен голяма неравна снежна площ. Нямаше признаци за движение, не се чуваха викове за помощ — цареше тишина.

Известно време Пендъргаст остана вторачен в мрака. За съвсем кратко — докато яростта, която го бе обхванала, още блъскаше в кръвта му — той мрачно обмисляше справедливостта на положението. Но яростта му бързо се оттече. Сякаш лавината беше изчистила съзнанието му. Той спря, за да обмисли онова, което вече беше разбрал над овъгления труп на Кори: Тед Роман беше също толкова жертва, колкото самата Кори. Истинското зло се криеше другаде.

Със сподавен вик изскочи от входа на мината в снега и с усилие се запуска по склона, пързаляше се и залиташе, докато не стигна до мястото, където лавината се бе скупчила по протежение на горния край на циркуса. Отне му няколко минути, за да стигне дотам, и през това време почти измръзна.

— Роман! — извика той. — Тед Роман!

Нямаше отговор, ако не се смята воят на вятъра.

Тогава Пендъргаст залепи едно ухо на снега, за да се ослуша. Едва-едва успя да долови странен, приглушен и ужасяващ звук, наподобяващ силно му ченето на крава: мууууууууу мууууууууу, муууу муууу.

Изглежда идваше от края на снежната купчина. Пендъргаст се премести там в нетърпимия студ и започна трескаво да копае с голи ръце. Снегът обаче бе набит от натиска на лавината и ръцете му се оказаха неподходящи за задачата.

Без балтон и шапка студът лесно проникна до кожата и той изгуби сили, а ръцете му се вкочаниха от безполезните усилия.

Къде беше Роман? Той отново се заслуша, долепил ухо до набития сняг, докато се опитваше да си стопли ръцете.

Мууу... мууу...

Звукът бързо отслабваше. Мъжът се задушаваше.

Пендъргаст отново се хвърли да копае, после пак спря и отново се заслуша. Нищо. В този момент с крайчеца на окото си видя светлина да се изкачва по склона. Без да ѝ обръща внимание, се хвърли отново да копае. Миг по-късно чифт силни ръце го сграбчиха изотзад и го издърпаха настрана. Беше Клоствър, шофьорът на машината за обработка на пистите, който беше донесъл лопата и дълъг прът.

— Ей — извика той. — По-кратко. Така ще се убиеш.

— Там долу има човек — обясни Пендъргаст, докато се опитваше да си поеме дъх. — Лавината го засипа.

— Видях. Ти върви в кабината, преди да си замръзнал. Нищо не можеш да направиш. Аз ще се погрижа. — Мъжът започна да проверява с пръта, вкарвайки го в снега от лавината. Действаше бързо и вещо. Беше вършил тази работа и преди. Пендъргаст не отиде в кабината, а остана наблизно, откъдето гледаше и трепереше от студ. След няколко опита Клоствър спря на едно място, провери още веднъж, но вече по-внимателно, и започна да копае с лопатата. Работеше енергично и умело и след минути разри част от тялото на Роман. Още няколко минути бърза работа и успя да освободи лицето му.

Пендъргаст се приближи. Снегът около главата на Роман беше напоен с кръв, черепът му бе отчасти смазан, устата зинала сякаш за последен писък, но натъпкана със сняг. Очите бяха отворени и диви.

— Умрял е — отбеляза Клоствър. После прегърна Пендъргаст, за да не падне. — Виж, ще те отведе в машината, за да се стоплиш, защото иначе ще го последваш.

Пендъргаст безмълвно кимна и прие помощта, за да преодолее дълбокия сняг до кабината на машината, която стоеше там с работещ двигател.

64.

На малко повече от половин километър оттам, на източния склон на циркуса, се отвори металната врата, затваряща входа на мина. Миг по-късно навън залитна човек, влачейки единия си крак, и закашля силно. Подпираше се на тояга. Застина на входа, олюлявайки се, облегна се на една от подпорите на скелето и се сви на две от друг пристъп на кашлица. Човекът бавно се плъзна по колоната, защото не можа да се задържи и падна в снега пред нея.

Тя беше. Точно както очакваше. Знаеше, че все някога ще трябва да излезе, а сега представляваше отлична мишена. Нямахше да ходи, където и да било, той имаше предостатъчно време, за да стреля.

Снайперистът, свит пред входа на старата миньорска колиба, свали от рамото своя „Уинчестър 94“, дръпна лостчето и вкара патрон в патронника. Опря оръжието в рамото си и залепи око на оптичския мерник. Макар да беше тъмно, все още имаше достатъчно остатъчна светлина по небето, за да постави координатния кръст върху черното свито тяло. Момичето изглеждаше в доста кофти форма: косата опърлена, лицето и дрехите черни от пушек. Той смяташе, че поне един от по-раншните му изстрели е попаднал в нея. Докато я преследваше из тунелите, бе видял многобройни капки кръв. Не беше сигурен къде я е улучил, обаче куршум калибър .30–30 с куха глава не е шега работа, където и да попадне.

Снайперистът не разбираше защо тя е тук, защо беше фучала нагоре в планината със снегомобила и защо помпената сграда бе изгоряла. Нямахше нужда да знае. В каквито и налудни неща да беше забъркана, не му беше работа да знае. Монтебело му беше възложил работата и щеше да плати добре. Указанията бяха прости: изкарай ангелите на момиче на име Кори Суонсън. Ако не си замине, убий я. Архитектът не му беше казал нищо повече, а и той не искаше да знае подробностите.

Изстрелът в предния прозорец на колата не беше свършил работа. Обезглавяването на помиярчето също не помогна. Въпреки

това снайперистът си спомняше случилото се с известно удоволствие. Гордееше се с мизансцена, който организира, и бележката в устата на кучето. Беше разочарован и изненадан, че и това не я уплаши. Оказа се корава кучка. Сега обаче не изглеждаше толкова корава, свита до тръбите, наполовина умряла.

Моментът беше дошъл. Преследваше я без прекъсване вече трийсет и шест часа, докато чакаше да се открие възможност. Като специалист по лова, знаеше стойността на търпението. Нямаше добра възможност за изстрел нито в хотела, нито в града. Но когато тя отиде в „Хайтс“, задигна един снегомобил и пое нагоре в планините, неизвестно по каква налудничава причина, възможността падна в ръцете му като подарък. Той взе назаем един от снегомобилите в клуба и я последва. Това момиче се оказа необикновено изобретателно — гърмящите змии в тунела сериозно го бяха затруднили. Той обаче намери друг изход от мината и щом откри, че снегомобилът ѝ още е тук, реши да се върти наоколо. Зае позиция малко по-надолу по склона, в сянката на една миньорска колиба. Скрито място, от което се откриваше чудесен изглед към повечето от старите хоризонтални галерии и входовете им горе в циркуса. Ако тя е още вътре в планината, каза си той, най-накрая ще излезе през някой от тези входове. Или може би от мината „Кристмъс“, където бе оставила снегомобила си. Във всеки случай, по пътя си надолу трябваше да мине покрай него.

И ето я сега. На добро място, далеч от движението горе, при изгорялата помпена сграда, където беше паркиран снегомобилът. Някой там беше стрелял, с което предизвика лавината. От скривалището си през оптиката на мерника той беше наблюдавал трескавото копане и намирането на тялото. Там ставаше нещо голямо — вероятно наркотици, реши той. Това обаче нямаше нищо общо с него и колкото по-бързо убие момичето и се измъкне оттук, толкова по-добре.

Затаи дъх с пръст върху списъка и се прицели в момичето. Координатният кръст се закова върху нея, пръстът му се напрегна. Най-накрая моментът настъпи. Ще я застреля, ще се метне на снегомобила, паркиран зад колибата, и ще отиде да си прибере парите. Един изстрел, една жертва...

Неочаквано пушката бе ударена брутално изотзад, тя изгърмя и куршумът се заби в снега.

— Какво, по...?! — Снайперистът се вкопчи в пушката и се опита да стане, но изведнъж нещо студено и твърдо притисна силно слепоочието му. Дулото на пистолет.

— Само да мигнеш, копеле, и ще направя снежен човек с мозъка ти.

Женски глас — властен и сериозен.

Една ръка се протегна и стисна пушката му за ложата.

— Пусни я.

Той я пусна и жената я запрати в дълбокия сняг.

— Хвърли на земята всички други оръжия.

Той се поколеба. Имаше пистолет и нож, ако я принуди да го претърси, може би ще се открие възможност...

Ударът в слепоочието му беше толкова силен, че го повали в снега. Той остана за малко замаян на дървения под, като се чудеше какво прави на земята и коя е тази жена, изправена над него. Тя се наведе и грубо го опипа, измъкна пистолета и ножа и ги запрати далеч в снега. Тогава той си спомни всичко.

— Коя... коя, по дяволите, си ти?

Отговорът беше друг болезнен удар по лицето му с дулото на оръжието. Устните му цъфнаха, а устата се напълни с кръв и счупени зъби.

— Името ми е — каза тя отривисто — капитан Стейси Баудри от американските военновъздушни сили и аз съм най-лошото, което се е случвало в лайнания ти живот.

65.

Кори Суонсън видя високата, стройна фигура на Стейси Баудри да излиза от снежната вихрушка, водейки мъж с вързани ръце и наведена рошава глава. Смътно се зачуди дали това не е сън? Разбира се, че е сън. Стейси не можеше да е тук в планината.

Когато Стейси спря пред нея. Кори успя да каже:

— Здравсти, сън.

Стейси я изгледа потресена.

— Мили боже, какво се е случило с теб?

Кори се опита да си спомни всичко, което се беше случило, но не успя да се съсредоточи както трябва. Колкото повече се опитваше да си спомни, толкова по-странно ѝ се виждаше всичко.

— Истинска ли си?

— Бъди сигурна! — Стейси се наведе, за да я огледа внимателно, а сините ѝ очи преливаха от загриженост.

— Защо си с белезници? Косите ти са опърлени. Божичко, да не си била в този пожар?

Кори се опита да разкаже.

— Един мъж... се опита да ме убие в тунелите... обаче гърмящите змии...

— Да. Това е той. — Стейси бутна мъжа и той се просна с лице в снега пред Кори, после стъпи с ботуша си на врата му. Кори забеляза .45-калибровия пистолет в ръката на Стейси. Опита се да фокусира погледа си върху мъжа на земята, но очите ѝ сълзяха.

— Това е типът, нает, да те убие — продължи Стейси. — Хванах го точно в момента, когато се готвеше да натисне спусъка. Не поиска да си каже името, затова го наричам Чувал с лайна.

— Как? Защо...? — Всичко беше толкова объркано.

— Виж, трябва да те закарам в болницата, а Торбата с лайна в полицията. На около половин километър при изгорялата помнена сграда стои снегомобил.

Помпената сграда.

— Изгоряла... Той се опита да ме изгори жива.

— Кой? Торбата с лайна?

— Не... Тед. Носех шперцове и успях да отключа навреме белезниците...

— Не разбирам за какво става дума — поклати глава Стейси. — Дай да ти помогна да станеш. Можеш ли да вървиш?

— Глезенът ми е счупен. И изгубих един пръст.

— Мамка му. Дай да те огледам.

Разбра, че Стейси я оглежда, внимателно докосва глезена, задава въпроси и проверява за рани. Почувства се утешена. Няколко секунди по-късно успя да фокусира лицето на Стейси близо до своето.

— Имаш изгаряния втора степен. Права си за глезена — счупен е. Малкият ти пръст е откъснат. Като цяло е кофти, но изглежда, че това е всичко. Трябва да благодариш на бог, че си била опакована в зимни дрехи, иначе изгарянията щяха да са много повече.

Кори кимна. Не разбираше съвсем какво казва Стейси, но... това тя ли беше наистина, или някакво привидение?

— Ама ти си тръгна...

— Извинявай. Щом се успокоих, реших, че са наели някой бандит, за да те прогони от града. Затова започнах да те следя и скоро видях Торбата с лайна, който се спотайваше подире ти като куче, надушило... лайна. Затова тръгнах подире му. Задигнах един снегомобил от хангара за оборудване, точно както вие двамата направихте, и ви последвах дотук, за да видя навреме как Торбата с лайна изчезва във входа на мината. Изгубих ви в шахтите, обаче реших, че той също те е изгубил, затова успях да се върна обратно навреме.

Кори кимна. Но не разбираше нищо. Някакви хора се бяха опитали да я убият — само това знаеше. Обаче Стейси я беше спасила. Това ѝ беше достатъчно. Главата ѝ се завъртя и не можеше дори да я държи изправена. Черни облаци се събраха пред очите ѝ.

— Добре — продължи Стейси, — ти оставаш тук, аз ще заведа Торбата с лайна при снегомобила, а после ще те закарам в града. — Кори почувства ръката на Стейси върху рамото си, лекото стискане. — Момиче, дръж се още малко. Вярно, че си поочукана, но ще се оправиш. Повярвай ми, знам какво говоря. Виждала съм... — тя замълча за миг — много по-лоши неща.

— Не... — зариди Кори и протегна ръце към Стейси, — не ме оставяй сама.

— Налага се. — Стейси внимателно отмести ръцете на Кори. — Не мога да държа Торбата с лайна под контрол и едновременно да ти помагам. По-добре ще е да не ходиш. Затова ми дай десет минути. Не повече.

Но след много по-малко от десет минути Кори чу рева на дизелов двигател, а после видя грозд от движещи се фарове да пронизват мрака. Те бързо се приближиха и спряха пред входа на мината в облак сняг. От кабината се показва странна бледа фигура — Пендъргаст? И тя изведнъж се оказа в ръцете му, вдигната високо, сякаш отново е дете, и отпусна глава на гърдите му. Почувства как раменете му започнаха конвулсивно да потрепват, все едно плачеше. Това обаче, разбира се, бе невъзможно, защото Пендъргаст никога не би заплакал.

ЕПИЛОГ

Яркото зимно слънце нахлуваше през прозореца и падаше на ивици върху леглото на Кори в ъглова единична стая на един от последните етажи в болницата на Роринг Форк. От панорамния прозорец се виждаше по-голямата част от града и планините отвъд него, всичко загърнато в бяла снежна покривка. Това беше гледката, която Кори видя, когато се събуди след операцията на ръката, и тя значително повдигна духа ѝ. Това се случи преди три дни, а щяха да я изпишат след още два. Счупването на глезена не беше сериозно, но бе изгубила малкия си пръст. От някои изгаряния, които беше получила, щяха да ѝ останат белези, някои на брадичката, но съвсем леки. Така ѝ бяха казали.

Пендъргаст седеше на стол от едната страна на леглото, а Стейси от другата. Долният край на кревата бе отрупан с подаръци. Началник Морис се беше отбил да изкаже почитанията си. Той редовно я посещаваше след операцията. След като попита Кори как се чувства и многословно благодари на Пендъргаст за неговата помощ в разследването, бе оставил своя подарък върху купчината — диск с най-големите хитове на Джон Денвър.

— Е — попита Стейси, — няма ли да ги отворим?

— Нека първо Кори отвори това — каза Пендъргаст и ѝ подаде тесен плик за писма. — В чест на приключилото ти изследване.

Кори го скъса и го отвори. Озадачена видя компютърна разпечатка с колони от неясни числа, графики и таблици. Разгъна я. Беше доклад от съдебномедицинската лаборатория на ФБР в Куонтико — анализ на живачното замърсяване в дванайсет проби от човешки останки — полуделите миньори, които беше намерила в тунела.

— Боже мили — възкликна тя, — числата надхвърлят всичко известно.

— Това е последният детайл, нужен за твоята теза. Не се съмнявам, че ти ще бъдеш първата второкурсничка в „Джон Джей“, спечелила наградата „Роузуел“.

— Благодаря — отговори Кори, после се поколеба. — Дълга ти извинение. *Още едно* извинение. Този път много голямо. Наистина оплесках нещата. При това сериозно. Толкова пъти си ми помагал, но така и не оцених истински тази помощ. Излязох неблагодарно... — за малко не каза една лоша дума — момиче. Трябваше да те послушам и да не излизам сама. Постъпих много глупаво.

Пендъргаст наклони глава.

— Можем да поговорим друг път за това.

Кори се обърна към Стейси.

— На теб също дължа извинение. Наистина се срамувам, че заподозрях теб и Тед... Боже, направо не мога да повярвам, че той е подпалвачът. От това ме побиват тръпки.

— От една страна — намеси се Пендъргаст, — не Роман е отговорен за постъпките си, а живакът в неговия мозък, който е тровил невроните му, откакто се с озовал в утробата на своята майка. Той не е по-голям престъпник от онези миньори, които са полудели от работата в топилнята и накрая са станали канибали. И той, и те са жертви. Истинските престъпници със сигурност са други, едно семейство, чиито злодеяния са започнали преди век и половина. И сега, когато ФБР се е заело с това, семейството ще трябва да си плати. Може би не толкова жестоко колкото госпожа Кърмоуд, но въпреки това ще платят.

Кори потрепери. Докато Пендъргаст не ѝ съобщи, тя нямаше и най-малка представа, че през цялото време, докато е била прикована за тръбите, госпожа Кърмоуд също е била в сградата — в далечния ѝ край, също заключена за помпата и вероятно в безсъзнание, след като Тед я беше пребил. *О, боже, как ще се погрижа за тази кучка*, беше казал той...

— Толкова бързах, за да се спася от пламъците, че не съм я видяла — каза тя извинително. — Не съм сигурна, че някой заслужава да бъде изгорен жив. Да умре по този начин.

Изражението на Пендъргаст показваше, че не е съгласен.

— Няма как Тед да е знаел, че Кърмоуд и Стафърд са виновни за неговата лудост, нали? — попита Кори.

Пендъргаст поклати глава.

— Не. Смъртта ѝ от неговите ръце е просто поетично възмездие, нищо повече.

— Надявам се, че останалите ще изгният в затвора — подхвърли Стейси.

След известно мълчание Кори попита:

— Наистина ли помисли, че овъгленият труп на Кърмоуд е моят?

— Не се съмнявах — отговори Пендъргаст. — Ако можех да мисля по-ясно, вероятно щях да се сетя, че Кърмоуд е следващата възможна жертва на Тед. Тя олицетворяваше всичко, което той е презирал. Цялото това аутодафе високо в планината е било организирано за нея, а не за теб. Ти попадна съвсем случайно в ръцете му. Обаче аз, Кори, също имам въпрос. Как отключи белезниците?

— О, бяха скапани стари белезници. Когато се опитвах да отключа катинара на входа на мината, пъхнах шперцовете между външната и вътрешната си ръкавица. Защото, както много добре знаеш, човек трябва да използва няколко едновременно.

Пендъргаст кимна.

— Така е.

— Отне ми известно време, докато си спомня — толкова бях уплашена. Тед беше... през живота си не съм виждала подобно нещо. Начинът, по който превключваше от ярост и крясъци в студена пресметливост... Божичко, беше почти толкова плашещо, колкото самият пожар.

— Често срещано поведение при живачно отравяне. И това вероятно обяснява загадката с изкривените тръби при втория пожар...

— О, хайде да отворим подаръците и да не говорим повече за това — бързо предложи Стейси.

— Съжалявам, че не мога да ви подаря нищо — извини се Кори.

— Била си заета — успокои я Пендъргаст. — И докато сме още на тази вълна, предвид онова, което ти се случи в пещерите Краус в Медисин Крийк, ще те посъветвам за в бъдеще да избягваш подземните лабиринти, особено когато са пълни с готови да убиват манияци. — Той замълча за кратко. — Между другото, много съжалявам за пръста ти.

— Предполагам, че ще свикна. Може да се приеме за нещо почти колоритно като носенето на превръзка на окото.

Пендъргаст вдигна един малък пакет и го заоглежда. Нямаше визитка, а името беше изписано на ръка.

— Капитане, това от теб ли е?

— Да.

Агентът махна опаковката, от която се показва кутийка, тапицирана с кадифе. Той я отвори. Вътре върху сатен лежеше Пурпурно сърце^[1].

Той го гледа втренчено дълго време и накрая каза: Как бих могъл да го приема?

— Защото имам още три, освен това държа да го вземеш. Заслужаваш медал, защото ми спаси живота.

— Капитан Баудри...

— Честна дума. Бях изгубила посоката, бях объркана, напивах се всяка вечер до забрава, докато един ден най-неочаквано не ми се обади. Повика ме тук, обясни ми за моя предшественик, даде ми някаква цел. И най-вече показва уважение към мен.

Пендъргаст се поколеба. После вдигна медала и каза:

— Ще го ценя високо.

— Честита Коледа с три дни закъснение.

— А сега ти си наред.

Стейси вдигна тесния плик. Отвори го и извади от него нещо, което приличаше на официален документ. Прочете го със смръщено чело, после възкликна:

— Мили боже!

— Не е кой знае какво — намеси се Пендъргаст. — Просто среща за интервю. Останалото зависи от теб. Обаче с моята препоръка и с твоя опит — уверен съм, че ще те одобрят. Капитане, ФБР има нужда от агенти като теб. Може би един ден Кори ще ти съперничи. Единственото, което ѝ липсва, е трезвата преценка.

— Благодаря. — Баудри сякаш щеше да прегърне Пендъргаст, но се отказа, защото реши, че жестът може би няма да е добре приет. Кори се засмя в себе си: цялата церемония със съпровождащите я привързаност и чувства, изглежда, караше Пендъргаст да се чувства леко неловко.

Имаше още два пакета с подаръци за нея. Отвори първия и отвътре се показва износен от употреба учебник: „Техники за анализи и разследване на местопрестъпления“. Трето издание.

— О, знам този учебник — възкликна тя. Обаче вече го имам, и то много по-ново издание.

— Знам това — отговори Пендъргаст.

Тя го отвори, защото изведнъж разбра какво иска да каже. Вътре текстът беше аотиран богато: коментари, думи, въпроси, прозрения и техният анализ. Почеркът беше чист и тя го разпозна веднага.

— Това е... твоят учебник?

Пендъргаст кимна.

— Мили боже. — Кори докосна корицата, милвайки я почиттелно. — Какво съкровище. Може би, като го прочета, някой ден ще мога да разсъждавам като теб.

— Мислех за други, по-забавни подаръци, но предвид очевидния ти интерес към кариера в полицията, стори ми се, че този е най-подходящ.

Последният пакет. Кори го взе и внимателно разви скъпата на вид опаковъчна хартия.

— Това е от Констънс — обясни Пендъргаст. — Преди няколко дни се върна от Индия и ме помоли да ти го дам.

Вътре имаше антикварна автоматична писалка „Уотърмен“ с филигранни златни инкрустации и малко томче с корици от неравна кожа, с кремави, неизрязани по краищата страници. Беше прекрасна ръчна изработка. От него падна малка бележка, която Кори вдигна и прочете.

Прочетох с интерес някои от вашите „блогове“ (омразна дума) в интернет. Реших, че може да намерите за полезно да се отдадете на по-постоянен и по-интимен израз на своите наблюдения. Аз самата водих дълги години дневник. Той винаги е бил за мен извор на интерес, утеха и лични проникновения. Надявам се, че този малък том ще ви помогне да извлечете същата полза.

Констънс Грийн.

Кори огледа разпръснатите около нея подаръци. После насочи очи към Стейси, седнала на края на леглото, и Пендъргаст, отпуснат на стола, праметнал крак върху крак. И изведнъж, за своя най-голяма изненада, се заплака.

— Кори! — извика Стейси и скочи на крака. — Какво има? Боли ли те нещо?

— Не — каза Кори през сълзи, — нищо не ме боли. Просто съм щастлива. Много щастлива. Никога не съм имала по-щастлива Коледа.

— С три дни закъснение измърмори Пендъргаст, а по лицето му пробяга тръпка, която можеше да мине за усмивка.

— И няма други хора на този свят, с които бих я споделила с по-голяма готовност. — Кори яростно бърсна сълзите от лицето си и от неудобство извърна глава към прозореца, отвъд който утринното слънце позлатяваше Роринг Форк, ниските склонове на планините, подобната на купа форма на Смъгълърс Сърк по-нататък и малкото черно петно на снега, където пожарът за малко щеше да я убие.

— Да — каза тя и потупа по малкото томче. — Вече знам къде ще бъде първият ми запис.

---

[1] Медал, учреден от Дж. Вашингтон, връчва се за проявена смелост и понесени рани. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Бихме искали да благодарим на следните хора за тяхната подкрепа и помощ: Мич Хофман, Ерик Саймоноф, Джейми Раб, Линдзи Роуз, Клодия Рюлке, Надин Уедъл, Джон Леленберг, Саул Коен и „Наследството на сър Артър Конан Дойл“ ООД.

Поздравяваме „Доброволците от Бейкър стрийт“ за тяхната отлична работа.

И се извиняваме за волностите, които сме си позволили с гората Килдър, Куинс Куоръм, Хампстед Хийт и всяко друго място, споменато в „Белият огън“.

Издание:

Автор: Дъглас Престън; Линкълн Чайлд

Заглавие: Белият огън

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-657-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4645>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.